

BUJKÁL A VALÓSÁG

ELSŐ KÖTET

Irta:

V. Pócsay Rozika

e-mail: v.p.rozika@gmail.com

(2000)

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET
EGY PÁLYAKEZDŐ MARGÓJÁRA

MÁSODIK FEJEZET
GYANÚ ÁRNYÉKÁBAN

HARMADIK FEJEZET
A HARMINCAS

NEGYEDIK FEJEZET
NYUGTALANÍTÓ LÁTOGATÁS

ÖTÖDIK FEJEZET
NOÉMI

HATODIK FEJEZET
ILLEGALITÁSBAN

HETEDIK FEJEZET
GELLÉRT-HEGYI VALLOMÁS

NYOLCADIK FEJEZET
VETÉLYTÁRS

KILENCEDIK FEJEZET
ERDEI ROMANTIKA

TIZEDIK FEJEZET
ELJEGYZÉS

TIZENEGYEDIK FEJEZET
BÚCSÚLEVÉL

TIZENKETTEDIK FEJEZET
TITKOK NYOMÁBAN

TIZENHARMADIK FEJEZET
VIHARFELHŐ ÁRNYÉKÁBAN

TIZENNEGYEDIK FEJEZET
TANÚHEGYEK ÁRNYÉKÁBAN

TIZENÖTÖDIK FEJEZET
SÉTA A VÁRBAN

TIZENHATODIK FEJEZET
A SZÁZADOS

TIZENHETEDIK FEJEZET
ESKÜVŐI MEGHÍVÓ

TIZENNYOLCADIK FEJEZET
VESZÉLYES TALÁLKOZÓ

TIZENKILENCEDIK FEJEZET
TÜNDE HARCA

HUSZADIK FEJEZET
SZORUL A HUROM

HUSZONEGYEDIK FEJEZET
PÁRIZSBAN KEZDŐDÖTT

HUSZONKETTEDIK FEJEZET
VESZÉLYBEN

HUSZONHARMADIK FEJEZET
VAN TOVÁBB

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET
AZ ÚJ LÁNCSZEM

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET
VÁLSÁGBA JUTOTT SORSOK

HUSZONHATODIK FEJEZET
AZ ÚJ ROKON

HUSZONHETEDIK FEJEZET
REJTETT ESKÜVŐ

ELSŐ FEJEZET EGY PÁLYAKEZDŐ MARGÓJÁRA

1

Szőlő-kertes, a Budapest tőszomszédságában megbúvó kertváros egyik családi házának kertjében, hatalmas diófa árnyékában, elmélázva sétál a törékeny testalkatú fiatal lány: Kékessy Tünde. Hosszú, hullámos, gesztenyebarna hajával játszadozik a szél. Bolyongása közben gondolataiba befészkeli magát a felismerés: holnap reggel kilenc órakor, amikor belép leendő munkahelyére, a tanáriba, megkezdődik életének új szakasza, a felelősségteljes felnőttkor.

Gyakorlati tanításokon gondolt rá, de akkor még nem volt ennyire kézközelben, mint most, vajon hogy felel majd meg a kihívásnak. Furcsa, szorongató érzés rágondolni, amint szeptemberben megkezdődik a tanév, vállára nehezedik egy egész osztály testi épsége, fejlődése, előrehaladása. Persze-persze, kicsi kora óta erre a pályára készült, hiszen mindig iskolást játszott babáival, unokabátyja sakkfiguráival, majd később pajtásaival, de akkor még csak az volt a tét, hogy feltétel nélkül csinálják azt, amit kér. Ó, milyen csábító volt akkor, ami most ijesztően hat rá. Eszébe villant, mennyire büszke volt rá, ami most ugyancsak furcsának tűnik, gyakorló tanításokon a kicsik Tünde néninek szólították. Igen, neki komoly Tünde néniként kell majd belépnie az első becsengetéskor az osztályterembe, mert a rábízott pöttömök tőle várják a védelmet, tőle a csodát... tőle, aki maga is tele van szorongással.

Végig sem meri gondolni, hogy oldja majd fel azt a kellemetlen szituációt, ha azzal kell szembesülnie, nem tud fegyelmet tartani, nem fogadja el személyét az osztály. Bizony-bizony előfordulhat. A gyerekek könnyen ítélkeznek, ragasztanak negatív jelzőket tanáraikra. Ő elfogadó típus, mégis hajlott annak idején osztálytársai gonoszkodásaira.

Most örül igazán, hogy nem abban az iskolában kell bizonyítania felkészültségét, megkezdnie pályafutását, ahol annak idején kisdíák volt. Így is nehéz lesz elfogadtatnia magát pályatársaival egyenrangú kollégaként a mindössze huszonegy évével.

Visszapörgette magában, hogyan lett belőle tanítónő. Kicsi korában, a szokványos kérdésre: „mi leszel, ha nagy leszel?” a válasza: „Tanár néni, de nem olyan, mint a mostaniak, mert én nem fogok megbuktatni egy gyereket sem, mert jól emlékszem rá, milyen rossz volt megválni egy-egy osztálytársunktól csak azért, mert ő butácskább volt nálunk.”

Érettségiig gimnazistákat akart tanítani. Döntésében anyukájának sikerült elbizonytaltatnia, aki szerint az ő érzékenységéhez a kisiskolások valóók, mert nem tudná elviselni a tinédzserek kegyetlen szókimondását, pimasz megjegyzéseit. Kritikusan végiggondolva, igaza volt.

Pályaválasztás előtt azon kapta magát, hacsak teheti, négy óra körül ott téblábol az iskola körül. Mosolyogva állapította meg mindannyiszor, nem változott semmi, a kiözönlő gyereksereg ugyanazzal a rajongással veszik körül tanító nénijüket, mint annak idején ők. Bár tekintetükkel végigpásztazzák a várakozókat, hol lehet anyu, apu, de amíg el nem hangzik a tanító néni varázsszava: „szervusztok, viszontlátásra holnap reggel!”, rajta csüngnek. Az effajta jelenetek érlelték benne az elhatározást: ilyen őszintén ragaszkodó csöppségeket akar tanítani! Továbbtanulási kérelmét ennek szellemében adta be.

Januárban nagy izgalommal tolongott a budai tanítóképző tornatermében, a többi lelkes előfelvételizővel együtt. Tanárai - a matematikát kivéve - drukoltak, izgultak érte, amikor egy-egy előfelvételi vizsgára kellett mennie. A tanárnő nem viselte el, hogy őt - az osztály legjobb tanulóját - nem küldheti versenyre, mert őt az irodalom és pszichológia érdekli. Akkor vált vele szemben rosszindulatúvá, amikor tudomására jutott, részt vesz irodalomból az OKTV-n.

Bosszúból megbuktatta, mondván: a matematikát is tanulni kell, nem csak az irodalmat. Sikeresen előfelvételizett, ennek ellenére rúgott rajta még egyet, aminek köszönheti a csodálatos érettségi bizonyítványát: magyar, francia, történelem: dicséretes ötös, orosz: ötös, matematika: kettes.

Jelen volt az érettségi bizonyítványosztáskor. Fejcsóválva nézett rá, amikor osztályfőnöke kiemelte őt a szép teljesítményéért. Be kell vallania, ezen még ő is elmosolyodott. Főiskolán bizonyította, nem vele van baj, könnyedén bánt el a színuszokkal, koszinuszokkal, egyenletrendszerekkel - négyesre abszolválta a rettegett tantárgyat. Bár nem bosszúálló, de nem nyugodott addig, amíg a tanárnő orra alá nem dörgölhette a félévi matematika vizsgaeredményét. Egyetlen szó nélkül hagyta őt faképnél.

Mindez néhány másodperc alatt pergett végig agyában. Nagy sóhajjal ment be a házba.

- Merre jártál? - kérdezte édesanyja, a negyvenes évei elején járó, nőies alakú, szelíd tekintetű asszony, amikor belépett a szobába.

- A kertben voltam, azt hittem, ott hűvösebb lesz.

- Két telefonhívásod volt. Keresett Levente meg Lilla.

- Levente? - kapta fel a fejét. - Megjött a nyaralásból? - válasza sem várva folytatta: - Óh, Lilla! Őt hívom először! Mostanában lelkileg mélyponton van szegény - törölgette homlokát.

- Kár, hogy vissza kellett jönnünk a Balcsiról, ezt a hőséget csak víz mellett lehet elviselni. Szaladok telefonálni!

Miután Lillával találkozót beszélt meg, újból tárcsázott:

- Tessék, Borbíró lakás! - hallotta Levente szomorkás hangját.

- Kukucs! Hívtad a jó tündért, tessék, itt vagyok! Teljesítem három kívánságodat, ha tudom - kacagott jókedvűen.

- Jaj, de jó! Tündike, te vagy?

- Miért, másra számítottál? - csipkelődött kedvesen.

- Hát persze, csak a hívásodat várva rettegek, elfelejtettél az egy hónap alatt.

- Hogyhogy? Alig fél órát voltam a kertben.

- Valóban? Nekem örökkévalóságnak tűnt!

- Mesélj! Mi van veled? Mikor jöttél meg? Milyen volt a nyaralás?

- Hh... Már kételyem sem lehet. Ez csak te lehetsz, ilyen felpörgetett lendülettel - nevette el magát.

- Ja-ja, ami ovis korunk óta sem változott - kacagott jókedvűen.

- Ez az én nagy szerencsém... de így, telefonon? Inkább találkoznék veled.

- Mikor?

- Ma, ha lehet, jó?

- A ma estém foglalt, de holnaptól bármikor!

- Ki az a szerencsés?

- Háát... mondjuk egy fekete díjbirkózó. Megfelel?

- Na nee... A fordulat váratlanul érne, porig sújtana.

- Akkor megnyugtatósodra, Lillával találkozom.
- Lilla jöhet... illetve mehet, hogy precíz legyek. Holnapra vonatkozóan miben maradhatunk, tündérke?
- Kilenckor alakuló tantestületi ülés lesz. Fogalmam nincs, meddig tart, amint hazaérek, hívlak.
- Rendben van, kislány, türelmetlenül várom a hívásodat!
- Oké, szia, légy jó, Levi!
- Igyekszem, szia, Tündike!

Amíg a cukrászdához ért, Lillával folytatott utolsó beszélgetésük járt a fejében. Furcsa megjegyzéseket tett rá és Leventére. Dedós viszonyulásnak minősítette kapcsolatukat, érthetetlennek Levente viselkedését. Barátnője egy félreeső asztalnál foglalt helyet. Megállt az elgondolkodó lány mellett. Mivel tudomást sem vett róla, megérintve karját, köszönt rá:

- Szia, de el vagy varázsolvá!
- Szia, Tündi, ne haragudj, valóban kissé elméláztam - nézett rá zavart mosollyal. - Amíg jöttél, az egysíkúvá vált életemen merengtem.
- Hogy értsem ezt?
- Beszélgetünk róla, csak előbb hozzunk valami nassolni valót - indult az ajtó felé.

Két nagy adag csokifagyival tértek vissza. Tünde szórakozottan ette. Nem tudta kivenni fejéből előző gondolatait. Lillát nézte, majd mosolyt erőltetve arcára, szólalt meg:

- Nos? Kíváncsivá tettél, mondd, mi a baj?
- Magam sem értem. Mielőtt nyaralni mentetek, beszéltem róla, mennyire magamra maradtam. Érthetetlen, miért, amikor két éve alig tudtam levakarni magamról a kérőimet. Ennek kapcsán jutottatok eszembe. Felfoghatatlan számomra, hogy lehetsz közömbös egy olyan srác iránt, mint Levente. De érthetetlen az is, őt mi köti hozzád?

Tünde elgondolkodva nézte barátnőjét, majd bizonytalan mosollyal szólalt meg:

- Még mindig ezen filózol? Közömbös? Hmm... Ezt honnan veszed? Óvodáskorunk óta csak egymáshoz ragaszkodunk. Mint mondtam már nem egyszer, Levente meghatározó része az életemnek.
- Szóval értsem úgy, egyszer majd összeházasodtok?
- De nehezeket tudsz kérdezni, Lill! Erre mit válaszolhatnék? Igen, de hogy mikor, az a jövő zenéje. Holnap kezdek új életet, most ez foglalkoztat.
- Mit teszel, ha Levente nem tart ki melletted?
- Ugyan már, miért ne tartana? Jól megvagyunk. Diploma előtt áll, egyelőre őt is a tanulás köti le elsősorban. Észrevenném, ha lazulna a kapcsolatunk - sóhajtott leplezett rosszkedvvel.
- Azért végig kéne gondolnod, hogy bekövetkezhet.
- Nincs okom kételkedni a hűségében, becsületességében... Evezzünk békésebb vizekre! Mesélj, mivel töltötted az idődet, amíg nyaraltam?
- Békésebb vizekre? Na hiszen! Ennél posványosabb pocsolyában nem landolhattunk volna! Mindegy, te akartad: olvastam, a nyári befőzésnél segítettem. Egyszer rászedtem magam a strandolásra. Jó lecke volt!

Tündének erőfeszítésébe került Lillára figyelni. Megbízott Leventében, de barátnője szavai szöveget ütöttek fejében.

- Hallod, amit mondok? Figyuzz már, hol jár az eszed?

- Bocs, rád figyelek... Történt valami a strandon?

- Nem, csak ezek az eszement srácok azt képzelik, ha egy lány egyedül van, szabad préda. Alpári módon kisanyámnak szólítottak, a pimasz tekintetükkel mezítelenre vetkőztettek, ajánlatokat tettek... szóval aljasul viselkedtek.

- Gondolom, nem maradtál adósuk - jegyezte meg szórakozottan.

- Nem. Rendet tettem azokban a beképzelt fejekben! - húzta fanyar mosolyra a száját, majd elkomolyodva folytatta: - Csak az volt a baj, pillanatok alatt magamra maradtam. Fél óráig bírtam, aztán szedtem a sátorfámat, hazamentem. Bezárkóztam a szobámba, bögttem, mint a kisgyerek, akinek elvették a játékát. Azóta sem találom a helyemet. Üldözési mániám van, vagy mi a fene... Folyton a rám tapadó tekintetek előtt menekülök. Csak a szobámban érzem biztonságban magamat. Reggelente a tükör előtt állok, betegesen vizsgálom pontról pontra végig az arcomat, a miérteket keresem. Mondd, Tündi, megöregedtem? Huszonnégy éves vagyok, nem érzek változást, de valaminek mégis lennie kell.

- Érthetetlen - mérte végig kritikus szemmél a magas, karcsú lányt, aki szerinte szőke szépség.

- Női szemmél kimondottan csinos vagy. Talán a modorodban lehet valami kihívó, vagy túlzottan válogatós lehefél régebben... lehet, hogy emiatt tartják távol magukat tőled a srácok... Nem tudom. Ezentűl jobban megfigyellek majd.

Megették a fagyijukat. Felálltak, sétálni indultak. Amint kiléptek a cukrászda kapuján, Tünde elgondolkodva torpant meg, nehogy összeütközzön az eléje került magas férfeivel.

- Levente! Téged mi szél kergetett erre! - nézett fel meglepetten a csaknem másfél fejjel magasabb fiúra.

- A türelmetlenség szele, drága hölgyem!

- Biztos, hogy nem a kételyé? - kacsintott rá huncut mosollyal.

- Áá, dehogy! - nevetett kedvesen Tündére, majd megkérdezte: - Zavarok?

- Hogy zavarnál, csak nem ebben egyeztünk meg.

- Igaz, csak a fránya holnap délután tűnt elviselhetetlen távolságnak, az készített szöszegésre - mondta nevetve.

2.

Tünde az utolsó gyereket átadva, fáradtan, kissé szórakozottan indult a buszmegállóhoz. Az útesthez érve pillantotta meg Leventét. Végigmérte magas, kisportolt alakját. Meglepetten állapította meg, milyen jó megjelenésű. Finom eleganciával öltözködik, jól áll arcához az oldalra fésűlt, gesztenyebarna haja. Hároméves kora óta vannak együtt, ennyire megszokta volna őt? Igaz, séta közben nem egyszer feltűnt neki, a lányok szeme megakad rajta. Amíg várt az átkelésre, kedves mosollyal üdvözölték egymást.

- Szia, mióta szobrozzol itt? Miért nem jöttél oda a sulihoz?

- Szia, Tündike! Nem akartalak zavarni a gyerekek átadásában. Jó volt nézni, milyen szeretettel fegyelmezed őket, búcsúzol el tőlük. Mit cipelsz? Látom, megint a táskád hoz téged - vette át tőle, miközben homlokon puszilta.

- Ezzel egyensúlyozom magamat - válaszolt komolyan.

- Ha ezt tudom, nem a házatok előtt hagyom a kocsit.

- Örülök, hogy busszal megyünk, legalább kicsit beszélgethetünk.

- Valami bosszúság ért? Olyan szomorkás a tekinteted.

- Igen, megkaptam az első leszúrást, érdemtelenül.

- Mi történt, mesélj! - nézte részvétellel.

- Nehezen rázódok bele az adminisztrációba, de segítségre sem számíthatok. Letolt az igazgatóhelyettes, amiért hiányosan van kitöltve a naplóm, amiből nem tudja megállapítani a béremhez szükséges adatokat. Amikor rákérdeztem, mi hiányzik, rámförmedt, hagyjam békében, van épp elég dolga! Csak nem képzelem, hogy korrepetálást tart nekem naplóvezetésből? Mit tehettem egyebet, kölcsön kértem egyet, aminek alapján kitölthetem majd.

Beállt a busz a megállóba. Felszállásnál Levente megfogta a kezét. Leültek egymás mellé.

- Mikor akarod kitölteni?

- Táncpróba után.

- Lesz fél tíz, mire hazaérünk, fáradt vagy már most is - nézte rosszkedvűen a maga elé néző lányt.

- Hosszú még az éjszaka - válaszolt halkán.

- Akkor megint rohanás haza?

Kis hallgatás után ismét ő szólalt meg:

- Tündérke! Hozzád beszélek, hol jársz?

- Rengeteg gondom van. Úgy néz ki, jövőre osztályt kapok. Azt hiszem, akkor már próbákra sem lesz időm járni.

Néhány perc után újból Levente törte meg a csendet:

- Haragszol?

- Nem, miért haragudnék? De...

- De... Mi a gond? Beszéljessünk már kicsit folyamatosabban, ne vágjunk egymás szavába! - mondta kesernyés mosollyal.

Leszálltak a buszról, Tünde fürkészve nézte.

- Mi van, Levi? Mi szorult beléd? Mondjad, ne vágj már ilyen keserves arcot!

- Szíven ütött a mondatod: „Örülök, hogy busszal megyünk, legalább beszélgetünk kicsit”. Itt tartunk. Régebben hetenként találkoztunk, órákig sétáltunk, bohóckodtunk, míg mostanában jóformán csak a telefonban hallom a hangodat. Valamelyikünknek folyton halaszthatatlan dolga van. Azt mondod, jövőre osztályod lesz, próbákra sem tudunk járni. Elkeserítő, hiszen lassan ennyi maradt számunkra - sóhajtott fel gondterhelten. - Erre a villamosra szállunk fel, vagy megvárjuk a következőt?

- Ha lesétálunk a művelődési házhoz, meg tudsz békélni velem?

- Nem veled van bajom. Mindketten egyre elfoglaltabbak vagyunk. Tündérkém, nem fogadom el, hogy a földrajzi távolság válasszon szét bennünket egymástól! Valamit tennünk kell, ne nézzük tétlenül, hogy szégyenszemre ma már gondot jelent egy megkezdett beszélgetést befejeznünk. Bánt, hogy látom rajtad, egyre nagyobb erőfeszítésedbe kerül a társaságomban jókedvűnek mutatni magadat. Szóval... Ugye, végre kapok választ a két hete feltett kérdésekre?

- Milyen a férfiideálom?

- Igen, de most a választodat várom, nem úgy, mint akkor... Egy ügyes húzással te faggattál ki engem.

- Aha! Attól félsz, megint kicselezlek? - kuncogott halkán. - Ha kölcsönkenyér visszajárt játszunk, akkor a válaszom: nekem sem te vagy a férfiideálom - évdődött kedvesen. - Komo-lyabban pedig: tudnod kell, része vagy az életemnek. Érted? Dehogyan érted! Értem! - mosolyodott el ismét.

- Na-na, Tündérke! Ezt nem fogod elviccelni! - álltak meg a művelődési ház előtt.

- Nem is akarom. De gyérünk, a többiek rég bent vannak már!

Átöltözött, besietett a terembe. Levente az ajtóban várt rá. Átkarolta, észrevétlenül csatlakoztak a párokhoz. Követte a lépéseket, de közben gondolatban végigpergette a pár hónapja folytatott beszélgetésüket. Lehet, hogy csak tréfálkozott vele Levente, de neki rosszul esett, amikor azt mondta: neki a magas, szőke a zsánere. Azzal nyugtatta magát, azért fontos lehet számára ő is, hiszen kicsi koruk óta őhöz ragaszkodik. Még táncpróbákra sem volt hajlandó nélküle járni. Ildikó többször próbálkozott párcserével, de ilyenkor Levente megmakacsolta magát, kiállt a sorból, és durcásan jelentette ki, nem táncol mással. Egész órán a kispadon ült inkább.

- Mindenki egyszerre fordul! - hallotta valahonnan a távolból Ildikó hangját.

„Ajaj, ez nekem is szólt, megint a derekamon érzem Levi gyengéd érintését. Mindig így figyelmeztet, ha kiesek a ritmusból. Milyen édesen tud rám mosolyogni!”

- Tündérke, a hármas kiforgás következik!

Gépiesen emelte a karját. Ezt a figurát kedveli legjobban. Olyan könnyedén pörgeti Levente, alig éri a lába a talajt. Meglepetten nézett rá, miért vonja szorosabban magához a szokásosnál. Szemei furcsán csillognak. Jó a megérzése, egy ideje megváltozott a hozzávaló viszonyulása: hacsak teheti, mélyen a szemébe néz, fogja a kezét, ölelő mozdulattal simogatja a hátát, egészen közel ül le mellé a buszon.

Elpirult zavarában, amikor látta, tekintete a csípőjére tapad. Vajon mit jelent ez? Talán rosszul csinál valamit? Erőszakkal kényszerítette magát, ne a tekintetét kövesse. A következő hármas kiforgásnál megszédült, kiesett az egyensúlyból. Ha Levente nem tartja magabiztosan, összecuklik.

- Mi történt, tündérke, rosszul vagy? Talán nem ebédeltél?

- Jesszusom! Az ebédem! Ott lapul a táskám alján!

- Nagyon elsápadtál, nem lenne jobb leállni? - kérdezte aggódva.

- Nem, nincs semmi baj.

Leegyszerűsítette a figurát, óvatosan pörgette Tündét, miközben az ő gondolatai is elkalandoztak: „Baj velem van, kislány, de igyekszem figyelembe venni, valahol lemaradtál tőlem, te még mindig azzal az ártatlan ragaszkodással szeretsz, amivel óvodás korunkban vonzódtunk

egymáshoz. Csak soha ne érne véget a keringő! Örjítő a karcsú testedet a karomban tartani, érezni az izmaid rándulását, a bódító virágillatodat!”

- Nagyon kimerült vagy, még csak év eleje van. Mi lesz év végéig? - nézte aggódva.

- Valahogy átvészelem majd. Gyerünk! Lemaradunk a levezető futásról!

3.

- Még hogy a lányokra kell sokat várni! - fogadta Tünde az aulában gyerekes morcossággal a közeledő Leventét.

- Bocsáss meg, feltartóztattak! Majdnem udvariatlannak kellett lennem, hogy szabadulhassak.

- Ó! Te szegény! Csak nem bűnbe akartak vinni téged? - mosolygott rá, majd gyors léptekkel indult az ajtó felé.

- Hé, Tündérke! Nem rohanunk ám! Legalább a buszig nem!

- Csak nem gyalog akarsz menni? - nézett vissza tagadóan rázva a fejét. - Késő van, kérlek! - kérlelte könnyörgő hangon.

- Hogyhogy ne? Ennyi jár nekünk - tartotta vissza gyengéden karjánál fogva.

- Jár, de nem jut - ütötte el tréfálkozva komolyságát.

- Olyan szép vagy, amikor ellenkezel. Hallod, Tündi!... Tündérke! Nincs menekvés! A kérdés változatlan, és a buszig sétálunk!

- Na jó, mivel ilyen szépen kértél, legyen akaratod szerint. Szóval, férfiideál?... Gondolatban sokkal egyszerűbb, milyen is? Szőke? Barna? Fekete? Számomra nem ez a fontos. Sokkal inkább az illető kisugárzása, belső értékei... legyen meg köztünk az összhang. Fú, de nehéz! Olyan kesze-kuszáltak a gondolataim, amint mondatokba foglalom az érzéseimet, közhelyszerűeknek tűnnek, de ismersz, hűséges, ragaszkodó vagyok, amit el is várok. Magasra állítom a mércét. Nem véletlen, hogy nem nyüzsgőnek körülöttem a barátnők. Meg vagy elégedve a válaszommal?

- Tökéletesen. Már csak azt szeretném tudni, melyik kritériumnak nem felelek meg?

- Ffhhúú, ez nagyon idegenül hangzott! Amint délután mondtam, te kicsi korom óta az életem része vagy. Nélküled óriási űr lenne bennem. Nem tudnék este úgy lefeküdni, hogy ne tudjak rólad. Talán úgy tudnám érzékeltetni veled, a bátyján sem medítál az ember, lehetne-e a férfi-ideálja. Melletted soha nem éreztem hiányát barátnőnek. Mindent meg tudunk beszélni egymással... ha érted, miről beszélek.

- Pontosan. Érveiddel még az éhes oroszlánt is képes lennél meggyőzni, ne balhézzon, nem lehet éhes, hiszen most evett!

Mindketten jót nevettek.

- Gyere, a második ajtónál van egy kettes ülés - léptek fel a buszra.

- Valami probléma lehet velem, ha már neked is magyaráznom kell az érzéseimet - mondta lehangoltan Tünde.

- A ragaszkodásod egyértelmű, de az idő múlásával az érzéseink változnak egymás iránt, erről valóban beszélnünk kell.

- Igazad van. Szavaiddal Lillát juttattad eszembe, aki a nyár végén - amikor a Kriszti cukrászdában ránk találtál -, a hozzád fűződő érzéseimről faggatott.
 - Lilla...? Veszélyes az a lány, nagyon veszélyes! Ha lennének szabad vegyértékeim, nehezen tudnám elhárítani az egyértelmű közeledését. Kellemetlen helyzetbe hozott a minap.
 - Valóban? Mit tett? - nézett rá Tünde meglepetten.
 - Hogy értsem ezt? Nem te adtad meg neki a telefonszámomat?
 - Nem is tudtam róla, hogy felhívott. Mit akart?
 - Furcsa! Biztos voltam benne, mindenről tudsz - nézett most ő meglepetten Tündére.
 - Nem, pedig tegnap több mint két órát beszélgettünk. Rengeteg témát vetett fel, úgy látszik, ezt nem tartotta fontosnak - mosolyodott el némi gúnnyal.
 - Miért nézel így rám?
 - Nem tudom, hogy nézek rád, de nem neked szánom. Váratlanul ért a közlésed, de nem értem a megjegyzésedet a szabad vegyértékre vonatkozóan sem, neked már nincsenek?
 - Négyéves korom óta foglaltak - pöccintette meg játékosan a pisze orra hegyét. - Ne legyél már ilyen komoly!
 - Ne haragudj, meg vagyok keveredve. Nem tudok napirendre térni Lilla inkorrekt viselkedésén. Először kifaggat, majd lecsap. Nem is mondtad még: mit akart?
 - Átlátszó butasággal hívott fel, szóra sem érdemes. Jólesik, hogy bánt Lilla viselkedése. Részleteznéd, miről faggatott? Na és hogy érintene, ha előre ismered a szándékát?
 - Nem tudom... Áh! Az ördögbe is, dehogynem! Szégyellem magamat! Lesújtó a naivságom! Levikém, én már soha nem fogok felnőni?
 - Nyugodj meg, nincs semmi baj! - simította meg az arcát.
 - Hogyne lenne? Én, mint a hülyegyerek, válaszolok a kérdéseire, miközben ő tervet sző ellenem - mondta dühös hangon.
 - Mondd már el, miket kérdezett tőled, amitől ennyire kiborultál?
 - A kapcsolatunk érdekelte. Most kapnak értelmet a megjegyzései: hogy létezik, hogy nem vagyok beléd szerelmes? Miért tartasz ki mellettem? Összeházasodunk-e valaha? Én hülye pedig, ahelyett, hogy visszautasítottam volna... Áhh, mindegy! Meg ne kérdezd, milyen válszokat adtam, mert azt a sok bugyutaságot hallhattad elégszer - nézett ki az ablakon, könnyeit nyelve.
 - Ilyen mókuserékben élénk mi? - fogta meg gyengéden az állát, hogy a szemébe nézhessen. - Valóban úgy gondolod, minden kérdésre ugyanaz a válasz? Nézz a szemembe, és válaszolj!
- Mivel Tünde hallgatott, folytatta:
- Az az érzésem, nem mondasz el mindent. Ha csak ennyi lett volna, nem hozna ki ennyire a sodrodból.
 - Megpróbálkozott azzal is, hogy megrendítse bennem irántad a bizalmamat - húzta ki kezét a kezéből, hogy elővehessen papírzsebkendőt.
 - Tündérkém, ugye, nem engedünk magunk közé ilyen áspis kígyót? - húzódott közel hozzá. - Ugye, elhiszed, az összetartozásunk rendíthetetlen?

- Hogyne bíznék... Közöltem Lillával is, aztán mégis volt képe hozzá, hogy megkönyékezzen. Levi, te is úgy gondolod, nem veszem komolyan a személyedet?

- Határozott „nem” a válaszom. Édesen aggódó és figyelmes vagy velem, érdekelnek a dolgaim. Szépen kérlek, ne sírj, nem szeretném, ha egy ilyen álnok alak tönkretenné köztünk a hangulatot, elbizonytalanítana téged - hajolt hozzá. - Mondd el, mit mondott neked?

- Azt kérdezte, mit tennék, ha te elpártolnál tőlem? Mivel tiltakoztam a felvetése ellen, azzal folytatta, azért ezen el kéne gondolkodnom, hogy előfordulhat, hiszen alig találkozunk.

- Mit válaszoltál?

- Semmit, mert akkor értél oda.

- Ne legyél már ennyire rosszkedvű!

Leszálltak a buszról, Levente Tünde vállát átfogva ment mellette.

- Áhh! Milyen barátnő az, aki nem is tudom pontosan, mire vetemedett?

- Mint említettem, egy átlátszó butasággal hívott fel. Valami közgazdasági kifejezést kérdezett meg. Miután válaszoltam rá, továbbfűzte a szót, végül oda lyukadt ki, jó lenne, ha néha találkoznék vele. Nem akar tőlem semmit, csak sétálni, beszélgetni. Nehogy ismét sírni kezdj! Bízz bennem, higgy nekem, nem kell nekem rajtad kívül más! - vonta közelebb magához.

- Akkor sem, ha... ha valóban alig találkozunk?

- Akkor sem, Tündérkém! Ha több időm lenne, nálatok lennék, és segítenék neked a feladataidban. De sajnos ez az év még zsúfoltabbnak néz ki, mint az eddigiek.

Megálltak a kapuban. Levente megfogta Tünde kezét:

- Maradsz egy kicsit, vagy ez a beszélgetés is félbemarad az idők végezetéig?

- Nem! Ezt a témát nem szeretném félbehagyni! Hidd el, bízom benned, de Lilla viselkedése gondolkodóba ejtett. Oda jutottam, elfogadnám, hogy barátnőd legyen, csak egy kicsit maradj meg nekem is - mondta zavartan, majd ingerülten megrázta a fejét.

- Hhmm... Anélkül, hogy az érzéseidben kételkednék, azt kell mondanom, a megjegyzésed naivan hangzott. Gondold végig fordított aspektusból: neked jön közbe valaki. Szerinted jó néven venné, ha számolnia kéne a személyemmel? Elfogadná, hogy időnként velem sétál-gass? De ha szereted őt, igényt tartanál a társaságomra? Nem arra törekednél, hogy minden szabad időtöket együtt töltsétek? Na és vajon akkor is a véleményem lenne számodra a legfontosabb? Szépen kérlek, felvetéseimet ne minősítsd költői kérdéseknek.

- Nem fogom, de ezekre akkor sem tudok válaszolni. Soha nem érdekelt rajtad kívül más srác. Akkor hogy képzeljem el, amiről beszélsz? Nem, Levi, ezt nem tudom elképzelni! Érezned kell, maximálisan megbízom benned, szükségét érzem annak, hogy minden gondomat, gondolatomat veled osszam meg! Ez akkor is így van, ha most úgy érzed, meginogtam - nézett egyenesen Levente szemébe, majd folytatta: - Hinned kell nekem, az érzéseim irántad soha nem változnak! Biztonságban érzem magamat melletted, nekem te jelentetted a szórakozást, a komoly kikapcsolódást. Ha ezt el tudod fogadni, ennyi a válaszom.

Levente nézte egy ideig, majd elmosolyodott, homlokon puszilta.

- Hmm... férfiideál... Köszönöm, te édes női ideál! Igen, anyyalka, el tudom, sőt, boldoggá tettél a válaszoddal. Ne legyél ennyire komoly! Nincs semmi baj. Nem szeretnék feltartani, tudom, még sok a dolgod. Mondd, miben maradunk?

- Mit is mondjak erre? Csak remélni merem, hogy nem újabb olyan két hét következik, amikor csak a hangodat hallhatom - nézett fel rá mosolyogva, majd gyerekes játékosággal folytatta: - Lassan sámlit kell magammal hordanom, hogy a szemedbe nézhessek.

- Teszek ellene, ezentúl timsóban fürdök majd - mosolyodott el, homlokon puszilva őt.

Tünde kihúzta kezéből a kezét, átvette a táskáját. Bezárta a kaput, búcsúzóul kinyúlt a rácson, megsimította Levente karját:

- Szia! Légy jó!

- Szia, drága kislány, legyenek szép álmaid!

Beült az Audiba, háromszor villantotta fel a fényszórót, amikor Tünde megjelent az erkélyen. Elmélázva indított. Lassan ment a főút felé. Nehéz szívvel gondolta végig beszélgetésüket. „Nincs veszve semmi. Ő így érez!” Kiérve a főútra, négyesbe tette a sebességváltót, nyomta a gázpedált. Áthajtott a városon. Gondolatai folyamatosan Tünde körül forogtak. Leparkolt a házuk előtt. Jó érzéssel gondolta végig, félti őt, biztos lehet benne, amint belép a lakásba, megszólal a telefon, mert addig nem tud mással foglalkozni, amíg őt biztonságban nem tudja. Eltökélt szándékkal ment fel: még ma megbeszéli vele, vasárnaponként nem a rokonokkal fog bájologni, hanem vele lesz. Anyukájának nem tetszik majd, de nem enged a negyvennyolcból!

MÁSODIK FEJEZET GYANÚ ÁRNYÉKÁBAN

1.

A nyirkos, esős időjárás kedvezett az influenzának. A gyerekek körében szedte áldozatait, de nem kímélte a pedagógusokat sem, akik állandó fertőnek voltak kitéve a prüszkölő, köhécslő nebulók között. Tünde elsőként esett ágynak. Két hét után - bár nem volt túl jól - munkaképesnek nyilvánította magát, mert tudta, nagy szükség van rá. A munkaképes kollégái nem győzik a sok helyettesítést.

Az első nap nagyszünetében - több, mint három hónap mosolyszünet után - felhívta Lilla. Kérte, találkozzon vele. Nem szívesen bár, de megígérte, tanítás után benéz hozzá. Az iskolából egyenesen oda ment.

- Egész hónapban szinte folyamatosan esik! Akkora a sár, bokáig süllyed benne az ember! - morgolódott, miközben a teraszon söprögette kabátjáról a vizet.

- A kocsid szervizben van, hogy ilyen időben busszal mentél suliba? - szólalt meg halkan Lilla.

- Nem. A pár perces útért nem áztatom „Öméltóságát” egész nap - tette kabátját a fogasra.

Rossz érzéseivel küszködve, szórakozottan lépett be Lilla előtt a szobába. Meglepetten torpant meg:

- Háát én meg hová kerültem! Hogy ugrott eléem ez a... - motyogta félhangosan, majdnem nekiütközve a szoba közepén az asztalnak. - Mintha egy új lakásba kerültem volna! Jaj, csodaszép! - állt meg az új szekrény sor előtt.

Megfeledezve rosszkedvéről, gyönyörködött a vitrin színes üvegében, amik minden szögből más és más árnyalatot kölcsönöztek a mögöttük elhelyezett tárgyaknak.

- Ugye milyen szép? Az őszi vásáron szerettem bele. Két hete leptek meg vele anyuék - mondta kesernyős mosollyal Lilla, majd poharakat rakott az asztalra, és kiment a konyhába.

Sós mogyoróval, bonbonnal, cukrászsüteménnyel, üdítőkkel megrakott tálcával tért vissza. Leült, Pepsi Colával kínálta Tündét. Viselkedése egyre zavartabb lett. Nagy levegőt véve szólalt meg:

- Köszönöm, hogy elfogadtad a meghívásomat. Félttem, nem jössz el. Tisztázni szeretném a nézeteltérésünket. Nem is tudom, hol kezdjem. Szóval... belevágok a közepébe. Nagyon szégyellem a dolgot előttetek, főleg előtted. Bánt a becsstelenségem, de eddig nem volt bátorságom a szemed elé kerülni. Elveszíteni nem akarlak, ezért hívtalak fel. Ennyi kertelés után halld a vallomásomat! Pár hónapja felhívtam Leventét. Huh, hogy is magyarázzam meg? A pánikhangulat, amiről a nyár végén beszéltem neked, néha oly mértékben hatalmasodik el rajtam, képtelen vagyok kontrollálni a cselekedeteimet. Egy ilyen hangulatú estén vétettem ellened. Hamis illúziókeltéssel akartam Randit kérni Leventétől. Elhitettem a lelkiismeretemmel, nem akarlak szétválasztani benneteket, csupán olyan ártatlan kapcsolatra vágyom, amilyen köztetek van. Nem tőled függetlenül képzeltem el, hanem, ha ráérsz, hármasban, ha nincs időd, kettesben sétálhatnánk. Titkolt szándékom persze egyértelmű volt, amit végig sem mertem gondolni: érzékeltetni Leventével, ha fontos a személye valakinek, az elfoglaltság nem lehet akadály a találkozásokra.

- Magyarul: válaszút elé akartad őt állítani.

- Jogos a következtetésed. Szóval átlátszó ürüggyel hívtam fel őt... gondolom, ismered a történetet.

- Igen, egy mondatban említette Levente.

- Elmondom részletesen, legalább megszabadulhatok a nyomasztó lelkiismeretfurdalásomtól. Azt az eszement ötletet adtam elő, apuval vitánk van egy közgazdasági kifejezés miatt, tegyen köztünk igazságot. A kérdésemre azonnal válaszolt, de én továbbfűztem a szót. Arról kezdtem hadoválni, érdekelné részletesebben is a közgazdaságtan. Egy bővített mondattal jutottam el oda, szeretném, ha ilyesmikről beszélgethetnénk hármásban vagy kettesben. Gondolkodás nélkül igent mondott, és hozzáfűzte: „Hármásban örömmel, legalább sűrűbben láthat téged.” Azt kérte, az időpontokat veled egyeztetsem. Megszégyenülten köszöntem el.

Tünde leplezve idegességét, kivett egy csokit a kecses formátumú bonbonierből, felállt, sétálgatva lassan bontogatta. Torkában nőtt a gombóc. Elhatározta, kitér a válasz elől, témát vált. De mielőtt megszólalhatott volna, Lilla megelőzte.

- Szólj már valamit!

- Nem tagadhatom, bántott a dolog, ennek ellenére nem erről szeretnék beszélni. Valamelyest letisztultak bennem az ellenérzések. Volt egy ígéretem rá, megfigyellek, mi lehet kirívó a viselkedésedben. Erre az elmúlt hónapokban nem volt módom, de a cselekedeted jól érzékelteti a jelenséget. Az egészségtelen viszonyulásod tarthatja távol tőled a srácokat. Bocsáss meg, ha kissé keményen fogalmazok, de az elmondottak alapján az a véleményem, ha nem folyton a magányossággal foglalkoznál, érezhetnéd sokkal jobban magadat a bőrödben. Nem akarok okoskodásokba bocsátkozni, de amíg nem békülsz ki magaddal, jelen helyzetteddel, mások sem fogadnak el téged. A viszonyulásoddal ugyanis azt sugárzod magadból, minden közeledbe kerülő srácban potenciális partnert keresel.

- Mondott neked ilyesmit Levente?

- Nem.

- Nagyon haragszol rám?

- Inkább úgy fogalmaznék, csalódást okoztál. A dologról ugyanis az a véleményem, akit el lehet hódítani, azt el is kell! Vétkesnek abban tartalak, hogy hónapokig hallgattál. Ezzel rendítetted meg bennem a bizalmat, de szeretnék esélyt adni a barátságunknak. Ha nem így éreznék, értelmetlen lenne az ittlétem.

- Igazad van, köszönöm a lehetőséget, jólesnek a szavaid. Idd meg a kóládat, megmelegszik.

Séta közben kezébe vette a poharat, lassan kortyolgatva nézte Lillát. Idegennek tűnt a hallgatótagsága, félszége. Töprengett, hogy oldja kettőjük között a hangulatot, amikor Lilla ismét megelőzte:

- Mesélj, nem tudok rólad semmit, mióta... - fojtotta magába keserű sóhajjal a mondat végét.

- Említettem a telefonban, gyülekeznek körülöttem a viharfelhők. Nagy gond, hogy nem tudok beleszokni a rideg felnőtt világba, ahol segítség helyett fogást keresnek egymáson a kollégák - rá nézett. - Neked furcsán hangozhatnak a szavaim, te kiforrott személyiség vagy, nem úgy, mint én. Két hét betegállomány után minden a nyakamba szakadt: a gyerekek kezelhetetlenek, a havi befizetésekről az elszámolást nem adták le a helyettesítők. Hiába csináltam meg 39 fokos lázban, és vitte be anyu. A szülők nekem reklamálnak a fekete pontokért, amiket összeszedtek ez idő alatt a csemetéik a hiányos házi feladatokért. Soroljam még? - állt meg az ablaknál a függöny rojtjait babrálva.

- Szeretném, ha folytatnád!

- A betegségem miatt lemaradok a tavaszi táncbemutatóról. Két hét alatt nem tudom behozni a lemaradást.

- Emiatt ne csüggedj, nem dől össze a világ, ha egyszer Kékessy Tünde nélkül szervezik meg!

- Csak az a baj, Levi kicsi korunk óta nem hajlandó rajtam kívül mással táncolni, így most sem járt próbákra. Ildikó elfogadja, de a lányok nem - hallgatott el.

Séta közben elmosolyodott, Lillára nézett:

- Vége a panaszáradatnak. Most pedig te mesélj!

- Mit mesélhetnék? Ugyanolyan egyhangú az életem, mint volt. A változatosság csupán annyi, készülök az államvizsgára, gyűjtöm az anyagot a szakdolimhoz. A címe már megvan: „A kamaszkor fejlődési és nevelési nehézségei, zavarai” - mondta, majd elhallgatott.

- Valóban? Csak ennyi? Óh! Igazán semmiség! Tanúsíthatom, hiszen nincs egy éve, hogy végigcsináltam. Mondd csak, hány éjszakát alszol végig? Mikor voltál utoljára moziban, vagy csak úgy önfeledten sétálni? Mikor voltál utoljára társaságban?

Sorolta, és sorolta volna még, ha Lilla közbe nem szól:

- Jól van na! Igazad van. Erre mind nincs időm. De akkor is igaz, egysíkú az életem - mondta szomorkásan maga elé nézve.

- Ha megtalálnád a választott hivatásodban az örömet, lehetnél sokkal kiegyensúlyozottabb. Jó témát választottál, nem lesz nehéz hozzá anyagot találnod. Kisregényt lehetne írni belőle.

Mivel Lilla nem válaszolt, megfordult, meglepetten látta: sír.

- Hé-kás! Csak nem törött el a mécses? - fogta át a vállát, könnyáztatta arcába nézve. - Na! Igazán, Lill, ne csináld!

- Bocsáss meg, mostanában hamar elpityeredem - próbált mosolyogni, szemét törölgetve. - Beszéljessünk vidámabb dolgokról! Remélhetem, hogy a történetek ellenére együtt ünnepeljük a születésnapunkat? Ha igen, hol, mikor?

- Jaj istenem, Lill! ismét egy évvel több van a rovásunkon? Szörnyű, hogy öregsünk! - nevette el magát, majd hirtelen elkomolyodott. - Bocs, tapintatlan voltam, ne haragudj!

- Áhh, dehogy! Rohadtul érzem magamat, de ez nem a te hibád. Szóval a kérdés még mindig az, hol és mikor?

- Két hét múlva, és természetesen nálunk - vágta rá Tünde.

A határidőnaplót lapozgatta, elgondolkodott, majd igent bólintott.

- Ejha! Ilyen elfoglalt a hölgy, hogy határidőnaplóból egyeztetni a programjait, mint a miniszterek? - kuncogott Tünde.

- Dehogy - legyintett szokásához híven könnyedén, flegmán, zavarát leplezve. - Butaság... A szakdolim anyagát kell egyeztetnünk egy évfolyamtársnőmmel, azt néztem meg, melyik szombatok vannak bejelölve.

Hosszan elgondolkodva nézte Tündét, mielőtt ismét megszólalt:

- Eszembe jutott valami, de nem szeretném, ha félreértenél.

- Ne fenyegezz - mosolyodott el kényszeredetten. - Mondd!

- Elöljáróban megkérdezhetem: Leventével haragban vagytok?

- Nem szoktunk haragban lenni. Mindig megbeszéljük, ha nagy néha nézeteltérés támad köztünk. Hogy jön ez ide?

- Úgy, hogy nemrég összefutottunk a belvárosban. Észre sem vett, annyira lekötötte figyelmét a mellette loholó szőkeség.

Tünde egyre fokozódó idegességét sétálással leplezte. Tőle telhető közömbösséggel szólalt meg:

- Lehetséges. Nem tartozunk egymásnak minden pillanatunkról beszámolni.

- Csak azt ne mondd, közömbösen érintene egy barátnő felbukkanása!

- Nem hiszem, hogy erről lenne szó. Biztos vagyok benne, előbb megtudnám én, mire készül Levente, mint a kiszemelt lány.

- Ráfázhatsz, ha ilyen vakon megbízik Leventében.

Autó fékezett a ház előtt. Tünde nagyot sóhajtva az órájára, majd Lillára nézett:

- Úgy tűnik, ismét félbeszakad köztünk egy téma. Jött hozzátok valaki, de nekem is mennem kell haza.

- Biztosan apu. Elviszlek kocsival, nehogy bőrig ázz ismét - mondta az ablakhoz sietve. - Tünde! Nem hiszed el, ki jött!

- Próbáld meg elhíttetni velem - tette az asztalra poharát.

- Emlegetett... Levente a kert alatt jár - szaladt ki nevetve beengedni a váratlan vendéget.

2.

Tünde fázósan összehúzza magát, ült be a kocsiba.

- Fázol? - kérdezte meglepetten Levente - beülve mellé.

- Igen. A csontjaimig hatol a kellemetlen nyirkosság.

Feljebb vette a fűtést. Megfordulni a szűk utcában nem tudott, rükkverbe tette a sebváltót, lassan gurult a sarokig, közben Tündét nézte. Kikanyarodott, a főút előtt lehúzódtott az árok-partra, megállt, a motort nem állította le. Megfogta a kezét, lehangoltan szólalt meg:

- Érzem, nem hittél nekem, hogy érted jöttem.

- Miből gondolod?

- Csaknem komoran néztél rám, mikor beléptem a szobába, és üdvözöltelek.

- Pedig örültem neked... - elhallgatott, majd folytatta: - Levi, hinne kell nekem! Maximálisan megbízom benned, de épp egy kellemetlen témát szakítottál félbe az érkezéssel.

- Mint nyár végén. Hh... Mit talált megint ki ez a méregkeverő?

- Beszélünk arról is, de elmondanád, hogy kerültél ide? Úgy tudom, pénteken fakultációt tartasz. Vagy nem jól emlékszem?

- De igen. Eddig így volt. Nagy átszervezés van az egyetemen, aminek kapcsán a péntek délutánokat szabadabbá kell tenni. Az előadások után egyenesen hozzátok rohantam, anyukád mondta, hol vagy. Telefonálni akart neked, de mivel kocs nélkül vagy, érted jöttem. Tündér-kém, olyan ritkán találkozunk, minden percet szeretnék kihasználni az együttlétre, ezért arra

gondoltam, a beleegyezéssel kettesben töltjük a délutánt. Anyukád lerajzolta az útvonalat - vette elő kesztyűtartóból az írólapot, Tünde kezébe adta. - Hiszel nekem?

- Levi, szépen kérlek, ne hozz kényelmetlen helyzetbe!

- Nincs szándékomban. Mihez lenne kedved, hova menjünk?

- Nem is tudom. Levertnek érzem magamat. Szórakozóhelyhez nincs kedvem, sétálni nem lehet.

- Anyuék színházba mennek, mit szólnál hozzá, ha hozzánk mennénk?

- Hogyhogy nem mentél velük? - nézett rá meglepetten.

Levente elkeseredetten sóhajtott, némán nézett maga elé.

- Levikém, mivel bántottalak meg?

- Látom, nem hiszel nekem, még mindig gyanakszol.

- Szépen kérlek, ne haragudj - tette kezére a kezét. - Nyomasztó volt a délutánom, de rád nincs okom haragudni.

- Tündérkém, lassan havonta találkozunk. Hogy halaszthatnék el ilyen lehetőséget?

- Igazad van. Minden kérdés gyanút kelthet köztünk, amire a ritkuló találkozásaink adnak magyarázatot - mondta egyenesen előre nézve.

Levente Tünde távolságtartó viselkedésétől kezdte kényelmetlenül érezni magát. Nagyot sóhajtott, hátradőlt, és rosszkedvűen nézett a távolba. Tünde lassan ráemelte tekintetét, halkan megszólalt:

- Levikém, ne tegyük tönkre a délutánt!

- Nekem fájna a legjobban, de a bizalmatlansággal nem tudok mit kezdeni.

- Higgy nekem, a bizalmammal nincs semmi baj!

- Akkor válaszolj az előző kérdésemre, és beszéljük meg, mi történt Lilláéknál!

- Mehetünk hozzátok. Lillával valamilyen szinten tisztáztuk a nézeteltérésünket. Elmesélte az októberi beszélgetéseket. Ennek kapcsán elemeztük a személyét. Már majdnem tisztázódtak köztünk a dolgok, amikor újabb kényes témával állt elő, amit ismét az érkezésed szakított félbe - hallgatott el.

Levente gyors elhatározással indította az autót. Kikanyarodott a főútra, és beszélni kezdett:

- Látom, nem vagy közlékeny hangulatodban. A témát nem söpröm szőnyeg alá, még ma visszatérünk rá, de nekem is van egy kellemetlen témám, amiről beszélnünk kell végre, mert egyre jobban nyomaszt. Furcsán alakulnak körülöttem a dolgok mostanában. Az egyetemen kényelmetlen helyzetbe hozott az egyik csoporttársnőm. Állandóan a nyakamon lóg. Persze teszi úgy, mintha halaszthatatlan megbeszélnivalója lenne velem. Eleinte beírte rövid vála-szokkal, de egy ideje mind sűrűbben jön oda hozzám szünetben. Vártam, hogy hibázzon. Ma megtörtént. Kertelés nélkül kérdezte meg, mikor érek rá egy anyagrészt elmagyarázni neki náluk vagy nálunk. Dühös lettem a nyomulása miatt. Közöltem vele, a szabadidőmet a barát-nőmmel töltöm. Zavart tekintettel csak annyit mondott, nem tudta, hogy foglalt vagyok. Sarkon fordult, szinte futva hagyta el az épületet. Durva nem akartam lenni, de nem bánom, ha megsértődött.

- A csoporttársnőd magas szőke? - kérdezett közbe Tünde.

- Szóval ezért vagy velem ilyen ridegen távolságtartó? - simította meg a kezét. - Gondol-hattam volna, hogy Lilla leadja a drótot. Sajnálom, hogy tőle kellett először hallanod. Kétszer

próbáltam már beszélni róla, de mindig eltereltem a szót. Lillával pár hete futottunk össze a belvárosban. Alig volt feltűnő, amint végigmért bennünket. Lidi - így hívják a lányt - rá is kérdezett, ismerjük egymást?

- Hova mentetek a belvárosban?

- Én a Pedagógus Könyvtárba, ő aerobikra a Báthory utcába. A villamosmegállóban jött oda hozzám.

- Szégyellem, hogy Lilla ismét csőbe tudott húzni - pirult el szemét lesütve.

- Tündérkém, rossz irányba haladunk, ha félmondatok röpködnek köztünk. Frissiben kell tisztáznunk a félreértéseket, drága, nem szeretném, ha elhidegülnénk egymástól.

- Azt én sem. Tényleg szégyellem a történeteket, de amikor Lilla szőke lányról tett említést, egy tavalyi beszélgetésünk jutott eszembe. Ilyennek festetted le a női ideálot.

- Édesen ártatlan vagy! - sóhajtott fel elmosolyodva. - Nem csak a szavakra, a hangsúlyokra is figyelni kell! Meg kell tanulnod a sorok között olvasni, különben csúnyán átvághat téged bárki. Nézd azt az örültet! A záróvonalon előz! - lépett a fékre, nehogy frontálisan ütközzenek.

- Hh... Szerencse, hogy utánunk nem jön senki - nézett hátra ijedten Tünde.

Nyomasztó csend telepedett közéjük, majd Levente szólalt meg:

- Visszatérve a témákra, tudnod kéne, nekem nem a magas szőkek, alacsony feketék - kizárólag te vagy a zsánerem! A tizenkilenc évet, ami összeköt minket, nem körözhetsz le senki!

- Szóval tavaly a buta trükkel csak féltékeny akartál tenni?

- Jó a megérzésed. Régóta próbálkozom kimozdítani kapcsolatunkat a merev mozdulatlan-ságból - parkolt le a házuk előtt.

- A féltékenység, mint eszköz, nem a legszerencsésebb. De bölcsőbb lettem volna én is, ha hallgatok... te is csak mosolyogsz az együgyű butaságaimon - pirult el ismét.

- Az ártatlan megnyilvánulásod mosolyogtatott meg - indultak fel. - A féltékenységet illetően igazad van, én mégis örülök neki, ha célt érek vele. Ha egyetértesz velem, mindenekelőtt vacsorázzunk - engedte maga elé Tündét az előszobába. - Gondolom, szokásodhoz híven, ma sem ebédeltél - fűzte hozzá.

- De igen, ma megettem, amit vittem.

Levente kinyitotta a hűtőt: csirkehúsleves, krumplipüré, négy panírozott csirkecomb volt benne.

- Nézd! Mind a kedvenced. Mintha csak tudta volna az anyu, hogy ma a vendégem leszel! Igaz, a csirkecomb még ki kell sütni - nézett mosolyogva Tündére.

- Megcsinálom neked - lépett mellé.

- Oké, kislány, akkor felejtjük el az egészséget! - csukta be a hűtőajtót.

- Naaa, Levi, légy szíves! - tartotta vissza, a kezét megfogva.

- Komolyan beszélek! Egyedül nem eszem! - jelentette ki határozottan.

- Jól van, veled tartok, te zsarnok! - mosolygott rá.

Vacsora után bementek Levente dolgozószobájába.

- Milyen régen voltam már itt! - nézett körül Tünde a hangulatos szobában.

Tekintete Levente íróasztalán állapodott meg:

- Ugyanolyan túlszűfolt az íróasztalod, mint az enyém.

- Igen, és legalább akkora a rend rajta - válaszolt nevetve.

Elővett a szekrényből egy nagy dobozt, megfogta Tünde kezét, leültek a kanapéra.

- Megnézed a fényképgyűjteményemet? - kérdezte hamiskás mosollyal.

- Nem gondoltam, hogy a csábító szerepét akarod eljátszani - válaszolt kissé csipkelődve.

Levente az asztalra tette a dobozt, hátradőlt, rosszkedvűen nézte Tündét.

- Rossz vicc volt, ne haragudj! - simította meg a karját.

- Levi, hallod, nem akartalak megbántani!

- Nem bántottál meg - válaszolt halk, komoly hangon.

Tünde némán nézte, majd két hatalmas könnycsepp gördült az arcán végig.

- Rossz volt a tálalás, de úgy tűnik, nem oldódik köztünk a hangulat.

- Köszönhetően az én rohadt természetemnek - sírta el magát.

- Miért hiszel jobban Lillának, mint nekem? - fogta át a vállát.

- Hogy hinnék jobban? Áhh, mindegy! Ha már magyarázkodnom kell, megette az egészet a fene! - temette két kezébe az arcát.

- Nem mindegy, Tündérkém. A kocsiban mondtam, ne dobálózzunk félmondatokkal, beszéljünk meg, mi bánt.

- Nincs mit. Nem vétettél ellenem. Felzaklatott Lillánál a nyomott hangulatú délután. Nehezen tudok napirendre térni afölött, hogy ismét bedőltem a próbálkozásának. A viselkedésem félre-magyarázható, de téged nem akarlak bántani!

- Kérlek, kicsim, ne sírj! Azt mondd meg inkább, nem lennél elcsábítható, ha ez lenne a szándékom?

- Nem tudom, pontosan mire gondolsz, de nem hiszem, hogy ehhez trükkhöz kéne folyamodnod.

- Jól van, hagyjuk a butaságokat! Szeretek veled fényképeket nézegetni, ennyi az egész - vette vissza az ölébe a dobozt.

Tünde megpillantva a kis óvodáskori képeiket, könnyein át elmosolyodott:

- Milyen kicsik voltunk, hihetetlen!

- Olyan rossz téged sírni látni - simogatta gyengéden a karját. - Egyébként néha én is hitetlenkedve nézem. Istenem, de drága vagy! Majdnem nagyobb a labda, mint te! - nevette el magát. - Édes mosollyal hozod nekem - puszilta meg a homlokát.

- Te sem dicsekedhetsz. Nézd, a nagy indiánkönyv mögül épp csak a hajad látszik ki - kacagott már jókedvűen.

- De olyan sokat nőttem azóta, már csak kis sámlival tudsz a szemembe nézni... ha csak be nem bizonyítod magadnak, így talán anélkül is sikerülne - karolta át gyengéden.

Tünde szégyenlős félénkséggel pillantott rá, majd az albumot nézte. Levente, karját derekán tartva, követte tekintetét.

- Nézd, ezek már mind az én saját felvételeim - lapozott előre.

- Sokkal életszerűbbek, mint az előzőek.

- Töreksem rá, hogy élethűen örökítsem meg, ami tetszik. Azt szeretném, ha lehetne köztünk természetes a légkör, mint kicsi korunkban volt. Mondd, hogy távolodtunk el annyira egymástól, hogy a szemembe sem mersz nézni?

- Milyen sok helyen jártatok! - nézte a barátaival készült felvételeket, mintha meg sem hallotta volna Levente kérdését.

Megfogta gyengéden Tünde állát, maga felé fordította az arcát, hogy a szemébe nézhessen:

- Miért fojtottad belém a szót? - kérdezte lágy, meleg hangon.

- Nem tudom... Nem akartam, csak...

- Mitől jöttél ennyire zavarba?

- Mindig olyanokra várod tőlem a választ, amikre nem tudok mit mondani.

- Te meg olyanokra, amiket magadtól is tudsz - mondta kissé magához vonva.

Tünde erőt véve zavarán Levente szemébe nézett. Tekintetük egymásba fonódott, percekig ültek így, majd Tünde halkán megszólalt:

- Levi, ne haragudj! Mostanában nagyon elbizonytalanodtam, de nem a bizalmammal van baj - mondta bűnbánó hangon.

- Észrevettem a bizonytalanságodat. Engem pedig ez foglalkoztat egyre jobban. Tündérkém, ha így folytatjuk, egészen eltávolodunk egymástól. Ezt nem akarom... érted, kicsi Nemtudomkám, nem akarom!

- Én sem akarom - válaszolt egészen halkán.

Hogy oldja Tünde zavarát, magánál tartva őt, tekintetét az albumra fordította.

- Hogy került ide Ádi? - emelte ki a csoportképek közül az unokabátyja kicsi kori képét, és tette vissza a családi albumba.

- Mit tudsz róla? - kérdezte Tünde fellélegezve.

- Jóformán semmit. Van már egy hónapja, hogy hívott.

- Miért nem hívod fel te?

- Nem akarja felfedni az itthoni kapcsolatait, ezért abban egyeztünk meg, ő hív, amikor módjában áll.

- Hmm... nem a legnyugtatóbb helyzet - mondta elgondolkodva, majd lapozott az albumban. - Ó, a „négyesfogat”! Milyen egyforma magasak vagytok! - mosolyodott el az állóképet nézve.

- Radó Zoli! Semmit nem változott nyolcadikos korotok óta.

- Csak a magassága... arcvonásai ugyanolyan kisfiúsak, mint régen. Erről jut eszembe, nem is mondtam még neked, pár hónapja Gabesz szorgalmazására csatlakozott hozzánk Soós Rajmi. Norbival, Zolival nem örvendezünk neki. Fura fickó, mintha folyton leselkedne utánunk. Majd meglátjuk, mennyire tud beépülni közénk. Csak azért nem ágálunk ellene, mert abban

Gabesznak igaza van, négy éve csapódik ide-oda, magányosnak látszik. Jaj, Tündérkém! Úgy tűnik, csapongok én is, de amíg el nem felejttem, szeretném megbeszélni veled, nagy baj lenne, ha a vasárnapi találkozásainkat szombatra cserélnénk? Belefáradtam anyu morgolódásába. Nem tetszik neki, hogy kivonom magamat a családból.

Tünde elgondolkodva nézte Leventét.

- Ha gond, vedd úgy, nem szóltam semmit.

- Nem komoly. Különben is, első a családi béke.

- Tündérkém, ne játszd velem ezt az erőpróba játékot. Mindent harapófogóval kell kihúznom belőled.

- Csak azért, mert én is épp elő akartam állni a felvetésemmel. Béla, az egyik kollégám, kirándulásokat szervez az alsósoknak. Elképzelése szerint havonta egy alkalommal vinné el őket a környékre. Ehhez kérte a segítségünket. Arra gondoltam, ha benne lennél, ennyivel többször találkozhatnánk, de felejtsd el, első a család. Hétfőn nemet mondok.

- Jólesik a viszonyulásod. Meggyőzhető lennél rá, hogy nélkülem is elmenj? - vontá ismét magához.

- Ha így lenne, döntöttem volna, és nem veled akartam volna megbeszélni - mondta Levente tekintetét kerülve.

- Nézz a szemembe... félsz tőlem?

- Nem - mondta kurtán.

Elköhintette magát, elengedte Tündét.

- Levi, kérlek, ne haragudj.

- Rosszulesik, hogy már nem csak távolságtartó vagy velem, de őszinte sem mersz lenni. Nehéz elviselnem, hogy szoborként ülsz mellettem... pedig olyan jó lenne, ha hozzám simulnál... mit ne mondjak, kényelmesebb, ha ellazulva a vállamra hajtánád a fejedet. Próbáld csak ki! - mosolygott rá bátorítóan.

Tünde elpirulva simult hozzá, kényszerítve magát, hogy ránézzen.

- Tündér vagy! A felvetésedre visszatérve, nem tartom rossznak a kollégád ötletét, de magam részéről nem szívesen cserélném közösségi életre a társaságot - simogatta a hátát. - Min töprengsz ennyire?

- Nehéz lenne megfogalmaznom, akkora káosz van a fejemben. Mondhatnám, kettőnkéről, a ma délutánról, a témánkról, a nyárról. Igaz is, tudjátok már, hova mentek?

- Ötletek lennének, de Zoli meg Gabesz csak akkor jöhetne velünk, ha előtte megteremtenék a rávalót. Azon töpizünk, lehet, hogy közösen vállalunk munkát nyaralás előtt.

- Mit szólnak hozzá anyukádék?

- Ha előre megmondanám, megvétóznák. Ti tudtok már valami konkrétumot?

- Gondolom, ha Csabi bácsi nyaralójában lenne lehetőségünk, oda mennénk. Meg fogsz látogatni? - kérdezte elmosolyodva.

- Elhinnéd, ha azt válaszolnám, nem?

- Ha igen, mit tennél?

- Provokálsz? - puszilta meg magához szorítva.

- Nem... dehogy! - válaszolt mélyen elpirulva.

- Ilyen közelről még soha nem nézhettem a szemedbe, gyönyörű! Valószínűleg kék, a lelked mélyéig látok bennük te... te ártatlan angyal, én drága Nemtudomkám - suttogta szerelmesen.

Tünde próbált kiegyenesedni, de Levente magánál tartotta.

- Szeretném, ha elmondanád, mit gondoltál rólam, mit éreztél amikor Lilla Lidiről beszélt neked?

- Ideges lettem, és minden erőmmel azon voltam, hogy Lilla észre ne vegye, de hogy jön ez most ide?

- Én hoztam. Mondd, felvetődött benned, hogy megcsallak téged?

- Őszintén mondtam a kocsiban, bízom benned!

- Eltántoríthatatlanul?

- Igen. Biztosan tudom, nem lennél rá képes... ha közbe jöhetne más, már megtörtént volna.

- Nem jöhet közbe más! Érted, kicsi Nemtudomka? - hajolt hozzá.

- Az bizonytalanít el, tisztában vagyok a hiányosságaimmal, és... Áhh, nem tudom!

- De tudod, csak nem mered még magadnak sem megfogalmazni - csókolta meg, épp csak érintve ajkát. - Nagyon rémisztő volt?

- Nem... csak nem voltam rá felkészülve... Ffúú, Levikém, olyan ciki... Egy ideje érzem, te a nőre vágyódsz bennem, de én... én nehezen tudok megbarátkozni a gondolattal.

- Drága félénk angyal, kicsi korunk óta ismerlek, olyannak szeretlek, amilyen vagy. Igazad van, többre vágnék, de beérem a természetes viszonyulásoddal. Ha jólesik a közelségem, merj ittmaradni nálam. Hidd el, csak annyi történhet köztünk, ami mindkettőnknek jó. Soha nem lennék képes visszaélni a kiszolgáltatott helyzetteddel.

- Soha nem éreztem magamat melletted kiszolgáltatottnak. Levi, hogy értessem meg veled, senkiben nem tudnék annyira megbízni, mint benned. Ha nem így lenne, nem ülnék itt veled kettesben.

- Butaságokról beszélgetünk, tündérké. Sok ilyen együttlétre lenne szükségünk. Ehelyett nem javulnak a körülményeink, sokkal inkább romlanak. Drága csillagom, ha elbizonytalanodsz, gondolj arra, nem szánhatok újabb tizenkilenc évet rá, hogy valaki mást annyira megismerhessek, mint téged - pusztította meg nevetve. - Hiszel ebben, kicsi Nemtudomka!

- Hiszek, de miért ilyen átkozottul bonyolult az élet?

- Mert azzá tesszük magunknak. Sokkal egyszerűbb lenne minden, ha most például hozzám simulnál, átölelnél. Szavak nélkül sokkal forróbbak, érthetőbbek az érzések. Nos, nem akarsz meggyőződni róla, igazam van-e?

Tünde egész testében remegve fonta karjait Levente nyaka köré. Ijesztően hatott rá, amikor Levente hátradőlt vele a kanapé támlájának. Jól esett hozzásimulnia, a gyengéd simogatását magán éreznie, forró ajkai érintését, de nem merte visszacsókolni.

- Köszönöm, kicsi Tündérbaba, hogy félelmed ellenére nem tagadtad meg tőlem kérésemet - ült fel vele. - Annyira jó veled, bárcsak örökké tartana az este! Időnként eljöhetnél ám te is hozzánk úgy, mint régen. Mit szólsz hozzá?

- Azt, hogy igazad van, de eddig úgy gondoltam, ha időd engedi, találkozunk, ha nem, úgysem érsz rá. - Pedig jó lenne félretenni a dolgaimat miattad - pusztította meg.

Tünde az órájára nézett, gyengéden kibontakozott öleléséből:

- Jesszusom, hogy elszaladt az idő! - borzongott meg.
- Fázol? - nézte csodálkozva a most már reszkető lányt.
- Ráz a hideg. Kezd rossz lenni a közérzetem.
- Olyan furcsa csillogás van a szemedben, csak nem lázas vagy megint? - kérdezte ijedt aggodalommal.

Elővette a lázmérőt, nyújtotta Tündének.

- Mérd meg, drága, hozok forró teát.

Kiment a konyhába, pár perc múlva jött vissza a gőzölgő pohárral. Tünde a lázmérőt nézte.

- Nos? Lázas vagy?
- Harminckilenc - mutatta oda neki reszketve.
- Órület! - mondta elkeseredett hangon. - Vegyél be lázcsillapítót, amíg hazaérünk!

HARMADIK FEJEZET A HARMINCAS

1.

Marosi Gábor negyedéves hallgató a közgazdasági egyetemen. Csoporttársa és legjobb barátja Borbíró Leventének. A magas, erős testalkatú fiatalember fekete hajú, csillogó, fekete szemű, komoly természetű, aki azonban könnyen hajlik a bohémságra. Ha ideje engedi, szívesen szórakozik csinos, értelmes lányokkal, akikkel komoly szándéka nincs. Ezt előre közli a kiszemelttel. De ha csak teheti, elmegy velük a végsőkig. Barátai kedvelik a megbízhatóságáért, segítőkészségéért.

Hobbija a rádiózás, ami elsősorban nem a műsorszóró adókra vonatkozik, hanem az amatőr-rádiókon fogható frekvenciákra, ahol a legkülönbözőbb információkhoz juthat. Ehhez több folyamatosan hangolható scannere van, amit rossz alvó lévén, éjszakánként tekerget ide-oda. Így talált rá egy külföldi adóra, ahol adatokat gyűjtenek magyar fiatalokról, megkülönböztetett tekintettel a közgazdasági egyetem hallgatóiról. Az első adást hallva, izgalom fogta el. Mire felocsúdott meglepetéséből, csak arra futotta idejéből, hogy az adóállomás paramétereit, és az időpontot feljegyezze.

Másnap vételre állított magnóval várta a jelentkezésüket. Izgalmát félelem váltotta fel, amikor hallotta a célba vett személyek nevét és azonosító számát: Borbíró Levente 100, Marosi Gábor 200, Radó Zoltán 300. „A k... életbe! Honnan ismernek ezek bennünket? Mi a fenét akarhatnak tőlünk?” - morfondírozott. Álmatlanul forgolódott hajnalig. Fáradtan, rosszkedvűen ment be az előadásokra. Hetekig várt és idegeskedett, mire egyik éjjel újból meghallotta a magnóról ismert sípjelzést. A jelentésből kiderült, a budapesti informátor új a „szakmában”, ezért kapott ennyi időt a feladatra.

Napokig győzködte magát, jelentenie kell a rendőrségnek, különben bajba kerül, a barátaival együtt. Tartott tőle, nehéz lesz meggyőznie a hivatali szerveket: az információk csupán a véletlen folytán kerültek birtokába. Gondterhelten ült a telefon mellett, erősen szuggerálta magát: „Tárcsáznom kell! Én bajba kerülhetek, de Ventiéket megmenthetem, hiszen ők ártatlanok, egyikük sem tud az egésztől semmit.” Elszántan mozdult az ujj a tárcsán.

- Tessék, rendőrség!

- Jó napot kívánok, Marosi Gábor vagyok, az ügyeletes tisztet keresem - mondta az ideges-ségtől remegő hangon.

- Parancsoljon, vele beszél, Szigeti százados vagyok!

- A közgazdasági egyetem negyedéves hallgatója vagyok. Van egy folyamatosan hangolható scannerem, amin a műsorszóró adókon kívül sok más frekvencia is bejön. Tekergetés közben furcsa információknak kerültem birtokába, erről szeretnék bejelentést tenni.

- Hallgatom!

- Egy külföldi adó beszél Budapesttel. Két alkalommal sikerült magnóra vennem az adásukat, bevinném a százados úrnak, ha fogadni tudna.

- A témával forduljon bizalommal a belvárosi rendőrkapitányság kémelhárító osztályvezető-jéhez, Dr. Szilágyi Dénes ezredeshez!

- Köszönöm az információt, máris hívom az ezredes urat! Viszonthallásra!

- Viszonthallásra, fiatalember!

„Újabb telefon, újabb izgalom, hogy a fene egye meg!” - gondolta magában, majd tárcsázott.

- Tessék, Dr. Szilágyi Dénes ezredes! - hallotta a barátságos baritont.

- Jó napot kívánok! Marosi Gábor, egyetemi hallgató vagyok. A fővárosi kapitányságról Szigeti százados irányított önhöz.

- Jó napot, fiatalember, hallgatom. Mi a gondja?

Részletezte, miért fordult a rendőrséghez.

- Holnap délután három órára be tud jönni hozzám a kazettával?

- Természetesen.

- Rendben van, fiatalember, várjon egy kicsit, kikapcsolom a titkárnőmhöz, diktálja be pontosan az adatait, én pedig holnap várom! Viszontlátásra!

- Köszönöm, ezredes úr, ott leszek, viszontlátásra!

Miután a titkárnő feljegyezte a nevét, lakcímét, lehangoltan tette a helyére a kézibeszélőt. Lehet, hogy az utolsó 24 órát tölti szabadlábban - gondolta keserűen.

Másnap az utolsó előadás után egyenesen a rendőrségre sietett. Úgy ismerte a belvárost, mint a tenyerét, most mégis idegennek tűnt minden utca, ház. Amikor belépett az épületbe, a portás a nevén szólította. Összerezcent idegességében.

- Várja önt az ezredes úr - lépett mellé, miután átadta a személyi igazolványát.

Lifttel mentek fel a második emeletre. Gábor kábultan ment a portás tiszt mellett. A folyosó közepén ültette le a tiszt, hogy várjon, amíg kiszólnak. Ennek több, mint fél órája. Egyre idegesebb lett. Végre nyílt az ajtó:

- Tessék befáradni! - szólt ki a csinos titkárnő.

Kissé remegő lábbal, bizonytalan léptekkel ment át a titkárságon.

- Jó napot kívánok! - köszönt a magas, széles vállú, negyvenes éveiben járó, fiatalos mozgású, halántékán őszülő ezredesnek.

- Jó napot, fiatalember, foglaljon helyet! Látom, nagyon ideges, erre semmi oka. Mondja el ismét pontosan, miért fordult hozzám!

Nagyot nyelt, és szó szerint elismételte mindazt, amit előző nap mondott a telefonban. Táskájába nyúlt, az asztalra tette a kazettát. Az ezredes betette a magnóba, és feszülten figyelt.

- Roppant hasznos információ! Köszönöm, hogy hozzánk fordult. Meséljen a barátairól!

- Borbíró Leventével és Radó Zoltánnal első évfolyam óta vagyunk csoporttársak. Itt kell megjegyeznem, a baráti körünkhöz tartozik még Erdős Norbert, aki orvostan hallgató.

- Mit ért pontosan a barátságuk alatt? - kérdezett közbe.

- Nehéz lesz ecsetelnem, mert szoros a kapocs köztünk, mindent megbeszélünk egymással, összetartunk, de a barátságunk év közben az egyetem falai közé szorul. A város legkülönbözőbb részén élünk, így az előadások után mindenki rohan a dolgára.

- Akkor nem értem, hogy kapcsolódott önökhöz egy külső barát?

- Erdős Norberttel érettségi után ismerkedtem meg, akkor, amikor az édesapám annak a kórháznak az osztályán feküdt infarktussal, ahol Norbi nyári gyakorlaton volt a főorvos apukája mellett. Magam alatt voltam, odajött hozzám, két órán át vigasztalt. Ettől kezdve minden nap találkoztunk, beszélgettünk. Meghívtam a gólyabálba, mert addigra kicsit összebarát-

koztam Leventéékkel, és bemutatam őket egymásnak. A szimpátia kölcsönös volt, így, ha tehettük, négyesben szórakoztunk. Eleinte Norbi fogta össze a társaságot. Ő szerzett hol moziba, hol színházba jegyeket. Az ő ötlete alapján kezdtük a hegyeket járni nyaranta. Mint ahogy a második felvételtől kiderül, ez év őszétől csatlakozott hozzánk Soós Rajmond.

- Mit ért ez alatt pontosan?

- Ő az a figura, aki négy éve csapódik ide-oda a csoportok között. Viselkedése a félév kezdete óta több, mint feltűnő. Mindjárt az első nap felfigyeltem rá, addig nem tapasztalt érdeklődéssel figyel bennünket: mögénk ült le, a csoportos foglalkozásokra oda iratkozott fel, ahova mi, az épületen belül igyekszik a közelünkben lenni, szóval minduntalan a nyomunkban van, állandóan magunkon érzem fürkésző tekintetét. Észrevételem azóta nyugtalanít, amióta tudom, áruló van köztünk. Ettől kezdve figyelem komolyabban tevékenységét. Néha annyira idegesít - bocsánat a kifejezésért -, bele tudnék mászni a sunyi képébe.

- Nem lenne okos. A felfedezése nagyon izgalmas, folytassa!

- Elhatároztam, megbeszélem a srácokkal, fogadjuk magunk közé. Őket védve nem mondtam el egyelőre az igazi okot, nem is tudnak a sejtésemről semmit.

- Mivel indokolta a javaslatát?

- Azt mondtam, látom Rajmin, szeretne valahova tartozni, adjunk esélyt neki, hátha félreismerjük. Bár nem nagy lelkesedéssel, de hallgatólagosan elfogadták.

- Milyen személyiség Borbíró Levente és Radó Zoltán?

- Rendkívül zárkózottak, ami fokmérője a barátságunknak is. Mint említettem, a magánéletünket a falakon kívül hagyjuk.

- Köszönöm. Magához az a kérésem, ha újabb információhoz jut, értesítsen engem!

- Természetesen. Ha lesznek újabb felvételeim, felhívom az ezredes urat, és behozom.

- Köszönöm, izgalommal várom. Lekísértetem a titkárnőmmel, civilek nem járhatnak szabadon az épületben. Vizszontlátásra!

- Örülök, ha segíthetek. Vizszontlátásra, ezredes úr! - fogtak kezét.

2.

Tünde egészségessé nyilvánítása túl korainak bizonyult. A visszaesés után betegebb volt, mint előtte. Egy hét után sem javult az állapota. Lázát csak rövid időre lehetett lenyomni valamelyest.

Levente izgatottan csöngetett, Ákos jött kaput nyitni.

- Üdvözlöm, Ákos bácsi, nincs nyugtom a telefonbeszélgetés óta. Tündike hogy van?

- Sajnos nincs változás, rosszul. Ma sem tudtunk belediktálni egyetlen falatot sem, pedig ha ez így megy, nem tudjuk megakadályozni, hogy az orvos ne utalja kórházba.

- Nekem mindig azt mondja, amikor beszélünk, talán jobban van kicsit. Örület! Mi baja lehet, hogy ennyire nincs étvágya?

- Kezét csókolom, Judit néni! - lépett be a konyhába.

- Szia, Levikém! Jó, hogy jössz, már hívni akartalak. Mondd, mostanában nem volt köztetek nézeteltérés? Nekem úgy tűnik, Tündi láza háttérében lelki gond húzódnak meg. Zaklatott, álmában gyakran sír.

Levente arca eltorzult. Rosszkedvűen mondta:

- Volt némi félreértés köztünk, de szerintem megnyugtatóan tisztáztuk.
- Nem úgy néz ki. Menjél fel hozzá! Most jöttem le, alszik, de legalább megnézed őt.
- Köszönöm - mondta, felsietett a lépcsőn.

Halk kopogtatás után belépett a lesötétített szobába. A lány ágyánál kapcsolta fel a kis falilámpát. Fájó szívvel nézte a lázrózsáktól piros arcát. Óvatosan ült le az ágya szélére. Szomorúan figyelte. Vonásai hirtelen eltorzultak. Kapkodva vette a levegőt, halk, motyogó hangon beszélt:

„Levi... Nem... Hallod, nem... Én Bízom benned... De... de... ” - sírta el magát.

Levente torka összeszorult, elkeseredetten tette kezét a lány párnán nyugvó forró kezére, csendes-gyengéden beszélt hozzá:

- Nyugodj meg, drága, nincs semmi baj. Tudom, bízol bennem, hiszen én is benned, jobban, mint magamban. A múlt heti rossz hangulatunk csak kisiklás volt, drága. Hallod, kicsikém? - hajolt hozzá.

Tünde kinyitotta a szemét, meglepetten nézett a föléje hajló Levente szomorú szemébe:

- Szia, Levi! Mióta vagy itt? - kérdezte alig hallhatóan.
- Egy órája. Mit álmodtál, kicsikém? - puszilta meg.
- Csak annyira emlékszem, valami nagyon rosszat. Miért, sokat nyugtalankodtam?
- Beszéltél.
- Te jó ég! Miket mondtam?
- Engem emlegettél, de nem boldogságodban. Elmondod, miért?

Sóhajtott, szemét ismét elfutotta a könny. Levente a párna alá dugta a kezét, paplanon keresztül ölelte át:

- Elárulod, mi a baj?
- Levikém, nagyon bánt, hogy olyan ronda tudtam veled lenni.
- De hát mindent megbeszéltünk, nem?
- Ezt nem lehet csak úgy megbeszélni. Én nem akarok neked fájdalmat okozni, akkor pedig szenvedtél az undokságom miatt.
- Édes anygalkám, miért nem hiszed el, bennem nincs rossz érzés a történetek miatt. Nagyon szeretném, ha te sem foglalkoznál vele.
- Olyan jó, hogy itt vagy. Máris jobban érzem magamat.
- Boldoggá tennél, ha így lenne. Kicsi tündérkém, miért nem akarsz enni? Ugye tudod, a legyengült szervezet nem képes harcolni a vírusok ellen? Ha nem tudlak meggyőzni, kórház lesz a vége, ezt akard?
- Nem. Hidd el, nagyon akartam erőltetni az evést, de egyetlen falat nem csúszott le a torkomon. Görcsben volt a gyomrom.

- De miért, édes kis csillagom? Ismersz engem, mindig megmondom, ha valami bánt vagy nem tetszik.

- Tudom, de akkor is bánt, hogy pénteken az egész estét végigacsarkodtam veled.

- Viselkedhettem volna én is okosabban, de igazad volt, az egyre ritkuló találkozások türelmetlenséget váltanak ki belőlünk. Ezen sürgősen változtatnunk kell! Most azonban az lenne a legfontosabb, hogy megnyugodj és felgyógyulj.

- Ellenérvem nincs, de ötletem sem a megoldásra.

- Annál praktikusabb ötlet nem létezik, hogy függetlenül mindenki véleményétől a szabadidőnket együtt töltsük! Le kell vonnunk a tanulságot, nem lehetnek köztünk tisztázatlan kérdések. Melegében kell megbeszelnünk őket, hogy ne mételyezzék köztünk a hangulatot.

- Igazad van. Legékesebb bizonyíték erre a rám törő éhségem. Jólesne egy kis üres csirkehús-leves.

- Leszaladok, hozok neked - puszilta arcon megkönnyebbülten.

- Édeském, ne puszilgass, nem szeretném, ha megfertőznék. Kéérlek, ne hagyj magamra! Szólj le anyunak a házi telcsin.

- A betegségekkel szemben immúnis vagyok, csak a lelki bajokkal állok hadilábon, de ugye, azokat meg messze űztük magunktól? - nyúlt a kézibeszélőért, leszólt Juditnak.

- Biztosra veheted.

- Angyal vagy! Nagyon jólesik a ragaszkodásod.

- Te pedig az én nélkülözhetetlen gyógyszerem - mosolygott rá.

- Jól érzem? Mintha lejjebb ment volna a lázad.

- Szerintem már nincs is. Tényleg sokkal jobban érzem magamat. Bánt, hogy miattam kell lógnod az előadásaidról.

- Sose bánd! Néha lehetek én is renitens - mosolygott rá. - Most nem is vagyok az, hiszen doktor bácsi mivoltomban vagyok távol. Erősítésként kapsz még egy gyógypuszt. Meglátod, ettől seperc alatt felgyógyulsz majd - hajolt hozzá.

Nyílt a lépcsőház ajtó. Levente magához szorította, és indult Judit elé.

- Hogy érzed magadat, csillagom? - tette homlokára a kezét.

- Kösz, anyukám, egészen jól. Talán a lázam is lejjebb ment. Annyira jó, hogy Levi eljött, és tisztázhattunk mindent.

- Örülök, csillagom, ha jobban vagy. Szólj csak, ha valami kell - simogatta meg az arcát, majd kiment a szobából.

Tünde nekiállt enni.

- Olyan édes vagy - mondta alig hallhatóan Tünde.

- Te pedig imádnivalóan aranyos! Minden délben eljövök, hogy legyen kedved enni.

- Jó lenne, de nem szeretném, hogy ennyit lógj. Ígérem, rád fogok gondolni, és eszem a kedvedért.

Beszélgetés közben elfogyott a leves. Jó étvággal látott neki a krumplipürének és sült csirkének.

- Úgy érzem, lecsúszna még egy combika.

Levente boldog mosollyal puszilta meg, leszólt Juditnak, aki hitetlenkedve hozta a repetát.

- Gyönyörű napsütéses idő van, elhúszom itt is a sötétítő függönyt. Gyógyulj meg mielőbb, hadd sétálhassunk nagyokat.

- Igyekezni fogok. Meg vagy velem elégedve? - nézte az üres tányért.

- Tökéletesen, kicsi Nemtudomkám - tette félre a tálcát. - Lefekszel?

- Nem szeretnék. - Tette hóna alá a lázmérőt.

- A múlt pénteken azt mondtad, sok benned a megválaszolatlan kérdés. Jó lenne, ha beszélnél róluk, ketten hátha többre mennénk tisztázásukkal.

- A legkellemetlenebbnek azt tartom - amire nincs ok, nincs magyarázat -, nehezen oldódom a társaságodban, mire mégis, mindig el kell válnunk.

- A feloldásra egyetlen mód lenne.

Tünde, kerülve a számára kellemetlen folytatást, nyújtotta neki a lázmérőt. Levente arca felderült:

- Hmm... 36,6... ez igen! Örülök, hogy ilyen jó hatással vagyok rád. Ígérd meg, hogy soha többé nem betegszel bele lelki gondokba!

- Biztos lehetsz benne.

- Mid fáj, drága?

- Semmim. Húsz az ágy, de a közérzetem nagyon jó, te édes varázsló!

- A varázsló azt teszi legjobban, ha tudomásul veszi, egy téma ismét félbemarad köztünk, és elmormolja inkább álomba ringató igéjét.

- Nem. Most nagyon rosszullesne magamra maradni. Látod, megint beléd fojtottam a szót.

- Tenni fogok róla, hogy legyen bátorságod végighallgatni a bennem megfogalmazódó gondolatokat, érzéseket.

- Annyira szeretném. Nem tudom, mi tart vissza tőle.

- Komolyan vehetem az imént tett ígéretedet?

- Igen, ezentúl bánkódás helyett törekedni fogok rá, hogy végre felnőjek hozzád, a feladataimhoz.

- Ajánlom is, mert semmire nem vágyom jobban, mint erre. Feküdj le, drága, látom, lecsukódnak a szemeid.

- Igaz, de nem akarom, hogy elmenj.

- Megvárom, amíg felébredsz. Itt töltöm veled a délutánt.

- Édes vagy... - motyogta már félálomban a szavakat.

- Legyenek szép álmaid, csillagom! - simította meg.

Nézte kisimult vonásait, figyelte egyenletes légzését. Közben kapcsolatukon, Tünde bizonytalanságán töprengett. Örült, hogy ezúttal sokkal természetesebben fogadta közeledését, mint pénteken. Mert a pozitív érzéseiről is felszabadultan beszélni. Talán bízhat benne, valami megmozdult Tündében is, vágyik az intimitásaikra. Órájára pillantott, másfél órája alszik a karjában mozdulatlanul. Úgy tűnik, egyhamar nem ébred fel - gondolta. Ajkát ajkához érintette, vágyakozva csókolta meg. Tünde arcán mosoly suhant át. Nézte és azon filózott, vajon ébren volt, vagy csak álomban? Óvatosan húzta ki kezét a párna alól. Arcát, karját simogatta, majd fájó szívvel hagyta el a szobát.

A belvárosi rendőrség második emeletén, dr. Szilágyi Dénes ezredes szobájában izzott a levegő. A kettőszáztíz centiméter magas, szikár testalkatú, tekintélyt parancsoló rendőrtiszt izgatottan járkált a négy méter hosszú irodájában. Nyugtalan, izgága természet lévén, mindig így rőtt a kilométereket, ha megoldáson törte a fejét. Jelenleg a ma reggel hozzá került akta borzolta az idegeit. A figyelmébe ajánlott jelentésekben Borbíró Ádám neve ütött szöveget a fejében. Hiába pörgette vissza az eseményeket, nézte át újból és újból a hálózathoz tartozó névsort, sehol nem találta. Több, mint gyanús volt számára, hogy a környezetében egyre gyakrabban találkozik ezzel a névvel: így hívják Marosi Gábor barátját, de ha nem csal az emlékezete, Kékessy Ákos barátjának a lánya - Tündike - is Borbíró fiúval barátkozik. Ennek a felismerésnek egyáltalán nem örvendezett. Megállt az ablaknál, szórakozottan nézte a rendőrség rendezett udvarát. Közben azt latolgatta, vajon a három személy lehet-e kettő? Lehet-e kapcsolat köztük? Ha Borbíró Ádámnak van valami köze Borbíró Leventéhez, Marosi Gábor barátjához, akkor logikus, miért volt hirtelen szüksége a berlinieknek megfigyelőre a közgázon. De beérné azzal is, ha megtudhatná, Borbíró Levente személye azonos-e Tündike barátjával. Ákost hiába hívja, nem éri utol. Juditot, a nejét, nem avathatja be, amennyire félti az egyetlen kislányát, nem lenne egy perc nyugta, amíg biztosat nem mond neki. De hogy mondhatna, ha még maga sem lát tisztán a témában?! „Történjen valami, az úristenit! Beleőrülök a bizonytalanságba!” - csapott dühösen a levegőbe. Megcsörrent a telefon. Utána nyúlt:

- Tessék, Szilágyi ezredes!

- Szia, kedvenc főnököm, de friss voltál!

- Szia, Gyurikám! - üdvözölte Gaál György századost, a legmegbízhatóbb tisztjét. - Alig tudtam kivárni, hogy hívj! Hallottál Borbíró Ádám közigazdászról Berlinben?

- Nem hangzik idegennek a név... - mondta elgondolkodva -, de nem sok információ van róla. Hol találkoztál a nevével?

- Ma reggel került a kezembe egy aktaköteg, abban tesznek említést róla, mint fontos belső munkatársról. Nincs nyugtom, mióta tudomásom van róla. Tudd meg, ki ez a fickó, mióta van Berlinben... stb. Nem részletezem, hiszen jobban ismered a gondolatmenetemet, mint jómagam.

- Mindent elkövetek, hogy mielőbb tisztázzam előtted a személyét, csak azt nem értem, miért hozott ennyire ki a sodrodból a fickó, ha Berlinben ténykedik, mint belső munkatárs.

Beavatta részletesen sejtéseibe.

- Oké, Dini bá', máris felvéstem magamnak. A közgázon akcióba lépett egy Sasszem fedőnevű fickó, róla van információd?

- Róla igen, van emberem a közgázon. Beszéltem már neked róla, egy megbízható, értelmes srác, Marosi Gábor. Pár hete vettem fel külsősnek. Tanonc a fedőneve. Sasszem azonos Soós Rajmoddal. Gábor csoporttársa. Világos? Tanonc, Borbíró Levente, Radó Zoltán négy éve barátok. Szeptember óta ólálkodik körülöttük Soós Rajmond, akit a taglalt feltételezések miatt fogadott maguk közé Gábor. Ha jó a szimatom, jelenleg a Borbíró srác válhatott fontossá Berlinnek.

- Valóban nem egyszerű az ügy. Nyugodj meg, főnök, résen leszek!

- Rettenetesen várom a jelentésedet, szia!

- Amint megtudok valamit, jelentkezem, szia!

Kényelmesen hátradőlt foteljében. Törte a fejét, miként juthat mielőbb adatokhoz Borbíró Ádámmal kapcsolatban. Rövid gondolkodás után kész terve volt. Felhívta barátját, hogy megkérdezze tőle, mikorra realizálhatná a Herbert Mülleréknél beígért golfpartit. Igencsak fellelkesedett, amikor este azzal hívta vissza: szombaton.

*

Marosi Gábor fázósan sétált a jeges szélben az iskola előtt, a kishúgára várva. Tíz perccel elmúlt négy óra, a gyerekek sehol. Kezdte érteni az anyukáját, miért ingerült, amikor ő megy Kingiért. Végre feltűnt az első pár a folyosó végén. Kinga elengedte a párja kezét, boldogan rohant hozzá:

- Szia, Gabcsi, jaj, de jó, hogy te jöttél értem! Annyira örülök neked! Ugye most nem zárod magadra a szobád ajtaját otthon?

- Első osztály, vigyázz! - kiáltotta el magát a tanítónő. - Marosi Kinga miért áll ki a sorból, amíg nem adok rá engedélyt?

- Bocsánat, bocsánat! Csak annyira megörültem Gabcsinak - fordult a tanítónő felé megszeppenve.

- Tudod, hogy nem szeretem a fegyelmezetlenséget!

- Igen, tudom - indulat vissza lehajtott fejjel a sorba.

- Maradj, onnan is elköszönhetsz!

Az osztály felé fordult, megemelte a jobb kezét, a kicsik teljes torokból skandáltak:

- Viszontlátásra, tanító néni! Köszönjük szépen a tanítást!

Gábor fejcsóválva fogta meg a húga kezét, és hagyta el az iskola épületét. Látva a kislány szomorú arcát, megsimogatta:

- Nincs semmi baj, csipetkém, a tanító néni biztosan fáradt, azért kiabált veled.

- Bocsánat, bocsánat, Gabcsikám, nem akartam rossz lenni, még az egyszer ne mondd meg az anyunak - pityeredett el.

- Nem fogom megmondani, csak mosolyogj már!

- Ma fogsz velem játszani? - kérdezte reménykedve.

- Sajnos tanulnom kell, de ha szeretnéd, elmegyünk a cukrászdába, eszünk egy Rigójancsit, jó? - mosolygott rá.

- Az nagyon jó! Már olyan régen ettem! - lelkesedett jókedvűen. - Brr... hideg van, fázom!

- Akkor húzzunk bele, csöpikém, attól majd felmelegszünk - vette le hátáról a kitömött táskáját. - Te jó isten! Ilyen nehéz cuccot hurcolsz mindig?

- Máskor még tornacuccom, meg rajzfelszerelésem is van. Képzeld, egyetlen szabad kezem sem szokott lenni! - mondta panaszosan.

Sajnálkozva simogatta meg. Beléptek a cukrászdába, leültek.

- Gabcsi, hadd hozzam én ide a sütitet! - kérlelte könyörögve.

- Tessék, itt a pénz, hadd lássam, milyen ügyes hugicám van!

Öt óra volt, mire hazaértek. Az apukájuk idegesen nyitott ajtót.

- Hol jártok? Már értetek akartam menni!

- Nem találtál volna ránk, apuci, mert megszöktünk Gabcsival! Elvitt engem sütikézni. Ugye nem haragszol ránk ezért?

- Ha most szépen leülsz tanulni, minden el van felejtve! - ölelte magához a boldog gyereket.

- Eltűnök én is, rengeteg a dolgom - nézett Gábor a papájára.

- Menj csak nyugodtan! Örülök, hogy ennyit foglalkozol Kingikével. Olyan lelkiismeret-furdalásom van, nincs egy perc nyugtom a kórházban.

- Nincs okod aggodalomra, nagyon szeretem őt. Ezentúl sokkal jobban odafigyelek rá - mosolyodott el Gábor.

Becsukta a szobája ajtaját, leült az íróasztalához, maga elé vette a jegyzeteit, de nem tudta tanulásra bírni magát. Eszébe jutott az utolsó rádiójelentés, gondolatai már akörül forogtak. Próbálta kibogozni a szálakat. A jelentés egy magas, karcsú, vörös hajú, mélykék szemű egyetemi hallgatóról szólt. A leírás ráillik az egyik csoporttársnőjére, Szabó Szilviára, aki már a gólyabálon megtetszett neki. Amint rá gondol, a gyönyörű arca, kíváncsan izgalmas alakja a szeme előtt lebeg. Milyen kár, hogy őt csak a menő, gazdag srácok érdeklik. Hh... pedig szívesen megtornáztatná esténként. Ha kölcsönös lenne az örömszerzés, állandó partnere lehetne. „Nem lenne rossz!” - gondolta. Azonos az érdeklődésük, elfoglaltságuk. Könnyű lenne időt egyeztetniük - töprengett vágyakozva.

„Politikai gazdaságtan... ki a francot érdekli” - lökte félre türelmetlenül. „Ha igaz, hogy a 30-as Szilvi - töprengett ismét a jelentésen -, akkor világos, miért ólálkodik Soós Rajmond körülöttük.” Érthetetlen, mire nem képesek egyesek. Ősszel a csoport előtt rázta le Szilvi, mégis van pofája kezdeményezni. Ilyet csak céllal tehet még egy olyan alamuszi nyuszi is, mint amilyen Rajmi. Ez viszont azt jelenti, résen kell lennie, nehogy oldalról sasszézzon közéjük a veszély. Ha jó a logikája, meg kell győznie Dini bácsit - kérésére szólítja így az ezredest -, hogy a lánya is őt állítsa rá.

„Hogy a rosseb egye meg! Csak ne ágaskodna ilyen elviselhetetlenül bennem a vágy! Képtelen vagyok a gondolataimat elterelni Szilviről. Fene egye meg a hülye természetemet! Ha nem lelkiznék ennyit, hanem bedobnám a lehengerlő stílusomat, amivel pillanatok alatt veszek le minden csajt a lábáról, célba érhetnék nála is.”

Nősülni nem akar, őt nem fogja egy nő sem az orránál fogva vezetni, mint édesanyja az édesapját, de állandó partnerre régóta vágyik. Szilvi alkalmas lenne rá. Ismérvei szerint nem változtatja havonta a fickókat, és amint egy beszélgetését elcsípte a büfében, férjhez menni sincs szándékában. Izgalmas kihívás lenne meghódítani. Ezt fogja tenni! Bebizonyítja neki, nem minden a pénz.

Hirtelen eszébe jutott a kishúga délutáni kérdése: „Ma játszol velem?” Elhúzta a sötétítő függönyt, gyors léptekkel hagyta el a szobáját, ment át a hosszú előszobán.

NEGYEDIK FEJEZET NYUGTALANÍTÓ LÁTOGATÁS

1.

Csilla, a harmincas évei elején járó, mindig csinos, ápolt, magas, karcsú, barna hajú, fekete szemű fiatalasszony - Szilágyi ezredes titkárnője - nesztelen léptekkel ment végig az irodán. Jelenlétét finom parfümének illata árulta el főnökének, aki felnézett az aktáiból, kedvesen rámosolygott:

- Szia, titkárnők ragyogó csillaga! Hogy léteznék én nélküled, ha nem dolgoznál ilyen precízen a kezem alá? Mit hoztál nekem?

- Ezt - nyújtotta a selymes tapintású, sárga borítékot. - Egy berlini futár hozta, a nevedre van címezve.

Rápillantva egyből felismerte Gaál György százados szabályos, egyenletes betűit. Izgatottan bontotta fel.

- Hetek óta erre várok!

- Akkor nem is zavarlak, úgyis rengeteg gépelnívalóm van.

Az ezredes felállt, magához ölelte, megcsókolta:

- Csak nem elmentél volna a csókom nélkül, kicsi nyuszikám?

- Ha sok a munkád, nem mindig tartasz igényt rám - csókolta vissza, és kibontakozva az öleléséből, hangtalanul távozott.

Visszaült a helyére, maga elé vette a spirál füzetét, amibe a jelentések vázlatait gyűjtögette, munkához látott.

*

Szia, Dini bá'!

Végre sikerül az adósságomat törleszteni, a tőlem megszokott levélformában. Ezer bocsika Csillukától, amiért ennyi munkát adok neki, majd meglepem valami kedvességgel őt, amiért a leveleimet jelentés formájában teszi hitelessé.

A hivatalos mondanivalóm előtt önző módon egy privát kérés: örülnék, ha sikerülne kiügyeskedned nekem tanulmányi szabadságot, különben fogalmam nincs, hogy készülök fel az államvizsgámra a túlszűfolt életem mellett. Lehet-e egyáltalán belőlem közgazdász rendőrtiszt? De lássuk a tényeket! Müller úrral a golfparti remekül sikerült, amit az alábbiakkal igazolok.

Minden jót, Dini bá'!

*

Részletes tájékoztató Borbíró Ádám közgazdászról:

A fent nevezett a berlini angol negyedben lakik, a saját luxus kivitelű villájában. Fiatal kora ellenére az egyetem befejezése után a világ élvonalába kerül, amit a véletlenül és a menyasszonyán kívül a rendkívüli tehetségének, intelligenciájának valamint a három - csaknem anyanyelvi szintű - nyelvtudásának köszönhet.

Jelleméről elmondható: határozott, megbízható. Munkáját precízen, körültekintően végzi. Kellemes, jó humorú tárgyalópartner. A tárgyalásokon bravúros, lehangoló érvekkel győzi meg partnereit. Kifinomult érzékkel, jó szimattal fedezi fel a biztos anyagi feltételek mellett működő vállalatokat, érdekeltségeket, amivel főnöke tekintélyes vagyonát gyarapítja.

Ha túlfényezettnek tűnne a jellemzése, az a kollégáinak tudható be. Most pedig részletesen arról, hogy sikerült a fiatal pályakezdőnek két év alatt ekkora karriert befutnia.

Az egyetemnek jó kapcsolata van a Nyugat-Berlinben külszolgálaton kívül élő Rakéta Mátyás közgazdász professzorral, aki kapcsolatai révén évente négy végzősnek biztosít lehetőséget a nyugati világ üzleti életének betekintésébe. A három hónapra szóló ösztöndíjat pályázat útján lehet elnyerni. Ily módon került ki Ádám, ötödéves hallgatóként.

A fiatalokat a professzor koordinálta: ő szerzett meghívókat az iparmágnások estélyeire, munkaebédjeire, ahol élesben ismerkednek az üzletkötés fortélyaisal. Tanácsokkal látta el őket, boldogulniuk azonban saját rátermettségük, tehetségük szerint kellett. Feladatuk az estélyek meghívott vendégeiről pontos információkat szerezni: milyen rangban, témakörben, milyen súllyal vannak jelen.

Ádám szerencsétlenségére elsőként Herbert Müllerékhez kapott meghívót, ahol a házigazda, a vegyipari mágna lány, Nadina Müller azonnal felfigyelt a jó megjelenésű, intelligens fiatal-emberre. Női rafinériával közelítette meg és bolondította magába. Így a diplomaszerezés után nem volt kétséges, hol folytatja az életét.

Herbert Müller gyorsan felismerte Ádám kitűnő adottságait, amivel a vegyipar egész területén alkalmazhatta őt. Vakmerően bízott rá merészebbnél merészebb feladatokat. Nem kellett csalódnia benne, ugyanis használta fel főnöke befolyását, összeköttetéseit.

Itt kell megjegyezni, a Herbert Müller koordinálta szervezetben, a főnökség bizalmatlansága miatt, akkoriban vette kezdetét a fluktuáció. Ezért mára minden mozgatható emberre szükség van. Müller úr - nehezen bár, de - rászánta magát, hogy beszeresse legtehetségesebb emberét, Ádámot is. Jól ismerte becsületességét, tudta, ezt csak úgy érheti el, ha előtte megtöri lelkileg. Legsebezhetőbb pontján kezdte: tavasz óta nem ad neki megbízást. Túllőtt a célon, mert a parkolópályára kényszerített Ádamból ellenállást váltott ki a megaláztatás. Főnöke következő lépését, amivel Berlinre korlátozta mozgásterét, annak ellenére könnyen fogadta, hogy erős honvágygal küszködik.

Megfigyelője jelentéseit ugyan megkapom, de nincsenek szignózva, így információm sincs róla. Gyanúm szerint Nadina dolga lehet, de ez még pontosításra vár.

A két fiatal karácsonykor jegyezte el egymást, nyárra tervezték az esküvőjüket, de amióta Ádám gyanakvással figyeli a körülötte zajló eseményeket, kapcsolatuk megromlott. Sokszor lehangolt, ideges, ami idegen vonás a jellemétől.

Nadina Müller feladatai: a két budapesti összekötőjének (Zománc, Festő) megfigyelése, kézben tartása. A tőlük származó anyagok, információk továbbítása Berlinbe.

Zománc három éve végzett a közgázon, a XV. kerületben, a Kráter utcában lakik. Feladatai közé tartozik - meglátásom szerint - Nadina megfigyelése, valamint az új összekötők beszerzése. Véleményem szerint az ő nyomon követése a legfontosabb számunkra. Ígéretet kaptam rá, pontos tájékoztatást kapok, milyen kényszerítő eszközeik vannak.

Festő: gyakorlott közgazdász és jogász. Jelenleg szabadúszó. Feladata a budapesti csoport összefogása, koordinálása. A csoport tagjainak személyes kapcsolata nincs, csak fedőnéven ismerik egymást. Festő levelezés útján tartja velük a kapcsolatot, ennek pontosítása is meg-

oldandó feladatomban még. A sürgős jelentéseket, adatokat személyesen hozza Müller úrnak. Feladata még: mikrofilmeket készíteni kutatóintézetekben folyó kísérletekről.

Körülbelül ennyi, amit eddig Borbíró Ádámról, a közvetlen környezetéről és a csoportról megtudtam. Ezentúl szemmel tartom az Ádám körüli történeteket.

Egyelőre szia, Dini bá', légy jó!"

*

Miután kijegyzetelte a jelentést, bezárta a páncélszekrénybe. Kiment a titkárságra. Csillát egyedül találta.

- Nyugtalanít az iménti megjegyzésed, mókuskám, mondd, elégedetlen vagy velem?

- Nem, csak néha olyan jó lenne hozzád bújni, mikor beviszek neked valamit, de általában olyan hivatalos tekintettel nézel rám, azonnal elszáll belőlem a bátorságom.

- Pedig egyedül te tudsz megszelídíteni. Látom, valóban rengeteg a gépelnivalód, de kérlek, ne feledkezz meg Gyuri jelentéséről.

- Nem fogok, még ma átiratom hivatalos formába.

- Köszönöm a nevében is. Lenne még egy sürgős feladat, Kékessyét kell előkeríteni, mikor tehetem náluk tiszteletemet.

- A jelentés miatt?

- Igen, kicsi nyuszikám! - hajolt hozzá, hogy megcsókolja.

Az irodájában várta Csilla intézkedését. Pár perc múlva beszólt: Kékessyék otthon vannak, várják őt.

Nem bíbelődött a lifthívásával, lépcsőn rohant le a kocsijához. Fél órán belül nyikorgó fékkel kanyarodott be a kapu elé. Ákos engedte be. Üdvözölte a kocsiból kiszálló komor barátját:

- Mi a gond, rendőrkém, talán nem jutott dinnyeföld? - veregette vállon.

- Szia, Ákos! - pillantott rá, majd sietős léptekkel ment a házba. - Csókolom a kezeiteket, Juditkám, Tündikém! Bocsássatok meg, a célratörő viselkedésemért! Hivatalos ügyben jöttem.

A nappaliba ültek le. Az ezredes, Tündére nézve, rátért jövedele céljára.

- Jól ismersz, Tündikém, tíz éve köt apukádhoz és a családhoz bensőséges barátság. Kislánykorod óta lányomként szeretlek. Ezt azért bocsátom előre, mert komoly dolog miatt vagyok itt. Az érdekekben kérlek, bízz meg bennem, és adj pontos válaszokat a kérdéseimre. Mennyire ismered Levente barátait?

Tünde, leplezve rossz érzéseit, a szemébe nézve válaszolt:

- Személyesen csak Radó Zolit, Levente általános iskolai osztálytársát. Közvetlen kapcsolatom vele sem volt, általában kerültük egymást Leventééknél a lépcsőházban.

- Névről senki más?

- Névről igen: Radó Zoli, Marosi Gábor, Erdős Norbert és Levente a „négyes fogat”, ahogy ők magukat nevezik. A gólyabálon jöttek össze, azóta tart köztük a barátság. Nemrégiben csatlakozott hozzájuk egy csoporttársuk, de mi is a neve... jaj, nem jut eszembe... Soós Rajmond - mondta kis gondolkodás után.

- Az úgynevezett „négyes fogat”-ról semmi más nem tudsz?

- Csak annyit, hogy Levente, Zoli és Gábor egy csoportba jár, Erdős Norbi orvostanhallgató a SOTE-n. Marosi Gábor révén került közéjük, de hogy ők honnan és mióta ismerik egymást, azt nem mondta Levente.

- Soós Rajmondról mit tudsz?

- Csupán annyit, hogy Levente kezdettől fogva sunyinak tartja. Nem tetszik neki, hogy állandóan magukon érzi fürkésző tekintetét. Nem szívesen, de belement Gabesz - Marosi Gábor - ötletébe, fogadják maguk közé.

- Jól emlékszem, Levente Borbíró néven mutatkozott be a múltkori sakkpartink alkalmával?

- Igen, Dini bácsi.

- Mit mond neked ez a név, Borbíró Ádám?

- Levente legkedvesebb unokabátyja, együtt nőttek fel. Kedvelik egymást. Levente nehezen viseli, hogy amióta Ádám Berlinben él, ritkán találkoznak, csak telefonon keresztül tartják a kapcsolatot, de mint nemrég mondta, egy hónapja nem hallott róla.

- Akkor miért nem hívja ő?

- Ádám kívánsága volt, hogy ha egy mód van rá, Levi ne keresse őt.

- Szerinted miért?

- Leventének azt mondta, nem akarja Berlinben felfedni az itthoni kapcsolatait.

- Véleményed szerint mennyire tart össze a két fiú?

Tünde kezdte rosszul érezni magát az ezredes kérdéseitől. Az édesapjára nézett, aki idegesen dobolt az asztalon. Az ezredes a lányra mosolyogva folytatta:

- Kértelek, kicsim, bízz bennem! Miattatok vállaltam magamra az ügyet. Ádámról furcsa információkat kaptam ma reggel, amiknek sürgősen utána kell néznem. Kérlek, segítsd a munkámat! Ígérem, mindenről pontosan tájékoztatlak benneteket. Próbálj engem megérteni!

Tünde elmosolyodva bólintott. Az ezredes megismételte a kérdést:

- Szóval mennyire tart össze a két fiú?

- Szerintem nagyon. Annak ellenére, hogy Ádám az idősebb, mindenben Levi véleményét kéri ki.

- Értsem úgy, hogy Levente pontosan tud mindent az unokabátyja dolgairól?

- Hogy most mennyire tájékozott, azzal nem vagyok tisztában, de amíg itthon volt, igen.

- Elképzelhetetlennek tartod, hogy bajba keverje Leventét?

Tünde elsápadva kérdezte:

- Hogy értsem ezt a kérdést? Mivel keverhetné Ádi bajba Levit?

- Egyelőre nem mondhatok egyebet, vigyázni szeretnék rátok.

- Régóta ismerem őt, ki merem jelenteni, elképzelhetetlen, hogy Levinek ártson.

- Köszönöm, Tündikém. Nagyon kérlek mindannyiunk érdekében, ha megtudsz valamit Ádámról, hívd fel! Hidd el, rendkívül fontos lenne. Ha bajba jut, és hozzám fordul, segítek rajta is, de ezt csak akkor tehetem meg, ha naprakész vagyok a dolgait illetően.

Barátjára nézve folytatta:

- Baráti szavamat adom neked is, mindenről tájékoztatlak benneteket. Most azonban hagyjuk a hivatalos ügyeket, remélem Tündike infóival előbbre jutunk. Rátérnék a másik dologra, amiért kerestelek. Hogy áll a dolgom nálad?
- Ősszel megígértem, addig nem vállalom nagyobb lélegzetű munkát, amíg a házad rendben nincs. Felújítás lesz vagy átépítés?
- Lennének elképzeléseim, de fogalmam sincs, mit bír ki az a régi házikó. A másik gondom, utálom a felfordulást, épp elég elviselnem a hivatalban, az otthonomban nyugalmat szeretnék. Az a legfontosabb számomra, hogy minél előbb végezz.
- Nyugi, mire beáll a tél, azt is elfelejted, hogy ott jártunk. Mikor talállak otthon, te elfoglalt országszolga? - kérdezte magára erőltetett jókedvvel, nehogy a családja észrevegye ideges-ségét.
- Erre nem tudok konkrét választ adni, egyeztessünk telefonon!
- Mit szólnál hozzá, ha most veled mennék?
- Ragyogó! Innen hazarohanok, de még vissza kell mennem az irodámba, félútig el tudnák hozni, ha hazáig nem is - állt fel.
- Az bizony nagy baj, rendőrkém, valaha az asztal körül kergettek, ha nem autó volt a fenekem alatt! - mentek ki a házból.

2.

Tünde hajnal óta süt-főz édesanyjával, hogy minden elkészüljön, mire megérkeznek a születésnapjára meghívott vendégek. Lilla érkezett elsőnek. Alighogy bekísérte, máris fordulhatott vissza. Levente állt a kapuban. Kedvesen rámosolygott. Magához ölelte, a szája sarkát puszilta meg. Tünde elpirulva hátrált.

- Csak nem anyuék előtt szégyelled ennyire magadat, lányok gyöngye? Gyere nyissuk ki a nagykaput! - vette ki Tünde kezéből a kulcsot, majd halk, gyengéd hangon kérdezte: - Hogy érzed magadat? Igazán elhihetem, hogy felgyógyultál?

- Kicsit gyenge vagyok, fáradékony, de a közérzetem egészen jó.

Attila, Levente édesapja, mosolyogva nézte őket, majd rádudált a fiára, aki egy pillanatra odakapta a fejét, elmosolyodott, majd nyitotta a kaput, és folyamatosan Tündéhez beszélt.

- Mit szólnál hozzá, ha valóban szülinapi lánykérés lenne az elképzelésem?

- Levi, ne komolytalankodj!

A zöld Ford lassan gurult el előttük. Levente becsukta a kaput, Tünde mellé lépett:

- Csak félig szántam viccnek. Mondtam neked, megoldást keresek a lehetetlen helyzetünk feloldására. Válaszolj: ha komolyan gondolnám, kosarat kapnék?

- Azt akarod, hogy megbántsalak? - kérdezte elkomolyodva Tünde.

- A válaszodra lennék kíváncsi.

- De én nem szeretnék most még erre válaszolni!

- Pedig fogsz. Mert mondd csak, Tündérmé, hova vezet az, hogy egy lépés előre, kettő hátra? Hmm? Kéérlek, válaszolj!

Mivel Tünde hallgatott, folytatta:

- Ismersz, makacs természetű vagyok, és nem érem be a hallgatásoddal! Addig nem beszélgetünk másról, amíg ezt nem tisztáztuk.

- Jelenleg még azt hiszem, igen.

- Menjünk be, lányok gyöngye, mert megfázol ismét - fogta át a vállát.

- Látod, provokáltál, és most megsértettelek - jelent meg szeme sarkában egy könnycsepp.

- Úgy nézek én ki, mint aki megsértődött?

- Akkor megbántódtál. Látom rajtad, nem jól estek a szavaim.

- Jobban szerettem volna mást hallani, ennyi az egész! De abban biztos lehetsz, változtatni fogok ezen. Illő lenne próbákra járni, lassan azt is elfelejted, melyik a jobb lábad, melyik a bal - terelte más irányba a témát, Tünde zavara láttán.

- Mivel kárpótolhatnálak az utálatos viselkedésemért? - kérdezte bűnbánó tekintettel az előszobában.

- Az édes mosolyod gyógyír nekem, de ha ezt tetőzhetnék egy csókkal, elfelejtem a mostani párbeszédünket - karolta át.

Tünde elpirulva nyújtotta ajkát. Levente magához vonta, megcsókolta. Tünde gyerekes hang-súllyal mondta:

- Isten bizonyra ígérd meg, nem haragszol rám.

- Isten bizonyra, amint ezt ovis korunk óta ígérted meg velem. Annyit fűzök hozzá, bár nem csókoltál vissza, de ne feledd, ígéretem van arra is, mindent elkövetek a közvetlenség megnyeréséért.

*

Ebéd után a szülők a földszinten, a fiatalok az emeleten szórakoztak. Attila, Levente édesapja és Ákos a nappaliban beszélgettek, Judit és Anikó, Levente törekeny természetű, aranyszőke hajú édesanyja a konyhában tevékenykedtek.

Ákos, a kissé mackós testalkatú, szőkésbarna hajú, magas férfi, a zongora mellett foglalt helyet.

- Játssz nálunk nekünk valamit? - kérdezte Attila, a fél fejjel magasabb és szikárabb férfi.

Apa és fia külső megjelenésükben szinte hasonmásai egymásnak, de Levente a határozott, kissé konok természetét az édesanyjától örökölte.

- Majd biztosan, de most beszéljessünk! - bólintott Ákos.

- Tündike meggyógyult? Nagyon sápadtnak, gyengének tűnik.

- Sajnos jól látod, megviselte az egy hónapos betegség. Alig eszik valamit. Abban egyeztem meg vele, hétfőn reggel a közérzete döntse el, hogy iskolába vagy az orvoshoz megy.

- Amíg Levi rászánta magát, hogy beenged minket, elnéztem őket...

Ákos várakozóan nézte, hogy befejezze a mondatot.

- Elnézést, nem is tudom, hogy fogalmazzak... Tündike, mintha megváltozott volna. Még soha nem láttam ennyire zavartnak, tartózkodónak.

- Vannak gondjai, az biztos. Későn érő típus. Annak ellenére, hogy komolyan gondolkodó lány, nem nőtt fel még a feladatához. Ez viseli meg mostanában. Judit sokat beszélget vele, reméljük, sikerül átlendülnie a holtponton, és ismét olyan kiegyensúlyozott lesz, mint eddig volt.

- Szóval nem arról van szó... hogy is mondjam? Talán marhaság, de a fiamat félttem. Neki nagyon sokat jelent Tündi.

- Csak nem azt akarod beadni nekem, hogy Tündinek Levente nem? - kérdezte csodálkozó tekintettel.

- Nem akarok én neked semmit beadni, csak elgondolkodtam, amint a zavart viselkedését néztem.

- Meglátásom szerint mostanában kezd komollyá válni köztük a diákszerelmem. Judit szerint a lányokat megviseli a változás.

- Hmm... Szóval te komolynak látod a kapcsolatukat?

- Határozottan ez a véleményem.

- Ti vagytok velük többet, hiszek neked.

Bejött Judit, nevetve kérdezte:

- Csak nem ti is a gyerekekről beszélgettek?

- Tündi betegsége kapcsán róluk - nézett mosolyogva Ákos rá.

- Anikóval sem lehet másról beszélgetni, mint a kapcsolatukról. Azon a véleményen van, finoman ki kéne őket faggatni, hol tartanak, mi az elképzelésük a jövőjüket illetően, és...

- Ennek eldöntése nem a mi dolgunk! - vágott közbe Attila. - Az engem is érdekelt, hogy történt-e köztük változás, de a többi az ő dolguk!

- Osztom a véleményedet - bólogatott helyeslően Judit.

- Nem értek veletek egyet - jelent meg Anikó az ajtóban. - Én úgy gondolom, Tündinek színt kéne vallania. Levi mostanában nagyon lehangolt, gondterhelt, szerintem miatta.

- Értsd már meg végre, ez a gyerekek dolga! - csattant fel dühösen Attila.

- Nehogy hajba kapjatok! - szólalt meg nyugodt hangon Ákos. - Anikó, próbáljuk a dolgokat higgadtan kezelni. Két intelligens, értelmes fiatal el tudja dönteni, mit akar. Ebbe valóban nem kéne beleavatkoznunk.

- Hetek óta ezzel nyúz - állt fel Attila, és idegesen járkált. Majd a nejére nézve folytatta: - Ha elromlik valami a két fiatal között, annak te leszel az előidézője! - nézett dühösen a nejére. - Tündi huszonnégy éves, Levi huszonhárom, hova siessenek? Ráadásul Levi még tanul, és ahogy a fiamat ismerem, nem éri be egy diplomával.

- A fiad ereiben Borbíró vér csörgedezik, ő már évek óta szerelmes Tündikébe. Ha viszonzná az érzelmeit, biztosan nem itt tartanának.

- Anikó, az ellenségeskedéssel nem megyünk semmire - próbálta csitítani Judit, majd nagy levegőt vett. - Akkor folytatom ott, ahol a konyhában abbahagytam. El kell fogadnunk, Tündi későn érő típus. Eddig a tanulás kötötte le a figyelmét, most a munkája veszi igénybe az energiáját. Ez megmutatkozik a fizikumán. Biztosan emiatt betegeskedik ennyit ebben az évben. Hirtelen kellett felnőnie. Az iskolapadból egyenesen a szülők szorító markába került, ahol tekintélyt kell tartania ahhoz, hogy fiatal kora ellenére el tudja fogadtatni velük az útmutatásait. Egyelőre nehezen tud megfelelni az elvárásnak. Úgy érzem, meghasonlott önmagá-

val. Pár hete beszélgettünk vele ilyesmikről. Elgondolkodtatott a rosszkedve, a viszonyulása lehangoló volt. Tőle szokatlanul arra kért, ne faggassam, összekeveredett benne minden. Nem tud egyértelmű válaszokat adni a kérdéseimre még magának sem. Szeretné bedolgozni magát a suliban. Amíg gyomorgörccsel megy a szülői értekezletekre, tantestületi gyűlésekre, képtelen másra koncentrálni. Szereti a rá bízott pöttömöket, de a rátelepedő stressztől velük sem tud felszabadultan foglalkozni. A magánéletét nem akarja alávetni a hivatásának, időre van szüksége.

Kis hallgatás után folytatta:

- Fél tőle, hogy a megosztott figyelmének áldozatul eshet a kapcsolata Leventével. Nem fog a türelmével visszaélni, de azt sem szeretné, ha úgy járna, mint jó néhány évfolyamtársa és kolléganője, akik a főiskola alatt, vagy közvetlenül utána mentek férjhez, gyerekeket szültek, akikkel egy-két éven belül magukra maradtak. Ilyenekből lesznek a megkeseredett, türelmetlen pedagógusok, és még ennél is rosszabb anyák. Nem akarja, hogy kiábránduljon belőle az a férfi, akit kicsi kora óta rajongva szeret. Neki Levente a mindent jelenti. Amikor befejezte a szomorú monológot, lehangoltan ment fel az emeletre. Akkor elhatároztam, békén hagyom a buta kérdéseimmel. Komoly, felelősségteljesen gondolkodó lány, nem fog hibázni.

Ákos, látva Anikó kétkedő tekintetét, megkérdezte:

- Mi nem tetszik, Anikó?

- Nem akarlak benneteket megsérteni, de egy 22 éves lánynak tudnia kell, mit akar, nem lehet ennyire bizonytalan.

- Miért lenne Tündi bizonytalan?! Pontosan elmondta, mi a gondja, mit akar! - csattant fel Attila.

- Mert nem beszél Leventének az elképzeléséről, gondjairól. Bizonytalanságban tartja, hadd őrlődjön.

- Ezt honnan veszed! - emelte meg kissé a hangját Ákos. - Úgy marhaság, ahogy kitaláltad! Tutira veszem, azért türelmes Tündivel, mert biztos a hűségében, és tisztában van a problémáival.

Judit dühös lett Anikó ellenséges tekintetét látva. Úgy érezte, képtelen visszafogni magát, csúnya összetűzésbe kerül vele, ha azonnal ki nem megy a konyhába. Felállt, valamit motyogott félhangosan, és magukra hagyta a társaságot. Attila utána nézett:

- A döntést a fiatalokra kell bízni, és punktum! - mondta ingerült hangon.

ÖTÖDIK FEJEZET NOÉMI

1.

Bársony Noémi nagy érdeklődéssel figyelte Tündét, megjelenése óta. Bár csaknem egy éve ülnek átlósan szemközt egymással, ez ideig nem talált rá módot, hogy összebarátkozhassanak, mert egyetlen perccel nem tölt többet a tanáriban, mint ahogy munkája megkívánja. Mindig a gyerekekkel van, az ő gondjaik, problémáik kötik le figyelmét. Részben éppen ezzel a tulajdonságával vonta magára Noémi érdeklődését, másrészt annyira magányossá vált, szüksége lenne igaz barátnőre, akinek kiönthetné szívét, lelkét. Eltökélte, szokásával ellentétben munkaidő végén nem rohan haza, hanem amint összefut Tündével, beszélgetést kezdeményez vele.

Utolsó órája után örömmel látta Tünde helyén a két füzetet, ami szerint annyit jelent, még az iskolában van. Nekiült a fiókját rendezgetni. Izgatottan várt. Lépteket hallott maga mögött. Fel sem kellett néznie, a jellegzetes parfümillatból tudta, ő az. Nem tévedett, Tünde suhant el mellette. Kedvesen rámosolygott, a két füzetet táskájába csúsztatva, fordult is vissza az ajtó felé. Noémi, erőt véve izgalmán, szólalt meg:

- Már végeztél is?

- Igen - torpant meg Tünde.

Csaknem egy éve ülnek egy asztalnál, de a köszönésen túl még nem váltottak egy szót sem egymással - gondolta, Noémin felejtve tekintetét.

- Nagyon sietsz? - fűzte tovább a szót Noémi.

- Nem - nézte várakozóan a félszeg lányt.

- Ne vedd tolakodásnak, de beszélgetni szeretnék veled.

- Parancsolj velem! - mosolygott rá.

- Kösz! Nem sulis téma, sétáljunk egyet, vagy üljünk be valami nyugodt helyre?

- Ha olyan komoly, eljöhetnél hozzánk, ott nyugodt körülmények között beszélgethetünk.

- Aranyos vagy! Mikor érsz rá?

- Mondjuk... most! - nevette el magát Tünde.

Lassan sétáltak végig a hosszú utcán. Könnyed társalgás folyt köztük a gyönyörű időről, a tavaszcélról, a természetéről. Közben Tündéék házához értek. Egyenesen az emeletre mentek.

- Foglalj helyet kis birodalmamban!

Noémi tanácstalanul nézett körül az ízlésesen berendezett szobában, aminek egyik fele - a heverővel, szekrénysorral - hálósobának, a másik fele - az íróasztallal, hifi-sarokkal - dolgozó szobának felelt meg.

Tünde a lány szép, szív alakú arcát nézve azon tűnődött, milyen furcsaságokat produkál az élet. Itt áll előtte a mindig gondosan fésült, vállig érő, világosbarna, hullámos hajú lány, akinek eddig csak a rendkívüli szomorúsága tűnt fel neki. Kezdte rosszul érezni magát. Leült mellé a kanapéra:

- Az íróasztalomat kerüld el a tekinteteddel, nem szeretném, ha a suliban rossz híreket keltenéd a „rend” miatt - mondta nevetve.

- Tetszik a szobád. Szerencsés vagy, nyugodt körülmények között dolgozhatsz.

- Nekem megszokott, mindig külön szobám volt.

Elhallgattak, Tünde várakozóan nézett az egyre zavartabb lányra.

- Igen... most valahogy bele kéne fognom, miért is vagyok itt. Nehezemre esik, mert kellemes volt a semmiről beszélgetni veled - jelent meg halvány mosoly ajka szögletében. - Nagy bennem a bizonytalanság, amit jó lenne hasonló korú és gondolkodású személlyel megbeszél-nem. Biztosan furcsállod, hogy rád esett a választásom. Látszólag nem ismerjük egymást közelebbről, de régóta figyelek. Úgy érzem, sok bennünk a közös tulajdonság. Tetszik, ahogy a gyerekekhez viszonyulsz, ahogy érdekükben az értekezleteken, hogy úgy mondjam, „lobbizzol” - mosolyodott el. - Felvetéseiddel mindig azonosulni tudok. Talán ezért érzem úgy, neked mernék beszélni a legbelsőbb titkaimról. Egy ideje gyűjtöm a bátorságot, hogy megszólítsalak. Kérlek, ne vedd tolakodásnak tőlem.

- Ugyan már, Noé! Ne butáskodj! Megtiszteltetésnek veszem, ha kitüntetsz a bizalmaddal! Beszélj bátran!

- Szégyellem, hogy ilyen körülményesen adom elő magamat, de ilyen suta vagyok.

Tünde mosolyogva simogatta meg a karját:

- Suta? Hmm... Akkor én hogy jellemezzem magamat? Be kell vallanom, nem csak te figyeltél engem, én is téged. Ha mertem volna veled társalgást kezdeményezni, már rég barátkozhatnánk.

- Ennek örülök! Akkor bevezetéképpen beszélek magamról. Kezdem azzal, igazi barátnőm soha sem volt, mindig csak osztálytársi szinten barátkoztam. Érettségiig anyukámmal beszéltem meg a gondjaimat, problémáimat. Akkor úgy döntöttek, legyen még egy gyerekük. Azóta, hogy úgy mondjam, kiestem a pikszisből - vont a szemöldökét. - Szóval kezdtem magányossá válni.

Elhallgatott, maga elé nézett. Tünde együttérzéssel nézte, és hogy bátorítsa őt, beszélni kezdett:

- Kettőnk között annyi a különbség, úgymond szívbeli barátnőm nincs, de magányos nem vagyok. A múltam kis eltéréssel hasonló a tiedhez. Nekem is anyukám a legjobb barátnőm. Na, és van egy drága őrzőangyal, aki óvodáskorom óta férfiúi mivoltában kíséri és remélem, kísélni fogja a mindennapjaimat. Leventével, akiről beszélek, hét éves korunkig együtt nőttünk fel. Akkor költöztünk ide Pestről. Ő mindmáig fix pont az életemben: kicsi koromban a játszótársam, ma a szó nemes értelmében, a barátom. Ennek ellenére kezdem hiányát érezni egy velem hasonló korú és felfogású lelki barátnőnek, aki nem kész tanácsokkal lát el, mint anyukám. Akivel kibeszélgethetném magamat, filózgathatnánk az örömeinkről, gondjainkról. Örülnék, ha a beszélgetésünk kezdete lenne egy tartós, őszinte barátságnak! Olyan - úgymond barátnőm - van, aki a véleményemet kikéri, mert szerinte empatikus vagyok, jó pszichológiai érzéssel. Csak kölcsönösség nincs köztünk. Ő az én gondomat dedós butaságnak tartja. Hétköznapi témákon kívül mást nem is tudok vele megbeszélni. Kérdezhetné, mégis miért barátkozom vele? Mert ragaszkodik hozzám. Kedvelem a könnyed, flegma humorát.

Noémire nézett zavartan, elnevette magát:

- Na tessék! Most láthatod, milyen lehetetlen alakot szemeltél ki magadnak. Te kerested a társaságomat, hogy kibeszéld magadból a gondjaidat, helyett, végighallgathattál egy locsifecsi alakot, aki szóhoz sem enged jutni! Na, de lakat a számon, tiéd a szó - szorította a jobb mutatóujját ajkára.

A komoly lányból hirtelen tört ki a nevetés.

- Aranyos grimaszt vágtaal. Évek óta nem nevettem ilyen jóízűen! Annak pedig örülök, hogy ilyen gyorsan egymásra hangolódtunk. Nekem épp egy ilyen „locsi-fecsi” lányra van szükségem ahhoz, hogy feloldódjak, merjek megnyílni. Bár én vagyok az idősebb, de naivságban versenyezhetnénk! Az életemből hiányzik a barát is, aminek kizárólag én vagyok az oka! Sok mindent elrontottam, ami alakulhatott volna szerencsésebben, ha nem vagyok annyira magamra utalva a nehézségekben.

- Szívesen meghallgatlak. Azt nem tudom, mennyiben segíthetek, de együtt gondolkodom veled, amivel talán előbbre juthatunk.

- Aranyos vagy, de hogy pontosan megérts, hosszú történetbe kell bonyolódnom.

- Megtiszteltetésnek veszem, ha beavatsz.

- Akkor folytatom a srácokkal: kicsi korom óta, talán a komolyságom miatt, kilógok a sorból. Iskolás koromban sokat olvastam, múzeumba jártam, jó tanuló voltam. Az osztálytársaim strébernek tartottak, így visszahúzódomá váltam. Gimnazista koromban azért maradtam magamra, mert ha moziba mentünk, engem a film érdekelt, nem a srácok idétlenkedései. A strandon a kihívó, merész bikinik helyett rajtam a szolidabb fazon volt, amiért a lányok cikiztek, a srácoknak pedig nem én voltam izgi. Egy alkalommal rávettek, menjek el velük házibuliba. Amikor kiderült, szesz- és szextornára hívtak, idő előtt távoztam - igazgatta szórakozottan az élére vasalt nadrágját.

- Nem kell ennyire zavarban lenned. Már-már papagájnak érzem magamat, de nem mondhatok mást, ismerős a téma. Bár Leventével hetente találkoztunk, mégis átéltem mindent, amiről beszélsz.

- Köszönöm, hogy ismét bátorságot öntöttél belém a folytatáshoz. Szóval... a változás a főiskolán következett be. Kialakult egy furcsa szerelem, aminek egy csapásra lett vége. Én azóta vagyok reménytelenül szerelmes. Ez hat ki a kapcsolataimra, szerintem az egész életemre, mert képtelen vagyok kivenni őt a fejemből, kizárni a szívemből - futotta el szemét a könny.

Tünde együttérzően nézte, közben azon töprengett, bár nem hazudott az imént, de a tények ellenére nem így élte meg a gyerekkorát. Szerencsés csillagzat alatt született.

2.

- A történetemet a végén kezdem. Két éve megismerkedtem egy jóképű, intelligens sráccal a Balatonnál, aki ügyesen bűvészkedte magát a közelembbe. Nem volt nehéz dolga, mert szórakoztató humorú, közvetlen, figyelmes srác. Nagy vitákat folytattunk, rengeteget nevtünk. Fondorlatos ügyességgel szedett ki belőlem mindent, amit tudni akart rólam. A nyarakat mindig a rokonainál tölti, ezért lepődtem meg, amikor a vonaton mellém ült. Rám mosolygott, és mint mindent, egyszerűen közölte, nincs nélkülem maradása. Beérve a Déli pályaudvarra, úgy köszönt el tőlem: „találkozunk még”. Majdnem megfeledkeztem az egésztől, amikor első nap kijöve a fősuliból, ott várt a kapu előtt. Úgy üdvözölt, mintha előző nap váltunk volna el egymástól. Minden bevezetés nélkül kérdezte meg, járok-e komolyabban valakivel? Miután nemet intettem, rám mosolygott, és azt kérte, szánjak rá fél órát. Két óra hosszat sétáltunk a környéken. Hazakísért, a kapuban megkérdezte, másnap mikor végzek, mert utál órákig várakozni. Séta közben elmondta, küzdött az emlékem ellen, de képtelen volt nyári kalandnak tekinteni a találkozásunkat. Hozzáfűzte, sokkal előbb felkeresett volna, ha ki tudott volna belőlem sajtolni címet vagy telefonszámot. Különleges srác: mindig félbehagyott egy történetet, hogy holnap folytatja. Vizsgaidőszakokban Szőlő-kertesen találkozott velem, hogy

ne utazással töltssem az időmet. Bátran mondhatom neked, tabutéma nem volt köztünk. Meséltem neki Tomiról - a főiskolai csalódásomról, és ismerem én is az előéletét. Hhh... - sóhajtott. - Egy márciusi napon azzal várt rám, mozijegyet vett. Ez volt az életem legkeserűbb napja. Film közben mind közelebb húzódtam hozzá, átölelte a vállamat. Egy szerelmes jelenet közben magához ölelt, megcsókolt. Szerelmes hangon kérlett, csókoljam vissza. Átöleltem, az első pillanatokban minden csodás volt. Aztán hirtelen közénk állt Tomi kisfiús, mosolygós arca. Hidd el, Tündi, küzdöttem ellene, mert úgy éreztem, megszerettem Áront - így hívják -, de hiába. Megrázkódtam. Olyan érzésem volt, mintha elárultam, megcsaltam volna Tomit. Akaratom ellenére, elemi erővel tört ki belőlem a sírás. Áron csak azt kérdezte: „Tomi?” Annyit tudtam kinyögni, bocsásson meg. Az előadás felénél kijöttünk. Egész úton vigasztalt. Próbált nyugtatni, megért engem, élt át ő is hasonlót. Ha fontos számomra a személye, el fogja feledtetni velem Tomit. Sajnos nem így történt. Bár bizakodó és rendkívül türelmes volt velem, de két év után feladtam. Mindketten megszenvedtük a döntésemet. Fáj a szakítás, de tudtam, nincs értelme tovább hitegetni sem őt, sem magamat. Egy hete összefutottunk, magához ölelt és megkérdezte, jobb így? Elfutotta a szememet a könny, nemet intettem, és gyorsan felszálltam a villamosra, nehogy meggondolatlanságra késztessem. Szomorú tekintettel nézett fel rám. Az egész utat végigsírtam.

Tünde részvétellel simította meg a kezét a könnybe lábadt szemét törölgető lánynak, aki nagyot nyelve folytatta:

- Épp ideje, hogy meséljek a kiváltó okról, Tomiról. Talán még jóképűbb, mint Áron, de becsületesség terén a nyomába nem léphet. Azontúl, hogy a hivatását imádja, a srácokkal remekül bánik - az első öt percben el tudja velük fogadtatni magát -, sok jót nem mondhatok róla. Amolyan nőfaló típus. Nem sokat lelkizik, az első alkalmak egyikén intim randevút ajánl a neki szimpi lánynak. Engem a távolságtartó viselkedésem miatt nem környékezett meg. Szoros barátság alakult köztünk. Rengeteg időt töltöttünk együtt. Ő reál tárgyakat tanít, a gyakorló tanításokon vele osztottak be. Igényt tartott rá, hogy kiértékeljük egymást. Ennek kapcsán vagy ürügyén, a mai napig nem tudom, egész délutánokat beszélgettünk át. Vele is rengeteget bohóckodtunk. Két évig baromi jól megvoltunk. Tiszteltük egymás véleményét. Nem egyszer köszönt el azzal: „Megyek Nomcsi, nem szeretem a cicababákat várakoztatni.” Másodévesek voltunk, amikor rádumált, találkozzam vele nyáron is. Sokat sétáltunk a Margitszigeten, a Városligetben, a várban. Kétszer csalt el a Palatinuszra. Egyik alkalommal elköszönés előtt megfogta a kezemet, és zavarával küszködve, rá oly jellemző kisfiús mosolyával mondta: „A fene egye meg az egészet! Hidd el, nem akartam, de beléd szerettem. Az uszodában vetted el az eszemet. Isteni alakod van, örültem megkíváncsálak. Szeretném, ha a ma estét velem töltenéd.” Fülig elpirultam, nem mertem a szemébe nézni. Meglepődve kérdezte: a zavart viselkedésem csak nem azt jelenti, nem voltam még sráccal? Mivel nem válaszoltam, elnevette magát, majd azt mondta, nem baj, ilyen lánnyal még úgysem volt dolga. Összeszedve minden bátorságomat, mondtam, szeretném, ha továbbra is barátok maradnánk. Látszólag belenyugodott, de pár nap múlva egy kulcsot mutatva súgta, akkor lehet a miénk, amikor akarom. Nem válaszoltam. Próbáltam elhíttetni magammal, értékel annyira, emiatt nem szakad meg a barátságunk. Tévedtem, mert gyászos volt a folytatás: újabb hét, újabb kísérlet részéről. Mivel akkor sem mutattam hajlandóságot ajánlata elfogadására, közölte velem, hiába tiltakozom, nem mond le rólam, mert ilyen lányt nem találna magának. Eddig esze ágában nem volt feladni a függetlenségét, de értem megteszi, összeköltözik velem, és bebizonyítja nekem, ő lesz az első az életemben! A hangjában idegen nyersséget éreztem. Hirtelen haraggal azt mondtam: elég! Sarkon fordultam, és otthagytam. A sors fintora, amint lecsillapodtam, ismertem fel, beleszerettem én is. Pokolian éreztem magamat. Be kellett volna bizonyítanom neki, mindenért meg kell küzdeni, az élet nem kínál semmit tálcán. Örült csalódást éreztem Tomi miatt, a buta lereagálásom miatt. Az igazi borzalom ezután következett, mert nap mint

nap jelen volt az életemben, de tudomásul kellettennem, nincs többé közünk egymáshoz. Kedélybeteg lettem. Nem tudtam feldolgozni, hogy semmibe vett, levegőnek nézett.

- Továbbra is egy csoportban maradtatok? - kérdezte döbbsent csodálkozással Tünde.

- Igen. Azt hiszem, mazohista vagyok, képtelen voltam változtatni, lemondani arról, hogy egy levegőt szívjak vele. Sokat tanultam tőle fegyelemtartás terén. Kellemetlen helyzetbe kerültem, amikor a vizsgatanítás után értékelnünk kellett egymást. Rosszat nem mondhattam róla, elragadtatni nem akartam magamat.

- Nektek mindig egymásról kellett értékelést adni? - kérdezett közbe.

- Igen. Bár többször kifogásoltuk, de az volt a válasz rá, ha a kollégák előtt nem vállaljuk fel az ellenvéleményünket, hogy merjük megtenni majd a főnökünk előtt?

- Tamás milyen véleményre adott rólad?

- Állandóan legekben beszélt. A zárótanításon azt mondta, hogy ne legyen minden csupa-csupa rózsaszín, van egy kevésbé pozitív véleménye, amit az érdekenben említ meg. Félnéknek tart, amit csupán a gyerekek előtt nem tapasztal rajtam. Nem merek tanítás közben a vezetőtanárra, rájuk - a csoporttársaimra - nézni. Szerinte ezzel a mentalitással nehéz lesz beilleszkednem az új kollektívába. Elnyomnak majd, és nem érvényesülhetek tehetségem szerint. A professzor helyeslően bólogatott, és átvéve a szót folytatta: lesznek kellemetlen szituációk, amikor a gyerekek érdekében akár az egész tanári kar előtt vállalom kell a véleménykülönbségeket, érvelnem kell az igazamért! A professzorra néztem, és határozottan jelentettem ki, harcos típus nem vagyok, saját érdekenben nem hadakozom, de a gyerekekért, ha kell tűzbe megyek!

- Mi történt ezután?

- Amikor kimentünk a folyosóra, Tomi odajött hozzám, gratulált az óráimhoz, megköszönte a kiváló értékelésemet, és elnézést kért a negatív véleményéért. Gratuláltam neki, és biztosítottam róla, pozitívan értékeltem az őszinteségét. A jövőben szavaiból meríték majd bátorságot, ha nehéz helyzetbe kerülök. Megsimította a karomat, rám mosolygott, és azt mondta: örül, ha nem ledegradálásnak vettem a mondottakat, mert jól ismer engem, és higgyem el, a segítő szándék vezérelte. Megfordult, és loholt az aznapra kiszemelt lány után. Hh... Csak sikerült a végére érnem... Köszönöm, hogy végighallgattál!

- Fhúú, igazán nehéz megszólalnom... Szívszorítóan szomorú a történeted. A főiskola után láttad még őt?

- Nem. Borzalmasan szenvedek ettől a szerelemtől, de talán így jobb, hogy távol kerültünk egymástól. Nagy megkönnyebbülést érzek, hogy kibeszélhettem magamból a fájdalom egy részét.

- Szeretnék segíteni, de semmi okos nem jut eszembe. Fel kell még dolgoznom a hallottakat. Buta közhelyet persze mondhatnék, járj sokat társaságba, de tisztában vagyok vele, megtennéd, ha tehetnéd. Bízz bennem, ígéretés nélkül is gondolkodom valami megoldáson, amivel könnyíthetnék helyzeteden.

Noémi felállt, mosolyt erőltetve arcára mondta:

- Nem várok tőled ígéreteket, nekem egyelőre elég annyi, ezentúl bátrabban merek hozzád fordulni, ha beszélgetésre vágyom. Ne haragudj, mennem kell, én vagyok a soros Timikéért, a kishúgomért menni az oviba. Keserves sírást rendez, ha nem ő az első, akiért ott vannak.

HATODIK FEJEZET ILLEGALITÁSBAN

1.

Levente izgalomban töltötte a napját. Ádám hajnalban hívta, hogy a reggeli géppel hazajön. Türelmetlenségében az utolsó óráról eljött. Tőle szokatlan módon rohant fel a második emeletre. Menet közben vette elő a lakáskulcsot. Főlegesen, mert mire felért, meglepetésére nyílt előtte az ajtó.

- Szia, drága öcsikém! Egy órája állok az ablakban, türelmetlenkedem, mikor érsz már haza!
- Most! - nevetett. - Szia, Ádi! A kedvedért lógtam meg a fakultációról. Hogy jöttél be a lakásba? - ment a fürdőszobába.
- Anyukád nemrég ment el itthonról a fogászatra és fodrászhoz.
- Persze-persze... Megfeledeztem róla, hogy mára rendelte be a doki. Gondolom, sietsz haza.
- Nem, nincs szándékomban. Ha nem alkalmatlankodom, nálatok töltöm a hétvégét - kevergette Levente kedvencét, a babgulyást.
- Ne marhászkodj! Hogy alkalmatlankodnál?! Mi van veled? Egy hónapja nem tudunk rólad semmit. Csak nem gáz van nálatok megint?
- Mondhatnám, nem rózsás anyám és köztem a hangulat. Utolsó telefonbeszélgetésünkön csúnyán összekaptunk. Rém dühítő, hogy csak a pénzem kell neki, a személyem egyáltalán nem érdekli. Ha nagy ritkán hazalátogatok, kinéz a lakásból. Nem sajnálok tőlük semmit, adok, amennyit tudok, de a szemérmetlen követelőzésétől besokalltam. Ráadásul mást sem hallok tőle, mint hánytorgatást a neveltetésemért. Mérgemben azt találtam mondani, nem én akartam a világra jönni, közgazdász lenni. A legnagyobb igyekezettel sem tudok neki megfelelni, ezentúl nem török ilyen babér! Erre lehordott mindenféle gazembernek. Végig sem hallgattam, lecsaptam a telefont.
- Kösz, hogy átvetted a házigazda szerepet - ültek asztalhoz.
- Örülök, hogy kicsi korom óta otthon érezhetem magamat nálatok. A váratlan megjelenésemnek azonban komoly oka van, azon túl is, hogy régen találkoztunk. Fontos dolgokat kell megbeszelnünk. Azt tudod, eddig lélegzetvételnyi időm nem volt. Egy hónapja - érthetetlen, miért -, parkolópályára kerültem Müller úrnál. Minden lépésemet figyelik. Fogolyként élek a saját villámban. Emiatt nem hívhattalak. Jelenleg illegálisan vagyok nálatok - mondta lehanggoltan.
- Hogy értsem ezt? - nézett rá Levente ijedt tekintettel.
- Szó szerint. Csak Herbert Müller, a főnököm engedélyével hagyhatom el Berlint.

Levente rosszállóan csóválta a fejét, lehanggoltan szólalt meg:

- Valami ilyesmitől tartottam, amikor nem tetszésemnek adtam hangot a múltkori lelkesedésért. Nem egyszer mondtam már, több, mint gyanús, hogy friss diplomával seperc alatt a világ élvonalába kerülhetél. Félttem tőle, ami sajnos bekövetkezett, fizetned kell a kivételezett helyzetért.

- El kell ismernem, mint mindig, ezúttal is jól láttad a dolgokat. Azzal próbálok vigasztalódni, két és fél évig járhattam a világot, anyagilag többre vittem, mint itthon vihettem volna. Cáfolhatatlan azonban, nagy árat fizetek érte. Becstelen taktikázás áldozatává váltam. Szégyellem, de csak azóta kapizsgálok, mibe keveredtem, amióta tétlenségre vagyok ítélve.

- Kiutat kell keresnünk. Van megbízható barátod, aki jól ismeri az ottani viszonyokat?

- Van. Nélküle rég elvesztem volna.

- Ő mit tanácsol?

- Amit én is szeretnék, kihátrálni a buliból, lehetőség szerint minél kevesebb veszteséggel. Jogász lévén, igyekszik lépéseket tenni érdekemben.

- Csak nehogy későn szánd el magadat cselekvésre! Nadin keresztül sem tudnál megfelelő információkhoz jutni?

- Nadi... Hmm... Ő a legnagyobb baklövészem eddigi életemben. Amíg távol voltam Berlinton, folyton az esküvőnket, jövőnket terveztük telefonon. Most képtelen elviselni az állandó jelenlétemet. Ellentmondást nem tűrő hangon kéri ki magának az érdeklődésemet, miért nem látom napokig. Agresszív hangnemben közli velem, nem tartozik elszámolni az idejével! Vegyem tudomásul, ő önálló személyiség! Ezzel sikerült kihoznia a béketűrésemből, és hasonló stílusban követeltem, mondja meg, hova tűnik napokra. Válaszként összepakolt, és hazaköltözött a szüleihez. Mára már csak elvárásaink vannak egymással szemben. Szerencsémre férfiként igényt tart rám, amit igyekszem magam javára fordítani. Kidolgoztam a „szerelmi alku” elméletemet: ellenszolgáltatás fejében állok rendelkezésére. Az itthonlétem: majd egy hét hancúrozásba kerül majd, ami persze nem esik nehezemre. Klassz az ágyban, de érzelmileg sem érzem még távol magamtól.

Levente döbbsent tekintete láttán hozzáfűzte még:

- Ez van, öcsikém. Megalázkodni nem fogok senki kedvéért!

- Ffhhúú, Ádi, ezt követni alig vagyok képes. Hogy intézted el?

- A véletlennek köszönhetően tudtam meg, egyedül megy Rómába. Mivel biztos voltam benne, elég, ha felhívom, hogyléte felől érdeklődöm, rohan hozzám, megvettem Bécsig és onnan Budapestig a repülőjegyet a barátommal. Bejött a számításom, Nadi boldog örömmel fogadta érdeklődésemet, fél órán belül nálam volt. Kicsit körbeudvaroltam, ölembe vonva mondtam neki, örülten hiányzik, ezúttal nem érem be egyetlen éjszakával. Intézze el az apjával, hogy vele mehessek Rómába. Azt sem tudta, hogy kényeztessen. Hívta Müller urat, akinek ugyan nem tetszett a dolog, de soha nem mond ellent a lányának. A valódi szándékomat, hogy Bécsben kettéválnak útjaink, a repülőn közöltem Nadival. Felugrott, hisztérikusán tiltakozott, de pár kedves bókkal, simogatással könnyen lenyugtattam, és beígértem neki a jövő hetet. Így a legnagyobb békességben váltunk el Bécsben.

- Erre már szavam sincs. Ekkora ravaszságot nem néztem volna ki belőled. Müller úr említést sem tesz neked a köztetek zajló játszmáról?

- Nem. Stiklijei vannak neki is szép számban, ezért sok mindent elnéz a lánykájának.

- Próbállak követni, mégis érthetetlen, mi tart kint még mindig?

- Veszélyes játszmát kell megnyernem, nehogy az életemmel kelljen fizetnem. Nehéz, de a barátom türelemre int állandóan.

- Fordulhatnál a rendőrséghez. Biztosra veszem, bűnt nem követtél el, megvédenének.

- Nem ilyen egyszerű a kérdés, öcsikém. Müller úrnak jól kiépített hálózata van Európá-szerte. Eszközei vannak hozzá, hogy a fontos emberei ki ne csúszhassanak a markából. Talán sejted már, a berliniek kijátszása részéről elsősorban azért volt fontos, hogy mindezt elmondhassam, és figyelmeztethesselek, ezentúl az óvatosnál is óvatosabb légy, az esetleges új ismerősökkel szemben gyanakvónál is gyanakvóbb! Általam nem tudnak létedről, de nem ismerem az új beszervezett közgázosokat.

- Elég rémisztően hangzik. Még szerencse, hogy nehéz lenne zárkózottabbnak lennem, mint vagyok.

- Nincs is olyan személy, aki mostanában akar a közeledbe férközni?

- Olyan, aki személy szerint az enyémbe, nincs, de egyik csoporttársunk nemrégiben csatlakozott hozzánk. Őt Gabesz, akiről sokat meséltem már neked, javaslatára fogadtuk közénk. Nekem nagyon nem szimpi, úgyhogy elvagyunk egymás mellett, mint a befőtt.

- Bár csak fedőnéven ismerjük egymást, de mondd, hogy hívják, megpróbálom kideríteni, van-e köze hozzánk.

- Soós Rajmondnak. Amolyan árva gyerek. Bár vannak szülei, de az anyját nem ismeri, az apja pedig többre becsüli a kocsmát, mint az otthonát.

- Épp elég szó esett rólam, mesélj! Gondolom, a ti kapcsolatotok Tündikével ideálisabb, mint a miénk Nadival.

- Igen, ragaszkodunk egymáshoz, de az intimitás még hiányzik az életünkéből.

- Hogy létezik ez? Vagy van valaki más is az életedben? - kérdezte hitetlenkedve.

- Ádi! Hogy feltételezhetsz rólam ilyet?!

- Bocsáss meg, huszonhárom éves, egészséges srác vagy, lehetnek más igényeid, mint a sétálgatás, beszélgetés!

- Lennének, de azok is Tündikéhez kötődnek. Ki fogom várni, amíg a kislányból nő lesz.

- Csak csodálni tudom az állhatatos kitartásodat.

- Szerintem csak azért beszélsz így, mert még nem voltál igazán szerelmes. Én jó ideje az vagyok Tündikébe. Nem tudnám elképzelni, hogy ne ő legyen a szerelmem tárgya. Ádi, csak nem azt akarod mondani, ahány város, annyi nő?

- Na nee! Ennél komolyabban vettem Nadival a kapcsolatunkat, de mit tagadjam, mindenáron nem tartóztattam meg magamat, hiszen időnként hónapokig voltam távol tőle. A nejemet, ha lesz ilyen, mindenhova magammal viszem majd, őt nem csalom meg. A család szent előttem, de addig...

- Ilyesmit én el sem tudnék képzelni magamról. Mindent megtalálok Tündikében, ami egy partnerben fontos nekem. Okos, intelligens, édesen ragaszkodó, na és: gyönyörű. Hidd el, ennek is megvan a bája.

Csengettek. Levente az előszobafalra pillantott, elmosolyodott, ment ajtót nyitni.

*

Tünde lassan sétált az iskola felé. Mélyen szívta magába a május bódító virágillatát. Rossz hangulatát nem tudták feledtetni a színpompába öltözött, virágba borult fák sem. Összeszorult a torka Levente tegnapi esti telefonjától. Három hét után szombaton találkozhattak volna, de most meg Ádám jött haza váratlanul. Sajnos rosszkor, mert jó lett volna előre figyelmeztetni Leventét, legyen vele szemben óvatos, mert valami nagyon nincs rendben körülötte. Jelentenie kéne az ezredesnek Ádi itthonlétét, de Levi háta mögött nem akar cselekedni. Keserű sóhajjal nyomta el magában aggodalmait.

Erőszakkal kényszerítette agyát, feladataival foglalkozzon. Három órát kell tartania az 5.a-ban. Nem ez az igazi kihívás, hanem amikor fizikát, kémiát kell tartani, mint a múlt hónapban. Két hétig helyettesítette az egyik kollégát. Akkor bizony elő kellett vennie, nem csak az általános iskolai, de a gimnáziumi tankönyveit is. De bebizonyította a felsős kollégáinak, tanítói diplomával is lehet fizikai, kémiai kísérleteket csinálni órákon. Elégedett volt magával, egyetlen kérdésükkel nem tudták zavarba hozni a hetedikesek. Igazságtalan, hogy tőlük elvárás, haladjanak az anyaggal, amíg ők udvarra viszik, mesét olvasnak a kicsiknek, ha helyettesíteniük kell.

Meditálás közben az iskolához ért. Belépve az aulába, az 1.a-ból Niki szaladt elé. Gyerekes rajongással ölelte át, és kérdezte:

- Mikor tanítasz minket? Annyira szeretlek!
- Nemsokára, Nikikém, jó? - puszilta meg a kicsi homlokát.
- Jó, már alig várom!
- Szaladj a többiekhez, nehogy Zsuzsi néninek keresnie kelljen!
- Nem kell, mert még nem is ért ide - mondta huncut mosollyal, és futott vissza az osztálytársaihoz.

Mosolyogva nézett a kicsi után. Jókedvűen ment fel az ötödik osztályba. Talán ez a pici lány dönt majd helyette - gondolta -, milyen választ ad az igazgatónőnek a nyitóértekezleten augusztusban: elsősök vagy a 2.a-sok? Ezen ismét elmélázott: tündéri osztály. Első helyettesítésekor kedvelték meg egymást. Amint meglátják őt, rohannak hozzá. Tegnap még minden olyan egyszerűnek tűnt, amikor Zsuzsa arra kérte, szeptembertől vegye át az osztályát, mert végre állást kapott a falujában. Azonnal igent mondott, de Angéla igencsak elbizonytalanította ajánlatával: kaphatna elsősöket. Igazi kihívás a heterogén gyerekhalmazból közösséget formálni, beszoktatni őket az iskolai életbe. Tőle tanulhatnának írni, olvasni, számolni. Erről ábrándozik évek óta. Hová lesz az álma, ha másodikosokkal kezd? De nem hagyja békén a gondolat: hogy okozhat csalódást a kicsi pöttömöknek, akik legalább annyira rajonganak érte, mint Zsuzsáért. Niki elbűvölő kedvessége győzi meg, ezt nem teheti meg velük! Különben is legalább olyan izgalmas feladat elfogadtatni magát az osztállyal, mint a beszoktatás. Ők még olyan picik, formálhatóak.

Felvette a köpenyét, letörölte a táblát. Kinyitotta az ablakot, hadd özőnöljön be a friss tavaszi levegő. Gondolatai ismét Leventére terelődtek. Május a kedvenc hónapjuk. Eddig, ha idejük engedte, éjszakába nyúlóan sétáltak. Mostanában pedig egyre ritkábban találkoznak, akkor is csak rövid időre. Persze, egyikük sem ér rá, de hova vezet ez? Könnyein át nézte a fentről tarka virágcsokornak tűnő, távoli kertek fakoronáit. Sőhajtva lépett a táblához. Kezébe vette a krétát, hogy a feladatokhoz illusztrációt rajzoljon.

2.

Az ezredes abban reménykedve, hogy Csillát bent találja, jóval korábban indult otthonról. Bántotta a múltkori megjegyzése. Szereti őt. Nehezen hódította meg magának, nem akar hibázni. Kilépve a liftből, megcsapta orrát a fiatalasszony parfümjének illata. Boldogan rohant a hosszú folyosón végig, jókedvűen köszönt rá.

- Örülök, hogy itt vagy. Tegnap rohantam vissza, de nem voltál bent. Gyere, elbújunk kicsit a pihenőbe - fogta át a vállát.

- Haza kellett mennem, emiatt nagy a lemaradásom.

- A munka megvár, használjuk ki az ajándékba kapott órácskát - zárta rá az ajtót.

Magához ölelte Csillát, felhevülten csókolóztak, vetkőztették, kényeztették egymást. Pillanatok alatt olvadtak egymásba, és szeretkeztek kimerülésig. Összeölelkezve pihegtek egymás karjában.

- Isteni voltál. Ma ügyeletes leszek, számíthatok rád, én kicsi elhanyagolt nyuszikám?

- Természetesen. Már amikor a beosztásokat csináltam, jeleztem Gézának, többször bent kell maradnom, nem tudom utolérni magamat. Napról-napra nagyobb a lemaradásom. Nem volt tőle boldog, de már nem érdekel. Hjjaj, Dinikém, mit művelsz velem? Mindjárt jön a takarítónő.

- Nyugi, mókuskám, nem jön. Tegnap nem adtam le a kulcsot, amikor bejöttem, nem találkoztam senkivel. Úgy tudják, ma nem itt kezdek. Sárika ilyenkor csak akkor jön, amikor te bent vagy már. Őrjítően dobálsz magadat alattam. Több, mint fél óránk van még. Kikészítelek. Nem tudom elviselni a gondolatot, hogy Géza hozzád nyúljon.

- Mióta a tied lettem, nem fekszem le vele. Emiatt féltékenykedik állandóan. De ha most kikészítesz, mi lesz este? - puszilta meg nevetve.

- Teszek én róla, hogy kedved legyen hozzám akkor is.

Elhallgattak, átadták magukat egymás szenvedélyének. Majd kimerülten ölelkeztek össze.

- Sokat leszel ma házon kívül?

- Szándékom szerint nem, de hogy jelenthetnék ki ilyesmit?

- Meg ne feledkezz róla, fél kettőkor tiszteletét teszi nálad Tóparti úr!

- Evidenciában tartom. Nem jelezte, mi a jó fenét akar?

- Nem, csak az érdekelte, milyen elfoglaltságaid lesznek délután.

- Na, ez a legrosszabb hír. Ezek szerint a délutánt kint töltjük területen. Ugye, akkor is megvársz?

- Ne aggódj, nem csak humbug volt, amit Gézának mondtam, tényleg nem győzöm a gépelést. Pihizz kicsit még, lezuhanyozok, és kezdem a napot - csókolta meg.

Alighogy becsukta maga után a zuhanyzót, megszólalt a telefon. Az ezredes nehézkesen ült fel, támolyogva ment ki az irodába.

- Szia, Dini bá' - hallotta Gaál százados hangját.

- Szia, Gyurikám, csak nem valami baj van?

- Baj nincs, de rém kellemetlen helyzetbe kerültem. Van egy talányos történet, amit nem tudok a segítséged nélkül kibogozni. Nadina péntek reggel feladattal Rómába repült. Én úgy tudtam, egyedül. Igencsak meglepett, amikor Ádám beült mellé a kocsiba. Utánuk eredtem, Bécsig kísértem őket, ahol Nadina a római, Ádám a budapesti gépre szállt fel. Nem követtem, mert épp csak az átszállást várta meg a gép, így dühöngve robogtam vissza. Hívtam Ádám barátját, hívja fel a srác szüleit, de nekik nincs tudomásuk a fiuk hollétéről, náluk nem jelentkezett. Kerestelek, de nem voltál otthon. Vasárnap este, Nadina visszaérkezésekor ért az újabb meglepetés, amikor együtt szálltak ki a kocsiból, még hozzá kicsattanó jókedvvel. Szégyellem, de a történet részéről ennyi.

- Hmm... na várj csak, talán még otthon érem Tündikét - tárcsázott izgatottan.

Kétszer időzített le, de nem vette fel senki. Visszafojtva idegességét, nézett a fitten, csinosan belépő Csillára:

- Nézd meg a telefonkönyvben a szőlőkertesi Ady Endre iskola számát, drága, Tündikével kell beszélnem. Van még valami? - kérdezte Gaál századostól.

- Jelenleg nincs. Rettenetesen felpaprikázott a dolog.

Pár perc múlva Csilla sajnálkozva mondta, Tünde helyettesít, de a kolléganő nem tudja, hol.

- Gyuri, pillanatnyilag tehetetlen vagyok, de szólok, amint megtudok valamit.

- Kösz, tűkön ülve várom, szia, Dini bá'!

- Imádom a parfümöd illatát, mondtam már? - ölelte magához egy pillanatra Csillát. - Nyisd ki az ajtót, mókuskám!

- Azon már túl vagyok. Tóth főhadnagy kukkantott be, annyit mondott, kávézik és jön hozzád.

- Rendben. Addig átnézem az aktákat, hogy a magasságos főnököm mindent rendben találjon. Szólj Petinek, tízkor szükségem lesz a kocsira.

- Szőlőkertesre méysz?

- Igen, és a föld alól is előkerítem Tündikét.

- Oké, akkor nekilátok gépelni, hogy délután, amint ráérsz, időm legyen rád.

- Örülten vágyom rád máris. Azt hiszem, ma éjszaka diktálni fogok neked - kacsintott rá.

- Attól menne Géza a falnak - mondta nesztelen léptekkel elhagyva főnöke szobáját.

*

Tünde az első óra után ment a tanáriba a következő óra anyagát átnézni. Ijedt meglepetéssel hallgatta kolléganőjét. Rossz előjel, ha Dini bácsi már az iskolában is keresi - gondolta magában. Elővette táskájából névjegykártyáját, és felhívta.

- Üdvözlöm, Dini bácsi! Most tudtam meg, hogy keresni tetszik.

- Szia, Tündikém, igen, feltétlenül beszélünk kell, kicsim, mikor érsz rá?

- Három órát helyettesítek, háromnegyed tizenegy után fél egyig szabad vagyok.

- Oké. Úgy tudom, a sulitok közelében van egy cukrászda, ott várj meg, sietek, szia, drága!

- Igen, van, ott leszek, üdvözlöm, Dini bácsi!

Harmadik óra után nagy izgalommal ment át a cukrászdába. Az ezredes addigra neki két szelet tortát, magának kávé rendelt.

- Bocsáss meg, kicsim, ha rád ijesztettem, de sürgős ügyben kereslek. Mikor beszéltél vagy találkoztál Leventével?

- Tegnap este elég későn hívott telefonon. Reggel akartam hívni Dini bácsit, hogy Ádi váratlanul náluk töltötte a hétvégét, de idegességemben, amiért helyettesítenem kell, teljesen kiment a fejemből, elnézést kérek emiatt.

- Megértelek, semmi baj, kicsim. Ádám mikor érkezett?

- Pénteken délelőtt, tegnap az esti géppel ment vissza Berlinbe. Levente utána hívott engem.

- A szüleit meg sem látogatta?

- Nem. Levi mesélte, mosolyszünet van Ádám és az anyukája között. Sértve érzi magát, amiért csak a pénze kell, őt kinézi a lakásból, ha nagy ritkán hazalátogat.

- Értem. Mit mesélt Levente, merre jártak, kivel találkoztak?
 - Ki sem mozdultak a lakásból. Levente anyukája még a rokonok szokásos vasárnapi ebéd-meghívását is visszamondta.
 - Erre vajon miért volt szükség?
 - Ádi illegálisan volt itthon. Levente elmondása szerint parkolópályára tette őt a főnöke, és csak az engedélyével hagyhatja el Berlint. Most is csak fondorlattal sikerült hazajönnie. Levente sem látja át pontosan a dolgokat, de félti az unokatesóját.
 - Értem. Minden eshetőségre számítva, kérek, add meg Levente elérhetőségét.
- Tünde noteszének lapjára írta fel a lakás számát, és nyújtotta az ezredesnek.
- Rendben van, kicsim, köszönöm az információdat, és ne haragudj, hogy így rád ijesztettem.
 - Kicsit összejött minden, de túléltem - mosolygott.
 - Amíg nem jelentkezem, a beszélgetésünkről ne szólj Leventének. Kár lenne előre felidegesíteni őt - állt fel.
- Fizetett, és maga elé engedve Tündét, elhagyták a cukrászdát.

HETEDIK FEJEZET GELLÉRT-HEGYI VALLOMÁS

1.

Levente esti telefonja miatt Tündének nyugtalan éjszakája volt. Fáradtan, kótyagosan bújt ki az ágyból. Elhúzta a sötétítő függönyt, hadd ragyogja be szobáját a kora reggeli, júniusi nap-sütés. A zöldellő kert, a madarak vidám csivitelése, röpdösése jó hatással volt rá. Bár azt még most is furcsállotta, hogy hiába faggatta a telefonban Leventét, nem tudta kiszedni belőle, mi az elképzelése, miért jön érte már fél nyolcra? Ilyen korán még soha nem találkoztak.

Mivel egésznapos programról beszélt, kedvenc szoknyáját, pólóját, egy kényelmes szandállal együtt, válltáskájába pakolta. Megfésülködött, frissen mosott haját kis hajlakkal fixálta. Még egy pillantást vetett a tükörbe. Elégedetten állapította meg, a szűk szoknya, magassarkú körömcipő egészen nőiessé varázsolja kislányos alakját. Lesietett a nappaliba, bocsánatkérően utasította vissza a reggelit.

Autó fékezett a ház előtt. Az órájára, majd kinézett. A kismutató nem érte még el a hármast. Elmosolyodva állapította meg magában: Ez Levente. Meglepődött, mert leállította a motort, de nem szállt ki a kocsiból.

- Nem értem, mi történhetett - nézett anyukájára, apukájára. - Remélem, nincs baj.

Fogta a táskáját, megpuszilta mindkettőjüket, kisietett hozzá. Miután üdvözölték egymást, leplezett izgalommal kérdezte:

- Nem akarsz bejönni?

- Bocsáss meg, de ma nem.

Beült mellé. Lassan gurultak ki a főútra. Kis hallgatás után Levente szólalt meg:

- Remélem, nem haragudtak meg anyukádék.

- Szerintem nem, de akárcsak én, furcsállják a viselkedésedet.

- Hh... Rossz passzban vagyok, nincs kedvem jópofiskodni. A gyönyörű idő sem tud igazán felvidítani. Márciusban még úgy gondoltam, jót fog tenni egy kis fizikai munka. Beleegyeztem, utolsó szabad nyár lévén, vállaljunk munkát, hogy Zoli és Gabesz miatt ne maradjon el a közös nyaralásunk, de a rendszertelen találkozásaink elbizonytalanítottak. Tartok tőle, nem tesz jót a hosszú távollét a nehezen alakuló kapcsolatunknak. Nem szívesen hagylak itt. Miért vagy olyan komoly?

- Nekem sincs okom a jókedvre. Valami hasonlót érzek én is. Annyira vártam, hogy vége legyen az évnek, és végre többet lehessünk együtt. Három hét távolléthez hozzá vagyok szokva, de ez a mostani túl hosszúnak ígérkezik.

- Pontosan ez inspirál komoly beszélgetésre. Ma szeretnék a kérdéseimre konkrét válaszokat kapni tőled.

- Bennem is nagy az elhatározás egy hasonló fajsúlyú beszélgetésre - mondta elszántan Tünde.

- Ennek igazán örülök. Hetekre megyek el ismeretlen helyre, ismeretlen körülmények közé. Fogalmam nincs, hányszor jöhetek haza hozzád, tudlak-e hívni.

- Hogyhogy, még hívni sem tudsz?

- Egy nyaraló építkezésén találtunk munkát. Újonnan parcellázott a terület, fogalmam nincs, mennyire kiépített. Nem tudnám elviselni, ha emiatt lenne köztünk nézeteltérés, távolodnánk el egymástól, vagy... Áhh, inkább nem folytatom!

- Szóval emiatt voltál este olyan rejtélyes? De mondd csak, ennyire megbízhatatlan lennék én? - nézett rá szomorúan.

- Ne vedd ennyire komolyan, de a távolság, a bizonytalanság mindenképpen kételyre adhat okot.

Felkanyarodott a Gellért-hegyre vezető útra. Kiszálltak, felfelé indultak a kanyargós ösvényen. Jó óra séta után Levente megállt egy félreeső pad előtt:

- Itt leülhetnénk. Mintha az erdő közepén lennénk. A sűrű lombok között elbújhatunk kicsit a világ szeme elől - fogta meg a kezét. - Neked is tetszik? Szóljál már valamit, tündérkém!

Tünde körülnézett, mosolyogva bólintott. Leültek. Levente kezében tartva a kezét, simogatta.

- Szép vagy, lélegzetelállítóan gyönyörű! - mondta lehalkítva a hangját. - Bocsáss meg, hogy lerohanlak, de nem bírom tovább magamba fojtani az érzéseimet. Szégyellem, maholnap diplomás közgazdász leszek, a tartózkodó viszonyulásoddal mégsem tudok megbirkózni, pedig már-már fizikai fájdalmat jelent az elviselése. Ki kell végre mondanom, Tündérkém, jó ideje szerelmes vagyok beléd, a közelségedre vágyom öröltlen!

Mivel Tünde hallgatott, folytatta:

- Fontosnak tartom, hogy köntörfalazás nélkül beszéljünk mindent meg egymással. Ismerlek, tudom, mennyire ragaszkodsz hozzám, de szeretnék pontosan tisztában lenni vele, mit gondolsz rólam, kettőnkéről, a jövőnkéről?

- Szerintem ugyanazt, amit te. Magam sem értem, miért nem tudom természetesen fogadni a közeledésedet, amikor vágyom rá. Hidd el, bánt, hogy nem tudom legyőzni a szorongásomat. Erről akartam beszélni veled. Kéérlek, ne törődj a viszonyulásommal, az érzéseimmel semmi gond. Segíts nekem!

- Igazad van, botorság részemről a túlzott óvatosság, akkor is, ha elvem a kölcsönösség. A februári nálunk léted, de főleg a betegséged alatt tanúsított viszonyulásod óta érzem rajtad a változást - karolta át.

- Olyan jó hozzád simulni! Az elmúlt hetekben sokat szenvedtem a távollétedtől, az elmaradt találkozásainktól. Félttem a pénteki telefonjaidtól. Bánt, de tudom, a viszonyulásomnak köszönhető a kocsiban be nem fejezett megjegyzésed: előfordulhat, hogy kiszoríthat valaki téged az életemből. Levikém, ebben nem hihetsz komolyan.

- Nem, de öröltlen jólesik az édes vallomásod! - vonta magához. - Magányos sétáimon arra jöttem rá, kimaradt az életünkből a legfontosabb szakasz a felnőtté válásunkhoz, a kamaszkori szerelem. Akkor még olyan súlytalanul mondhatja a fiú a lánynak: szép vagy, szeretlek. Következmények nélkül foghatja meg a kezét, ölelheti magához, csókolhatja meg.

Elhallgatott, tekintetével Tünde tekintetét kereste. Amikor végre rá mert nézni, ajkát ajkához érintve csókolta addig, amíg ő is át nem ölelte és viszonzta.

- Ez is olyan jó volt, mint hozzám simulni?

- Hh... Százszor, ezerszer bántam meg a februári buta viselkedésemet.

- Túlproblémáztuk mindketten, nagy a lemaradásunk, de máttól új fejezetet nyitunk kapcsolatunkban - vontá ismét magához.

Amikor Tünde karjait magán érezte, simogatta. Végre felszabadult szenvedéllyel csókolóztak. A lány hozzá simuló testének forróságától úgy érezte, robban benne a visszafojtott vágy. Érzéki gyengédséggel simogatta melleit. Tünde óvatosan próbált szabadulni öleléséből, de Levente játékosan háritotta próbálkozását.

- Most így fogunk beszélgetni.

- De összegyűrjük a blúzomat - védekezett szégyenlősen.

- Nem fogjuk - nyúlt alá.

- Ohh, Levikém... édesem, hova vezet ez?

- Egy kicsi kori vonzódás, ártatlan szerelem kibontakozásához. És egy szép napon a beteljesedéséhez. Ugye, te is így gondolod?

- Így, csak...

- Nincsen csak, drága kincsem. Nekem nincsenek ilyenjeim, muszáj a tieddel ismerkednem - kacsintott rá játékosan. - A kezembe simuló, ujjaim játékatól keményedő bimbóid, a karomban meg-megránduló tested különben is árulkodóak, akarják, ami történik velük.

- Igen, de bármikor erre jöhetnek.

- Hát persze, de azt hallani fogjuk.

- Fhhúú, mit is akartam mondani... Ja igen, visszatérve a felvetésedre, a kamaszkori szerelemre: szerintem az ok kézenfekvő - nézett fel rá megadóan, fejét mellkasán pihentetve.

- Gondold végig az életünket. Amíg egy lakótelepen éltünk, egy oviba, suliba jártunk, ott lehettünk egymás hétköznapiiban. Miután kiköltöztünk Szőlőkertesre, együttléteink családi összejövetelekhez kötődtek. Ilyen körülmények között szóba sem jöhetett intimitás. Tizen-nyolc éves voltam, amikor az első délutánt kettesben töltöttük. Ekkorra pedig már kialakult viselkedési normának akartunk megfelelni.

- Hihetetlen csacsi... inkább számár voltam, amiért engedtem az eseményeket anyukáink szája íze szerint sodródni. Sokkal előbb kellett volna azokat a sétákat, moziba meneteleket szorgalmaznom. Nana, kicsi menekülő angyal, ne engedj el, mert a távolodásodtól morcos leszek ám! - csókolta meg. - Felnőttünk, ideje eszerint viszonyulnunk egymáshoz.

- Így lesz, mert nem akarom, hogy másnál találj meg, amire tőlem vágyódsz. Ijesztően hatnak rám az egyre ritkuló találkozásaink. Félek, hogy ezek választanak szét bennünket.

- Soha! Szeretném, ha végre elhinnéd magadnak, szerelem az, amit irántam érzel. Ezzel minden leegyszerűsödhetne köztünk.

- Elhiszem, de mi lesz holnap, holnapután, amikor sok kilométer választ majd el bennünket egymástól?

- Meglátod, az egymás utáni vágy fog megoldani mindent. Fhúú, édesen simulnak a kezembe! Ha februárban nem mamlaszkodom el, ma már nem ott tartanék, hogy alig merem megfogni őket. Mondd, beteglátogatásodkor mi a frászkarikát keresett köztünk az a nyavalyás paplan? - puszilta meg nevetve.

- A szégyenlősségemet védte - mosolygott rá, majd elkomolyodva folytatta: - Annyira bántott az előző pénteki viselkedésem, ha kicsit jobban éreztem volna magamat, annál biztosan többre bátorítotalak volna a viszonyulásommal.

- Most mire bátorítasz?

- Hogy mire bátorítanálak, magam sem tudom, de a hely nem alkalmas ennél többre - simult hozzá.

- Véleményed szerint, ha utána nem választanak szét bennünket az események, túl lennénk az első együttlétünkön? - tette kezét Tünde combjára.

- Nem merem biztosra mondani, hogy igen, de a távollét erős hiányérzetet váltott ki belőlem. Igaz, még csak a csókodra, ölelésedre vágytam, de ki tudja.

- Én, drága kincsem! Ezentúl nem hagyunk ki egyetlen alkalmat sem. Lehetőséget teremtek a minél gyakoribb meghitt együttlétekre. Akarod?

- Akarom, de Levikém, ábrándozás az élet megrontója. Reggel a kocsiban még telefonbeszélgetésre sem láttál biztosítékot.

- El voltam és vagyok keseredve az elígérkezésem miatt, de a kapcsolatunkat nem engedem áldozatul esni semminek, senkinek!

- Csak azt ígérhetem, ezentúl semmiben nem gátollak majd. Olyan jó veled, annyira félek a távollétedtől - nyújtotta ajkát csókra.

Összesimulva csókolóztak. Levente ujjai ösztönösen simogatták csúcsosodó mellbimbóit, miközben másik kezével egyre feljebb simogatta combját. Tünde testét forróság öntötte el. Amint felgyorsult Levente légzése, gyengéden bontakozott ki öleléséből.

- Imádnivaló angyal vagy! Olyan erősen vert a szíved, mintha a mellkasomban dobogott volna.

- Magaddal viheted, ha megkapom cserében a tiedet.

- Az enyém már réges-régen a tiéd - vont a magához -, de a tiédet csak akkor érezhetem magaménak, ha ki mered mondani az egyetlen szócskát, amire oly nagyon vágyom.

- De én csak sokkal tudom kifejezni. Boldog vagyok, hogy végre igazi, felnőtt szerelemmel szeretlek!

- Nálam nem lehetsz boldogabb, én drága Nemtudomkám. Ugye, jól gondolom, fogynak benned a megválaszolatlan kérdések?

- Igen, a karodban mind elpárolgott - mosolygott rá. - Sajnálom, hogy megsokasodtak a teendőink, és egymásra alig jutott időnk. Nem Lilla ármánykodása bizonytalanított el igazán, hanem az, hogy hiába szerettem volna összeegyeztetni az iskolai munkámat a magánéletemmel, sehogy nem sikerült. Amikor gyomorgörccsel mentem a szülői, tanári értekezletekre, az járt a fejemben, ha ott lennél, talán még veled is összekaptam volna valamin. Úgy ki tudok borulni, olyankor talán még hisztis is vagyok - puszilta meg. - Levikém, nem akarlak érdemtelenül bántani.

- Nem sikerült volna, mert kicsókoltam volna belőled a hisztid, a szorongásod. Hiszel benne, hogy meg tudtalak volna nyugtatni? - hajolt hozzá, hogy megcsókolja.

- Hiszek, mert akkor legalább miattad nem kellett volna kiborulnom.

- Biztosan érzem, akkor tudnánk mindketten megnyugodni, ha mielőbb összeházasodnánk.

- Ó, édes Levikém! Anyukád szívbajt is kapna, ha ilyesmivel állnál elő. Még egy teljes év, hogy diplomád legyen.

- Pedig én nem nyugszom addig, amíg nem lehetnek közösek az ünnep- és hétköznapijaink. Örültem vágyom rád, de ugye tudod, nem megkapni - boldoggá tenni szeretnék téged? - simogatta combjait. - Ugye tudod: kicsi koromban te voltál a játszótársam, kamasz koromban nem érdekelt más lány, mára a szenvedélyemmé váltál! Add az édes ajkad!

- Igen, és olyan jó, hogy érzelmileg soha nem távolodtunk el egymástól.

- Köszönöm, drága! Viszonyulásodban sűrítve van a négy és fél órás beszélgetésünkre a válaszod! Lilla diplomaosztó ünnepségéig beülünk valahova ebédelni - állt fel, Tündét ölelésében tartva.

- Oké, de engedélyt kérek szerelésigazításra - mosolygott rá.

- Lássam, milyen kreatív az én kicsi szerelmem! - állt szembe vele, hogy egy kis mozgásteret biztosítson üggyködéséhez.

2.

Az ünnepség után Tünde meglepetésére Levente az Erzsébet hídon egyenesen áthajtott Budára. Elmosolyodva nézte az értetlenkedő lányt, majd megszólalt:

- Az imént te szereztél nekem meglepetést, most rajtam a sor. Csini vagy, kedvelem ezt a könnyű selyemszoknyádat, csak el ne röppenj mellőlem benne, mint egy kis pillangó. Látom, a magassarkúd is kényelmes szandálra cserélted, te kis gondolatolvasó - fogta meg Tünde térdén nyugvó kezét. - Nem hagyjuk ki a Margitszigetet sem, de ma komolyabb romantikára vágyom, mint amiben ott lehetne részünk - kanyarodott fel az enyhén emelkedő erdei útra.

Lassan kapaszkodott fel. Ott parkolt le, ahol elkeskenyedett, meredeken emelkedett a sűrű erdőbe kanyarodó ösvény. - Tündére nézett:

- Nos, mit szólna a szandálod a folytatáshoz?

- Talán nem adja meg magát. Hh... csodálatos a környezet, isteni az ózondús levegő a városi szmog után - szívta tele a tüdejét.

- Akkor kicsit magára hagyjuk az autót - szálltak ki.

Átkarolva Tündét, indult felfelé.

- Mire gondolsz, Tündérkém? Nagyon elkomolyodtál.

- Hiába igyekszem derűs dolgokra terelni figyelmemet, csak nyomasztó, sötét gondolatok kergetik egymást a fejemben. Rád sem merek nézni, mert egyből összeszorul a torkom. Még soha nem esett ennyire rosszul, hogy elmegy a srácokkal.

- Egyetlen szavadba kerül, és maradok.

- Önző, veled kapcsolatban egyre önzőbb vagyok, azt mégsem kérném tőled, hogy cserben hagyd a barátaidat.

- Megtenném, ha nem az utolsó nyárról lenne szó, amikor együtt nyaralhatunk. Akkor voltam felelőtlen, amikor a munkavállalásba belementem, de két nyomós okom is volt rá. Részben arra gondoltam, a hétvégéket együtt töltjük veled, hét közben rám fér egy kis fizikai munka.

Látta, Tündének potyognak a könnyei. Séta közben be-benézett a bokrokkal szegélyezett sűrűbe. Egy kedvezőnek ígérkező helyen megállt.

- Mit szólnál hozzá, ha itt elbújnánk a világ elől, és megvigasztalnánk egymást?

- Egyébként sem lenne ellenvetésem, de kezdem féltetni a szandálomat is a meredek emelkedőn - mosolygott rá könnyein át.

Levente széthúzva a bokrokat, szabaddá tette a mögöttük rejtőzködő ösvényt. Maga elé engedve Tündét, visszaengedte az egymásba fonódó ágakat. Hátról ölelte át, úgy mentek pár métert, ahol egy romantikusan meghitt tisztásra találtak.

- Mit szólsz hozzá? - csókolt a nyakába.

- Csodálatos! Isteni a puha pázsit - lépett ki szandáljából, hogy talpával megsimogathassa.

- Nézd, milyen gondoskodó a természet! - ment, ölelésében tartva, a fatönckhöz, ami mögött vastag törzsű fa terebélyesedett.

Leült, ölébe vonta a kissé megilletődött lányt.

- Mint egy kényelmes fotel.

- Nekem legalábbis, mert téged biztosan nyom a kemény fa.

- Majd meglátjuk, ki bírja tovább. Szeretném a témát folytatni, de előtte a csókodra vágyom.

Karjaik egymásra fonódtak, Tünde elnyúlva simult Leventéhez. Ajkuk összeolvadt. Levente a lány pólóján keresztül simogatta melleit, miközben másik kezével combjait masszírozta. Tündéből heves szenvedélyt váltott ki, de igyekezett visszafogni magát.

- Lazíts, add át magad, kicsi Nemtudomkám a pillanatnyi mámornak - suttogta felhevülten Levente.

- Édeske, összegyűrjük a nacidat.

- A Gellért-hegyen a blúzodat féltetted tőlem, itt a nadrágomat. Miért nem engem, aki örülni vágyom a közelségedre, a szenvedélyedre?

- Téged is, de...

- Az érzelmektől nem szabad megijedni. Felkészültem a mai napra, nem hiába cipeltem magammal a válltáskámat - állt fel, ölelésében tartva Tündét.

Elővette a plédet, ügyel-bajjal leterítette. Levette nadrágját, selyemingét, a fatönckre terítette, ölébe vonva Tündét, ült le.

- Szent ég! Megfázol a fürdőnacidban.

- Majd te gondoskodsz róla, hogy ne úgy legyen - dőlt végig a pléden, a karjában Tündével. - Mit szólsz, milyen kényelmes helyünk van?

- Nagyon, de édeském...

- Csttt... az én édeském idesimul hozzám, ha nem akarja, hogy holnapra belázasodjak! - vonta magához. - Kérem az ajkadat!

Összeölelekeztek, Tünde engedte, hogy Levente magához szorítsa őt. Kifulladásig csókolóztak, közben Levente a lány formás fenekét simogatta. Teste megrándult, ellenállhatatlan erővel nyomult közéjük szerelemgyökere.

- Érzed, mennyire kívánlak? - csókolta, simogatta felhevülten.

- Hh... igen... Levikém, mi lesz most? - próbált lazítani ölelésén.

- Ez az egy semmiképpen - tartotta szorosan. - De az sem, amitől megijedtél. Bár arra vágyom évek óta, de előtte meg kell ismernünk egymást, mert hiába gyönyörködhettem tizenkilenc éven át a kivételes szépségedben, mindmáig titkolod előlem az izgalmas testrészeidet, amik

nekem nincsenek - kacsintott rá, fenekét masszírozva -, a reakciódat, amiket érzéki játékaimmal kiválthattam volna belőled. De titkolod előlem, te vajon mersz úgy ismerkedni, játszázni velem, mint én veled? Nos, kicsi szégyenlős Nemtudomkám, elég konkrét voltam?

- Fhhúú, igen... szeretnék mindennek megfelelni, de...

- Nekem ez a legfontosabb, a többi majd jön magától, csak engedd át magadat az érzéseidnek, vágyaidnak. Most pedig folytatnám a jó félórája abbamaradt témánkat. Szóval a másik érvem a munkavállalásunkra: nekem komoly elhatározásom, hogy mielőbb összeházasodjunk, amit nem a szüleim pénzéből akarok megvalósítani. Mondd, kicsim, változott a véleményed február óta?

- Méghozzá száznyolcvan fokban. Az elmúlt hónapokban annyit kellett téged hiányolnom, legfőbb vágyam, hogy mindig együtt lehessünk.

- Boldoggá tettél a válaszoddal, legfőképpen az óhajoddal. Így mindkettőnknek könnyebb lesz elviselnünk a távollétemet, de ugye ígéretet sem kell rá tennem, hiszel benne, minden szabadidőmet veled fogom tölteni?

- Hiszek, de vajon lesz szabadnapotok? A kisiparosnak pénz az idő, neki nincs vasárnap. Igaz is, anyukádéknak mit mondasz majd, amikor hazaruccansz?

- Ez a másik kellemetlenség. Soha nem hazudtam nekik, most még ezt is vállalnom kell, de utoljára, mert ezentúl veled, és nem velük fogom járni az országot, ha lesz hozzá kedved. Nos, kicsikém, lesz?

- Ugye, kimondatlanul is tudod a válaszomat?

- Ma mindenre tőled várom a választ.

- Legkedvesebb emlékeim, amikor kettesben mentünk kirándulni. Isteni volt az emelkedőkön nevetve felkapaszkodni, a virágos rétben gyönyörködni.

- Látod, mennyit változik az ember? A felnőtteket már nem a kirándulás, virágszedés vonzza az erdőbe.

- Na, azért az is - nevetett Tünde, majd elkomolyodva folytatta: - Az jár a fejemben, a házasságkötésünkbe a szüleinknek is lesz beleszólása.

- Csak egyetértésük lehet, hiszen együtt nőttünk fel, más végeredmény elképzelhetetlen. Egyébként pedig úgy gondolom, természetesen megbeszéljük velük, de a többi kizárólag rajtunk múlik.

- Hát persze, de még egy év, amíg diploma lesz a kezeden.

- A kezemben valami egészen mást szeretnék tartani - csókolta meg. - Na, de komolyra fordítva a szót, átgondoltam mindent alaposan. Nem mi leszünk az elsők, akik egyetemi éveik alatt összeházasodnak. Ha kevésnek bizonyul a fizetésed mellé az én emelt összegű ösztöndíjam, tanítványokat vállalok. Meglátod, kihúzzuk az egy évet, amíg tanulok, akkor is, ha albérletben kell laknunk.

- Azt biztosan nem kell, hiszen apu nem egyszer mondta már, azért épített kétszintes házat, hogy ha férjhez megyek, lakhassunk velük, ha úgy gondoljuk.

- És mi úgy gondoljuk? - simogatta egyre hevesebben.

- Nem a részemről kérdés a kérdés. Levikém, elégek tőled, olyan forró vagy.

- Nekem sem sok hiányzik hozzá, hogy lángra kapjak tőled - fektette hanyatt.

Föléje hajolt, melleit, combját simogatta.

- Engedélyt kérek testtáraid komolyabb felfedezésére - csókolt nevetve a nyakába.

- Engedély megadva - mosolygott vissza félszegen.

Melle fölé tolta pólóját, hosszú másodpercekig nézte, mint csúcsosodnak játszadozása nyomán mellbimbói.

- Nekem is van ám olyanom, ami neked nincs. Te nem vagy rá kíváncsi? Naa, édeském, ne szégyelld ennyire magadat - tette férfitagjára a kezét.

- Nem, csak... Levikém, olyan ciki, hogy nem nekem engedelmeskedik a testem.

- Most a játékaimnak kell, hogy engedelmeskedjen. Meglátod, ma valami olyasmiben lesz részünk, ami sokkal izgalmasabb, mint amilyen ciki - suttogta.

Ajkát mellbimbójára tapasztotta, kezét szoknyája alá csúsztatva masszírozta combjait. Tünde légzése felgyorsult, térdeit ösztönösen húzta fel, és tárultak szét combjai, miközben kezében ütemesen mozgott Levente hímtagja. Csípője megemelkedett, agya eltompult. Átadta magát Levente szenvedélyének. Észre sem vette, mikor, hogy került le róla a bugyija, csak meglepetten vette tudomásul, amikor ocsúdott aléltságából, hogy Levente szabadon simogatja szeméremtestét. Amikor ránézett, megcsókolta:

- Mesélj, milyen varázsló vagyok?

- Fhhúú, isteni! Azért elárulhatnád, mi történt velem. Átélméletlen az egész.

- Az, bizony. Maga volt a mámor, amint a gyönyör felhőibe vihettelek, és vittél magaddal.

- Én téged hogy?

- A drága kezecskéddel. Amikor veled vagyok, szinte folyamatosan félállásban van a játékszered, így nem volt nehéz felkészülnöm a tanárképző mosdójában.

- Most aztán láthatod, milyen buta, naiv lányt választottál magadnak.

- Egyik tulajdonságod, amit imádok benned.

- Na és vajon mi a másik?

- Rengeteg van, ne kívánd tőlem, hogy felsoroljam. Talán nem is tudnám mind. Ne húzogasd a szoknyádat, úgysem engedlek el - csókolt mellei közé.

- Mi lesz ennek a vége, Levikém?

- Ma már egyszer elmeséltem neked, de örömmel ismétlem meg magamat: egy várva várt napon a csodálatos gyerekszerelmünk méltó beteljesedése.

- Jól van na, csúnya vagy! Olyan zavarba tudsz hozni, alig forog az agyam.

- Az lenne maga a gyönyör, ha a karomban mozdulatlaná válna.

- Oké. Szerinted hol fog megtörténni?

- Azt nem tudom, de hogy emlékezetessé fogom tenni, abban biztos lehetsz - tette át lábát Tünde combjain -, mint ahogy azzá teszem a mai napot is - nyúlt a táskájáért.

Elővett egy kicsi ékszerdobozt, Tünde kezébe adta. A meglepődött lány nézte egy ideig, majd kinyitotta.

- Ó, de gyönyörű! Gyémántkövekkel kirakott szív. Köszönöm, drága Levikém! - ölelte át.

- Gondolj mindig rám, ha ránézel.

- Folyamatosan rád gondolok. Édeske, ez így nem ér... ohh, Levikém - adta át magát, a gyűrűt kezében szorongatva.

- Gyönyörűség nézni, mint bújik meg combjaid védelmében a kis drága - masszírozta punciját. - Ma estig nem engedem ki a kezemből - temette arcát mellei közé.

Hol az egyiket puszilgatta, hol a másikat. Tünde középső ujjára húzta a gyűrűt, keze ösztönösen nyúlt Levente hímtagjához, hogy érzéki simogatásával viszonzza a fiú észbontó játékait. Majdnem felsikított, olyan hirtelen robbant benne a vágy. Áadták magukat egymás szenvedélyének. Vágyteli sóhajaikkal, gyönyörkeltette hangfoszlányaikkal kellemesen egészítették ki a zsongó erdő koncertjét.

- Muszáj szedelőzködnünk, mindjárt ránk sötétedik - puszilgatta Tünde.

- Kár, hogy igazad van. Szeretném, ha az estét a kedvenc kisvendéglőnkben töltenénk, hogy elhúzáthassam neked a cigánnyal apukád összes kedvencét.

- Jó, de a kettőnkét együtt fogjuk énekelni vele.

NYOLCADIK FEJEZET VETÉLYTÁRS

1.

Több mint két hét telt el, amióta Levente elutazott a barátaival. Ez idő alatt csak levelezésen keresztül tarthatta a kapcsolatot Tündével. A véletlennek köszönhetően ugyanis ekkor talált rá a környék talán egyetlen telefonfülkéjére. Ebből adódóan állandóan hosszú sor kígyózott előtte. Mivel Leventének arra nem volt ideje, hogy kivárja, többször oda kellett mennie, hogy telefonálhasson. Amikor végre sikerült, izgalommal tárcsázta Tündét:

- Tessék, Kékessy lakás!

- Szia, kicsi életkém!

- Jézusom! Levi, igazán te vagy az? Szia, csakhogy hallak! Mesélj, mi van veled? A leveleid nem a legmegnyugtatóbbak.

- Sajnos jót nem mondhatok, tündérkém, nagyon fáradtak vagyunk. Amint írtam, reggel 5-kor kezdünk, és sötétedésig nyomatjuk, ami belefér. Az anyagellátás jól megszervezett, így szusszanásnyi időnk nincs. Az étkezéssel vannak gondjaink. Már halálosan uncsi az olvadt szalonna, kiszáradt házikolbász szikkadt kenyérrel, fonnyadt paprikával, ráncos héjú paradicsommal. Ezt a nyamvadt telefont is ma fedeztem fel véletlenül. Tündérkém, beleőrülök a hiányodba! Mesélj, drága, mi van veled?

- Nekem is rettenetesen hiányzol, azért érezhetsz keserűséget a leveleimből. De a ma reggeli hangulata már sokkal bizakodóbb, mert Csabi bácsi hívott bennünket, hogy a gyógykezelése miatt csak később mehetnek nyaralni. Ha elmegyünk a kulcsért, ott lehetünk, amíg ő Fürjeden van a szanatóriumban. Most aztán teljes gőzzel készülődünk, hogy le ne késsük a találkozót.

- Miben segíthetek? Hol kell találkoznotok?

- Épp az imént vázoltad, hogy nincs időd.

- Nincs, de ha találkozhatnék veled, elkéredzkedek pár órára. Amióta itt vagyok, még egy percet sem voltam távol.

- A fürjedi mólónál kell lennünk fél ötre.

- Oké, az bőven belefér. Várj egy kicsit, drága, épp ide tart a főnök, gondolom telefonálni akar, megbeszélem vele.

Amíg Levente a főnökével tárgyalt, Tünde is egyeztetett a szüleivel.

- Itt vagy még, kincsem?

- Igen, és hallottam miben egyeztetek meg. Apu azt kérdezi, fél hatra ott tudsz lenni a királyvári és fürjedi elágazásnál?

- Igen, bőven. Tündérkém, örült türelmetlen vagyok! Alig tudom kivárni, hogy végre láthassalak!

- Akár csak én. Levikém, anyukádék mit tudnak rólad? Apu tegnap beszélt apukáddal, azt mondja, rettenetesen ideges volt miattad.

- Eddig egy képeslapot tudtam küldeni nekik. De nem értem, hiszen hozzá vannak szokva, hogy a hegyekből ritkán tudok jelentkezni. Na mindegy, utánad felhívom őket, hogy megnyugodjanak.

- Ígérd meg, édeske, nem padlógázzal közlekedsz!
- Nem fogok! Imádlak, drága szerelmem! Nagyon várlak! Szia, egyetlenem!
- Puszillak, Levikém, sietünk hozzád!

*

- Anyukádék hová siettek ennyire? - kérdezte Levente, beülve Tünde mellé a kocsiba.
- Anyu imádja Királyvár zegzugos utcáit. Azt mondja, egyik meredeken emelkedik, míg a másik lejt. Itt voltak apuval nászúton, úgyhogy a kimenődig nosztalgiáznak a belvárosban.
- Egyetértek vele. Nekem is az az elképzelésem, itt kezdjük a balatoni körutunkat. Megvetettem az útikönyvet, álmatlan éjszakákon szemezgetek belőle, miket nézzünk meg. Nem lesz nehéz dolgunk, majdnem minden nevezetesség a városközpont köré csoportosul.

Rákanyarodott a szűk utcára, amin percek alatt kiértek a munkaterületre.

- Nézd, kicsim, milyen gyönyörű környék! Csak annyi fát vágnak ki a sűrű erdőből, amennyit nagyon muszáj. A házsorokat erdősávok választják el egymástól. Ide csak célfuvar jöhet majd be. Megérkeztünk, angyalka, a jobb oldali házát építjük. Innen jól látni mögötte az épületet, ahol lakunk.
- Te jó ég! Abban a bádogdobozban? Ne keseríts! Hiszen egy valamirevaló istálló is különb ennél!
- Ez van, életkém. A bádog nagyon átforrósodik, elviselhetetlen benne a hőség.
- Legszívesebben azt mondanám, hagyd itt az egészséget a csudába!
- Nem sok kell hozzá, hogy megtegyem.
- Nem kell kipakolnod, itt marad minden. A rántott csirkét egyétek meg még ma, nehogy elromoljon. A sültök egy-két napig elállnak.
- Szavakat sem találok, mennyire jólesik a gondoskodásokat. Maradjunk itt a kis erdőben, vagy menjünk vissza a városba?
- Itt hűvösebb van - nézett be Tünde a fák közé.
- Van kedved sétálni? - kanyargott óvatosan a fák között.
- Gondolom, nagyon fáradt vagy, mozogsz te éppen eleget.
- Melletted nem érzek mást, mint boldogságot, drága.
- Akkor önző módon magamra hivatkozom. Egész nap sütöttünk, főztünk, nem mondhatnám magamat fittnek.
- Anyukádékkal hol találkozunk?
- Nyolckor a buszpályaudvaron.

Napellenzőt rakott az első és hátsó szélvédőre, az oldalablakokat alkalmi függönnyel sötétítette le.

- Ülünk hátra, egyetlenem!
- Hú, de romantikus, alig látlak.
- Most nem látunk, éreznünk kell egymást - ült be mellé Levente.

Ölébe vonta, karjaik olyan szorosan fonódtak egymásra, mintha soha szét nem akarnának válni. Ajkuk összeforrt, percekig csókolóztak.

- Annyira örülök neked, alig találok szavakat. Szeretném előszóban is megköszönni a mindent jelentő ajándékodat, amin legalább a parfümöd illatát érezhettem. Hmm... gyöngykeretbe foglalt kép kettőnkéről. Hogy jutott eszedbe?

- Éreztetni akartam veled, mindig melletted vagyok.

- Ennél szebb ajándékot nem kaphattam volna tőled. Hja én drága kincsem, megörülök érted! A testhez simuló pólód elveszi az eszemet. Isteni a loknis szoknyád, de most én félttem a gyűrődéstől. Vegyük le, drága, nehogy baja történjen.

- Fhúú, Levikém... édeském... jó-jó, a kocsiba nem láthat be senki, de épp csak egy keskeny erdősáv választ el bennünket az építkezéstől... és... hh... olyan ciki.

- Imádott Nemtudomkám, az a keskeny sáv ötszáz méter. Jelenleg a csapatunkon kívül nincs itt senki, ők pedig egytől egyig a tetőn dolgoznak. Mit gondolsz, a fák sátorlombján át mit láthatnak? Biztos lehetsz benne, még a kocsit sem. Hiszel nekem, én szégyenlős szerelmem?

- Igen, és ne harizz az akadékoskodásomért - ölelte át.

- Nem haragudni, valami egészen mást fogok veled tenni, csak tudjalak megszabadítani ezek-től a göngyölegektől - vetköztette. Amióta az erdőben először simogathattam a bársonyosan puha bőrödet, a két édesen gömbölyödő cicikéidet, örültem vágyom rá, hogy amint álmaim-ban, a valóságban is gyakrabban érezhessem - döntötte karjába a ruhátlan lányt.

Amint ajkuk egymásba forrt, érzéki játékaikkal kényeztették egymást. Hiányérzetüket alig voltak képesek csitítani. Kétszer egymás után repültek a gyönyör felhői fölé.

- Imádom az édesen elfojtott sikongatásaidat, a csípőd ritmusos táncát az ölemben. Mondd, egyetlenem, valóra válhat még a nyár folyamán a júniusi ígéreted?

- Bízz bennem te is, nem rajtam, kizárólag az együtt tölthető időnkön múlik.

- Egyre erősödik bennem a gondolat, nem maradok végig a srácokkal az építkezés befejezéséig. Inkább szószegő leszek, mint boldogtalan a hiányod miatt. Napközben nem telik el perc, hogy ne gondoljak rád - suttogetta, miközben simogatta.

- Ó, Levikém, ez a szerelemizéd nagyon virgonckodik a kezemben - simult hozzá nevetve.

- Ki mered mondani a nevét?

- Háát, azt a trágár rondát nem. Én akarok a játékszeremnek nevet adni.

- Halljam, mint fogod becézgetni?

- Áá, édeském, ez nem így működik. Mindig úgy, ahogy éppen hevületemben eszembe jut majd. Most például rakoncátlan ugri-bugrinak - kacagott, miközben simogatta, játszadozott vele.

Elhallgattak. A kocsi csendjét ismét szerelmeskedésük sóhajai, hangjai töltötték be. Amikor csillapodott bennük a vágy, Levente magához szorítva puszilgatta Tündét:

- Mit gondolsz, hány baba születhetett volna, ha a ma délutáni együttléteink valódiak lehettek volna?

- Maximum ikrek, mert azok már az elsőnél megfogantak volna - nevetett Tünde.

- Látom, nem csak én, te is bele-belelapozol a szakirodalomba.

- Érdekeltté tettél, nem maradhatok le tőled.

- Drága Tündérbabám, ambivalens érzést vált ki belőlem a leveleidből sugárzó féltékeny-séged. Ugye nem bizalmatlanságból fakad?

- Nem, de amikor a Gabeszék légyottjaikat, pontosabban ittjeiket emlegeted, azok azért elgondolkoztatnak. A mai lányok nem udvaroltatnak maguknak, hanem udvarolnak.
- Igazad van, bár a vidéki lányok még nem velejükig romlottak, mint a pestiek, de egy kis csábításért nem mennek ők sem a szomszédba. Még azt sem állíthatom, hogy Zolival és velem nem próbálkoznak, de azt igen, hogy nálunk nincs találatuk.
- Jó-jó, de meddig lesztek képesek ellenállni?
- Tündérkém, hogy képzeled, hogy egy kis hetyegésért kockáztatnám a kapcsolatunkat?
- Jól van na, írtam is, mondom is, a féltékenykedésem nem komoly, de akkor te se cukkolj engem Gabeszékkal.
- Oké. Azért annyit be kell vallanom, volt már hasznom az ide járó kislányokból. Velük küldtem be eddig a leveleimet neked, de ők vették meg nekem az útikönyvet is.
- Na persze, és ugyebár, ellenszolgáltatás nélkül - húzódott el kissé Leventétől.
- Ha vissza nem jössz, most nagyon meg fogok sértődni.
- Előbb mondd el, mi volt az.
- Nem. Ha nem bízol bennem, nem mondok semmit.
- Jól van, ne nézz így rám, tudom mit ígértem a betegágyamban.
- Akkor szíveskedjél idejönni!
- Na, Levi, ne veszekedjünk, jó? - fonta karjait a nyaka köré.
- Így már nem lesz miért. Szóval volt ellenszolgáltatás. Az egyiket például összehoztam Gabesszel. Na, nem mintha a segítségemre lett volna szüksége, csak akkor éppen olyanra hajtott, aki rá nem. A másinak meg azzal kedveztem, hogy azon a héten eggyel többször jöhetek ki. Hallottam ugyanis, amikor panaszkodott a barátnőjének, nálam nem tudott bevágódni, de nem nyugszik addig, amíg fel nem szed közülünk valakit. Kár, hogy egy hetet kell rá várnia. Elintézttem a főnökkel, hogy három nap múlva hozasson velük nekünk üdítőt.
- Mondhatom, megéred a pénzed - öltött nyelvet Leventére, aki azonnal csókra váltotta.
- A sok butaság helyett beszéljük meg inkább, szerdánként és vasárnaponként számíthatok rád?
- Mire gondolsz pontosan?
- Megbeszélem a főnökkel, vonja le a béremből ezeket az órákat. Úgy tudnánk jobban kihasználni az időnket, ha szerdán te jönnél ide, vasárnap én mennék hozzád.
- Szerintem az utazással töltött idődet is együtt tölthetnénk, ha mind a két nap én jönnék.
- Erre már gondolni sem mertem volna. Szóval bérelhetek mindkét napra szobát valamelyik romantikus erdei panzióban?
- Jesszusom! Levikém, erre akarod költeni a verejtékkel megdolgozott pénzedet?
- Költhetném ennél nemesebb dologra?
- Nem... csak... fffhúú, ez ciki.
- Tudod, izgalmas ez az autós randi, de nem mindig biztosított. Nem csak éjszakánként, de napközben is fel-felhangzik innen is, onnan is egy-egy aktusból fakadó, elnyújtott sikoly. Amikor éjszaka itt keresünk a hőség ellen felfrissülést Zolival, beszélgetés közben felváltva sóhajtozunk. Én utánad, ő Emese - egyik csoporttársunk után.

- Hát jó, benne vagyok, foglalj szobát! Azért így kicsit könnyebb lesz, hogy már sorstársam is van a keserű sóhajtozásaimban - mosolyodott el.

- Az ő helyzetük cudarabb, mint a miénk. Bár azt nem tudom, Emese tényleg kesereg-e, mert év végén valamiféle nézeteltérés támadt köztük, de Zoli nagyon.

Tünde az órájára nézett:

- Édeském, elmúlt hét óra.

- Tíz perc alatt beérünk a városba, nem fogsz elkésni - szorította magához. - A csókodra vágyom.

- Levikém... édesem, erre már tényleg nincs időnk - fogta le gyengéden a felfedező útra indult kezét.

- Sajnos nincs, de egy kis leltározásra csókolózás közben még akad.

2.

Réti Tamás, akiről Bársony Noémi mesélt Tündének, a Kollen Csaba-féle nyaraló - ahol Tündéék jelenleg voltak - melletti üdülőben nyaralt barátjával, Sági Zsolttal. Az itt töltött pár nap bebizonyította Tamásnak, rossz döntés volt Zsolttal a Balatonhoz jönni. Rossz, mert amíg ő a Noémi iránti fellángolt szerelmét akarta csitítani lelkében, addig barátja női létére a nőket hajszolta, izgalmas kalandokat kereste. Ebből adódóan Tamás teljesen magára maradt csalódott érzelmeivel.

Ilyen lelkiállapotban jelent meg Tünde a szomszédos nyaralóban. Azonnal felkeltette érdeklődését, de csak napok múlva jött rá, Tünde komolysága Noémire emlékezteti. Bár érzelmileg kötött volt, de társaságra vágyott, szinte elviselhetetlenül. Ezért kereste a lehetőséget, hogyan ismerkedhetne meg Tündével. Sok esélyt nem látott rá, mert ő állandóan a szülei társaságában volt. Egyik nap, nagy öröme, átjöttek az üdülő éttermébe ebédelni. Tekintete akarata ellenére Tünde tekintetét kereste. Zsolt felcsattanó hangjára lett figyelmes:

- Mi a szentségnek nem kezdesz ki vele, ha ennyire döglesz érte!

- Igazad van, tetszik a kislány, de nem úgy, mint gondolod. Egyébként pedig a közelébe sem lehet férközni.

- Ugyan már, Tomi! Túlliheged a dolgot. Lepakcsolod napközben, egy-két okosan elejtett bók, és este már a tiéd. Egykutyá ez mind!

- Hagyd ezt az útszéli szöveget! Csak rá kell nézni, lerí róla a romlatlansága.

- Tomi, ne röhögtesd! Látom én, amolyan megjátszós fajta. Ismered a dörgést, te különben is az effajta izgalmakra ugrasz. Bebizonyítsam, hogy igazam van? Ráhajtok, és a holnap estét vele töltöm.

- Nem tartok rá igényt, hogy te készítsd elő nekem a terepet! Eddig egy lánytól kaptam kosarat, zihér, ő lenne a második. Hiába a hétpróbás rafinériád, nála nem mész vele semmire.

- Neem? Na figyelj, kishaver!

Felállt, fogta a vizes kancsót. Tünde felé került meg az asztalt, hogy vizet hozzon a tálalóból. Közben, mintha megbotlott volna, lábával belerúgott kicsit a lány székébe. Rámosolyogva kért bocsánatot. Tünde egy pillanatra odakapva tekintetét, annyit mondott: - Nem történt semmi. - Majd előrébb csúszott a székén és tovább beszélgetett édesanyjával.

Tamás elégedett arccal figyelte a neki tetsző jelenetet.

- Megmondtam előre, hiába ravaszkodsz, ő nem az a fajta, akit egy csettintésre ágyba vihetsz
- jegyezte meg a helyére ülő barátjának.
- Jó, elismerem, hozzá nagyobb gőzerő kell, jól játssza szerepét a kicsike, de ha bezsongok, nem állítasz le, olyan gyönyörben részesítem, hogy levakarni sem lehet majd rólam.
- Ha inzultálni mered, azonnal itthagylak!
- Jól van, ne kapd fel azonnal az agyvizet, nem érdekel a kiscsaj, nem a zsánerem az effajta törékeny kirakati baba típus. Az ilyenek kopasztják meg a te fajtádat. Beérem én könnyebb esettel is, küszködj csak a kiszemelteddel.
- Nem a kiszemeltem. Komoly kapcsolat nekem már csak egytől kéne.
- Atyám! Megint a Noémi-effektus. Na nee! El ne kezd, mert esküszöm, kiütéseim lesznek tőle.
- Hagyjuk egymást békén a csajokkal, vagy kocsiba ülök, és Pestig meg sem állok! Magányosan sétálgathatok ott is. Ráadásul alhatok kényelmesen a saját ágyamban, kajálhatok azt és olyat, megfelelő minőségben, amihez kedvem van.
- Jól van, ne dörögj már! Nem én tehetek róla, hogy aszkétaságra ítélted magadat.
- Te pontosan tudod, nem erről van szó.
- Oké, ne haragudj! Tudom, hogy földhöz vágott annak a kis k...nak a szemétsége. Bánt, hogy nem tudlak kirángatni a depis hangulatodból. És igen, esz a fene, hogy ismét magad ellen fordulsz. Tomi, nekem elég volt egyszer visszarángatni téged az öngyilkosságból. Elkap a gyomorideg, ha eszembe jut, másodperceken múlt, hogy át ne zuhanj a hídkorláton. Látnod kellett volna a szüleidet, amikor berontottam hozzájuk a sejtésemmel. Apukád még hazafelé sem volt képes a volánhoz ülni. Öregem, ahogy ott álltál derékig kihajolva, az maga volt a rettenet! Egy olyan k...ért, mint Anita.
- Mélyre taszított a kis dög. Képes lett volna elvetetni magát velem. Mivel nem jött neki össze, lejárattott a profok előtt. Csoda, hogy kikészültem? Ma már nem követnék el ilyet a szüleim ellen.
- Örülök, ha tényleg megjött az eszed, de miért nem hiszel nekem, kutyaharapást szőrével kell gyógyítani.
- Te meg azt értsd meg, nem érdekelnek a könnyű kalandocskák.
- Oké, te tudod. Megyünk úszni egyet, hogy helyre billenjen a lelki egyensúlyod?
- Na látod, ebben benne vagyok, mehetünk!

*

Tünde, mielőtt elutaztak, meghívta a nyaralóba Lillát és Noémit. Noéminek örült volna jobban, de a megbeszélte idő előtt felhívta, sajnos nem tud menni, mert a kishúga lebetegedett, és neki kell vele maradnia. Lilla pedig azzal hívta, a szülei elviszik kocsival, és ha lehetséges lenne, maradnának ők is hétvégére. Mit mondhatott erre, hely van, hát pozitív választ adott.

Ákos ennek szellemében intézkedett az üdülő gondnokával. Megbeszélte vele, hogy a mellettük üresen álló asztalt hétvégére kisajátíthassák. Időben átmentek, nehogy hoppon maradjanak.

Tamásék meglepetten vették tudomásul, az asztaluknál idegenek ülnek. Tanácstalanul nézelődtek, hova tűnt az üres asztal, amikor Zsolt felfedezte, Tündéék vették birtokukba, de két szék üres náluk. Ravasz mosollyal nézett barátjára:

- Eljött a te időd, csórikám. Már nem csak sóvárognod kell a kiscsaj után, becserkészheted magadnak. Gyere, stoppoljuk le náluk a két szabad helyet, mielőtt idegenek szállnák meg azt is.

- Zsolti, ne bomolj! Hogy állítasz oda egy idegen társasághoz?

- Hogy lennének már idegenek, amikor köszönőviszonyban vagyunk a kis csaj szüleivel? Na ne majrézz! - indult Ákoshoz.

- Jó napot kívánok, jó étvágyat, uram! Elnézést a zavarásért, de kellemetlen helyzetbe kerültünk a barátommal - pillantott Tomira - mire ideértünk, elfoglalták az asztalunkat. Nem szeretnék illetlennek tűnni, de megörültem, amikor megláttam, önöknél talán lenne lehetőségünk megebédelni.

- Igen, foglaljanak helyet bátran!

- Ha megengedi, bemutatkoznánk azoknak, akikhez eddig nem volt szerencsénk.

Ákos mosolyogva bólintott. Tamás Tündénél, Zsolt Dóránál, Lilla édesanyjánál kezdte a bemutatkozást.

- Csókolom a kezedet! Bocsáss meg a tegeződésért, ha jól sejtem, egy korosztályhoz tartozunk - hajolt meg Tamás Tünde előtt.

- Lehetséges. Kékessy Tünde vagyok - állt fel, és kezét nyújtott.

- Réti Tamás - fogta két kezébe Tünde kezét. - Ne vedd tőlem rossznéven, de örülök a szerencsémnek, hogy megismerhetlek.

- Én is, hogy nem kell ebéd nélkül maradnotok. Nagy a választék, jó étvágyat - húzta ki kezét a kezéből és visszaült a helyére.

- Pestiek vagytok ti is? - fűzte volna tovább a szót, de Tünde csak a szemével bólintott igent.

Kissé csalódottan ment körbe. Zsolt mellé ülve látta büszke mosolyából, eredményesebb lehetett Lillánál, mint ő Tündénél. Zsolt magabiztosan vette kezébe az étlapot. Próbálta úgy tartani, hogy takarásban legyenek.

- Nos, kishaver, mikor találkoztok? - kérdezte egészen halkán.

- Hagyj már a sületlenségeiddel! Csak nem képzeled, hogy köszönés helyett randira hívom?

- Hát nem éppen köszönés helyett, de én bizony bebiztosítottam magamat Lillánál. Tudtam, hogy málé leszel, ezért arra kértem, az ebéd utáni kávéfogyasztást el négyesben. Ráérünk utána is párokra szakadni.

Tamás hitetlenkedve csóválta a fejét.

- Na, és mit szólt hozzá a kiscsaj?

- Bár bizonytalan pillantásokat vetett barátnőjére, de a maga részéről igent mondott, úgyhogy Tünde megfőzése a te dolgod.

- Választottál már az étlapról? - terelte a szót más irányba Tamás.

- Érdekli a francot a kaja! Magamba tömök valamit és irány az új kaland! Döglök az ilyen jó formájú csajokért. Nézd, csak úgy dagadnak a formás cickói a blúza alatt.

- Még hogy dagadnak, majd kibuggyannak belőle! Fúj, undorító!

- Ugyan már, ne játszd meg magadat! Nehogy elhiteds velem, téged hidegen hagy az ilyesmi. Én bezzeg szívesebben markolásznám a kanál helyett.

Látva Tamás arcán az elutasítást, elnevette magát:

- Oké, játszd csak az aszkétát, ha olyan hülye vagy. Na lássam, milyen burkolnivalót néztél ki?
- Újházi tyúkhúslevest és vadast zsömlegombóccal, desszertnek pedig a Márton-féle krém-tortát csoki öntettel.
- Már megint azt a speckó izét? Na mindegy, hadd jöjjön!

Tamás evés közben látta, Lilla és Zsolt végig szemeztek egymással. Időnként óvatosan ő is oda-odapillantott Tündére, de hol Judittal, hol Lilla édesanyjával beszélgetett. Amikor a süteményre került a sor, Zsolt Ákosra nézve szólalt meg:

- Elnézést kérek a közbekotyogásért, de nem tudom, a családban mi a trendi. Szeretnénk a barátommal - Tamásra pillantott -, ha a két ifjú hölgy a kávé a társaságunkban fogyasztaná el.
- Nekem kéne a kérdésére válaszolnom? - mosolyodott el Ákos.
- Akkor Lilla, elsőként nyilatkozz, kérlek! - mosolygott a lányra.
- Tündi? - nézett a barátnőjére.
- Ne tőlem tedd függővé, mert esetleg rosszul jársz - mosolyodott el.

Lilla elbizonytalanodva nézte Zsoltot, majd halkán annyit mondott:

- Én benne lennék.

Tamás kellemetlenül érezte magát, de Zsoltot sem akarta cserben hagyni. Mély levegőt véve szólalt meg:

- Tündike, téged én szeretnék válaszra bírni - nézte várakozóan.
- Köszönöm a meghívást, nem szoktam kávézni.
- Mivel desszertként fagylaltot fogyasztottál, kérlek, kávé helyett kóstold meg velem az üdülő cukrászának specialitását. Rendkívül finom és különleges sütemény, nem fogod megbánni.
- Biztosan úgy van, ha mondod, egy másik alkalommal nem fogom kihagyni, de most egy falat sem férne már belém.
- Tündike, ne légy már ilyen mereven visszautasító - próbálkozott Zsolt a meggyőzésével.
- Sajnálom, én a szüleimmel tartok, átmegyünk Tihanyba.

Tamás elvörösödve a dühtől, amiért hagyta magát belevinni Zsoltnak a megalázó helyzetbe, felállt. Foga között préselve a szavakat mondta, Zsoltot nézve:

- Jó szórakozást!

Lesújtván hagyta el az ebédlőt.

KILENCEDIK FEJEZET ERDEI ROMANTIKA

1.

Tünde még mindig abban az örömmámorban úszva autózott Királyvár utcáin, amit azóta érez, amióta este Levente közölte vele az örömhírt: szabadnapot kaptak vasárnapra, ami annyit jelentett nekik, nem délre, hanem reggel nyolcra mehetett Tünde hozzá. Végre ráfordult a nyílegyenes erdei útra, ami már a panzióhoz vitte.

Már messziről felfedezte Levente feléje közeledő magas alakját. Amint lassított, futva ment hozzá. Beült mellé.

- Szia, egyetlenem! Alig vártam, hogy ideérj! Mit szólsz a környékhez?

- Szia, Levikém! Amennyit vezetés közben észlelhettem, elbűvölően romantikus, varázslatos csodás, akárcsak aki felfedezte - mosolygott rá.

- Köszönöm! Legnagyszerűbb érzés neked örömet szerezni. Itt parkolj le, angyalka!

Kézen fogva mentek be a családi panzióba. Átsétáltak az udvar legtávolabbi sarkában megbúvó apartmanhoz. Kitárta az ajtót, maga elé engedte a megilletődött lányt, aki szoborrá merevedve állt meg a küszöbön. Azt sem tudta, hova nézzen ámulatában. Rajongva ölelte át Leventét:

- Háát ez... ó, valami gyönyörűség! Bódító az illatorgia. Hogy volt neked erre időd?

- Rád mindig volt, van és lesz - kapta karjába.

Csókolózás közben zárta magukra az ajtót. Leült a kanapéra. Úgy szorította magához Tündét, mintha soha el nem akarná engedni.

- Ffhhúú, Tündérkém! Gondosan elterveztem a napot, de a bájos lényed, az örömtől csillogó szemeid felülírnak mindent! Képtelen lennék bármire, amíg meg nem nyugtatjuk egymást. Ugye gyönyörűm, jól érzékelem, per pillanat te is erre vágysz leginkább?

- Igen, és nagy szerencsém, hogy ki sem kell mondanom, mert a gondolataimban olvasol - csókolta meg.

- Drága szép csillagom! Megszöktetlek téged egy távoli, lakatlan szigetre, ahol nincsenek konvenciók és csak egymásnak élhetünk. Hh... annyira imádom, amikor elnyúlva simulsz hozzám, amikor magamon érezhetem kemény melleidet!

- Bár ne csak vágy lenne a szöktetésem! A rajongó szerelmed sejtjeimig átizzít!

- Akkor most már nem töröm meg a varázst kis meglepetéssel.

- Még a fogadtatásomon kívül is? - nézett körül a színpompában ragyogó szobában. - Izgalommal várom - simult hozzá.

Felállt, ölelésében tartva Tündét, a bársekreényhez ment. Kiemelte az eldugott magnót. Bekapcsolta. Felcsendült benne az andalító tangó.

- Tegnap este arra gondoltam, olyan régen táncoltunk, kezdjük a napot ezzel - karolta át, hogy körbetáncoljanak a helyiségben.

- Mikor van nektek időtök magnózni?

- Még pihenni sincs, de nem is azért hoztam magammal otthonról, a videokamerával és fényképezőgéppel együtt, hanem kettőnk szórakoztatására.

- Ugye, pajzán felvételeket nem akarsz rólunk készíteni?

- Ha mégis, azt kizárólag kettőnknek.

- Veszélyes játék. Nehéz lenne kivitelezni, hogy soha senki illetéktelen kezébe ne kerüljön.

- De nem reménytelen. Tudok egy trükköt, amivel ezen a magnón készült felvétel csak ezen játszható le.

- Na és ha ez már elromlik, elavult lesz?

- Csak másnak lehet elavult, nekünk soha! Arra pedig vigyázni fogok, hogy el ne romoljon.

- Na jó, kifogtál rajtam - simult hozzá nevetve.

Levente tánc közben Tündéhez hajolt, nyakába csókolt. Elengedte kezét, csak derekát átfogva irányította. A zene ritmusára gombolgatta blúzának apró gyöngyház gombjait. Mire a számnak vége lett, lekerült róla.

- Rajtam is vannak ám fölösleges ruhadarabok. Kéérlek, szabadíts meg tőlük! - csókolta meg.

Tünde nehezen birkózott meg testmagasságuk különbségével. Jót nevettek, hogy hiába akarta, nem sikerült ütemre kibújtatni őt a pólójából.

- Úgy látom, hiába a timsófürdő, nem fogy köztünk a centiméter-különbség.

Mintha érzékelőcsipjei lettek volna a magnónak, mire mindkettőjük felső teste szabaddá vált, foxtrottra váltott a ritmus. Levente gyorsabban pörgette Tündét. Közben szabad keze ritmusra játszadozott melleivel.

- Szent ég, Levikém, hogy te miknek teszel ki engem!

- Ötletzsákom kifogyhatatlan, csak vevő legyen mindenkor rájuk.

Beszéd közben óvatosan húzta le Tünde szoknyájának zipzárat. A meglepett lány utána kapott, de Levente nevetve emelte karjába.

- Hagyd a csudába, nem akart rajtad maradni! Inkább segíts, hadd szabaduljak meg én is a nacimtól!

Tünde félszegen gombolgatta Levente nadrágját, húzta le zipzárat. Belepirult, amikor fél kézzel segített neki, hogy a nadrággal együtt menjen az alsója. Amint kilépett belőle, magához ölelve pörgette Tündét, majd karjaikat magasba emelve kiforgatta, hogy aztán ismét szorosán magához vonhassa. Amikor játékaiktól látványossá vált mindkettőjükön egymás utáni vágyuk, a következő kiforgatás helyett Levente karjába kapta a szégyenlős lányt, hogy róla is lekerüljön az utolsó ruhadarabja. Tünde szégyenében Levente mellkasára temette arcát.

- Ó, én drága Nemtudomkám, nézz a szemembe!

- Ffhúú, Levi, annyira ciki... Ne harizz, de kicsit hozzá kell szoknom.

Levente leült vele a kanapéra. Abban a pillanatban elhallgatott a zene. Magához ölelve simogatta, puszilgatta.

- Gyorsnak tartod a tempót? - vont a magához.

- Hh... nem akarom annak tartani. Szörnyen érzem magamat. Levikém, tudom, kiábrándítóan viselkedek, hiszen legtöbb nőnek ilyenkorra már gyereke van.

- De mi mindenben eltérünk az átlagtól. Próbálj meg csak rám és az érzéseidre koncentrálni - feküdt vele végig a kanapén.

- Oké, nem lesz nehéz, isteni érzés hozzád simulni - fonta karjait nyaka köré.

- Ez az, imádott Nemtudomkám!

Amikor végre csitult bennük a vágy, összeölelkezve feküdtek. Levente elmosolyodva nézte a fotelbe egymásra dobált ruháikat.

- Nézd, mit csinálnak!

Tünde követte tekintetét, jót nevettek a ruhakupacon.

- Jól kitalálták ezeket a női göngyölegeket, megdolgoztattak rendesen, amíg kihámozatalak belőlük. A csudának kell rájuk az a rengeteg gyöngyszemnyi gomb, patent, zipzár! Férfibosszantó mind! Ugye, csak ha rosszalkodom, akkor büntetsz majd velük? - csókolt a nyakába.

- Legalább ebben az egyben a nőknek kedveznek.

- Egye fene, hiszen menyei érte a kárpótlás. Csodálatos alkotás a női test. Szobrászművész nem formálhatná tökéletesebbre. Kezembe, agyamba vésem minden domborulatod, apró hajlatod, hogy magányos estéimen megörökíthessem tökéletes alakodat, milyen voltál, amíg anyukává nem tettelek.

- Mikorra tervezed, te drága életművész?

- Tegnapra. De mivel arról már lekéstem, a lehető legközelebbi holnapra. Komolyan mondtam, nem bírom nélküled!

- Ó, te türelmetlen álmodozó, dolgozunk rajta. Meglátod, segítek neked - túrta ujjait Levente dús hajába.

Egy óra volt, mire rászánták magukat, hogy emberi formát öltve átsétáljanak az étterembe. Ezúttal még Tünde is meglepő mennyiséget fogyasztott minden fogásból.

- Mesélj, hogy telnek a napjaid nélkülem? - kérdezte, miközben várták a megrendelt kávéjukat.

- Nem marad el az sem, de előbb téged hallgatnálak.

- Jó hírem van. Tegnap összehívott bennünket a főnök, és nagy kertelés után megkért bennünket, hosszabbítsuk meg a szerződésünket, mert közben be kellett vállalnia egy másik nyaralótető aláhozását is. Természetesen a kialakult bérünk kétszereséért. Gabeszék azonnal benne voltak. Szerencsémre külön-külön egyezett meg velünk. Én nem írtam alá.

- Elmondtad nekik?

- Gabesz élni nem hagyna, de biztos vagyok benne, azonnal visszamondaná ő is. Ezt nem akarom, hiszen tisztában vagyok vele, milyen nagy szükségük van a pénzre.

- Esetünkben mit jelent, hogy nem írtad alá?

- Így legkésőbb tíz nap múlva teljesíthetem a neked tett ígéretemet, csak találd ki addig, hol kezdjük a körutazásunkat. De most te következel ám!

- Mint a telefonban mondtam, Lilla egy hétig volt lent, de nem sokat láttam őt, már az első nap bepaszizott. A másik mondandóm elé csak annyit, féltékenykedni tilos!

- Megbízom benned, de rosszul kezdődik a meséd.

- Mese nem lesz, de igazolódni látszik a jóslatod. Van egy fickó, aki igyekszik rám hajtani. Legalábbis mindig ott tűnik fel, ahol vagyok.

- Igeen? - nyelt nagyot Levente.
- Igen, de csúnya vagy, ha tovább gondolod.
- Nem fogom, de a tíz napot végigdolgozni sem.
- Ennek én örülnék a legjobban.

2.

Megkapták a kávékat. Látszólag azzal foglalatostkodtak. Levente rossz hangulatát igyekezett elnyomni. Amikor Tünde megitta, ő is felhajtotta a sajátját. Felállt:

- Menjünk sétálni!
- Nem rossz ötlet, de kérlek, ne véts a tilalom ellen!
- Nem, csupán az nyugtalanít, hogy nem védhetlek meg a pimasz zaklatásoktól - indultak a hátsó kapuhoz.
- Apu legalább olyan jó erkölcsöcsősz, mint te lennél, de ez idáig szerencsére zaklatásról nincs is szó. Ó, hh... máris bent vagyunk a Bakony rengetegében?
- A kellős közepében. Körbesétáljunk, vagy induljunk el ezen a keskeny erdei ösvényen?
- Menjünk, ha elférünk rajta ketten - nevetett Tünde.
- Ahol majd nem, karomba kaplak - puszilta meg.

Fél óra gyaloglás után egy szélesebb keresztútra értek.

- Ha lefelé megyünk, Királyvár külterületére jutunk, felfelé nem tudom, hova.
- Bár elég meredeknek látszik, de válasszuk a nem-tudod-hovát - mosolygott rá.

Alig negyedóra erőltetett séta után kifáradva kapaszkodtak fel a csúcsra. Csodálatos panoráma tárult eléjük a szélrózsa minden irányában. Levente Tünde mögé lépett, hátulról ölelte át. Gyengéden simogatta, miközben a tájban gyönyörködött.

- Vadítóan izgalmas az élvezeteket halmozni - csókolt a nyakába.
- Látom, téged már nem a táj varázsa köt le - hajtotta fejét a mellkasára.
- Ó, dehogynem, csak sorrendet tartok. Lenne kedved lepihenni?
- Csakis azért, hogy le ne maradj valamiről, ugye?
- Naná. Szóval?
- Isteni lehet a selymes pázsiton elnyúlni, kár, hogy árnyék sehol, napozni pedig semmi kedvem.

Levente bevette magukat ismét a sűrűbe.

- Van elképzelésed, hova tartunk?
- Hát persze! Sétálni indultunk, nem?

Jó ideje kanyarogtak lefelé, fölfelé. Tünde kezdett gyanakodni, eltévedtek.

- Édesem, mi egy helyben körözzünk, vagy átszeljük az országot, de hogy neked fogalmad nincs, hol kötünk ki, abban egyre biztosabb vagyok - nézett fel rá nevetve.

- Hmm... na és, mondd csak, nagyon bánnád, ha egy kicsit elvesznénk a világ szeme elől?
 - Nem lenne rossz. Hű a mindenit! Itt olyan sűrű a lomboszat, azt sem vesszük majd észre, mikor sötétedik ránk.
 - Mondd már, bevackoljuk magunkat egy szimpi bokor alá, amíg valaki ránk talál és útbaigazít bennünket. Nekünk lehetne a leghosszabb nászéjszakánk. Szeretnéd?
 - Naná! Bár téged sajnálnálak, mert kicsit éhen halnál - kuncogott jókedvűen.
 - Meg is érdemelném, ha a karjaidban éhen akarnék halni - emelte meg, hogy fellépjen vele egy jó méretes sziklára.
 - Ez aztán a kényelem! - nevetett Tünde. - Tényleg nem tudod, merre járunk?
 - De tudom, csak visszaadtam a kölcsönt. Emlékszel? „Jaj, édeske, fáj!”
- Tünde kibontakozva öleléséből, cikázva futott a fák között:
- Fogj meg, ha tudsz! - kiáltott vissza.
- Utánaeredt, de nem tudta elkapni a pajkosan viháncoló lányt. Egy pillanat alatt eltűnt a szeme elől. Megállt, körülnézett, de nem látta sehol, nem hallotta az avar zörögni. Szóltgatta. Rossz érzése támadt, hogy szakadékba esett, vagy valami baja lett. Hangja egyre aggódóbbá vált. Tünde közvetlenül mellette bújt elő a sűrűből.
- Bocsáss meg, ez durva tréfa volt! - ölelte át.
- Pár másodpercig hevesen szorította magához, majd karjába kapta:
- Majd adok én neked így rám ijeszteni! Ezért meglakolsz, hétördög! - gázolt át könnyedén a sűrű bozóton a közeli tisztásra.
- Végigdől a friss pázsiton a lánnyal a karjában. Combját áttette a combján, gyengéden csikizte. Tünde ellentámadásba lendült. Dögönyözte, szabadulni próbált az édes fogságból. Egymásba gabalyodva birkóztak. Addig-addig hancúroztak, amíg egy füves lejtőn gurultak lefelé. Levente, erősen tartva karjában Tündét, fékezte mozdulatait. Addig forgolódott, amíg lábbal voltak lefelé. Lenézett, látta, lankás lejtő visz a sűrűbe. Tünde a felcsúszott pólóját igazgatta alatta.
- Itt és most fogsz meghalni! Mit dugdosol már megint előlem?
 - Jaj, kegyelem! Semmit... semmit, drága, jajajaj, ne csikizz!
 - Még hogy ne?! Mit képzelsz, te ördögfióka, engedem, hogy következmények nélkül kegyetlenkedj velem? Mondtam, meglakolsz!
 - Édes jó istenkém... szánom-bánom minden bűnömet! Bocsáss meg!
 - Lehet, hogy az istenkéd megbocsátó, de a szerelmed édes bosszúra vágyik! Add meg magad, mert nem tudom, mit teszek veled... mit is tegyek, te... te drága angyal!
 - Kegyelmezz!
 - Igen? Hát „imádkoztál-e az estve, Desdemona?”
 - „Igen, uram.”... „Az ég legyen nekem kegyelmes.”
 - „Gondolj bűneidre.”
 - „Bűnöm csak szerelmem.”
 - „Azért fogsz bűnhődni!”

- „Uram! kegyelmezz!” - karjai szorosan fonódtak rá. - Szerelmeddel büntess... örült szerelemmel szeress!

- Azzal, örült, tébolyult szerelemmel szeretlek! Rabommá teszek egy életre!

- Boldogan szolgállok!

- Fúú, isteni póz... ájulásba csókollak, te... te ördögpalánta! - érintette ajkát gyengéden ajkához. - Mielőtt teljesen elveszítem az önkontrollom, menjünk vissza a panzióba összekolcolni, és irány a Balaton! - állt fel, felsegítve Tündét.

Indult vele lefelé a lejtőn, majd balra, ahol elvékonyodott a bozót, átvágtak, és máris a panzió hátsó kapujánál voltak. Maga elé engedte a meglepett lányt.

- Te jó ég, mi itt voltunk a panziónál? - nézett Leventére.

- Vagy valahol az országot átszelő kapunál - kacsintott rá nevetve Levente.

- Na megállj csak, ezért én fogok neked törleszteni, te ronda csúfolódó! - fenyegette meg a kisujjával, ahogy óvodáskorukban szokta, ha Levente nem akarta megenni az ebédhez kapott almát.

- Ó, te édes kis zsarnok, nem felejtetted még el, hogy kell engem sakkbán tartani?

- Nem bizony, úgyhogy húzd meg magadat! - nevetett.

Fél órán belül kocsiban ültek. A nyaralóig pár mondatot váltottak. Amikor Levente leparkolt a ház előtt, Tünde a lehúzott redőnyöket nézte, közben előhalászta táskájából a kulcsescsomót. Mire Levente lezárta a kocsit, ő nyitotta az ajtókat.

- Fhhúú, istenien romantikussá teszi a földszintet a félhomály! - ölelte át tündét Levente. - De szívesen változtatnék programot! - kapta karjába, úgy vitte fel a szobájába átöltözni.

- Nem lennék ellene, ha anyuék nem toppanhatnának be bármikor - puszilta meg.

Átöltöztek, indultak fürödni. A kapuban Juditékkal futottak össze. Pusziváltás közben meggyeztek, fürdés után Levente ott vacsorázik.

A strandon lepakoltak és kézen fogva gázoltak bele a kellemesen langyos vízbe. Levente komolyan nézte a vizet fröcskölő lányt.

- Azt mondják az okosok, a szerelem mindent legyőz. Higgyünk nekik?

- Higgyünk, Levikém! Rengetegnek tűnik a tíz nap, de legalább látjuk az alagút végét.

Messze bementek. Levente mélyedésbe lépett. Megállt, átkarolta a derekát, gyengéden magához vona:

- Nézd! Nekem is nyakig ér a víz, akárcsak neked. Csuda izgalmas magamon érezni a forró leheletedet. Hh... hogy lehet valakinek ilyen ártatlanságot sugárzó, ragyogóan tiszta kék szeme, mint neked?

- Biztosan te varázsoltad olyanokká - simult hozzá.

- Ússzunk, kicsi angyalkám, mert még egy perc, és nem tudlak elengedni!

- Akkor mi lesz? Szoborrá merevedünk itt a Balaton közepén? - nevetett Tünde.

- Szoborrá? Ebben a pozitúrában nem is lenne rossz.

- De mi lesz, ha valaki pajkos kedvében kihúzza a dugót? - csiklandozta meg Leventét.

- Akkor az én kicsi szerelmem nagyon elszégyellné magát.

Elengedték egymást, hosszan úsztak. A sekély vízben kézen fogva mentek a stég felé. Miután megszáradtak, felöltöztek.

Vacsora után a Balaton-parton sétáltak. Hangulatuk egyre romlott. Tünde a tavat nézve megállt:

- Nézd, milyen csodálatos a naplemente. Milyen jó lett volna a tóból nézni.
- Lesz még rá módunk a nyár folyamán.
- Ugye, hívsz akkor is minden nap, ha éjfélig dolgoztok?
- Hívlak, drága. Nem hagylak bizonytalanságban. Örület, pár perc, és el kell válnunk... bocsásd meg a nyafogásomat, de tényleg borzalmas elviselni a hiányodat.

Egy férfi közeledett, Tünde ijedten ismerte fel benne Réti Tamást. Hozzájuk érve megállt:

- Szia, Tündike! - köszönt rá mosolyogva.
- Szia, Tamás! - köszönt zavartan, majd Leventéhez fordult: - Levikém, ő Tamás, akiről beszéltem neked.
- Borbíró Levente - nyújtotta komolyan Tamás felé a kezét.
- Réti Tamás - viszonzta a bemutatkozást kelletlenül.
- Nem látlak mostanában az ebédlőben - fordította tekintetét Tündére.
- Nem egy időben ebédelünk - válaszolt kurtán.
- Vagy nem jössz át, mert az anyukáddal elég gyakran egy társaságban vagyunk - mondta fejét ingatva kedvesen.
- Elnézést, sétálni indultunk, el is köszönünk, szia! - nyújtott kezet.
- Szia, Tündike. Remélem, találkozunk még.

Levente átölelte Tünde vállát, tovább sétáltak. Tamás állt, csalódottan nézte őket: „Szóval ez a fickó a tartózkodás nyitja. De miért nincs Tündike mellett állandóan? Én nem merném egyetlen napra sem elengedni magam mellől, ha a barátja lehetnék! Különben is mit kezd ez a magas, kisportolt srác egy ilyen törekeny kislánnyal?”

Pár lépés után Levente óvatosan visszanezett. Láta, Tamás szoborként áll és őket nézi.

- Jóképű a srác - szólalt meg kissé rekedten.
- Nem érdekel a fazonja - majd játékosan folytatta: - Nekem nem az alacsony szőke, a díj-birkózó fekete a zsánerem, hanem a mellettem kételkedő hódoló. Ismerős a szöveg?
- Édes vagy, kicsim - szorította magához.

Tünde elkomolyodott, kissé fátyolos hangon szólalt meg:

- Muszáj lesz visszamennünk, elkéssel. Nézd, milyen gyorsan sötétedik!
- Látom, kicsim, látom. Már megyünk is! - fordultak vissza.

TIZEDIK FEJEZET ELJEGYZÉS

1.

Levente két napig nem tudta hívni Tündét, amitől a lány pánikba esett, kiborult. A szerdára virradó fél éjszakát járkálással kétségbeesett töprengéssel töltötte. Hogy megnyugodhasson kicsit, kiment az erkélyre. Csillag alig volt az égbolton, a sötétséget nézte egy ideig. Amikor megfordult, Judit állt a szobaajtóban.

- Mi a baj, kicsim, beteg vagy?
- Rettenetesen félek, úgy érzem, Leventét baleset érte.
- Nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni, csillagom.
- De amikor annyira megígérte, hív akkor is minden nap, ha későig dolgoznak. Anyukám, én reggel elmegyek az építkezésre.
- Megbeszélem apuval, és elmegyünk veled Királyvárra.
- Jaj, drága anyukám, tényleg? - ölelte át. - Te vagy a legdrágább anyuka a világon! - puszilgatta.
- Jól van... de vigyázz, mert boszorkánnyá válok ám, ha nem fekszel le pihenni.
- De máris lefekszem - indultak be.

Aludt pár órát, reggel erős fejfájásra ébredt. Lezuhanyozott. Judit már a konyhában volt.

- Szia, kicsim, kialudtad magadat?
- Azt hiszem, igen, de örülten fáj a fejem.
- Egyél pár falatot, és vegyél be gyógyszert. Apuval lerendeztem a dolgot, reggeli után átugrunk az építkezésre.
- Ó, de jó! Máris kicsit jobban érzem magamat, de gyógyszer helyett elmennék inkább kicsit sétálni.
- Tegnap este összeírtam, miket kéne vásárolni. Amíg elkészítem a reggelit, elmész az ABC-be meg a piacra?
- Ó, az még jobb, legalább teljesen kikapcsolom az agyamat - tette be a szatyorba a pénztárcát és cédulát.

Egészen felvidult, amikor látta, friss áru érkezett. Élvezettel rakta tele kosarát. De elszállt a jókedve, amikor kilépve az üzletből, Réti Tamás köszönt rá széles mosollyal.

- Szia, Tündike, de örülök, hogy végre összetalálkozhattam veled! - nyúlt a tele szatyrokért.
- Szia, köszö, nem nehezek - hátrált bosszúsan.
- Mi rossz van abban, hogy összefutottunk és segíteni akarok? Egyfelé megyünk.
- Elsősorban az, hogy ezt te akarod egyedül.

Levente fékezett mellettük. Tünde meglepett, ambivalens érzéssel ment oda hozzá.

- Levente! Édesem! Jaj, csak hogy semmi bajod... hogy kerülsz ide? - hadart izgatottságában.

- Szia, drága! - köszönt kissé hűvös hangon, kiszállva a kocsiból, hogy elvegye tőle a szatyrokat - megbeszélünk mindent. Van még valami dolgod? - pakolt be a csomagtartóba.

- A piacra kell még mennem - görbült sírásra szája Levente hűvössége láttán.

- Akkor csüccs be! - nyitotta az ajtót. - Nehogy elsírd magadat! - ült be a könnyeivel küszködő lány mellé.

- Áá, a világért sem... hiszen semmi okom rá, ugye?

- Nincs, kicsim. Komolyan mondtam vasárnap, megbízom benned. Pontosan értettem a szituációt, árulkodó volt a dühös arcod.

- Akkor is rém ciki az egész.

- Igazad van, rém ciki, de nem ez, hanem a többi, ami történt. Anyukád mondta, rossz éjszakád volt, kiborultál, amiért nem tudtalak hívni.

- Igen. Rémeket láttam. Mondd, hogy történhetett meg, amikor...?

- Mindent meg fogunk beszélni, kéérlek, próbálj megnyugodni! - mosolygott rá, miközben leparkolt a piac mellett.

- Mit gondolhattál, amikor megláttál bennünket?

- Csak azt, amit láttam. Tamás utadat állta, te dühösen próbáltál kitérni előle. Mi a francot akart tőled?

- Nem volt rá ideje, hogy elmondja.

- Bár betonba tudnám döngölni, de szerencsére vége. Örülök, hogy nem hallgattam anyukádra és eléd jöttem.

- Hogy értsem azt, hogy vége?

- Otthagytam az építkezést, veled maradok.

- Úristen! Levikém... édesem, ez igaz? - torpant meg örömében.

- Igaz, egyetlenem. Anyukáddal megbeszéltem, a mai napot kettesben töltjük, ha nincs ellene kifogásod.

- Ohh... hogy lenne! - szorította meg a volánon nyugvó kezét.

Bevásároltak, A kocsiban Tünde szólalt meg:

- Mesélj, hogy sikerült ilyen hamar megszabadulnod?

- Nyughatatlan ingerültség van bennem, amióta visszamentem. A főnök észrevette, tegnap délben odajött hozzám megkérdezni, mi a bajom. Röviden annyit mondtam, családi okok, mire a válasza: befejeztünk egy munkafázist, mivel nem írtam alá a további szerződést, leszámolhatok, ha gondolom. Ilyen állapotban nem lehet a tetőn dolgozni. Madarat lehetett volna velem fogatni. Azonnal kaptam az alkalmon, bementem vele az irodába, elszámolta a béremet. El akartam köszönni a srácoktól, de nem-tetszésének adott hangot, mondván, betonozni kell, azt nem lehet félbehagyni. Így szó nélkül kellett eljönnöm. - Emiatt az őrült hajtás miatt nem tudtalak hívni. Reggel négytől éjfélíg hajt bennünket az öreg.

- Miért nem lázadtatok?

- A héten bolondult meg. Tündérkém, benne vagy, beadjuk anyukádéknak a cuccot és megyünk tovább, jó?

- Jó. Konkrét elképzelésed van?

- Igen, a mai napot a nyaralónkban töltjük.

Juditék elindultak már a hajóállomásra. Tünde gyorsan bepakolt a hűtőbe, írt nekik pár sort, és visszaültek a kocsiba.

Amikor Levente végre magukra zárta a nyaraló bejárati ajtaját, magához ölelte Tündét, homlokukon pusztította.

- Ó, de rég kaptam már tőled múzsapuszit! - nevette el magát Tünde. - A mai napot a kiskorunktól kezdjük?

- Nem kezdet, egy korszak lezárása volt.

A vitrinhez sétált Tündével. Kiemelte az előre elkészített ólomkristály tálcát, rajta a meglepetés kellékei: az összehajtott aranyozott mintájú terítő, két aranyozott szélű pohár, a krémlikőr, zenélő doboz. Levente leterítette az asztalt, megtöltötte a két poharat. Pár másodpercig a könnyeivel küszködő, meghatódott lányt nézte, majd megszólalt:

- Sok mindent tudsz rólam, de azt még nem, a nagy pillanatokkal hadilábon állok. Most, amikor szavakba kéne foglalnom dadogóssá vált gondolataimat, ugyanolyan zavarban vagyok, mint amit a viselkedésem érzek. Ezerkilencszázyolcvannyal július tizenötödike legyen duplán piros betűs ünnepként bejegyezve sorskönyvünkbe. Banális a kérdés, mégis megkérdezlek: leszel a feleségem, te édes, egyedi és megismételhetetlen Kékessy Tünde?

- Levikém drága, nálad figyelmesebb, érzékibb, mélyebb érzésű férjet kívánni sem tudnék magamnak. Úgyhogy: igen! Igen! Százszor, ezerszer is igen!

- Akkor e két gyűrű legyen összetartozásunk jelképe - vette kezébe a kis ékszerdobozt.

Fogta Tünde bal kezét, és az aranyfonatú gyűrű ezúttal is a középső ujjára került. Majd mosolyogva nyújtotta ő is bal keze gyűrűs ujját.

- Akkor leszek igazán boldog, ha e két csillogó karika már nem csak jelkép lesz ujjainkon, de a valóságos összetartozásunkat jelenti majd.

- Alig várom a napját - csókolta meg.

- Azért van bennem kis félsz, hosszú távon el tudod majd viselni az önző, kisajátító szerelmeimet?

- Nálam önzőbb, kisajátítóbb embert elképzelni nehéz a szerelemben. Konokságom ellenére biztos vagyok benne mégis, a zsarnokságra vágyom az idők végezetéig! Beéred ennnyivel?

- Talán... legfeljebb igyekszem beosztó lenni, hogy jusson valamicske azutánra is - nevetett Tünde.

- A boldogságunkra és fogadalmainkra! - koccintottak.

- Göröngyös úton indulunk - szólalt meg Levente, poharát az asztalra téve -, de meglátod, gyönyörű tündérvilágba visz bennünket.

- Nincs az a göröngyös út, amit mi egyenesre ne járhatnánk - nézte a csillogó gyűrűket Tünde.

- Mielőtt ösztöneim másfelé terelnének, szeretném körbejárni veled a telket, a házat, hogy otthonosan érezhesd velem magadat.

Kimentek a parkosított udvarra. Levente a kert kerítésénél állt meg:

- Apu legalább olyan zárkózott, mint én, ezért elvarázsolt kastélyt építtetett. Bár nem láthatad, de az utcában egymást érik a nyaralók. Bizony nem kis kreatívra volt szüksége, hogy külön kis birodalmat teremtsen maguknak. Látványnak sem utolsó a telket körülvevő, két sorban ültetett, ma már egymásba fonódó sövényfal, és a mögöttük emelkedő, hatalmasra nőtt

tujasor, ami nem csak a telken, de a házban is kellemes hűvösséget biztosít a legnagyobb hőségben is. Amint látod, az udvart az utcától a keresztbe épített ház zárja le. Itt úgy el vagyunk szeparálva, nem csak a külvilágtól, de a szomszédoktól is, hogy történhetne bármilyen intimitás. Na és, hogy fokozzam az idillt, egy kis romantikáért sem kell kimozdulnunk innen - mentek a kertbe.

- Fhhúú, lélegzetelállítóan gyönyörű minden! Levikém, neked ide miért nem volt kedved eljönni?

- Mert anyukám az elvarázsolt kastélyból átjáró házat csinált, de a miénk nem fog azzá válni, mert abban biztos lehetsz, magunknak is meg fogunk valósítani majd valami hasonlót - sétáltak körbe a kertben.

- Csuda ízlésesen kialakított lugasok vannak! Valóban szerelmi légyottokra kínálják magukat.

- Felmegyünk az emeletre, kíváncsi vagyok, megtalálod-e a szobámat - indultak be a házba.

2.

Felmentek a csigalépcsőn. Benéztek minden helyiségbe. Az utolsó szoba előtt Tünde Leventére mosolygott:

- Ez a te szobád. Ugyanolyan barátságosan van berendezve, mint a pesti.

- Kedvenc tartózkodási helyem - léptek be. - Itt csak heverészni, tévézni szoktam - sétáltak át a tujasorra néző ablak és könyvespolc közötti szűk átjárón, amin át a szoba romantikusabb részébe jutottak, ahol az elválasztó könyvespolc szekrény sorban folytatódott.

Tünde megtorpanva nézett körül, majd Leventére.

- Ó, micsoda ötlet! Mikor volt neked rá időd, hogy körbefond virágokkal a heverődet, te édes szerelemművész?

- A mester jóvoltából tegnap, de ha nem így jövök el onnan, akkor is megcsináltam volna, mert az első együttlétünket régóta tervezgetem már - vonta maga elé, vágyakozva simogatta. - Nézd, milyen varázslatosan szép kilátás nyílik a Balatonra - gombolgatta a blúzáját.

- Káprázatos, mint egy igazi festmény.

Amint lekerült Tündéről az első darab, érzékeny simogatva vetkőztették egymást.

- Csuda izgalmas előjátékot találtunk ki magunknak - ült le, ölébe vonva Tündét, úgy folytatta: - Mielőtt beteljesül szerelmünk...

- Azelőtt ismét biztosítalak róla, komolyan gondoltam a bakonyi erdőben, boldogan vállalom az együttléteink következményét, akkor is, ha anyukád ellenállásától változatlanul tartok - vágott a szavába Tünde.

- Édes vagy! Lehet, hogy anyukám meggyőzése nagy csata lesz, de nekem a te véleményednél nincs fontosabb. A szerelmünk le fog győzni minden ellenállást - feküdt végig a heverőn a lánnyal.

- Csuda izgi, mintha egy virágbokorban feküdnénk - szívta tele tüdejét Tünde a bódító virágillattal.

Összeölelkezve simogatták egymást.

- Nagyon félsz? - ölelte szorosan magához.

- A karjaidban nekem nincs mitől félnem, ezt bizonyítottad minden alkalommal. Most csak annyival történhet több, hogy idő előtt teszed magadat apukává - kuncogott jókedvűen.

- Bár úgy lenne! Azzal leegyszerűsödhetne minden. Nem lenne helye semmiféle ellenállásnak.

Elhallgattak, a szobát csakhamar szeretkezésük zajai, sóhajai töltötték be. Levente gyengéd óvatosságának köszönhetően Tünde egyetlen halk jaj után felszabadult szenvedéllyel fogadta őt magába, és élte át élete első igazi beteljesedését. Amikor Levente mellé feküdt, összeölelkezve olyan szerelmes tekintettel nézett rá, amilyennel addig még soha.

- Csodát műveltél velem. Most az én gondolataim váltak dadogóssá. Szeretném szavakba foglalni, de nem tudom, sikerül-e. Hh... Levikém, hihetetlen felszabadultság, örült szerelem van bennem.

- Igazi meglepetésben részesítettél. Bevallom, tartottam tőle, hogy fájdalmat okozok neked.

- Érzem a görcsös öleléseden, szívesen folytatnád. Ne kímélj, vágyom én is rád.

- Igazad van, kincsem, de miénk az egész nap. Gyere drága, kimegyünk az erkélyre - emelte karjába.

- Édes vagy, de...

- Nem hiszel nekem, hogy itt nem láthat meg bennünket senki?

- De, csak...

- Nincs csak, bizonyítsd be! - vitte ki a karjában.

- Érthetetlen - nézett körül Tünde -, hogy lehet ilyen szépen gondozott minden, amikor nyaranta csak heteket töltenek itt anyukádék?

- Zoli bá' - a kertészünk - keze munkáját dicséri.

- Ilyenkor hol van?

- Apuval megbeszélte, nincs különösebb dolga, bekapcsolja a kerti szökőkút locsolót, és két hétre hazamegy az édesanyjához, ha közben gond lenne, szóljunk oda, de garantálom, amíg itt vagyunk, nem lesz itt dolga - mosolygott Tündére. - Nézz kicsit balra, látod azt a szép piros cserepes háztetőt?

- Látom. De klasszul mutat a zöld fák koronái között!

- Tetszik nekem is, van jó pár felvételem róla. Majd ha lent leszünk a kertben, megmutatom, milyen aranyos, komfortos házikót építtetett neki apu. Egy szoba és zuhanyzófülke mind-össze, de minden megvan benne, hogy otthonosan érezhesse magát. Kertészhez méltóan sűrű bokorszövevénnel vette magát körül.

- Hét közben ki gondoskodik róla?

- Klarissza néni főz és mos rá, ha szükséges, amiért cserében az ő kertjét is rendben tartja.

- Jól bebiztosította magát öregkorára - huncutkodott Tünde.

- Nem csoda, Klarissza néni csuda aranyos, őt én is kedvelem. Arra nem teszek ígéretet, hogy mostanában bemutatlak neki, mert akkor nem szabadulunk meg tőle, de sor kerül arra is.

- Sokat panaszkodtál rám? - kérdezte gyerekes kíváncsisággal.

- Rengeteget! - pöccintette meg játékosan az orrát. - Minden okom megvolt rá, hiszen soha nem voltál itt velem. Így játszótársam sem volt. De megbocsátom minden bűnödöt, mert a nénivel miattad ismerkedtem meg a közeli ABC-ben. Megláttam a kedvenc csokidat, és

iszonyú hisztit csaptam apunak, vigyük el neked. Akkor jött oda hozzánk, hogy segítsen megbékíteni.

- Mindig meghatódom a hihetetlen ragaszkodásodon - puszilta meg Tünde. - Sokszor találkoztatok utána?

- Kiharcoltam magamnak. Szóval hazakísért bennünket, mert nem engedtem el a kezét. Útközben arról mesélt, mennyi állata van az udvarában: sok-sok pipi, négy malac, két disznó, kecske, tehén, ló, két kis csikó, cica és kutya. Tátott szájjal hallgattam és közöltem: hazavisszük anyunak a sok mindent, amiket vettünk, hogy tudjon vacsorát főzni, és el kell oda mennünk, mert ezek közül én csak a pipiket ismerem, de azok sem szoktak élni, amikor apu hazahozza őket. Ezen jót nevettek. Anyu tiltakozott a sok állat ellen, de mint általában, én lettem a győztes - mosolyodott el. - Apunak ott kellett hagynia, mert nem voltam hajlandó hazamenni vele. Mint utána minden nyáron, akkor is napokat töltöttem a néninél. Simogattam valamelyik kedvencét, közben rólad meséltem. Beavattam az óvodáskori titkainkba.

- Hmm... hogy együtt rendeztük be a babaszobát, ahova begyűjtöttem neked az összes babát?

- Abba is, de elárultam azt is, hogy mindig én mondtam meg neked, melyik ruhádban gyere oviba. Ha nem ért rá mellettem ülni, Bogárral, a kutyusával játszottam. Naphosszat hempereg-tünk a porban. Gyakran csavarogtam el vele a ház mögötti réten. Különben Klarissza nénivel sem hisztiztem soha, pedig nem szerettem esténként a teknőjébe ülni, hogy lecsutakoljon. De muszáj volt, mert olyan édesen mosolygott rám és ígérte meg, hogy másnap én mondhatom meg, mit főzzön.

- Na-na! nem félsz, hogy féltékeny leszek a nénire?

- Lehetsz is, mert kedvelem őt, de biztos vagyok benne, neked is csak egyszer kell majd vele találkoznod, hogy szívedbe zárjad.

- Mit csináltál kicsi korodban a nyaralóban, ha nem volt kivel játszani?

- Ha ráuntam a homokvárépítésre, hintázásra, apunak vagy a papának segítettam.

- Kisiskolás korunkban azt hittem, Radó Zoli a legjobb barátod.

- Akkor még én is - mosolyodott el -, de nem csoda, hiszen padtársak voltunk hat éves korunktól tizenhétig. Bár a magán dolgainkat nem beszéltük meg, de sokat lógtunk együtt, és mindig mindenben segítettünk egymásnak... még az egyetemi felvételre is együtt mentünk. Utólag jót nevettünk, mert ő azért drukkolt, hogy felvegyék, én azért, hogy engem ne. Hmm... hogy ma barátaim vannak, azt Gabesznak köszönhetem. Évnyitón mellénk ült le. Azonnal beszélgetni kezdett velünk. Szerintem már ott barátokká váltunk. A szuggesztív közvetlensége, ragaszkodása, megbízhatósága köt hozzá. Norbi Gabesz hozadéka. Ők akkor ismerkedtek meg, amikor Gabesz papája az első szívinfarktust kapta. Norbi abban a kórházban volt nyári gyakorlaton a papája mellett, ahol András bácsit gyógykezelték. Ennek kapcsán jöttek össze. A négyesfogat a gólyabál óta létezik.

- Ezek szerint Gabesz a legkedveltebb barátod?

- Azt hiszem, ebben nincs túlzás. Zolival összenőtt a sorsunk, Gabesszel igaz barátokká váltunk.

- Milyen kapcsolatod van Norbival?

- Ezt nehéz megfogalmazni... Norbi rendkívül ambivalens személyiség. Remek társasági ember, de még nálam is zárkózottabb. Magánéletét jó humorával ügyesen palástolja. Úgyhogy erről csak annyit mondhatok, barátságunk felszínes, de remekül beilleszkedik közénk. Nőgyógyász-palánta lévén sok női titokba avat be minket.

- Mesélj! - mosolyodott el hamiskásan.

- Elmélet helyett inkább gyakorlatban avatlak majd be - simogatta vágyakozva. - Zolival, mint ezt már az autós randinkon említettem, meghitté a barátságunk az építkezésen vált. Amíg Gabeszék csajoztak, mi a kiserdőben sétáltunk. Filozofáltunk, történelmi korokat boncolgattunk. Ennek kapcsán kerültek szóba a párkapcsolatok. Ekkor avattuk be egymást a magán-szféránkba. Én neki beszéltem először rólad, ő nekem Emeséről, a csoporttársnőnkéről, de azt a történetet már ismered.

- Akkor most már ne fogd vissza magadat, kíváncsi vagyok, tudok-e fájdalommentesen a tiéd lenni - fordult vele szembe.

TIZENEGYEDIK FEJEZET BÚCSÚLEVÉL

1.

Szilágyi ezredes összepakolta aktáit, betette a stócot a pánccélszekrénybe. Kinézett a titkárságra. Csilla egyedül volt.

- Sok a munkád, mókuskám?

- Nem, amit mára terveztem, azzal elkészültem - mosolygott rá.

- Akkor gyere, csillagom! - viszonozta mosolyát.

Kézen fogva vezette az irodájába. Rázárta az ajtót, átkarolva ment vele tovább a pihenőbe. Leült, ölébe vonta Csillát:

- Egész nap hajtottam, hogy veled lehessen. Hetek óta kérlek, szakíts rám időt, de hiába. Mindent elsőprő vággyal kívánlak! Magam alatt akarom érezni a rugalmas tested incselkedő játékát! - gombolta ki a blúzat türelmetlenül. - Ohh, teljesen elveszed az eszemet! Mondd, miért büntetsz? - vette le melltartóját, melleit szorongatta. - Szabadíts ki te is engem, kicsi mókuskám, ne vesztegessük a drága percekét!

- Hh... Óriás macikám, örülden kívánlak, de Géza ebéd után hívott, ott vannak nálunk az anyjéék, sietnem kell haza - próbálta gyengéden visszafogni.

- Nem érdekelnek az anyósodék, a férjed - senki a világon, egyedül az, amit érzek, vonagló tested engem követel. Örült szükségem van rá, hogy megnyugtass felajzott idegrendszeremet!

- játszadozott hevesen a fiatalasszony testével. - Nem értem, hogy tudsz magadon uralkodni, amikor kiver a víz a vágytól.

- Drága Dinikém... ohh... igazad van, örülden kívánlak, most mégsem maradhatok... értsél meg, vásárolnom kell, üres otthon a hűtő... Kéérlek, ne kínozz!

- Szóval tényleg fontosabb neked nálam mindenki? Nem szabadítasz meg a gönceimtől? Hát így állunk? Találkozni nem akarsz velem, mindig van rá ürügyed, hogy szabadulj tőlem - tolt el magától türelmetlen ingerültséggel.

- Drága óriás macikám, ne így fogd fel!

- Hát hogy az úristenben?! Sokkal gerincesebb lenne, ha a szemembe mondanád, meggondoltad magadat, Gézával maradsz, nem kellek már neked!

- Tudod, hogy nem erről van szó. Hh, édesem, ne lökj el magadtól!

- Nem érdekel, miről van szó! Semmi nyavalygásod nem érdekel! - ugrott fel, idegesen tolv le öléből Csillát, és feldúltan rohanguált.

Csilla megszégyenülden öltözködött, elsírta magát, de az ezredes figyelmen kívül hagyta. Amikor hangosan tört ki belőle a zokogás, megállt előtte, visszafojtott dühvel szólalt meg:

- Nem értem, mi ez a női hiszti! Minden az akaratod szerint történik! Ne sírj, nem fogok meghatódni!

- Dinikém, ne haragudj ennyire... nem tudom elviselni, ha haragszol rám.

- Én pedig azt nem viselem el, hogy az érzelmeimmel játszol! Azt mondog, szeretsz, örülden kívánsz, mégis távol tartasz magadtól. Milyen szerelem az ilyen? Semmilyen! Csak pótszer vagyok a férjed mellett! Hát ebből nekem elég! Több tucatszor mondtam, nem szeretőnek,

feleségnek kellenél, ha rászánnád magadat, hogy Gézától elválj! Mindegy! Ha nem kell a szerelmem, fejezzük be! Fogalmam nincs, hogy fogok beletörödni, de könnyöradományra nem tartok igényt! Mi az úristent feltételezel te énrólam? A hébe-hóba kapott szexért kockáztatom mindkettőnk becsületét, lejáratom magamat a kollégák előtt? Na nee! Nem könnyörgök a szerelmedért! Tessék, nem tartalak fel, mehetsz vásárolni a Gézukádnak, anyóskádéknak! Süss-főzz nekik! - zárta ki az ajtót.

- Dini, kéérlek, ne tedd ezt velem - zokogta.

- Csilla, tíz éve dolgozunk együtt, ismerhetsz! A csillagokat lehoznám neked a viszonzott szerelmedért, de hülyét csinálni magamból még a kedvedért sem fogok!

- Tudom, igazad van, de mit tegyek, ha ennyire bizonytalan vagyok? Amikor kedves vagy velem, minden olyan egyszerű, de ha ideges vagy, sok a dolgod, észre sem veszel.

- Hogyhogy ha ideges vagyok, észre sem veszek?! Megáll az ész! Micsoda hülye női logika ez! Nálad jobban senki nem tudja, ennek a rohadt berlini ügynek vagyok az áldozata, hát persze, hogy túlfeszítettek az idegeim! Persze, hogy ideges vagyok, amikor nyakamba szakad minden! Te sem velem hetegsz, ha stócbán áll előtted a gépelő. Hányszor tettem én neked ezért szemrehányást?!

- Egyszer sem... de tudod azt is, félek Gézától. Rendkívül féltékeny, és ha nem úgy történnek otthon a dolgok, ahogy szeretné, vademberré válik.

- Hát erről beszélek! Mi az, hogy ha nem úgy történnek a dolgok, ahogy szeretné? Történeken úgy, nem állok utatokba! Nekem a férjedtől ellopott percek nem kellene! Hagyj békén az idétlen érveiddel! Ha szereted a férjed, ne kacsingass kifelé, ha pedig nem, válj el tőle függetlenül tőlem. Ködösítésre semmi szükségem! Kedvesem, te osztod be a hivatali időmet, pontosan tisztában vagy az elfoglaltságaimmal! Ezt az egy órát, amit veszekedéssel töltünk, te hagytad szabadon. Bocsánat, ha félreértettem volna valamit.

- Szabadon hagytam, mert agyonhajszolod magad, és azt akartam, hogy pihenj egy kicsit.

- Kössz! A hivatali időmmel rendelkezhetsz, de velem és az akaratommal nem! Száz szónak is egy a vége: a szerelmedért kuncsorogni nem fogok, tudomásul veszem, vége! - rohangált ismét. - Még hogy észre sem veszek! Hogy tűrhetsz el ilyen megalázást? Mondd, hogy? Ó, nők! Csak ti ne lennétek a világon... meg az a híres logikátok! - dühöngve megfordult: - Nicsak-nicsak, velem veszekedni van időd, ugye? Hát belőlem nem csinálsz bohócot! Vedd tudomásul, nem osztozom rajtad senkivel! Válassz: Géza vagy én! A jövő héten nyaralni mentek, megadom ezt a hetet is, hogy legyen időd gondolkodni. Egyértelmű kapcsolatot akarok veled, vagy semmilyen! Ha Géza mellett döntesz, telefonon közöld velem, hogy mire visszajössz, áthelyezhesselek másik osztályra.

Megszólalt az irodájában a telefon. Szó nélkül hagyta magára Csillát:

- Tessék, Szilágyi ezredes!

- Szia, Dini bácsi! Marosi Gábor vagyok.

- Szia, fiacskám! Remélem, nem azért hívtál, mert valami baj van?

- Nem, baj nincs, bár a körülményeink nem túl rózsásak. Elnézéset kérem, amiért eddig nem jelentkeztem, de távol vagyunk mindennemű civilizációtól. Erre a telefonfülkére is Levente bukkant rá véletlenül. A munkánk leköti, nem csak az energiánkat, de az időnket is. Hajnaltól késő estig nyomattatja velünk a munkavezető. Jelenteni valóm is alig-alig van. Egy alkalommal sikerült nyomon követni Rajmit, ekkor győződhettem meg róla száz százalékosan, hogy a harmincas Szabó Szilvia, a csoportársnőnk. Ha engedélyt adsz rá, Pesten örömmel csapnám le Rajmi pajti kezéről - nevetett. - Csinos, régóta tetszik nekem.

- Ezen még gondolkodnom kell. Hogy áll Rajmond ügye Leventével?

- A mi szempontunkból ragyogóan. Sikerült Levente gyanúját felkeltenie maga iránt, azóta elutasítóbb vele, mint valaha. Az építésvezetőnk meghosszabbította a szerződésünket kétszer annyi bérért, mint ami a szerződésünkben van. Úgy tűnik, emiatt áldozatul esik az idei nyaralásunk.

- Magam részéről helytelenítem, nehéz év vár rátok, államvizsga előtt álltok, ami nem gyerekjáték. Ennyit nem ér a pénz.

- Nekem sajnos nagy szükségem van rá, hogy államvizsgázhassak.

- Miért nem szólsz, ha anyagi gondjaid vannak?

- Ilyesmi eszembe sem jutna. Hozzá vagyok szokva, hogy a gondjaimat magam oldjam meg, de köszönöm a figyelmességedet!

- Beszélünk még róla. Ha nincs más, várom a jelentkezésedet, szia!

- Oké, Dini bácsi, hívlak, amint lesz mondanivalóm, szia!

Letette a telefont, megfordult és az útrakész Csillát nézte.

- Megértettél engem, Mókuskám? - kérdezte már-már gyengéd hangon.

- Nem tudom. Dinikém, ne zárj ki az életedből!

- Ha ez a válaszod, akkor nem értesz semmit. Nem kizárni akarlak, de döntésre kényszeríteni igen!

- Kétségbe ejt a viselkedésed - mondta szomorúan.

- Elhiheted, engem is a tied. Be kell látnod, ez így nem mehet tovább.

Odament a szipogó fiatalasszonyhoz, magához ölelte, hosszan csókolta.

- Gondolj át mindent és dönts úgy, hogy mindkettőnknek jó legyen. Igen?

- Igen - mondta szipogva, és görcsösen átölelte, csókolta. - Tudod, hogy téged szeretlek, rettenetesen félek, hogy elveszítelek!

- Érezned kell, nem ez a célom. Pártolj mellém, szülj nekem pár gyereket, hogy mi lehessünk a legboldogabbak ezen a bolygón. Hogy ez igaz lehessen, egyetlen döntésedre várok! Most pedig taxit hívok, nehogy balhé legyen otthon, és várom a döntésedet!

- Ne haragudj, hogy csalódást okoztam neked! - mondta Csilla bűnbánó hangon.

Az ezredes nem válaszolt, elengedte, a telefonhoz lépett és tárcsázott.

2.

Eltelt egy hét és Csilláról nem tudott semmit. Egyre idegesebb, lehangoltabb lett. Három éve, amióta átvette a kémelhárító osztály vezetését, nem volt szabadságon. Fáradt volt, megviselte a hirtelen beköszöntött, szünni nem akaró kánikula, éjszaka képtelen volt nyugtalansága miatt pihenni. Önvád gyötörte Csilla miatt, fájó szívvel gondolt rá. Amikor szabadságra küldte, meggyőződése volt, helyesen cselekszik, döntésre kell valahogy bírnia. Mára elbizonytalanodott. Idegesen járkált a szűk, levegőtlen irodájában.

Két hét nagy idő, nem lett volna szabad Gézának ekkora sanszot adnia - tépelődött magában. Abban biztos, Csilluka őt szereti, csak rendkívül határozatlan, könnyen terrorizálható, amit Géza helyzeti előnyéből adódóan ki is használ. Amikor taxit hívott neki, biztosra vette, másnap felhívja, ne kényszerítse őt szabadságra. Nem így történt, és ez rossz előjel.

Hogy éli túl, ha őt is el kell veszítenie, mint annak idején Adrienne-t? Hogy elszaladt a 10 év, amikor végleg szakítottak - gondolta végig, megállva az ablaknál. Évek kellettek hozzá, hogy feldolgozza, kitörölje lelkéből, agyából. Nem tudott hozzá hűséges lenni - töprengett a múlton. Sokat volt egyedül, amit ki is használt. Kétszer kapta rajta, másodszor képtelen lett volna megbízni benne. Hetekig kérte, könyörgött, bocsásson meg neki, de akkor már hiába.

Csilluka hűséges típus, hiszen mindig lelkiismeretfurdalás árán adja magát neki. Hónapok óta kéri, könyörög neki, váljon el Gézától. Fogalma nincs, mi tartja Géza mellett, mivel zsarolhatja. Hogy lehet egy felnőtt nő ennyire félénk? Nagyot sóhajtott, megfordult, újból sétált.

Még egy hét bizonytalanság! Nyílt lapokkal kellett volna játszaniuk - vágott agyába a felismerés. Igen, ha felfedik Géza előtt a kapcsolatukat, talán mindent meg lehetett volna beszélni.

Megszólalt a telefon. Gyorsan kapott utána:

- Tessék, Szilágyi ezredes - szólt bele kedvesen.

- Szia, Dini bá'! Ahogy a hangsúlyodat hallom, jobbat vártál - kajánkodott Gaál százados.

- Szia. Igazad van, gazfickó, mondd, miért zavartad meg a magányomat?

- Csak hangulati jelentést adhatok. Nyugtalanít Ádám viselkedése. Egyre idegesebb, elkese-redettebb. Megfejtethetlen, amit csinál. Naponta látom hatalmas csomagokat cipelni. Hiába eredek utána, boszorkányos ügyességgel konspirál. Ebből arra következtetek, tisztában van vele, megfigyelik.

- Ez hajthatja malmunkra a vizet. Ha csomagokkal látod, nem tragikus lépésre készül.

- Egyebet nem tudok, ha lesz jelentenivalóm, jelentkezem.

- Körvonalazódik bennem a megoldás, hogy végleg hazajöhess, de kis türelmedet kérem még. Ha nincs más, szia!

- Köszönöm, így már sokkal könnyebb lesz várnom, szia, Dini bá'!

Alighogy helyére tette a kézibeszélőt, ismét csörgött. Mi a csuda történt, hogy mindenkinek ma lett velem elintézendője?! - nyúlt a kézibeszélőért:

- Tessék, Szilágyi ezredes!

- Szia, Dini bá'! - hallotta lesújtva Tóth Gergő főhadnagy hangját.

- Szia, Gergő, hallgatlak.

- A hivatalos ittlétemről nem sok jelentenivalóm van. Mintha nem is a Balaton-parton lennék a nyár kellős közepén. A villasoron minden csendes, idegeneknek nyoma sincs. Ha nem csal az érzésem, átnyomtak bennünket! A másik híremtől nem leszel boldog.

- Mondjad, ne csigázz!

- Sétám közben az állomás környékén jártam, döbbsen láttam, Csilla kisírt szemmel, fel-dúltan szállt ki egy taxiból. Óvatosan követtem. A jegypénztárhoz ment. Meglepetésemre a Budapest felől Nagyhegy felé tartó vonatra szállt fel. Ablak mellé ült, tenyerébe temette arcát. A pénztárhoz siettem, a hölgytől pontos személyleírás után megtudtam, Nagyhegyig vett jegyet.

Az ezredes döbbsen hallgatta a főhadnagyt, remegett a kezében a telefon.

- Itt vagy még, Dini bá'?

- Igen. Mikor történt ez?

- Ma reggel 7 óra előtt. Többször hívtalak, de Ricsi mondta, a pinceraktárban kutakodsz anyag után.

A gondolataiba mélyedt ezredesnek fel sem tűnt, hogy a főhadnagy elhallgatott. Azon töprengett, ha gondja van Csillának, miért nem hívja, miért Nagyhegyre megy és nem Pestre? Mi dolga lehet ott? Hirtelen felfigyelt a csöndre:

- Köszönöm, Gergőké, megpróbálok utánajárni a dolgoknak.

- Oké, Dini bá', ha segíthetek, csak szólj!

- Rendben van, úgy lesz. Szia!

- Szia!

Letette a kézibeszélőt, pillanatnyi töprengés után rohant a személyzetire. Csík Zsófi, Csilla legjobb barátnője, csak a helyén találja őt. Kopogtatás nélkül rontott be a titkárságra. Zsófi ijedten kapta fel a fejét.

- Bocsánat, Zsófikám, nagyon ideges vagyok! Egy információért jöttem. Mondja, mit tud Csilláról?

- Nem sokat, de nincs felhatalmazásom rá, hogy azt a keveset megosszam bárkivel - mondta halk, bizonytalan hangon.

- Nézze, kislány, sokkal komolyabb annál a dolog, hogy ilyesmire tekintettel lehessenek. Kérem, mondjon el mindent! - kérte utasítóan a megszeppent lányt.

- Kellemetlen helyzetben érzem magamat... - mondta zavartan. - Csilla a legjobb barátnőm... Annyira kért, hogy senkinek, különösképp Önnek, ne szóljak, ezredes úr. Nagyon zaklatott volt. Komolyan tartok tőle, valami örülségre készül - mondta izgatottan. - Egy hete történt, munka után feljött hozzám. Meglepett, mert sokszor hívtam, de mindig rohant haza. Fel sem ocsúdtam, leült, hevesen zokogott. Csak nagy sokára tudtam annyit kizsedni belőle, nem hiszi, hogy szabi után visszajön hozzánk dolgozni. Kérdeztem, hogy Önnek van ellene kifogása? Azt mondta, igen, de ennél többet egy szót nem szólt. Felállt és elrohant. Két napja írt egy rövid levelet, amiben a barátságunkra hivatkozva ismét arra kért, hogy Önnek ne mondjak róla semmit.

Az ezredes idegesen járkált, majd köszönés nélkül kirohant a titkárságról. Mint egy eszelős, rohant végig a folyosón.

- Ezredes úr! - szólt utána Ricsi, aki Csillát helyettesítette,

- Mondd, Ricsikém, hallom innen is, telefonálnom kell!

- Ezt a levelet hozta a postás - tette az asztalra.

- Hogyhogy a postás?

- Rá van írva nagy betűkkel, személyesen az Ön kezébe adható. Alá is kellett írnom.

Kezébe vette a finom tapintású borítékot, egyből felismerte Csilla keze írását, a fiúra nézett:

- Hagyj magamra, Ricsikém!

A fiú nesztelenül csukta be maga után az ajtót. Egy ideig nézte, nem merte felbontani, majd nagyot sóhajtván, egyetlen mozdulattal nyitotta fel:

*

Drága Dinikém!

Bocsáss meg, hogy így kezdem a soraimat, de nekem drága voltál, az maradtál akkor is, ha eltaszítottál magadtól. Értem a szándékodat, de nem hittél nekem, téged szeretlek, nem Gézát. Hiába szolgáltatnál ki neki, nem maradok mellette. Egy hétig hallgattam a könnyörgését, nem bírom tovább! Orvoshoz akar citálni, hogy gyerekünk legyen, amivel maga mellett tarthatna.

Iszonyúan vágyom babára, de nem tőle! Akitől szeretnék, az tőlem nem akar! Nincs értelme az életemnek! Meglátogatom a nagyikámat. Ő szeret engem egyedül. Kicsit vele leszek, hogy nyugodtan hagyhassam itt ezt a világot, ahol minden érdektelenné vált számomra. Nem tudok úgy elmenni, hogy legalább írásban el ne köszönjek Tőled.

Szívemből kívánom, végre találj meg azt a személyt, aki boldoggá tud tenni téged. Megérdemled!

Minden jót, Dinikém, csókollak: Csilla

*

Alig tudta végigolvasni, annyira elkeseredett. Kiesett a kezéből a levél. Karjára borulva, könny nélkül, hangtalanul rázta a zokogás.

„Beleőrülök, nem fogom tudni elviselni, ha valami baja lesz, ha kárt tesz magában! Ez nem következhet be! Hogy az úristenbe akadályozzam meg?! Meg kell találnom a módját! Megkeresem, hol van, érte megyek, visszahozom és többé nem engedem el magam mellől!” - mondta ki félhangosan gondolatait.

Összeszedte magát, felállt, nyugtalanul járkált. Visszapergette agyában, amit Csilláról tudott: sokat mesélt a nagyijáról, ahol a gyerekkori nyarait töltötte, de hol lakhat? Meséi alapján inkább falun élhet, mint városban. Ki kell találnia valamit, nem veszítheti el őt ilyen értelmetlenül. Igazi szerelmet kapott tőle, amihez az élete árán is ragaszkodik! Mi lehet az édesapja keresztnéve? - törte a fejét. - Hiába gondolkodott, nem tudott rájönni. Ököllel dühösen a levegőbe csapott:

„Milyen felületes tud lenni az ember! Arról a legdrágább személyről alig tud valamit, akiért tűzbe menne!”

Maga elé vette a telefonkönyvet a „P” betűnél nyitotta ki, és mormolta magában: - Péterfi... Péterfi... a Dezsőnél állapodott meg a tekintete. Fogta a telefont, tárcsázott: döbbsen hallgatta a kellemes női hangot, mintha Csillát hallotta volna. Az édesanyjával beszélt. Megtudta tőle a címet: Nagyhegy, Pincesor 281. A nagymama neve: Galántai Ágostonné. Elkészönt, le sem tette a telefont, hívta a fővárosi kapitányságot. Egy nap szabadságot kért a főnökétől. Összeszedte holmiját, kifelé menet megállt a fiú mellett:

- Ricsikém, légy nagyon ügyes, minden üzenetet pontosan vedd át, az írásos anyagot zárd a faliszekrénybe, legkésőbb holnapután reggel itt vagyok! Szia!

Meg sem várta a válaszát, rohant a lifthez. Beült a kocsijába, padlógázzal hagyta el a rendőrség udvarát. Az ügyeletes tiszt fejcsóválva nézett utána.

3.

Mint egy örült, hajtott át a városon, rá a 7-es útra, végig a Balaton déli partján. Nagyhegyre érve lassított, hogy tájékozódni tudjon. Kétszer kellett érdeklődni, amíg rákanyarodhatott az erősen emelkedő hegyi kapaszkodóra. Áldotta az eszét, hogy a terepjáróval jött. Kikapcsolta a

légkondicionálót, leengedte az ablakokat, hadd zúduljon be a friss hegyi levegő. Jobb oldalon javában borospincék voltak, amikor balról megpillantotta az utolsó házat. Bár házszám sehol sem volt, leparkolt. Feljebb nem lakhat senki, hiszen az udvar máris a sűrű erdőbe húzódik fel.

Kiszállt, becsengetett. Várt, de nem jött ki senki. A harmadik próbálkozás után, remegve az idegességtől, indult a kocsához. Épp be akart ülni, mikor egy idős néni közeledett.

- Kezét csókolom, néni, Galántaiékat keresem - sietett eléje.

- Én vagyok, uram, Galántai Ágostonné.

- Tímár Gézánét, Csillukát keresem. Tessék megengedni, Szilágyi Dénes rendőrezredes vagyok - nyújtotta a kezét a meglepett néninek. - Rendkívül fontos lenne vele beszélnem.

- Nem tud véle beszélni, drága uram - sírta el magát. - Idegyűtt ma délelőtti vonatra', alig vártunk szót, ebédüni se akart, aszonta, elmén sétányi, és elrohant itthunró. Utánna néztem, arra ment főnek. Nincs ott semmi, csak erdő. Gondutam, várok kicsit, hátha meggyün, de má nem vót maradásom. Félek, valamire készü az a jány. Átszaladtam gyorsan a mi Gusztinkho, tudja aranyoskám, a fiamho, mondtam neki, mennyen az után a szomorú jány után, neho eleméssze magát nagy bánatyjába! Gyün az, csak még összecihelődik.

- Ha felfelé megyek, végig egyenesen visz az út? - kérdezte, nyugalmat erőltetve magára.

- Nem, aranyoskám, a tetőrű, ha egyenesen mén, lefelé bozotos van, arra nem mén, kanyaroggyon csak mindig balra, be az erdőbe - mondta már zokogva. - Jaj, csak el ne késsék!

- Ne sírjon, drága nénikém, megyek, és visszahozom magának az unokáját - simította meg részvétellel a karját.

Beült a kocsiba, pillanatok alatt elporzott. A néni útbaigazítása szerint balra kanyarogva követte a fák sűrűségétől egyre sötétebb erdei utat. Lépésről-lépésre haladt, erősen kémelve az út két oldalát. Jól fent járt már, amikor elkeskenyedett az út. Jobb oldalon mély szakadék tátongott, balról emelkedett a hegy. Borzongva kanyargott óvatosan, nehogy megcsússzon a kocsi. Ijedtségtől remegve kémlelte a felfelé vivő utat. Félelme rémültségbe csapott át, amint harminc-harmincöt méterrel feljebb, a szakadék szélén piroslott valami. Megállt, kiszállt megnézni, mi lehet az. Nesztelen léptekkel ment. Ahogy közeledett, felismerte Csillát. Egész testében remegett. Óvatosan közelítette meg, nehogy ráijesszen és a mélybe zuhanjon.

Csilla arcát tenyerébe temetve zokogott. Nesztelen léptekkel ment oda hozzá. Lehajolt, szorosan átkarolva emelte át az emelkedőre. Csilla rémületében felsikított. Az ezredes ölébe vonva ült le vele:

- Szia, mókuskám! Bocsáss meg, nem akartam ennyire rád ijeszteni. Mondd, kicsi nyuszikám, mit csinálsz itt? - csókolta meg. - Halljam, miért tetted ezt velünk? Tudom, hibás vagyok, nem lett volna szabad elengednem téged, de ha bajban vagy, miért nem jöttél vissza hozzám, hiszen tudod, a döntésedre várok örülni!

Mivel Csilla nem tudta abbahagyni a zokogást, magához szorítva simogatta.

- Nem hiszem el, hogy nem érzed, mennyire szeretlek! - mondta halk, gyengéd hangon.

Csilla sápadtan, nyúzottan, remegve a sírástól nézett rá ijedt tekintettel.

- Dini! Drága Dinikém! Te hogy kerülsz ide?

- Egy olyan levél után, mint amelyet írtál, hogy ne rohantam volna utánad azonnal? Beleőrülnék, ha valami visszavonhatatlant követnél el ellenünk. Kicsi, buta nyúl, hogy tehetnél velünk ilyen kegyetlenséget? Hogy rémíthetsz meg ennyire? Azt hittem, másnap reggel

felhívsz vagy bejössz, hogy ne kényszerítselek szabadságra. Ehelyett a legdrágábbat akarod eldobni magadtól, az életed. Mondd, hogy szánhattad el magad ilyen borzalomra? Miért nem jöttél be vagy hívtál fel, ha tisztában voltál a döntéseddel? Hm? Erre adj nekem választ!

- Én sem hiszem el, hogy nem tudod, téged szeretlek. Megrémültem, amikor azt mondtad, ha Géza mellett döntök, áthelyezel máshova. Ebből arra következtettem, már nem kellek neked. Folyamatosan ez kattog a fejemben.

- A düh, kielégítetlenség beszélt belőlem. Drága csillagom, ne sírj, ölelj át! Rettenetes volt elviselnem a távolléted, a bizonytalanságot, hogy nem tudok rólad semmit. Napról-napra rosszabbul éreztem magamat, tele voltam önváddal, félelemmel, hogy elveszítelek! Mesélj el mindent! Mi történt veled?

- Annyira zaklatott vagyok, összekeveredett bennem minden. Most képtelen lennék részletekről beszélni. De mondd már el, hogy találtál rám?

- Hogy kérdezhetsz tőlem ilyet? Hát nem az a hivatásom, hogy az elveszetteket előkerítsem? Pont veled vallanék kudarcot? - dőlt el karjában Csillával a füben, felhevülten csókolta.

- Hogy fog kinézni a gyönyörű öltönyöd? - suttogta Csilla.

- A tisztítónak az a dolga, hogy rendbe hozza. De tudod, mit? A nadrágom máris ledobom.

- A tiéd akarok lenni! - ölelte át Csilla hevesen.

- Bár egy hete viszonyultál volna így! Sok keserűségtől szabadultunk volna meg. De mondd csak! Itt, kicsi, buta nyúl?

- Itt! Annyira bántott, hogy csalódást okoztam neked.

- Boldogan, de reklamációt nem fogadok el, ha közben kirándulók lepnek meg minket - vetkőztette nevetve.

- Nem érdekel rajtad kívül semmi, senki! Szeretném jóvá tenni, amit elrontottam köztünk.

- Oké, drága buta nyulam, van mit jóvá tenni egymással szemben.

Pillanatokon belül összefonódva szeretkeztek.

- Ugye érzed, mennyire kellesz?

- Érzem, és olyan jó... olyan nagyon jó. Azt hittem, soha többé nem érezhetem a mámort.

- Milyen butaság az, hogy nekem nem kell tőled baba? Hát majd megmutatom én neked, mennyire kell! Bevezetésnek kilenc hónap múlva hármas ikreknek fogsz életet adni, hogy bebiztosítsam magamat, végre elválsz Gézától.

- Boldogan hordanám ki, és szülném meg neked őket, ha nem ebből az aktusból fogannának. Dinikém, még nem tudsz róla semmit, mi történt a héten velem.

- Meg fogunk mindent beszélni. Hogy tudsz ilyen rugalmasan tornázni a mázsám alatt? Örjítően gerjeszted bennem a vágyat.

- Nagyon kívánlak... nem tudok betelni veled... Annyira sajnálom, hogy ilyen gyáva voltam, és nem mertem melléd pártolni.

- Vegyem úgy, hogy a válaszod 'igen'?

- Igen. Soha többé nem akarok tőled távol lenni!

- Akkor fogadd magadba az első Szilágyi hadsereget, mert küldöm!

- Dinikém, most nem lenne jó. Félnék, hogy... - sírta el ismét magát.

- Ne sírj, és főleg ne félj semmitől, kicsi, buta nyúl... A leveled sokat sejtető volt, mindent meg fogunk beszélni. Megfogadtam, amint rád találok, bátorságot öntök beléd. Ha én nem tudtalak meggyőzni, legyél a feleségem, győzzenek meg a babáink! Halljam az édes sikolyod, itt nem kell szégyellned magadat senki előtt. Édes vagy! Villámhárításnak ennyi, de folytatása következik, azt garantálom! - feküdt mellé.

Magához ölelte, simogatta, az elgyötört, sápadt arcát nézte.

- Különben nem értem a félelmed. Tíz év házasság van mögötted, biztosan komoly oka van, hogy nincs gyereketek, én buta nyulam.

- Ne mondd azt nekem, hogy nyúl. Ezt mindig akkor mondod, amikor haragszol - simult hozzá.

- Most is ez a tényállás, nagyon haragszom magunkra.

- Bocsáss meg nekünk, meglátod, mindent jóvá teszek. Különben igazad van Gézával kapcsolatban, de azt mondta, kezelésre jár. Jaj, Dinikém, olyan borzalmas az egész... Mivel nem akartam magamhoz közel engedni, hh... Istenem... megtette akaratom ellenére. Igaz, nem fejezhette be, de...

- Megölöm azt a férget, ha kárt tett benned!

- Vadállat csak addig volt, amíg maga alá gyűrt. Hh... úgy megutáltam magam.

- Elfelejtetek veled mindent. Ha nem fejezte be az aktust, talán nincs vész, de én fogom felnevelni, akkor is, ha az első tőle lesz. Meg sem kell neki tudnia. Mennünk kell, kicsi mókuskám, a nagyikád retteg érted.

Öltözködtek, visszamentek a kocsihoz.

- Rettenet látnom, mire készültél - nézett le a mélybe. - Drága nyuszikám, ugye örökre kivered a fejedből ezt az örültséget?

- Ha melletted lehetek, élni akarok!

- Soha többé nem engedlek magam mellől! A motor zúgását meg sem hallottad? - segítette be a kocsiba.

- Annyira el voltam keseredve, megszűnt körülöttem minden.

- Mi van a ridikülödben, hogy olyan nehéz?

- Még útközben vettem két deci konyakot, két doboz erős altatót, nehogy elbátortalanodjak.

Az ezredes beleborzongott a hallottakba. Remegve a felindultságtól ölelte magához:

- Utánad mentem volna, ha megteszed.

- Annyira rettegetem tőle, hogy elveszítelek.

- Hidd el, nem jobban, mint én a te elvesztésedtől - simogatta gyengéden a combját, miközben lassan ereszkedtek le a hegyről. - Remélem, egy hét elég lesz hozzá, hogy megnyugodj. Hol szeretnéd tölteni?

- Melletted - nézett ijedten rá.

- Köszönöm a válaszod, féltem tőle, hogy a nagyikádat választod. Bevallom, nem lenne egy pillanat nyugtom. Oké, drága... megnyugtatom őt, még a nyáron eljöhetsz hozzá kedvezőbb körülmények között, de most hazamegyünk. Holnap beadod a válókeresetet, a többit én intézem Gézával. Elfogadod?

- Igen.

- Gergő azt mondta, kézitáskával szálltál vonatra. A holmijaid, amit nyaralni vittél, hol vannak?

- Még tegnap reggel postára adtam, ide a nagyikámhoz - válaszolt meglepetten.

- Akkor először a postára megyünk, ha itt van, kikérem.

Leértek a házhoz, Csilla nagymamája az utcán várta őket. Kitörő örömmel ölelte magához kedvenc unokáját, nem győzött hálálkodni közben az ezredesnek.

TIZENKETTEDIK FEJEZET TITKOK NYOMÁBAN

1.

Királyvár külterületén, az egyetlen telefonfülke előtt, mint mindig, sor kígyózik. Tőle pár méterre Soós Rajmond sétál magányosan. Töri a fejét, milyen mesével kábítsa berlini kapcsolatát, akinek hetente háromszor kell jelentenie, mit tudott meg a három jó barátáról, legfőképp Borbíró Leventéről. Csak az nyugtatja, ezen kívül két alkalommal kell kitalálni valamit, nehogy idő előtt lebukjon. Fogalma nincs, mit mondhatna. Egyben azonban biztos volt, barátait nem dobja oda prédának. Bár nem ártott nekik, semmi konkrétumot nem tudnak általa róluk Berlinben, mégis amióta maguk közé fogadták, becstelennek érzi magát. Érthetetlen számára, miért Levente a legfontosabb a Berlinieknek. Kitől tudnak létezéséről? Pocsék informátor, mert Leventét ugyan nem fogják megnyerni maguknak.

Járkálás közben eldöntötte, Szabó Szilvire hegyezi ki mondandóját. Ő legalább önszántából akar csatlakozni a csoporthoz. Eleinte örült ennek, abban reménykedve, ezzel visszahódíthatja magának, jóvá teheti a lány ellen egy éve elkövetett bűnét. Amíg él, bánni fogja felelőtlenségét. Életének legboldogabb hónapjait töltötte vele. De hiába minden próbálkozás, Szilvi makacsul hárítja közeledését, nem ad esélyt a bizonyításra. Mondani róla sem fog mást, mint megerősíti őket, számíthatnak rá, kimegy Berlinbe a beavató fejtágítóra. Dühösen a levegőbe csapott: „Hogy a rossebb egye meg az egész életet!” Hogy sülyyedhetett ilyen mélyre? Pedig szentül fogadkozott Gyuri bá'-nak - Fóton a nevelőjének -, belőle becsületes ember lesz, nem kocsmatöltelék, mint az apjából. Annyit ért el, maholnap lehetne diplomás kém! Nem, az biztosan nem lesz! Megfordulva látta, Marosi Gábor integet, mehet telefonálni. Gyors léptekkel ment a fülkébe, tárcsázta Berlint.

Gábor örült a lehetőségnek, amiért feltűnésmentesen kettesben maradhatott Rajmival. Elhatározta, amit csak lehet, kiszed belőle Berlinnel, Szilvivel és magukkal kapcsolatban. Amikor Rajmond dühösen belökte maga után a fülke ajtaját, odament hozzá:

- Mi van veled, Rajmi? Valami rossz hírt kaptál? - kérdezte barátságos hangon.
- Áhh, francokat, csak ez a hülye hőség veszi el mindentől a kedvemet - válaszolt leplezett ingerültséggel.
- Akkor te nem is tartasz velünk ma este?
- Hogyne tartanék! Valahogy le kell vezetnem a felgyülemlett feszültséget, amit ez a rohadt meló okoz.
- Kérdezhetek tőled valami bizalmasat? - nézett Rajmira fürkésző tekintettel.
- Ha nem túl személyes, kérdezz!
- Tegnap este az üzleteket jártam a belvárosban. Felvágottat kerestem. Mindegy, nem ez a lényeg. Az egyik liliomtipróban láttalak egy bombázóval. Nem veszek rá mérget, de messziről úgy tűnt, Szabó Szilvivel voltál.
- Igen, vele. Imádom a csajt, de ősszel sajnos valamit csúnyán elbarmoltam nála. Próbálom visszahódítani.
- Semmi közöm a dologhoz, de ha rá hajtasz, miért kellene az itteni lányok?

- Pótszernek - legyintett flegmán. - Nekem Szilvi kell, de nem bírom a megterhelést nő nélkül. Különben is, csinosak, könnyen kaphatóak a királyvári lányok. Különösen Ildi csodálatos testéért esz a fene. Úgy szeretkezik a kis franc, alig tudom leállítani magamat. Ha el nem pártol mellőlem, nem kell más, amíg itt vagyunk.

- Értelek. Na, akkor húzzunk bele, amíg le nem csapják a kezdről Sánta Ildit. Nekem pedig további kezelést kell alkalmaznom Géczi Erikánál.

- Honnan a francból tudod a családnevüket? - kapta oda a tekintetét meglepett csodálkozással Rajmi.

- Valahol belém szorult egy kis jólneveltség, és minden kislánynak bemutatkozom, akit magam alá csalogatok. Sőt, az ő nevükre is kíváncsi vagyok. Nem akarok emléket hagyni magam után, de ha mégis, rösi lenne, ha még a nevét sem tudom, kivel tettem kellemesebbé az éjszakáimat.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy neked megvolt Ildikó? - kérdezte még nagyobb meglepetéssel.

- Remélem, nem okozok csalódást, az első éjszakát vele töltöttem - mosolyodott el fölényesen. - Jó szerető-típus. Nem én vagyok a zsánere. Téged választott, érezd vele jól magadat! Erika sem rosszabb nála, sőt, őt még vigasztalhatom is, amiben nagyon jó vagyok. Egy elhagyott lány édesen gyengéd tud lenni.

- Ennyit a csajokról. Ne a szót szaporítsuk róluk, inkább az erdőben mutassuk meg nekik, mit tudnak a pesti vagányok! - legyintett Rajmi mosolyogva, és közben járt az agya, hogy terelhetné a szót magukra.

Rövid gondolkodás után ismét ő szólalt meg:

- Beszélgethetnénk inkább magunkról.

- Oké, halljam mi érdekel?

- Sokat gondolkodtam Levente és Norbi személyén. Nem értem őket. Ha én olyan anyagi körülmények között élnék, mint ők, majd marha lennék ennyit gürizni.

- Nem minden a zsozsó, Rajmond. Mind a két srác csuda jó fej. Sok mindenre képesek a barátságért.

- Barátságért? Itt pontosan mire gondolsz?

- Az eredeti négyes fogat nagyon összeforrt kiscsapat. Ez csak úgy válhatott azzá, hogy Levente és Norbi azonosul velünk arra a pár hétre, amíg a hegyeket járjuk. Kezdetől fogva annyi a zsebpénzünk, mint nekünk. Együtt mulatunk, együtt koplalunk. A két srác a farzsebéből állhatná Zoli és az én nyaralásomat, de soha nem aláznának meg minket az ajánlatukkal. Mi sem igazolja szavamat jobban, mint ez a nyár. Inkább vállalták a konfrontálódást otthon, mint lemondjanak a közös nyaralásról. Ha ennek az az ára, hogy velünk melózzanak, hogy nekünk is meglegyen a rávalónk, hát akkor úgy. Baromi klassz tőlük. Figyeld meg, ők sokkal lelkesebbek, mint mi. Az öt hét alatt egyetlen egyszer nem hallottam őket elégedetlenkedni, nyüglődni, hogy fáradtak, unják az egészet. Ez ilyen egyszerű.

- Lehet, hogy igazad van, de mondd csak, neked természetes, hogy Levente eltűnik hosszabb-rövidebb időre, és egyikünknek sem köti az orrára, hová. Év közben is csak az egyetlen belül lehet vele beszélgetni.

- Nekem természetes. De ha már itt tartunk, a mai napot te sem velünk töltötted. Most sem számon kérlek, mert a te dolgod, meg akarsz osztani velünk vagy nem. Különben nekem Ventivel van a legközvetlenebb kapcsolatom. Egyedül ő járt nálunk. A húgoddal nagyon kedvelik egymást.

- Azt hittem, immúnis a lányokkal kapcsolatban.

- Azt nem tudom, a magánéletét nem ismerem.

- Most mondtad, hogy a húgoddal kedvelik egymást - nézett rá csodálkozva Rajmi.

- A kishúgom a jövő hónapban lesz 7 éves - mosolyodott el Gábor.

- Jól van na! Ez a hülye meleg az ember agyára megy!

- Venti korrekt srác, komolyan veszi a dolgait, barátait. Talán azért jövök ki vele jól, mert beérem annyival, amennyit elmond magáról. Az pedig kézenfekvő, hogy egymás magánéletébe nem látunk bele, hiszen annak ellenére, hogy mind az öten pestiek vagyunk, nagy köztünk a földrajzi távolság. Láthatod, milyen nehéz év közben összehozni közös programot. Ha én mondjuk Ventivel akarok dumálni, szabadrá teszem magamat, és vele tartok az aktuális könyvtárba, ahova éppen megy. Útközben, és amíg a kikért műre várunk, nagyokat lehet dumcsizni. Ilyenkor aztán mindketten megnyílunk egymás előtt. Olyan dolgok derülnek ki rólunk, ami különben talán soha nem kerülne szóba köztünk. Meglepően hat rám Venti hihetetlen sokoldalúsága, műveltsége, intelligenciája. Rengeteg olyan dolog érdekli, aminek köze nincs a tanulmányainkhoz.

- Érdekes dolgokat mondasz, kicsit közelebb hozod hozzám a személyeteket, de ezzel együtt elgondolkodtató, milyen barátság az, ahol korlátok közé van szorítva a kapcsolattartás. Ha már Leventéről kezdtünk beszélgetni, róla mit tudsz közelebbről?

- Hmm... Nézzük csak a felvetéseidet. Mi másképp ítéljük meg a barátság fogalmát. Talán azért érezzük jól magunkat egymással, mert, hogy a szavaiddal éljek, a saját magunk szabta „korlátai” között remekül működik. Bár nem pontosan értem, mire gondolsz, de ezek az úgy-mond „korlátok” a négy év alatt alakultak ki, és úgy tűnik, egészen jól hozzászoktunk - húzta fanyar mosolyra a száját. Na és azért, mert mi természetesen viszonyulunk egymáshoz. Venti magánéletére vonatkozó kérdésedre a válaszom: szinte semmit, de ettől még baromi jól meg-vagyunk egymással.

Kis hallgatás után Rajmi fűzte tovább a szót:

- Furcsán értelmezték a barátság fogalmát. Szerintem a barátok mindent tudnak egymásról, egy társaságban vannak az egyetem falain kívül is, ami ránk... azaz rám biztosan nem vonatkozik.

- Úgy látom, hiába tépem a számat, nem akarsz megérteni, a mi barátságunk így működhet, amivel - ezek szerint rajtad kívül - mind a négyen meg vagyunk elégedve. Tapasztalnod kell, nem titkolózunk egymás előtt, örülünk a másikunk sikereinek, vállaljuk a kudarcainkat. Összetartunk, ahol tudunk, segítünk egymásnak. Az az érzésem, azért feszegeted ezeket a kérdéseket, mert valami olyasmire lennél kíváncsi, amit nem akarsz, vagy nem mersz nyíltan megkérdezni. Miért nem jössz elő a farbával? Látod? Köztünk ilyen soha nem fordulhatna elő - csóválta rosszallóan Gábor a fejét.

- Amint az imént vázoltam, nem konkrétumokra lennék kíváncsi, csupán általánosságokra, hogy értsem a viszonyulásotokat. Én úgy gondolom, az ember tudja, hol, merre laknak a barátai. Te például?

- Kinn a város szélén, Pestimre-Lőrinc határában. Na és te?

- A sulis közvetlen közelében, a belvárosban.

- Na látod? Négy év kevés volt hozzá, hogy tudjam, itt élsz a szomszédban. Ettől függetlenül egy világ választ el bennünket. Persze az előadások után felkereshetnélek, de ha csak egy órát töltenék nálad, akkor is este lenne, mire hazaérnék.

- Mindennek ellenére nem fér a fejembe Venti megfejthetetlen, rejtélyes viselkedése. Úgy érzem, ki nem áll. Minél közelebb próbálok kerülni hozzá, annál távolságtartóbb velem. Dettó így vagyok Radó Zolival... Norbival is csak hülyéskedni lehet. Bánt, hogy egyedül veled tudok valamilyen szinten zöldágra vergődni. Amikor közétek kerültem, arra gondoltam, végre én is tartozom valakikhez. Tévedtem. Csak megtűrtök magatok között - mondta lehangoltan.

- Pedig egyszerű a képlet. Kicsit gyorsan akarsz a bizalmunkba férközni. Mi négy éve vagyunk egy csoportban, bulizunk együtt, járjuk a hegyeket nyaranta. Ezek kovácsoltak bennünket össze. Te ősszel csatlakoztál hozzánk, éveket pár hónap alatt nem lehet behozni. Ha türelme-sebb lennél, nem éreznénk állandóan magunkon fürkésző tekintetedet, na és közelebb enged-nél magadhoz minket, változhatna irányodban a viszonyulásunk. Tudod, bizalmat akkor vár-hatunk, ha magunk is ekképpen fordulunk másokhoz. Amíg nem változtatsz a mentalitásodon, nem számíthatsz másra, mint gyanakvó távolságtartásra. Emberi kapcsolatokban ez egy ki nem mondott, örök szabály. Hogy értsed, miről döngicsélek, úgy kezdtem, kérdezhetnék tőled valami bizalmasat? Amire az volt a válaszod, „ha nem túl személyes, kérdezz”. Az ilyen el-utasító viszonyulás nem fér bele a barátság fogalmába, pajtikám!

- Igazad van. Rengeteg csalódás húzódik meg a viselkedésem mögött. Mondd, te mit tudsz rólam?

- Soós Rajmondról, a csoporttársamról elég sok mindent, de a srácról, aki vagy az egyetemen kívül, semmit. Ám mielőtt kapva kapnál ezen, ez nem az én hibám. Soha nem éreztem köztünk annyira oldott légkört, hogy az érdeklődésemet ezen a téren kielégíthettem volna. Ha azt kérném, mesélj a srác-korodról, vagy arról, mivel töltöd a szabadidődet, válaszolnál rá? - kérdezte felélénkült kíváncsisággal.

- Szívesen - válaszolt elgondolkodva. - A szüleim két éves koromban elváltak, először anyám nevelt, de talált magának egy fickót, akinek nem kellettem, odalökött apámnak. Ő szeret engem, a maga módján gondoskodott rólam, de többre becsülte mindig a kocsmát, mint az otthonát. Emiatt tízéves koromban elvettek tőle, Fóton nőttem fel. Amikor onnan kikerültem, apám befogadott, de nem tudtam elviselni az életmódját, ezért költöztem el tőle. Anyagilag támogat, időnként kér, legyen nála pár napot, de ennyi a családi kötelékem. Anyámra nem vagyok kíváncsi. Így aztán azt sem tudom, hol, merre él. Láthatod, nem sok okom van rá, hogy bízzak az emberekben, de ettől függetlenül igazad van. Sok mindent elrontottam életemben, mert adott szituációban nem tudtam a helyes utat megválasztani. Talán ezért bánt annyira, hogy köztetek is csak vergődök.

- Szomorú életút. Sokat nem is tudok hozzáfűzni. De ha beszéltél volna róla, minden le-egyszerűsödhetett volna köztünk. Még nem késő, nyiss felénk, hogy nyithassunk mi is feléd. Te akartál hozzánk csatlakozni, neked kell alkalmazkodnod. Biztosan keményen hangzanak szavaim, de ha elgondolkozsz a mondottakon, talán elhiszed, nem bántó szándékkal nyomtam a sódert. Hidd el, megérné változtatnod, a magányosságot csak így kerülheted el. A kérdésem második felére nem válaszoltál.

- Arról nem sok a mondanivalóm - legyintett. - Tanulok, valamiféle háztartást vezetek, már ami a lakásom tisztán tartását jelenti, néha kotyvasztok magamnak valami ehetőt, és ha van egy fél órám, egyedül bolyongok a Duna-parton.

- Látod? Neked is bőven megvan az elfoglaltságod. Na, jól eldumáltuk az időt, mindenki eltűnt a láthatárról. Megyek zuhanyozni, fél óra múlva indulok, ha velem tartasz, megvárlak.

- Veled tartok.

2.

Több mint egy hét telt el, amikor Gábor leszállt Balatonszépén a vonatról. Fáradt volt az egész napos túra után, nem örült a hosszú gyaloglásnak, ami várt rá. A fejébe vésett térkép alapján vágott át a városon. Közben lelkiismeretfurdalásával küzdött. Rosszul érezte magát, amikor jelentenie kellett Levente eltűnését az ezredesnek. Úgy érezte, becstelenség a legjobb barátja után nyomozni, mégis közelharcot vívott Dini bácsival, hogy bízza rá Levente felkutatását. Érti ő, hogy félti az ezredes, hiszen pár hónapja csatlakozott a rendőrséghez külsősként, de hát ő választotta ezt az utat. Van veszélye a rendőri hivatásnak, de őt épp ez vonzza. Kedveli a veszélyhelyzeteket, élvezi a kihívásokat. Szerencsére érvelni is tud, ha kell. Ezúttal sem tudta megcáfolni Dini bácsi: neki van legnagyobb esélye a szüleitől megtudni Levente hollétét, majd felkeresni őt és beszélni vele gyanútlanul. Fülében csengnek szavai: „Az ellenséget soha nem szabad lebecsülni.” - Ezúttal Soós Rajmondra gondolt, aki ugyancsak Levente után nyomoz. Le nem becsüli őt, de tartani sem tart attól, hogy túl járhat az eszén.

Nagy volt benne a druk, mert a feladaton túl is rendkívül izgatta barátja hirtelen eltűnése, mert ha valami, hát ez nem jellemző rá, hogy szó nélkül hagyja őket faképnél. Bántja, hogy nem tudta megvédeni a srácok előtt, akiknek igencsak megoszlik a véleményük a dologról. Rajmi természetesen nyeregben érzi magát vele szemben, hiszen Leventének épp ezt a viselkedését feszegette a négy szemközti beszélgetésükkor. Erdős Norbi dühös rá, mert utálja a titkolózást. Hát ő ezen a téren nem vethet semmit Venti szemére, mert titka neki is van előttük. Egyedül Radó Zoli védte őt, akinek az a véleménye, biztosan nyomós oka volt rá, ha így cselekedett. Neki semmi kételye afelől, hogy magyarázatot fog adni nekik. Hát ebben ő sem kételkedik, de képtelen lenne hetekig várni rá, úgyhogy mindenképpen felkeresné.

Eddig jutott gondolatmenetében, amikor áthaladt az utolsó zebrán, ami az üdülőövezetbe vitte. Kénytelen volt lépteit lassítani, mert a gyér világítás mellett alig tudta az utcablák feliratait kiböngészni. Nehezen talált rá a Villasorra, már csak a hetes számot kellett meg-saccolnia. Ez sem volt egyszerű feladat a kivilágítatlan utcában, ahol csak a holdfény volt segítségére. Nehezítette dolgát, hogy a telkeket, kapuk környékét sűrű növényzet takarta. Kétszer pásztázta végig a szerencséjére, nem túl hosszú utcát, de ekkor is találomra állt meg az egyik beugrónál. Kétszer csengetett, majd eldöntötte, addig nyomja a gombot, amíg ki nem jön valaki. Épp fel akarta adni, amikor halvány fény szűrődött át a lombokon, majd halk nyikorgás jelezte, nyílik a bejárati ajtó. Magas férfialak közeledett. Majdnem odaért, amikor felismerte Leventét. Örömmel üdvözölte:

- Szia, Venti! Csakhogy rád találtam!

- Gabesz... te... hogy kerülsz ide? - kérdezte meglepetten.

- Problémásan. Mivel telefonon hiába próbálkoztam, kénytelen voltam értesítés nélkül rád törni - magyarázta, miközben barátja beengedte.

Mivel Levente nehezen ocsúdott a meglepetéséből, tovább beszélt, amíg beértek a házba.

- A tényállás az, illegálisan jöttem. A srácok dühösek rád, ezért nemes egyszerűséggel azt mondtam, kislánynál töltöm az éjszakát. Az igazság azonban az, amióta szó nélkül leléptél, nincs nyugtom. Bocs, hogy lerohanlak, de mondanál erre valami elfogadhatót?

- Számodra nem hiszem, de tény, meglehetősen szerencsétlenül alakult a távozásom. Nem is tudom, hol kezdjem, hogy megértsd. Mielőtt azonban belefognék, gondolom, fáradt és éhes vagy. Gyere a konyhába, egyedül vagyok, nagy vendéglátásra nem vagyok berendezkedve, de egy hagymás-szalonnás rántottával szívesen veled tartok, ha elfogadod - mosolyodott el.

- Ne marhaskodj! Naná, hogy elfogadom, de mondj már valamit, mert esküszöm, egyre hülyébbnek érzem magamat. Csak nem azt akarod elhíttetni velem, ránk untál, inkább magányra váltottad a társaságunkat?

- Ó, dehogy! Kezdem ott, van egy kicsi kori szerelmem, akivel az elmúlt évben az elfoglaltságaink és a köztünk lévő földrajzi távolság miatt kezdtek rosszul alakulni a dolgaink. Ráadásul a nyárra, amikor lehetnénk többet együtt, elköteleztem magamat veletek az építkezésre. Nehéz szívvel hagytam magára. Azt hittem, végig tudom csinálni. Mint a jelen ábra mutatja, nem. Pánikba estem, hogy elveszítem őt. Lelkibeteg lettem, és nem írtam alá az új szerződést. Nem szóltam neked, mert tudtam, nem hagyod annyiban. Meggyőzni nem tudtál volna a maradásra, azt pedig én nem vettem a lelkemre, hogy miattam mondjatok le a plusz pénzről, amikor tisztában vagyok vele, Zolinak és neked milyen nagy szükségetek van rá.

Látta, Gábor közbe akar szólni, kedvesen leintette:

- Bocs, de a folytatás is fontos. Szóval járt az agyam, hogy számolhatnék le. Dezső bá' figyelte a lehangoltságomra, szórakozottságomra, és amikor az ominózus délelőtti feljött szólni, menjünk segíteni felrakni a vasbetongerendát a földémre, engem lekapcsolt, faggatott, mi bajom. Családi okra hivatkoztam.

Részletesen elmondta, mi történt bent az irodában, miért nem tudott tőlük elköszönni.

- Ennyi a történet - fejezte be. - Azért elmondhatnád, hogy kerülsz ide az éj leple alatt, a legnagyobb hajtas kellős közepén?

- Fhhúú, várj egy kicsit! Logikus az egész, de hadd emésszem meg.

Szótlatlanul ettek pár percig, Gábor nézte Leventét, majd megszólalt:

- Szóval téged ezért nem érdekeltek a helybeli csinibabák?

- Ezért. Engem négyéves korom óta egyedül Tündike érdekel.

- Rendben van, a magam részéről nincs harag. Csak azt nem értem, miért nem beszéltél nekünk erről? Mi titok van ebben?

- Semmi. Nem szeretnék megbántani, de ezekről a dolgokról én másképpen gondolkodom, mint ti. Nem akartam Tündike személyét kitenni ízetlen tréfáknak. Tudom, most csak a jól-neveltséged tiltja, hogy ne harsány nevetésben törj ki, mégsem mondhatok mást.

- Jól van, te középkorból ittragadt lovag, jól van! Miért nevetnélek ki? Furcsán hangzik az egész, de négy éve ismerlek, tudom, komoly, mély érzésű srác vagy. Kívánom neked, ne csalódj a kislányban, vevő legyen a stílusodra. A mai lányoknak nem az ilyen középkori lovagok imponálnak.

- Nem fogok csalódni, ő vevő a stílusomra - mosolygott -, de mondd csak, te valóban ezért kerestél fel engem, hogy ezt megtudd?

- Igen, Venti, ezért! Ebben nem különbözöm tőled, komolyan veszem a barátaimat, és érteni szeretném a viselkedésüket. Egyébként pedig veszteségként élem meg a hiányodat. Minket

ezek a csavargások kovácsoltak barátokká. Az egymásra utaltságunk enged betekintést egymás személyiségébe. Jó, jó ne mosolyogj, tudom, ez a nyár másképpen alakult, de hát nem vagyunk egyformák, a nehéz előtt muszáj volt levezetni egy kis entyem-pentyemmel. De beszámolok én is az elmúlt hét történéseiről. Mi is ott hagytuk az építkezést. A főnök nem talál béléstbetétet, késik a cementszállítás, kényszerszabadságra küldte a bandát. Meghánytuk-vetettük, úgy ítéltük, ha így mennek a dolgok, nagyon kifutunk az időből, nem folytatjuk. Három napja bevettük magunkat a Bakonyba. Amióta a hegyeket járjuk, minden a megszokott mederben folyik: nagy dumapartik, ugratások, cselgáncs versenyek - ahogy szoktuk. Ne vedd zsarolásnak, de múzeumlátogatásokkor igencsak hiányzik a nagy ismeretanyagod. Zolival, Norbival próbáljuk túlllicitálni egymást, de ezek csak amolyan szócsatározások. Bár melletted egészen kikupálódtam, aminek köszönhetően Norbit simán kenterbe vágom, de Zoli tud még meglepetést okozni.

- Akkor ne panaszkodj, neked tiszta haszon, hogy nem vagyok köztetek - évődött, majd elkomolyodva kérdezte: - Elmondanád, hogy találtál rám? Az ittlétemről csak a szüleim tudnak.

- Jó helyen kapizsgálsz, a papád esett áldozatul rohamozásomnak. Nem túlzok, nagy meccs volt kiszedni belőle a holléted. Ismersz, mestere vagyok a szavaknak, de vele szemben majdnem csődöt mondtam. Szégyellem, de végső kínomban hazugsághoz folyamodtam. Elhitettem vele, az utolsó várlátogatásnál kifelé jövet én vettem át a személyiket, és a tied nálam maradt, amit szeretnék személyesen átadni, hogy egy kicsit dumálhassunk négyszemközt. Nem vagyok büszke magamra, de nekem megérte.

- Oké, valahogy megbocsátom a bűnödöt! Őszintén örülök neked!

Elkészült a vacsora, közösen terítettek meg és tálaltak. Leültek egymással szemben. Jóízűen láttak hozzá az ínycsiklandozó rántottának. Gábor közben egyre zavartabb lett. Leventét nézve, párat köhintve szólalt meg:

- Semmi közöm hozzá, de folyamatosan az jár a fejemben, ha kicsi korotok óta szeretitek egymást, akkor most...? A francba! Neked baromi nehéz előadnom magamat... Mindegy... Érted, mit akarok kinyökögni.

- Persze... de ezt legalább olyan nehéz elfogadhatóan előadnom, mint a távozásomat - szólalt meg, miután a falatot lenyelte. - Tündikével másképp mennek köztünk a dolgok, mint ez manapság szokás. A szavaddal élve: valóban valahonnan a középkorból maradhattam itt. A gyerekkori vonzalom bennem régen szerelemmé érett, de benne most kezd nyiladozni. A fentebb vázoltak miatt alakulnak lassabban köztünk a dolgok. Imádom őt, ezért volt türelmem kivárni, amíg a kislányból nagylány, majd nő legyen. Napközben együtt vagyunk, de az éjszakáink még nem közösek.

Felállt, Gáborra mosolygott:

- Számodra csupa meglepetés az este, nem szeretném megtörni a varázst, szeszes italom nincs, csak üdítővel öblíthetjük le a vacsorát.

- Nagyon megfelel, és ne haragudj, igazán zavarban vagyok... Biztosan hiteltelennek fogok tűnni, de nekem nagyon tetszik a dolog. Olyannyira, hogy soha nem gondoltam nősülésre, de esküszöm, ilyen ártatlan kislánnyal boldogan kötném le az életemet. Egyébként meddig nyaraltok?

- Ezt nem tudom pontosan. Tündike papája tervezőmérnök, akinek - mint tudjuk - nyár a munka dandárja.

- Nektek mióta van nyaralótok?

- Még egészen kicsi voltam, amikor apuék építették.

- Akkor a szomszédoktól nem sok nyugalmatok lehet.

- Reggel meggyőződhetek róla, lehet. Másrészt, magam sem értem, a nyár kellős közepén hogy lehet ennyire kihalt az üdülőövezet, de rajtunk kívül nem láttam az utcában senkit. A szomszédokat egyébként csak látásból ismerem. Kamaszkorom óta nagyon kevés időt töltök itt. Engem nem a víz, a hegyek vonzanak nyáron. Tündikével sem vagyunk itt tartósan, mert beváltak neki egy régi ígéretemet, balatoni körutazást szerveztem magunknak.

Gábor figyelmesen hallgatta. Egészen megnyugodott Levente szavaitól: „Akkor nincs mitől tartanunk. Ha itt vannak, biztosan elvonulnak valami csendes zugba, nincsenek szem előtt. Élni fogok Venti ajánlatával, reggel körülnézek, honnan lehet figyelemmel kíséreni a házat” - majd hangosan annyit mondott:

- Irigyellek, pajtikám! - pislantott közben az álmosságtól.

- Jelenleg van miért. Látom a szemedet, fáradt vagy.

- Nem tagadom, a túra, majd itt a hosszú gyaloglás után nem lenne nehéz elképzelni magamat két méter vízszintben.

- Holnap hol találkozol a srácokkal?

- Királyváron szálltak meg. Városnézést terveztünk be, úgyhogy nem lesz korai kelés.

- Oké fiú, reggel felhívom Tündikét, hogy később megyek érte. Elviszlek Királyvárra.

- Venti, ne marhászkodj!

Levente ellentmondást nem tűrő tekintettel nézett rá. Gábor felnevetett:

- Hű a szentség! Te ilyen kemény is tudsz lenni?

- Csak ha kihoznak a sodromból - mosolyodott el. - A szobámban alszol, vagy itt maradsz a földszinten?

- Veled tartok, jó lenne még egy nagyot dumálni.

TIZENHARMADIK FEJEZET VIHARFELHŐ ÁRNYÉKÁBAN

1.

Másnap reggel Levente Királyvárról egyenesen Tündéért ment. A hátsó teraszon ültek le. Mivel a lány szokatlanul hallgatólag volt, ő kezdte a társalgást:

- Mit szóltak anyukádék a hajnali ébresztőhöz?
- Akárcsak én, meglepődtek. Hogy került hozzád este fél tíz után Gabesz?

Szóról szóra elmondta, amit Gábortól hallott.

- Szerencséje, hogy apukád bevette a rád nem jellemző meséjét.
- Nem tudom, hogy sikerült neki, de szívesen lehallgattam volna a párbeszédüket, amit még Gabesz is úgy jellemzett, nagy dumás létére apuval szemben majdnem csődöt mondott, mert az egyből kiderült számára, tudja, hol vagyok, csak azzal nem volt tisztában, a nyári dologról mennyit tudhat.
- Látom, fáradt vagy, pihenj le, aludd ki magadat! Én addig olvasok a kertben.
- Aranyos vagy. Bár nem sokat aludtunk éjszaka, de nem vészes. Annak viszont örülnék, ha elhalasztanánk a mai kiruccanást.
- Ez a legtermészetesebb.

Nézte pár másodpercig Tündét, majd lehangoltan szólalt meg:

- Nagyon elmélázol, tündéerkém. Nézz a szemembe, kis huncut! Neked valami titkod van előttem.

Tündének valóban hirtelen villant agyába Szilágyi ezredes májusi látogatása: a dermedt ijedtséget kiváltó kérdései, amiket - bár nem szándékosan, de mégis csak elhallgatott Levente előtt. Most lenne rá lehetősége elmondani, de tart tőle, ennyi idő után hiteltelen lenne. Töprengés közben elnézett a kert végébe. Levente sóhajtvá hátradőlt.

- Bocsánat! - puszilta meg Tünde bűnbánóan. - Édesem, nem akartalak megbántani. Levikém, ölelj át! - könyörgött békítően.
- Nagyon hamar megtanultad, hogy vegyél le a lábamról, te imádnivaló rosszcsont! Bánt, hogy nem vagy hozzám őszinte. Hogy tudsz velem ilyen idegenül viselkedni? - ölelte át komoly tekintettel.
- Igazad van, de kéérlek, ne haragudj rám. Komoly mulasztásom van veled szemben, amire magyarázat talán van, de mentség nincs. Gabesz szokatlan megjelenése juttatta eszembe Dini bácsinak egy hivatalos májusi megjelenését nálunk. Akkor történt, amikor Ádám váratlanul hazajött.

Részletesen elmesélte, mi érdekelte, majd így folytatta:

- Bár azt kérte, ne nyugtalanítsalak, amíg nem muszáj, ő beszél majd veled, ha a helyzet úgy kívánja, de nem volt szándékomban elhallgatni előtted. Csupán a körülmények alakulása, a köztünk rakétasebességgel történő események, a léleknyomorító távolléted vont el róla a figyelmemet, de olyan ciki az egész. Hiszel nekem?

- Kincsem, nekünk feltétel nélkül kell bízunk egymásban. Fel sem tételezném rólad a szándékosságot. Ez a nyár valóban rendkívül szokatlanul alakult. Tény az is, hogy a száznyolcvan fokok fordulat kizökkent engem is a megszokott kerékvágásból. Angyalka, nem szeretném, ha a nehezen kibontakozó kapcsolatunkat beárnyékolhatná bármi.

- Nem fogja, de kellemetlen volt szembesülnöm a felismeréssel. Azzal vigasztalom magamat, talán jó jel Dini bácsi hallgatása. Apuval legalább olyan jó barátok, mint ti Gabesszel. Remek kémelhárító nyomozótiszt, nem késlekedne közbelépni, ha veszélyt szimatolna. Ezen felül gondolkodóba ejt, amire logikus magyarázatom nincs, de úgy érzem, Gabesz váratlan felbukkanása összefügghet az Ádám-üggyel. De amint látom, neked sincs kicsattanó jókedved. Mi a gond? Fújnak rád a srácok?

- Nem mentem fel a hotelbe. Mint meséltem, ők úgy tudják, Gabesz kislánynál töltötte az éjszakát.

- Hmm... Vajon miért kellett hozzád titokban jönnie?

- Eddig logikusnak tűnt a magyarázata. Hasonlóan éreztem volna magamat, ha valamelyikük így viselkedik, mint én velük, de gondolkodóba ejt, amiket mondtál.

Kis csend telepedett közéjük, majd Tünde szólalt meg:

- Szeretném, ha elmondanád, mi jár a fejedben!

- Próbálom összerakni magamban a mozaikokat, de nem áll össze a kép. Gabesz őszinte, nyílt srác, sehogy nem fér a jellemébe a rendőrségi ügy, de az tény, Soós Rajmondot az ő szorgalmazására fogadtuk közénk. Neki van vele a legintenzívebb kapcsolata. Róla viszont könnyen el tudok képzelni bármit a sunyi, ólálkodó viselkedése miatt. Talán Gabesz észrevehetett valami olyasmit, amit mi nem, de miért hallgatja el előttünk, amikor eddig nem voltak köztünk titkok? Aztán itt van Ádám. Körülötte biztos, hogy nincsenek rendben a dolgok. Mint említettem, májusban illegálisan jöhetett haza. Nyugtalanít a helyzete. Próbáltam meggyőzni, hagyja ott az egészet, jöjjön haza, de kitérő válasznál többre nem mentem. Mi az úristen zajlik itt! - csattant fel ingerülten.

- Szépen kérlek, ne veszítsük el a józanságunkat! - kérlete gyengéd hangon Tünde. - Egyben biztosak lehetünk, Dini bácsi vigyázni fog ránk! Kizárólag miattunk vállalta magára az ügyet. Szerintem amíg ő hallgat, nekünk nincs félnivalónk.

- Bár igazad lenne! Azt szeretném, ha ebben a sekélyesnek tűnő kátyúban, szerelmünk lehetne számunkra a biztos pont, a kapaszkodónk.

- Ebben olyan szentül bízhatok, mint ahogy az öledben ülök - bújt hozzá Tünde. - Annyira szeretném, ha megnyugodnál.

- Melletted nem nehéz, drága kincsem.

Csengettek. Tünde összerendezte.

- Gyere, apuék szobájából megnézzük, ki háborgatja meghitt együttlétünket.

Az ablakhoz érve Levente elmosolyodva nyugtatta meg:

- Semmi gáz, édesem, csak a nyolcvanéves Frici bácsi térképezi fel a környéket, hol talál társaságot magának. Behozom a cetlit, amit a ládába dobott.

Tünde leült a kanapéra. Körülnézett, tekintete a könyvespolcon egy szép kötésű, vékonyka könyvön állapodott meg. Leemelte, Levente kisiskolás naplója volt. Belelapozott. Meglepődve olvasta:

*

„1973. húsvét: Anyu csúnyán nézett rám, nem locsoltam meg. Megettük a mai sonkát, és kértem, menjünk el Tündikéhez, meglocsolom. Anyu sírt, de nem tudom miért, mert őt apu úgyis meglocsolta. Nem akart elvinni, mert keresztapuékhoz kell menni. Nem akarok! Sírtam. Toporzékoltam. Tündikéhez akarok menni, nem oda! Nem figyelt rám senki, ezért még kiabáltam is. Apu megígérte, elvisz Tündikéhez, ha előbb elmegyek velük. Elmentem. Utána anyut hazaküldtem. Elég, ha apu visz el. Ő meg aranyos volt, otthagyt engem Tündikénél, hazament, nehogy sírjon az anyu.

Nagyon örült Tündike, mert a babáit is meglocsoltam, jó szagúak lettek. Nagy nyuszt és szép piros tojást kaptam a locsolásért. A tojást ő festette, csak icipicikét segített benne az anyukája, mert a macit nem tudta egyedül ráfesteni. Mindent betettem otthon a vitrinbe, nem szabad megenni.

Június 19., biziosztás: Nem izgalmas. Mindig ötös. Muszáj, mert Tündike is ötös. Apu megkérdezte, mikor menjünk nyaralni? Semmikor. Nem akarok! Akkor nem láthatom Tündikét. Ők nem tudnak velünk jönni a Balatonhoz. Nincs, hol aludjanak. Én sem akarok! Azt mondta anyu, ha nem akarok velük menni, bezár egyedül a lakásba. Nem baj, zárjon. Úgysem félek. Ha félnék, kimásznék az ablakon, mert azt nem lehet kulccsal bezárni, és átmennék Tündikéhez. Ő biztosan örülne nekem, mert együtt játszhatnánk. Judit néni szeret engem, mert ovis koromban is mindig megmondta, mikor mennek el az Állatkertbe, hogy én is oda tudjak menni apuval. Judit néni megengedné nekem, hogy ott aludjak náluk. Nem egy ágyban Tündikével, mert én fiú vagyok, ő meg kislány, de mellette, mert az oviban is egymás mellett aludtunk. Mindig simogattam Tündike kezét. De még a lábát is, amikor az óvó néni oda fektetett, hogy ne tudjunk beszélgetni.

Úgysem kellett félnem és átszöknöm Tündikéhez, mert anyuék sem mentek nyaralni. Anyu haragudott, de nem tudom miért, amikor már csak hatot kellett aludni, és Tündikéék is elmentek Pestről. Én is megharagudtam, mert nem akart átengedni Tündikéhez. Nagy mérgemben odaálltam az ajtóhoz, és sírtam, toporzékoltam. Megint apunak kellett átvinnie. Őt nagyon kell ezért szeretnem, mert soha nem engedi, hogy toporzékoljak. Akkor is mindig átvisz Tündikéhez, ha megtudom, hogy sír valamiért. Azt már az oviban sem engedtem. Mindig kitaláltam valami bohócosat, hogy elnevesse magát.

Július 5., nyár: Nagyon szomorú vagyok, mert ma mondta Tündike, hogy elköltöznék messze innen. Az apukája nagy házat akar nekik építeni, mert ő egy építész. Meg azt is akarja, hogy legyen nekik is saját kertjük, udvaruk, amilyen nekünk van a Balatonnál. Ott játszhat majd Tündike, nem kell félnie, hogy elüti a labdáját az autó. Annyira elkezdtem sírni, hogy Tündike is sírt. Megkérdezte az anyukájától, hogy egészen biztos-e, hogy messze mennek. Judit néni mind a kettőnk az ölébe vett, simogatott, puszilgatott, és megígérte, hogy láthatom Tündikét, amikor akarom, csak ne sírjak. Mondtam neki, hogy az anyu engem nem fog elengedni olyan nagyon messze. De Judit néni azt mondta, akkor majd ők jönnek el ide Tündikével, hogy játszassunk együtt. Nem tudom. Judit néni aranyos, biztos, hogy most is csak olyat ígér, amit megtesz majd, de ha messze mennek, nem tudnak ők sem olyan sokat ide jönni. Félek. Nekem nem kell más játszótárs, csak Tündike meg Ádi. De hiába játszik majd velem Ádi, mert Tündike nagyon fog hiányozni. Ez olyan szomorú, ezért kell mindig sírnom.”

*

Végiglapozta, minden oldal tele volt a nevével. Tartotta kezében a könyvecskét, elmélázva nézett maga elé. Arcán könnyek peregtek végig. Levente percek óta állt az ajtóban. Amikor könnybe lábadt a szeme, odament hozzá, magához ölelte:

- Így jár az, aki kíváncsiskodik! Csúnya dolog ám a titkokat kifürkészni.

- Olyan megható. Hogy tudtál már akkor is ennyire rajongani értem?

- Hogyne tudtam volna, amikor négyéves korom óta imádlak?
- Olyan édes vagy! Nézzük, mit írt a bácsi? - vette át a feléje nyújtott cédulát, hangosan olvasta:

„Itt vagyok, vigyázok a környékre, értesítést kérek, ha tartózkodik valaki a nyaralóban, nehogy betörőnek nézzem, és kihívjam rá a rendőrséget. Mindenki Frici bácsija”

2.

Ebéd után Levente sejtelmes mosollyal ölelte magához Tündét:

- Meglepim van számodra. Sétálunk egyet, közben megmutatom.
- Izgalmas séta lesz, de azt mondtad, a délutánt a Balcsiban töltjük.
- Nincs szándékomban megcáfolni magamat - vette vállára a két megpakolt válltáskát.
- Jesszusom! Te ezekkel akarsz sétálni?
- Mivel hordárom nincs, kénytelen leszek - engedte maga elé.

A hátsó kapun mentek ki a partra, ott sétáltak el a kiserdőig. Levente megállt. Tünde csodálkozva nézett körül.

- Ez a bozóttal szegélyezett erdő és a sziklás part lenne a meglepetés?

Mosolyogva fogta meg a kezét, óvatosan vezette be a keskeny erdei ösvényen. Pár méter után jobbra fordult, széthúzta a bokrok ágait, és szélesebb úton, kacskaringózva haladtak befelé. Alig voltak pár méterre a parttól, mégis sűrű erdőben érezhették magukat. Megálltak, Levente a bokrok sűrű szövevényét boncolgatta. A félhomály után hirtelen vakította el őket a nap. Fél lábszárig érő pázsitos fűben gázoltak át átlósan a tisztáson. Levente a legnagyobb fa árnyékában pakolta le válltáskáját. Magához ölelte Tündét:

- A gyerekkori búvóhelyem. Nos, tetszik?
- Mesés - nézett körül a fákkal, bokrok szövevényével határolt tisztáson.

Levente kényelmes fekhelyet készített a magával hozott plédből és matracpárnából, a táskát, amiben szendvicsek, üdítők voltak, berakta a bokrok alá. Amíg ő rendezkedett, Tünde valami neszre lett figyelmes. Lábujjhegyen ment a tisztás szélére. Felállt egy kiálló fa gyökerére, onnan kémlelt be a sűrűbe. Levente megfordult, meglepetten nézte, hova tűnt mellőle. Megpillantva elmosolyodott, mögé osont, hátulról magához ölelte:

- Mit figyelsz, kis szökevény? - kérdezte suttogva.
- Egy mókus ugrándozott a bozóttban, de mire ideértem, eltűnt a szemem elől.
- Én sokkal izgalmasabb elfoglaltságot ajánlok a mókus riogatásnál - csókolt a nyakába, és nevetve vitte a plédre.
- A szerelem börtönébe zárlak, hogy ne menekülhess állandóan el előlem - tette át combját a combjain.
- Fhúú, de kényi helyet csináltál! Mintha pihe-puha ágyikó lenne.
- Sokszor töltöttem ilyen kényelemben a délutánjaimat, ha anyuék rá tudtak venni, hogy velük jöjjenek.
- Meséld el, hogy találtál rá erre az édes mesevilágra?

- A felfedezni vágyó kóborolhatnékomnak köszönhetően. Addig-addig bolyongtam a környéken, amíg minden ösvényt be nem jártam, minden zugot fel nem fedeztem. Itt éreztem magamat a legnagyobb biztonságban. Az összefonott ágakkal kerítettem le magamnak a területet.

- Csuda ötleteid vannak - ölelte át. - Izgalmas életem lesz melletted.

- Reménykedem benne, megbarátkozol te is a parti sziklával, és ezentúl lehet kettőnké a kiserdő nyújtotta romantika.

Elhallgattak, átadták magukat a szerelem mámorának, hogy szeretkezésük hangfoszlányai belevegyüljenek a természet lágyan zsongó hangversenyébe. Miután csillapodott bennük a vágy, Levente Tünde elmélázó arcát nézte, majd megkérdezte:

- Mi a gond, mitől vagy olyan elgondolkodó?

- Sajnálom a hangulatunkat rontani, de valamit meg kell beszélnünk.

- Hallgatlak, anyyalka!

- Apu tükön ül, nincs nyugta, folyton azon filózik, mi lehet otthon, hogy haladnak az emberei a munkákkal. Attól tartok, este bejelenti, indulunk haza.

- Reménykedem benne, meg tudlak győzni, maradj itt velem. Alig voltunk még valahol a tervezett utazásunkból.

- Jó-jó, de mit szól majd hozzá anyukád?

- Kicsi tündérkém, vegyük már le napirendről a véleményét. Amíg velük élek, jogom van nekem is itt tartózkodnom. Arról beszéljessünk inkább, te meddig érsz rá?

- Augusztus tizenhatodikán lesz a suliban a nyitó értekezlet, addig hozzád vagyok elígérkezve - nevetett.

- Komolyra fordítva a szót, apukád mit szólna hozzá, ha nem mennél velük haza?

- Nagy erkölcsös, az biztos, de tőled nem félt.

- Akkor még ma este megbeszéljük velük, ha hazamennek, téged átköltöztetlek hozzám. Összeállítottam egy közös városnéző sétát, ha benne van apukád, holnapra betervezhetnénk. Mit gondolsz, kosarat kapok a felvetésemre?

- Nem tudom, de majd megvigasztallak, ha mégis.

- Máris a kosárért drukkolok - nevetett. - Akkor most irány a Balaton!

Tünde óvatosan kerülgette a hegyes sziklát, Levente kezébe kapaszkodva. Az utolsónál megállt:

- Milyen mély itt a víz? - nézett Leventére.

- Ilyen - ugrott a vízbe Tündével a karjában.

Nagyot sikítva csobbant bele. Levente nevetve súgta:

- Aki ezt meghallotta, valami egészen másra gondolhatott, mint ami történt.

- Ne pajzánkodj, te ronda őrző angyal! - nézett gyorsan körül.

Majd kisiklott karjaiból, lendületet vett, és gyors tempóban úszott befelé. Levente utána vetődött. Jól kiúsztatta magát, mire utolérte. Elévágott:

- Irány a part, mert százötven-kétszáz méterre van a hajóút.

Kiúszva a partra, Levente feltornázta magát a kedvenc, hófehér, lapos sziklájára, ölébe emelte Tündét.

- Pihenésképpen elmeséljem neked, mi mindennel szeretnék holnap szórakoztatni benneteket?

- Figyelemmel hallgatlak, van bőven pótolnivalóm.

- Bevezetésül pár érdekesség. Tudtad, hogy Krúdy Balatonszépén ismerte meg feleségét, Váradi Júliát?

- Nem, de ne vizsgáztass, mert abból csak vesztésként kerülhetek ki - nevette el magát.

- Ó, dehogy! Szóval ezerkilencszáztizennégy-tizenkilenc között járt ide a Váradi családhoz nyaralni. Váradi Gyula - Júlia édesapja - az üdülőtelep bérelője volt akkoriban. A villa, ahol éltek, magántulajdonban van. A másik híresség, aki a városhoz kötődik, Karinthy Frigyes. Itt fejezte be földi pályafutását ezerkilencszázharmincnyolc nyarán. Nyaralója állami tulajdon, csak emléktábla őrzi az írógénusz emlékét. A parti sétányon töltötte ideje nagy részét, ennek tiszteletére állítottak neki ott szobrot. Kellems sétalehetőség a Kálmán Imre sétány. A zeneszerző szülőházának földszintjén láthatóak az emléktárgyai, az emeleten állandó népművészeti kiállítást rendeztek be. Nem lenne jó kihagyni a főutcában az evangélikus templomot, amit a népi építészet hagyományai szerint tervezett és épített fel Makovecz Imre. Apukád türelmetlenségét figyelembe véve - mosolyodott el -, a város rövid történetével nagyjából ennyi. A felsoroltak kényelmes sétatempóban is pár perc távolságra vannak egymástól.

- Melyik van ide a legmesszebb?

- Talán a főutcai evangélikus templom.

- Akkor azzal kéne kezdenünk. Szerintem remek összeállítás, meglátod, apu is élvezni fogja. Sétálni szeret, a múzeum- és templomlátogatás nem erőssége, de ennyit anyu is becsempészne - mosolyodott el ő is.

A délután további részében alaposan kihancúrozták magukat a Balatonban. Öt óra után mentek vissza a nyaralóba. Tündének jó volt a megérzése, azzal fogadták őket a szülei, másnap indulnak haza. Ákos pozitívan fogadta Levente városnéző elképzelését, úgyhogy estére tették át az utazást. Sőt, az ellen sem volt kifogásuk, hogy Tünde Leventével maradjon. Most örültek igazán a fiatalok, hogy útközben megvették a tortát, pezsgőt a névnapi ajándékhoz. Így este megünnepelelheték Judit névnapját.

A másnap jó hangulatban tellett. Levente kedvenc vendéglőjében vacsoráztak. Juditék onnan indultak haza. Tündéék elmentek a lány holmijáért és visszavitték a kulcsot a szanatóriumba.

3.

A másnap rosszul indult. Telefoncsörgésre ébredtek. Anikó hívta Leventét. Meglepetten vette tudomásul, hogy Tünde vele van. A tíz nap ott tartózkodás ellen hevesen tiltakozott. Csúnyán kikelt magából, és ellentmondást nem tűrően közölte, amíg az ő kenyérüket eszi Levente, azt teheti, amit megenged. Levente meglepő határozottsággal jelentette ki, a nyár további részét Tündével tölti. Anikó őrjöngve üvöltötte, majd ő megmutatja, ki az úr a házban! Tünde csomagoljon, mert ők kocsiba ülnek, előbbre hozzák a nyaralásukat, Levente pedig velük marad! Meg sem hallgatta Levente válaszát, lecsapta a telefont. Tünde idegességében elsírta magát. Levente magához ölelte:

- Ne sírj, kincsem! Csak azért is bebizonyítom anyunak, nem úgy táncolok, ahogy füttyöl nekem.

- Meglátod, ebből nagy botrány lesz.

- Lehet, de ennek nem te fogod inni a levét. Pakoljunk össze, anyyalka, berakunk mindent a kocsiába, és körbeutazzuk a Balatont. Ha anyuék idejönnek, amit nem hiszek, szállodába megyünk.

- Levikém, hidd el, rosszat teszel magadnak, ha nyíltan szembeszállsz anyukáddal.

- Azzal tennék a legrosszabbat magamnak, ha nem elképzelésem szerint cselekednék. Anyunak meg kell értenie, felnőtt ember vagyok, a saját életemet akarom és fogom élni! Csomagoljunk, drága!

Egy órán belül kocsiban ültek. Elsőként a csodálatos parkok, sétányok - amik a Széchenyi család ízlését dicsérik -, városában álltak meg. Tiszta időben innen belátható a Balaton kettőszáz kilométeres szakasza.

Tovább autózva elmentek József Attila sírjához, megnézték a házat, ahol a nővére nyaralójában töltötte utolsó hónapjait.

A következő úticéljuk a déli part csaknem közepén lévő vasszerkezetű gömbkilátó volt. Itt felsétáltak a Várdombra, amit Gaál Gaston földbirtokos - országgyűlési képviselő, ifjúkorában Herman Ottó munkatársa - által kezdeményezett, feketefenyőkkal telepített „véderdő” koszorúja vesz körül. Lassan ballagtak, vissza-visszanéztek, milyen magasan lehetnek. Az erdősávon átérvé megálltak, kicsit megpihentek a kellemes környezetben, majd felmentek a Xantus János készítette Gömbkilátóhoz. Innen belátható az egész Balaton. A tiszta időjárás kedvezett a fényképezéshez.

Nem sokat időztek, mert Balaton Nyugatszögleten szállást kellett keresniük. Öt óra után értek a külváros területére. Szinte minden kapun kiadó szobák voltak hirdelve. Egy kis családi házra esett a választásuk, ahol a kert hátulján volt a kiadószoba fürdőszobával. Az ablak egy méterre volt a tóparttól. Bár fáradtak voltak, a napot kellemes esti sétával, naplemente nézéssel töltötték. Jó messze bementek a vízbe, hogy minél élvezetesebb látványban lehessen részüik.

Másnap ismerkedtek a város nevezetességeivel. Nyugatszöglet tekint vissza a legrégebbi múltra a Balaton-parti városok közül. Fejlődése, kultúrája az egyik leggazdagabb arisztokrata dinasztia, a Festetics család érdeme, akik évszázadokon át gyarapították, szépítették. A pompás barokk Festetics-kastély a balatoni régió egyik legszebb műemléke, amit szerencsájuknak köszönhetően egy éppen akkor érkező turistacsoporthoz csatlakozva járhattak körbe. Ezt követően a Balaton Múzeumba mentek, ahol megismerkedhettek a tó keletkezésével, élővilágával, régészeti leleteivel.

Következő reggel indultak tovább. Nem akarták kihagyni a klasszicista stílusú irodalmárok alkotóházaként működő Esterházy-kastélyt, úgyhogy ez volt a következő állomásuk. A település érdekessége, hogy évszázadokkal előbb még sziget volt. A város legmagasabb pontja kettőszáznegyvenhárom méter. A dombok, dombcsoportok érdekes neveket kaptak: Rókarántó, Királyné szoknyája, Soponya. A szabályos kúp alakú Óvár, népiesen a Királyné szoknyája nevű domb tetején állt, melynek romjai azután kapta ezt a nevet, miután az új vár felépült. Innen káprázatos a Balaton panorámája, amiről Leventéék jó pár felvételt készítettek.

A következő éjszakát a Balaton északkeleti csücskében, egy erdei házban töltötték, amit nyugat és észak felől dombok védenek az uralkodó szelektől, ezzel biztosítva a környéknek mediterrán éghajlatot. Besétáltak a településre. Végigjárták zegzugos utcáit.

Tovább autózva, megérkeztek az északi part fővárosába, Fürjedsre. A kivételes fekvésű, klímájú város a gyógyvizének köszönheti, hogy a tizennyolcadik században a híres költők, írók nyaralóhelyévé, fürdőközpontjává válhatott. Itt működött az első magyar nyelvű kószínház. Maradványait a Gyógy tér mögötti Kiserdőben nézték meg. Körbe sétáltak a Gyógy téren is, ami ősidők óta a város központja. A híres szívkórház gyógyító tevékenysége világ-szerte ismert. Ennek ékes bizonyítéka, hogy itt gyógykezelte magát Rabindranath Tagore, a nagy hindu költő, akiről sétányt neveztek el. De itt tartották meg elsőként ezernyolcszáz-huszonötben a Horváth-házban a házi gazda lánya, Horváth Anna Krisztina tiszteletére az Anna bált, ami mára már nemzetközivé nőtte ki magát. Elmentek a Jókai villába, ahol kitűnően felkészült muzeológustól hallhattak sok érdekességet az írógénusz életéről. A villát a Jókai és Laborfalvi házaspár építette. Ebben a villában írta meg Jókai Mór az „Aranyember” c. regényét ezernyolcszázhetvenegy-hetvenkettő telén. A múzeum kertjében megnézték az írógénusz bronzba öntött mellszobrát, amit Huszár Adolf alkotott ezerkilencszázhatvanban. A kert az író kezemunkáját dicséri. Három teraszt képezett ki, az egyiken rózsákat, a másik kettőn gyümölcsfákat, növénykülönlegességeket nevelgetett. Kisgyerekként maradt árva, nagybátyja nevelte fel, szigorú elvek szerint. Hajnali ötkor kelt, hatkor már tanórákat tartott neki. A korai kelés életformájává vált. Kedvelte a hajnali sétákat a kertjében. Délelőttiit a dolgozószobájában töltötte, ahol a feleségén kívül más nem zavarhatta. Társadalmi életet délutánonként élt a Fürdőház Gyönyördejében, az író és tudós barátaival.

Az emlékmúzeumból a Koloska-patakhöz mentek. Végigsétáltak a gyönyörű völgyében, majd megpihentek a Koloska-forrásnál, ahol megebédeltek a hangulatos csárdában. Innen elsétáltak a közelben lévő Jókai-kilátóhoz. Majd a zöld háromszög jelzésű túraúton átmentek a Tamás-hegyi kilátóhoz, amiről eléjük tárult a Balaton ékszerdobozának, Fürjednek csodálatos panorámája.

Fáradtan ültek kocsiba. Nem kis izgalommal indultak haza a Balaton keleti csücskét megkerülve. Útközben az autóból csodálták meg a Soós-hegy ékességét, Soós Lajos emlékoszlopát.

- Megnézzük, mi újság a nyaralóban. Ugye, velem tartasz mindenben?

- Természetesen igen.

Ott mindent úgy találtak, ahogy hagytak.

- Időben kell lefeküdnünk, mert ma éjszaka aktuális Ádi hívása. Majd most kiderül, mi történt az ominózus telefonbeszélgetésünk után.

Éjfél után telefonált Attila:

- Szia, Levikém! Nyugtalanok vagyunk, hogy napok óta nem tudunk rólad semmit.

- Anyunak köszönhetően. Hogyhogy otthon maradtatok?

- Anyukád beszél néha össze-vissza. Munkahelyen nem úgy ugrálunk, ahogy akarunk. Nem tetszik nekem, hogy napról napra romlik köztetek a hangulat.

- Hidd el, apa, nekem sem, de nem engedem, hogy anyu gyerekként kezeljen.

- Egyetértek veled. Kár, hogy egyikőtökre sem tudok hatni. Szóval nem jó hírem van, Ádi ez idáig nem jelentkezett.

- Rettenetes! Ilyen még nem fordult elő - mondta remegő hangon az idegességtől. - Köszí apa, megpróbálok utána nézni, majd hívlak, szia!

- Várom Levikém, szia!

Pánikba esett, rohángált a nappaliban. Tünde kétségbeesve próbálta nyugtatni, de hiába.

- Mit tennél, ha most egyedül lennél? - kérdezte együttérzően.

- Kocsiba ülnek, és megpróbálnám én hívni valahonnan, Szépén kívüli telefonról.

- Itt maradni egyedül nem merek, de akkor ülünk kocsiba.

Pest felé elhagyva a Balaton-partot, kerestek telefonfülkét. Háromszor időzített le a vonal. Levente idegesen rohangált.

- Figyelj rám, édeske! - fogta meg a kezét Tünde. - Ne gondold mindjárt a legrosszabbra! Lehet, hogy csak hátráltatva van valamiért. Ha délig nem jelentkezik, felhívjuk Dini bácsit, ő biztosan tud Ádám hollétéről.

- Igazad van, neki biztosan lehet információja róla. Most már nekem is kezd gyanússá válni, amit mondtál: Gabesz látogatása összefügghet az Ádám-üggyel. Amióta itt járt, csaknem kétnaponként hívogat - mintha ellenőrizne.

- Akkor nem várunk délig, amint lehet, hívjuk Dini bácsit.

Levente magához ölelte, megcsókolta:

- Olyan jó, hogy velem vagy, így sokkal könnyebben veszem az akadályokat. Na jó, csüccs be, drága, menjünk haza. Aludnunk kéne.

- Hogyan tovább, Levikém?

- Dini bácsi válaszától függ. Ha megnyugtató reagálást kapunk tőle, nincs változás, folytatjuk a körutazást. Ellenkező esetben úgyis ő mondja meg, mi a teendőnk.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET TANÚHEGYEK ÁRNYÉKÁBAN

1.

Reggel első dolguk volt, hogy hívták az ezredest, aki megörült jelentkezésüknek. Miután megtudta, miért hívták, megnyugtatta őket, Ádám jól van, váratlanul Pestre jött Nadinával. Még nem tiszta előttük miért, de figyelemmel kísérik ténykedésüket. Felhívta figyelmüket, ha netán szokatlan esemény történne, azonnal jelentkezzenek. Bár nem volt igazi megnyugvást Leventének az Ádámról hallottak, végül mégis úgy döntöttek, nagyobb biztonságban lehetnek távol Budapeستől, kocsiba ültek és indultak az újabb cél felé, a Som-hegyre.

Levente aggódva figyelte a komolyan maga elé néző Tündét.

- Nem tetszel nekem, anyyalka. Mi foglalkoztat ilyen erősen?

- Éjszaka felébredtem, akkor jutott eszembe, egy hete késik a menzeszem. Bár barátkozom a gondolattal, hogy előbb leszel apa, mint diplomás közgazdász, de anyukád kiborulása aggaszt. Pedig, ha kettőnkön múlna...

- Kettőnkön múlik, kicsike életem. Mondd, egyetlenem, mikorra tudom megértetni veled, az életünkről kizárólag ketten döntünk!

- Velem réges-rég, de a szüleink véleményét nem hagyhatjuk figyelmen kívül.

- A jó szándékút soha, de ami ellenünk, a boldogságunk ellen szól, igenis figyelmen kívül kell.

- Oké, oké, szót fogadok, és csak kettőnkre koncentrálok ezentúl.

- Ez a beszéd, kincsem! Szorosabb köztünk a kapocs, mint az ujjainkon csillogó karikagyűrű aranyfonata. Mi nem vagyunk vádolhatóak meggondolatlansággal, felelőtlenséggel. Tizenkilenc év köt bennünket össze. Bizton állítom, nincs még egy pár, akik nálunk jobban ismerik egymás jó és rossz tulajdonságait. Ha nem mulyáskodunk el éveket, már lehet, hogy nem egy, de kettő babánk van. Megoldanánk az életünket akkor is, ha nem tudnám, anyukádék biztosan mellettünk állnak.

- Ők biztosan. Mondtam már, apu sokszor elmondja, azért építettek kétszintes házat, hogy ha akarunk, velük élhessünk.

- Aranyos szüleid vannak, bár anyu lenne fele olyan, mint anyukád. Ha valóban igaz az óhajunk, májusi babánk lesz, még az osztályod miatt sem kell aggódnod, majdnem végigtaníthatod az évet - fordult rá a 8-as főútra.

Kis ideig a motor duruzsolása hallatszott. Leventének tűnt fel hallgatagságuk.

- Kikapcsolódásként megkérdezem, mennyire ismered a Som-hegy környékét?

- Semennyire. Csak földrajzi tanulmányaimból rémlik, az ország egyik híres borvidéke. De ugye, bort kóstolnom nem kell?

- Már csak azért sem, mert a babánk nemének befolyásolásáról lekéstünk. A néphiedelem szerint ugyanis a Som-hegy borától huszonöt százalékkal több esély van fiúgyerek születésére, mint máshol.

- Szóval te fiút szeretnél jobban? - mosolygott rá Tünde.

- Hmm... nem, a mondottak ellenére lánypárti vagyok.

- Kicsit elkalandoztunk, mit is kéne tudnom a Som-hegyről?
 - Élvezem veled az elkalandozásainkat. De oké, ha ismeretterjesztő előadásra vágysz, halljad! Vásárhelyről lehet megközelíteni, egy kilométerre fekszik a településtől. Körülötte ősi falvak vannak, amiknek történelme összeforrott a vár múltjával. A Kisalföld széléből emelkedik ki, mint magányos sziget, a 435 méter magas Harang-hegy.
 - Azt hamar megjárjuk. Még olyan magas sincs, mint a János-hegy.
 - Nincs, de lábpróbálóak a rossz minőségű szekérutak.
- Mesélés közben fél szemmel Tündét figyelte. Elnevette magát, amikor aranyos grimaszt vágva befogta az orrát.
- Mi történt, angyalka?
 - Fúú! Honnan jön ez az erős záptojás szag? - fintorgott.
 - Nem tudom, milyen üzem lehet a közelben. Édesen gyerekes arcot vágtaal.
 - Jaj, nézd, milyen drágák azok a pici barikák! Némelyik olyan ijedten nézi a forgalmat.
 - Csuda aranyosak! Az a kis haspók még menet közben is meg-megkóstolja az árokparti füvet
 - nézte Levente mosolyogva. - Te szereted a sült bárányt?
 - Szent ég! Hogy jut eszedbe ilyenkor ilyesmi? Ha szeretném is, elmenne a kedvem tőle.
 - Jaja, még el is hinném, ha nem ismernélek. De így nem veszem be, hogy egy fincsi, ropogós rántott csirkecombbal a kezében a csirke tragikus sorsának milétéről filózol, ahelyett, hogy egy jót beleharapj - nevetett.
 - Fúúj, utálnom kéne magamat, de nincs hozzá kedvem! - morcoskodott. - Hadd mentsem inkább fel magamat, mesélj!
 - A hegy neve ősi magyar név. Abból az időből származik, amikor még nem szőlő, hanem somfa nőtte be lejtőit. Születése a földtörténet harmadkorának közepére tehető. Ekkor hazánk területét még hatalmas vízfelület borította, melynek öble a Pannóniai-tó, aminek üledékében élt a kecskekörömkagyló. Tévhit, hogy ezek csak a Tihanyi-félszigeten találhatók, mert a legépebbek a Som-hegy keleti lábánál vannak.
- Hirtelen beletaposott a fékbe.
- Hú, hogy az a kaporszakállú jó édesapád ment volna inkább moziba, ahelyett, hogy téged nemzett! - sziszegte Tünde ijedt arca láttán.
 - Hogy lehet valaki ilyen örült? Kizárólag a kitűnő reflexednek köszönhetjük, hogy nem vágódott nekünk az idióta!
 - Duplán is vétett a tökfey! Lejtőn, kanyar előtt előzni... na mindegy, megúsztuk, ez a lényeg!
 - Éppen azt akartam mondani, amikor Tihanyban voltunk, alig találtunk „kecskekörömöt”.
 - Eltűnik lassan, mint a beépített dombon a visszhang. A fene egye meg a sok nyavalyás bogarat, csak úgy pattognak a szélvédőn. Kénytelen vagyok bekapcsolni az ablakmosót.
 - Nem lenne kedved sétálni kicsit azon a szép virágos réten? - nézett ki Tünde vágyakozva.
- Levente leállt az árokpartra, kiszálltak.
- Szemképráztaóan szép a sok-sok színben pompázó virágszőnyeg.
 - Gyönyörű! Úgy ölelik körbe a hatalmas fák, mintha virágos kert lenne - nézett körül Tünde.
- Pár perc séta után visszaültek az autóba.

- Hol is tartottam? Ja, megvan! A Pannónia-tavat a beleömlő folyók nagy mennyiségű hordaléka töltötte fel. A föld mélyéből hatalmas bazalttömegek kerültek felszínre. Ez az úgynevezett „bazaltvulkánosság” hozta létre Balatonfelvidéken a Tapolcai-medence hegyeit, amikhez szerkezetileg hozzá tartozik a tőlük elszigetelődött magányos Som-hegy. Nagyjából ennyi. Nem szeretném, ha elunná magadat mellettem - mosolygott rá.

- Eddig nem sikerült ilyesmit elérned.

- Mit szólna hozzá, megérkeztünk? Ez már a hegyet átszelő főút - kanyarodott rá a vasútállomás melletti betonútra.

- Nocsak, nocsak, rontod a hegyi levegőt?

- Nem az én szégyenem, hogy autót visz át a hegyen. Tessék, hölgyem, kiszállni! Lábbusszal folytatjuk felfedező utunkat.

2.

Átölelte Tünde vállát, nekivágtak a hegyoldalnak.

- A néphit szerint, ha az ormot borító köd délnyugatra megy („pipál” a hegy), eső várható, ha északkeletnek fordul, mint most, szerencsénk lesz, nem ázunk meg. Első nevezetesség a Taposókút, mindjárt odaérünk. Itt nincsenek nagy távolságok. A kútról annyit illik tudni, régen ilyenek lehettek hegyi várainkban, ma már ez az egy maradt ránk. Fából ácsolták a házat és a nagy kereket. Nevét a működtetése adta. Taposva lehet felcsalogatni belőle a vizet.

- Próbáljuk ki! Úgyis szomjas vagyok.

Levente kicsit tanulmányozta a szerkezetet, majd finom, friss, hideg vizet varázsolt a mélyből. Jóízűen ittak, megtöltötték a kulacsokat, és indultak tovább.

- Meséljek neked a hegy kitűnő klímájáról, a fekete bazalt hőelnyelő képességének jótékony hatásáról?

- Szívesen eltekintenék tőle. Tanulmányaimból rémlik még valami olyasmi: nappal a nap-sütésben megszívja magát hővel, amit éjszaka bocsát ki. Ezért itt mindig beérik a szőlő.

- Ennél többet én sem tudok róla. Állatvilágáról is csak annyit, régen rengeteg sólyom, holló, szirti sas volt a meredek bazalt sziklák között. Manapság sok a fülemüle és fekete rigó. Szívesen tanyáznak itt a rókák, ezt igazolja a várromtól nyugatra fekvő csúcs, amit Róka-hegynek neveznek. Itt kicsit megpihenünk, mert utunk legnehezebb szakasza következik. Nézd csak! Innen szabad kilátás nyílik a hegy déli lejtőjére, a környező hegyekre.

Miután körülnézett, Tünde arcára tapadt a tekintete. Magához ölelte.

- A puha ajkad forróságára vágyom, hogy kiolvashassam a gyönyörű szemeidből, tényleg meg tudtalak reggel nyugtatni a babakérdést illetően?

- Ez a válaszom - fonta karjait szorosan nyaka köré, ajkuk összeforrt. - Elég hiteles voltam?

- Ennél hitelesebb nem is lehetnél.

Levente körülnézett, nincs-e valamerre elkerülő út. Távolabb, a fák mögött, egy szőlősgazda kapált.

- Nézd, tündérkém, ott egy paraszt bácsika, talán tudna jobb utat ennél a rossz szekérútnál. Lehet, hogy még egy kis borkóstolót is vihetnénk apukádnak. Gyere, beszélünk vele.

- Jó napot kívánok! - köszönt jó előre.
 - Aggyiste'! Mi jaaratban erre?
 - Kirándulunk a kis menyasszonyommal, szeretnénk kikerülni a csúnyán kimosott sziklás szekérutat, ha lenne ajánlata rá.
 - Haa persze, ho van. Csak erre főnek menjenek, itt a szőlők végibe'. Ez is fő'viszi magukat.
 - Arra nem kerüljük el a Szent Margit kápolnát?
 - Deho! Baar azt nem tom, mit níznek azon az avítt épületen. De ha gondujjaak, nízzik meg. Maguk tuggyaak. Az maan igaz, taan az a legnagyobb az összes közü'. Van taan rajt valami iraas is, ha jó emlikszem raaja... Szova', csak ezen a kitaposott mezsgyín mennyenek. Oda maa nem messzi van a kilaato, azt oszt maa csakugyan írdemes vón megníznyi. Onnét oszt laathatnak mindent a környéken.
 - Köszönjük szépen az útbaigazítást! Ha már ilyen kedves tetszik velünk lenni, megkérdezhetem, önnek vagy a környéken valakinek lenne eladó bora?
 - Haa honne! Igaz, nem eladaasra tartom, de megkóstuhattyaak.
 - Ha lenne nélkülözhető kannája, inkább vinnénk belőle.
 - Taan kerül ais... na gyűjjenek csak velem!
- Lementek a férfi után a jó hűvös pincébe.
- A bácsi vas megyei? - kérdezte Levente az idős férfit.
 - Majnem, ha nem is egészen. Haat maguk haa valosiak?
 - Pestiek vagyunk, de jelenleg a Balatonnál nyaralunk, onnan jöttünk.
 - A beszélgetőgondútam. No, kostujjaak meg, mellikbű visznek - mutatta a két hordót.
 - Köszönjük a kedvességét, csak otthon kóstolhatjuk meg, kocsival vagyunk. Az édesebből kérnénk.
 - E nem ides egyik se, az egyik simaabb, a maasik karcosabb.
 - Akkor a simábból - mondta Tünde mosolyogva.
 - No, nézzik csak, taan ez megteszi. Vadonatúj, még hasznaava se vót - mutatta a valóban újszerű, ötliteres marmonkannát.
 - Tökéletesen - válaszolt Levente. - Mivel tartozunk?
 - Ugyan maa, semmive'! Fogyasszaak egissige! Mondtam, hogy nem eladaasra van.
- Levente kicsit elgondolkodott, majd levette válláról a táskáját. Elővette a hétfunkciós zsebkését és mosolyogva nyújtotta a barátságos férfinak.
- Fogadja el cserében!
 - No, ugyan maa... az oszt igazaa nem szükséges! Jó szívve' attam.
 - Mi legalább olyan szívesen kínáljuk cserében. Nézze csak - nyitogatta ki a késpengéket, ollókat, dugóhúzókat, konzervnyitót, kis csavarhúzókat. - Rengeteg dologra lehet használni - adta a férfi kezébe.
- Meglepetten nézte, forgatta.
- De hisz e draaga porteka lehet... valódi acél... hmm... hmm...
 - Tegye csak el bátran - biztatta Levente.

- Haa jó. Gyűjjenek maaskó is, szívesen adok a borombú. Majd megkóstujjaak a maasikat is.
- Rendben, megegyeztünk. Még egyszer köszönjük a szíves útbaigazítást és a finom bort. Viszontlátásra! - fogott kezét a férfivel.
- Köszönöm a bicskaat, aggyisten! Remínylem, ízlik majd a bor.

Nekivágtak a sokkal kényelmesebb gyalogútnak. A férfi hosszan nézett utánuk. Bár erősen tűzött a nap, de hamar elérték a kápolnát, ahol a kétszáz éves fa alatt kicsit kifújhatták magukat.

- 295 méter magasan vagyunk, az emelkedő kétharmada - kezdett mesélni Levente. - A kápolnát Mátyás király idejében építették, nagy valószínűséggel a vásárhelyi apácák. Ahogy a bácsi mondta, a négy kápolna közül ez a legnagyobb. Ide régen főleg a gyerekáldásért könyörgő asszonyok jöttek.

Körbesétálták a kápolnát. Levente szó nélkül simogatta meg Tünde hasát.

- Te ennyire szeretnéd, hogy babánk legyen?
- Tudom, jobb lett volna később, de én nagyon.
- Háát, szeptemberig várhatott volna, de egye fene, május a kedvenc hónapunk, legalább lesz akkor is mit ünnepelnünk majd - mosolyodott el Tünde.

Balra, a felfelé vezető úton, indultak tovább.

- Ez az út sem sokkal jobb. Nagyon csúszik az apró bazaltszemcse - fogta át Tünde derekát. - De hiába szeretném, amint látom, ezt nem tudjuk kikerülni - tekintett ki a kanyarba. - Nézd csak!

- Te jó isten! Csak nem Bakonyér kéményei ontják ezeket a vastag füstfelhőket? - borzadt el Tünde.

- De bizony. A Bakony üdőere. Nem szeretnék ott lakni. Nézd, a füstfelleg mögött jól látszanak a magasba emelkedő hegy csúcsai.

- Fel nem foghatom, hogy lehet ekkora füstgomolyagban élni - nézte elgondolkodva Tünde.

- Úgy, mint ahogy mi élni tudunk Pesten a szmogban. Nézd, drága, innen kellemesebb szakaszon haladhatunk felfelé az erdős sziklafalak között - indultak tovább.

- Vége lehetne már, kezdek fáradni.

- Egy icipicikét tarts még ki! - puszilta meg. - Felkapaszkodunk a meredek bazaltlépcsőkön és fent vagyunk a lapos tetőn, a Szent István-kilátónál. Ott lesz pihenésre alkalmas hely.

- Bocsánat, hogy ilyen nyugős vagyok. Gondolom, a srácokkal élvezetesebb a hegyeket járni.

- Ez meg milyen butaság volt, kicsikém? Nincs az a kincs, amiért felcserélnék! Nézz előre a fák között, máris körvonalazódik a kilátó épülete! Előtte a Tárgyalkotó és Faszobrász Tábor.

- Látom, de mi ez a zümmögés? Jaj, Levikém! Vigyázz, egy hatalmas szarvasbogár lóg hátul a nadrágod szárán! Szent ég, mekkora!

- Semmi gáz. Keresünk egy botot. Le mered vadászni rólam? - nézett óvatosan hátra.

- Áá, de piszok nagy - nézte viszolyogva Tünde.

Hozott a bozótból egy hosszú faágat, óvatosan a nadrág és bogár közé dugta.

- Ne ragaszkodj annyira, te nyavalyás rondaság! - lökte le.

- Amíg magára talál, húzzunk el innen. Nézd, pár lépés, és ott vagyunk. A tábornál az emlékoszlop Lendvay István keze munkája, amit a kilátó 50 éves jubileumára készített el. Amint ígértem, itt keresünk pihenőhelyet - indult a sűrűbe Tünde előtt.

Kis nézelődés után rátaláltak egy fákkal, bokrokkal körülvett, kicsinyke tisztásra, amit szép zöld pázsit borított, de épp csak akkorka volt, hogy ketten elnyújtózhattak rajta.

- Úgy hírlik, a környező falvakban sokkal több a magas életkorú ember, mint az országban máshol.

- A sok hiedelem alapján arra kell gondolnom, Magyarország varázshegyén tanyázunk - nevetett Tünde.

- Lehetséges, de nem annyira, hogy erőt ne vehessenek rajtunk emberi érzéseink, úgyhogy a kérdésem: eszünk vagy iszunk előbb?

- Kezdjük ivással.

- Mikor ehetünk ismét közösen készített szendvicset? - borult el Levente tekintete.

- Ha igaz a babahír, rövid időn belül - próbálta vigasztalni Tünde.

- Én azt a rövidet sem bírom ki nélküled. Rengeteget töröm a fejemet, de annál okosabb ötlet, hogy hétvégenként szállodába menjünk, nem jut eszembe.

- Nekem sokkal jobb lenne, ha az én kis hajlékom megfelelné a mellettem szomorkodó férjelöltnek - ölelte át fél kézzel. - Naa, édeske, igazán, ne akard elvenni az én kedvemet is! Nézd, ez a kedvencem, ha nem szomorkodsz, megkapod - nyújtotta kedveskedve.

- Ilyen édes vigasztalásnak nem lehet ellenállni - mosolyodott el magához ölelve, miközben jóízűen beleharapott a kapott Stefánia szendvicsbe. - Guszta és isteni a fűszerezése!

- Apu anyukájától tanultam. Frissen, amikor még ropogósak a zsömlészeletek, sokkal fincsibb. A nagyi nem kimondottan konyhatündér, de a hideg ételek terén rendkívül kreatív. Téged elnézve, össze kell kapnom magamat, nehogy más konyhatudománya után sóvárogj mellettem. Sebaj, beiratkozom anyu főzősulijába, az egyik nagyi cukrász-, a másik szendvicsműhelyébe, és máris legyőzhetetlen leszek.

- Aha! Csak ha hagyom, kis makrancoskám! - csókolta szenvedélyesen a nyakába.

- Meglátod, győztes leszek! Nehogy már szégyent engedjek hozni szegény fejemre, hogy a gyerekeink ne az én, hanem az apuci főztjére áhitozzanak felnőttkorukban! Na, ezt felejtsd el! - csiklandozta, ahol érte.

- Márpedig lepipállak! - karolta át a derekát, maga mellé vonva a fűbe. - Most kezdj ki velem, ha mersz!

- Még hogy merek-e? - lendült támadásba. - Vonod azonnal vissza?!

- Vonnám én, de nem érek rá, egy kis harcias tündér támadását kell lokalizálnom - átkarolta, combját áttéve combjain, arcát vállgödrébe temetve szorította magához. - Szabadulj, ha tudsz!

Tünde megfeszítve magát, próbált védekezni. Pillanatok alatt összegabalyodva hancúroztak, amíg a lány pihegve el nem nyúlt Levente karjában.

- Csuda izgalmas élet lesz melletted. Imádom a játékosságodat - nézte hosszan, majd folytatta.

- Gyönyörű idill! A lány szellőben hajladozó lombkoronák, az erdő zsongító zümmögése... Mire emlékeztet az idill?

- Hmm... mire is? Romantikus erdei tisztásra... egy rajongó szerelmes őrzőangyal édes bosszújára.

- Engem az ő szíve királynőjére, aki édesgyengéden adta át magát neki... Folytasd!
- Mit szeretnél hallani?- túrt simogatva a hajába.
- Mesélj, mit érzel, mit gondolsz a jövőnkéről. Bármit, csak a hangocskádat hallhassam!
- Szabadságra engedtem a fantáziámat. Nézd csak, ott repül szélvészfényben, a gondolataimmal együtt. Nekem nem maradt más, mint a testemet bitorló oldhatatlan szerelem, vágy, amit neked kell előcsalogatnod belőle.
- A mámort keltő romantikus környezetben talán nem lesz nehéz... én máris csábulok... lássam, csábítani tudok-e?
- Csak nem hagytak cserben az érzékeid, drága őrangyalom? - simult hozzá nevetve.

3.

Felmentek a kilátóba. Körbesétáltak, szemet gyönyörködtető panoráma ragadta magával őket. Levente az eléjük táruló várromról mesélt:

- A Som-hegy északi, meredek bazaltpereme fölött, az elkülönült kis bazaltkúpon emelkedik ki a hatszögletű, csonkagúla alakú vártorony.
- Látom, bár épp csak kivillan a különleges alakú kupola a sűrű erdőből.
- Három oldalról járhatatlan, meredek sziklafal tartotta távol az ellenséget, a könnyen megközelíthető délin pedig a mély szárazárok, a két részből álló felvonóhíddal, valamint a lőrészekkel ellátott várfallal védték. Amikor osztálykirándulás alkalmával jártunk itt, bejutni nem lehetett, de negyedóra séta ide, kár lenne kihagyni az élményt, hogy közelebbről is megnézzük.
- Hogy hagynánk ki kirándulásunk végcélját? Jaj, de édes pillangó! Hogy repült ilyen magasra? - nyúlt utána.
- Hé-kés! nehogya vele repülj te is! - ölelte magához. - Meséljek neked a vár történetéről, vagy figyelmedet már sokkal inkább más köti le?
- Te kötöd le, édesem. Különböznöm is okosodnom kell, egy tanító néni nem engedheti meg magának a tájékozatlanságot.
- A vár eredetijének keletkezése ismeretlen. Annyi feltételezhető róla, királyi várként funkcionált. Bakócz Tamás építtette át olyanná, amilyennek ma a történészek elképzelik. A török időkben végvárként működött. Őseink fényes győzelmet arattak ugyan fölöttük, a vár mégis elveszítette védelmi jelentőségét. A Rákóczi-szabadságharc után önállóságát is. A tizennyolcadik század derekán Erdődy Kajetán gróf a vár alatti faluban építtette fel a pompás és ugyan-csak Som-várnak nevezett emeletes kastélyt - ma szocioterápiás intézet. Ehhez sok faragott követ hordtak el innen, ami felgyorsította a vár állagának romlását - sétáltak tovább.
- Csodálatos! Amerre a szem ellát, hullámos felszínű, megejtően szép táj - lelkendezett Tünde.
- A festői hegykoszorú legmagasabb csúcsa is csak hétszázkilenc méter, innen mégis égbenyúlónak tűnik.
- Valóban... ezt nevezik érzéki csalódásnak.
- Nézd csak! Neked is úgy tűnik, mintha keskeny csíkban meg-megcsillanna a Balaton vize a napfényben?

- Igen, káprázatosan szép! Mik azok a kiemelkedő csúcsok mögötte?

- A Balatonfelvidék bazaltkúpjai. A Balatontól jobbra pedig a zalai dombok. Min mélázik az én drága anyukajelöltem?

Tünde gyengéden lefogta a mellvéd alatt felfedezni vágyó kezét.

- Gyönyörű vagy. Valamitől nagyon megszédültem. Mit gondolsz, mitől? A szédítő magasságtól vagy valakitől?

- Fogjuk a magasságra, abból nem lehet baj.

- De abból annál inkább, ha nem válaszolsz a kérdésekre.

- Mint mostanában mindig - kettőnkön. Azon, vajon milyen év vár ránk.

- Elég lesz azt megélni, ne rontsd vele előre a hangulatunkat!

Tünde jobbra kapta a fejét:

- Nézd, milyen óriási madár! Mi lehet az? Ott repül a fák fölött - mutatta kezével az irányt.

- Semmi. Csak egy utálatos, figyelemelterelő boszorkány a söprűjén. Biztosan a régmúltból ittrekedt sólyom-szörnyeteg.

- Hogy beszélhetsz így a sólyomról? Olyan szép madár volt.

- Én undoknak és csúfnak láttam, mert elrabolta tőlem a figyelmedet.

Tünde elgondolkodva nézte, majd kissé komolyan kérdezte:

- Nem fogsz belőlem kiábrándulni, ha szülés után meghízok?

- Örült büszke leszek rád! Nem csak anyuka leszel, de úgy is fogsz kinézni.

- Szóval értsem úgy, nem vagy velem megelégedve.

- Ne izgass, te... te imádnivaló angyal! Tudom, csupán női hiúság áldozata vagyok, de tessék végre elfogadni, nem az alkatodba voltam, vagyok és leszek szerelmes, hanem beléd, te édes, nélkülözhetetlen Kéessy Tünde! Most azonban, ha nem akarod, hogy elcsábuljak, induljunk tovább!

Kellemesen emelkedő, hűvös erdei ösvényen jutottak fel a várhoz.

- Csodálatos környék! Nem lenne rossz valahol itt élni - sóhajtott Tünde, miközben kiléptek a fák közül.

- Nem bizony, csupán őseink életmódját kéne megszoknunk, mert sehol egy kút, hogy a vezetékes vízről szót se ejtsek.

Ebben a pillanatban az erdőből nagy robajjal rontott közük egy fekete gombolyag. A lompos farkú, nagy, lógó fülű, középtermetű keverék kutya nyelvlógatva rohanta körbe-körbe őket. Közben játékosan nyalogatta Tünde bokáját. Levente óvatosan a lány elé állt és nyugodt, barátságos hangon beszélt a kutyához. Épp szemkontaktusba kerültek egymással, amikor a fák közül lihegve szaladt ki egy 10-12 éves körüli kislány. Hosszú, szőke haja lófarokba volt fogva. Feje tetején hatalmas kék masni billegett. Kipirult arccal állt meg.

- Csókolom! Ne féljenek, nem harap, csak játszik. Morzsi, gyere ide! Ugye, a várat tetszenének megnézni? - hadarta lihegve.

- Szia! - köszöntek egyszerre.

- Igen, amennyire így kívülről lehetséges - mondta mosolyogva Levente.

- Meg lehet belülről is, csak egy kicsikét kell várni, amíg nagypapi visszaér. Délelőtt vele vagyok itt.

- Csak nem itt éltek a várban? - kérdezte meglepetten Levente.

- De igen. A keleti szárnyban, ahol a katonák laktanyája volt, lakást csináltak nekünk, hogy éjjel-nappal őrizhessük a várat. A nagypapám csak vízért és borért ment le.

- Nincs a várban víz?

- De van, csak a papa a forrásvizet szereti inni, ezért nyáron mindig lesétál inkább érte.

- Te vagy az előfutár?

- Igen, mert elő kell készítenem az ebédfőzést - mondta megfogva az ugrabugráló kutyát. - Morzsi, maradj már! - próbálta megfékezni.

- Engedd el nyugodtan a kutyusod, nem félünk tőle - mosolygott kedvesen Tünde a kislányra.

- Jó, de nagyon ugrálós fajta, és akkor már nem tudom megfogni.

- Sajnos a nagypapádat nem tudjuk megvárni, mert bezárnak a múzeumok, de nagyon örülünk, hogy téged megismerhettünk - simította meg az arcát Tünde.

- Olyan kár, pedig a papa nagyon finom pásztoros pörköltet főz ám, bográcsban. De azért is nagy kár, mert apukám megengedi, hogy én kísérhessem körbe a vendégeket. Akkor most láthatná nagypapi, hogy tudok mindent a várról, amit csak kell.

- Efelől nincsenek kételyeink, nagyon okos, talpraesett kislány vagy! Igazi várhölgy - simította meg Levente is a karját. - Jövünk még ide, akkor téged kérünk meg, hogy vezess minket körbe.

- Mikor, holnap?

- Nem, kicsim, sajnos, holnap már messze járunk, de majd megírjuk neked levélben, hogy mikor - ölelte magához Tünde. - Igaz is, mit írunk a borítékra, hogy biztosan megkapjátok?

- Jaj, azt nem is tudom... ! Apuci vagy nagypapi nevét kéne? - gondolkodott el. - Na, végre eszembe jutott, kaptunk már úgy levelet, hogy a várgondnok részére. Hetente kétszer megyünk le Vásárhelyre megnézni, van-e postánk. De ugye, biztosan nem tetszenek elfelejteni?

- Ebben olyan biztos lehetsz, mint ahogy most itt állunk - erősítette meg Levente.

- Jó, de biztos legyen ám, mert megmondom a papinak is, meg apucinak is.

- Oké, drága, mondd meg bátran! Most pedig mennünk kell, védj hősiesen a várat, amíg egyedül vagy! Látom, remek segítséged van hozzá.

- Igen, Morzsi nagyon bátor.

- Szia, a legközelebbi viszontlátásig - puszilta meg Tünde a kislány mosolygós pofiját.

- Szia, kis várúrnő - simította meg Levente a karját.

Megfordultak, Levente az előttük meredeken lefelé kanyargó ösvényt nézte:

- Mit gondolsz, merjük vállalni? Csaknem légvonalban lehetünk az autóval, 10 perc alatt ott lennénk.

- Vágjunk neki! - nézett rá biztatóan Tünde.

- Maradjunk a fűvön, itt talán nem olyan veszélyes.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET SÉTA A VÁRBAN

1.

Tünde és Levente maguk mögött hagyva a régmúltból visszavarázsolt Som-hegy mesevilágának romantikáját, Királyvár felé vették útjukat.

- Rengeteg látnivaló lenne még - szólalt meg Levente -, egyszer itt tölthetnénk egy egész nyarat. Már tinédzserként, amikor körbejártuk a barokk városokat, ez volt a vágyam.

- Bevéstem a jövőnk naplójába. Mesélj Királyvárról, amíg odaérünk!

- A déli Bakonynak ebben a magasságában ered a meredek falú völgyekben kanyargó Séd patak, ami Királyvár délkeleti részén lépi át a városhatárt, hogy ott éles „S” kanyarral északi irányt véve, megkerülje a Várhegyet, és a varázslatosan szép völgyein át térjen vissza az eredeti törésvonal mentén húzódó árokba. Patak mivolta ellenére hetven kilométer hosszú. Múltját árvizei tették veszélyessé. Hídjai közül legismertebb a Viadukt néven közismert Szent István völgyhíd, Királyvár egyik jelképe. Ezen keresztül hagyja el a nyolcas út a várost. Folly Róbert tervei alapján ezerkilencszázharmincnyolcban készült el. A Séd-völgyet mintegy ötven méter magasan íveli át. Pompás róla a kilátás kelet felé a Várhegyre, nyugatra a Betekints-völgyre, északra a Bakony csúcsaira. Búcsút vehetnénk róla a Som-hegytől, de szívesebben tenném egy másik alkalommal.

- A kissé megviselődött lábaim hálásak érte.

- A híd érdekessége, hogy mindkét vége hegysziklába ékelődik be. Ennek jelentősége, hogy a forgalom rezgéseit a sziklák nyelik el, kímélve ezzel a híd szerkezetét. Leparkolok pár percre, meg kell néznünk a térképet.

Kis ideig nézte Tünde fáradt arcát, majd elmosolyodva mondta:

- Esti patakparti sétát terveztem, de látom, fáradt vagy.

- Nem tagadom, de emiatt nem mondunk le róla.

Átfogta a vállát, elővette a kesztyűtartóból a térképet. Kis böngészés után mutatta:

- Nézd csak, Tündérkém, itt vagyunk, itt pedig a csárda. Leszel a mitfahrerem?

- Szívesen. Ebbe is bele kell tanulnom.

Kis tanulmányozás után Leventére nézett:

- Oké, indulhatunk! A következő szűk utcába fordulj be, majd az első lehetőségénél egy jobb „S”-kanyarral máris a szálloda irányában vagyunk.

- Aha! Csodás! Sokkal közelebb van, mint gondoltam. Kitűnő parkolója van.

- Még ne hozd a táskákat, kicsit nézzünk körül!

- Hihetetlenül gyönyörű az arcod a lemenő nap tükrében - ölelte át a vállát. - Amíg körbeérünk, pár szót mondanék a vendéglőről, ha le tudom még kötni a figyelmedet.

- Próbálkozz, hátha sikerül - kacagott Tünde.

- A város legszebb részén vagyunk, máris erdei környezetben. A vendéglő története a régmúltba nyúlik vissza. A hajdani csárdát a XVIII. század végén építették. Romantikáját hatalmas gesztenyefáinak köszönheti. Jelenlegi tulajdonosa őrzi az évszázados emléképület hagyományait. Kitűnő magyaros konyhája van. A többit bízzuk a tapasztalatainkra!

Közben visszaértek a bejárathoz. A formaságok elintézése után átsétáltak a parkosított udvar legeldugottabb zugában megbújó apartmanhoz.

- Isteni a kilátás! Mintha az erdei panzió apartmanjában lennénk - lelkengett Tünde.

- Neked aztán érdemes örömet szerezni - ölelte magához Levente.

- Jutalmul csókolj meg, olyan leventésen! - simult a karjaiba.

A kellemes fürdéstől felfrissülve, ízletes vacsorától eltelve álltak az erkélyen.

- Sétára kínálkozó idő van, ha nem ment el tőle közben a kedved.

- Jaj, dehogy! Csábítanak a sejtelmes fények, kellemes a friss erdei légáramlat.

- Ejha, mintha hűlne a levegő! Vegyünk magunkra meleg pulcsit és indulhatunk. Közben mondok pár dolgot a Séd patakról és völgyéről, amik a másik jellegzetességei a városnak. A Betekints-völgyből keskeny szoros vezet át a Fejes-völgybe. Itt van a Kittenberger Kálmán Növény- és Vadaspark, a mintegy százhusz állatfaj négyszázötven példányával. A hagyományos és egzotikus fajok mellett láthatunk olyan zoológiai ritkaságokat, mint a szumátrai tigris, a karakara vagy a Dávid-szarvas. A gyerekek pónilovagolhatnak, pónikocsikázhatnak. Van itt nekik állatsimogató.

- Akkor pár év múlva itt a helyünk - kacsintott Tünde Leventére.

- Meghiszem azt! Egy hároméves gyerkőccel már komolyan lehet az országot járni. Folytatom: az állatkert ezerkilencszázötvennyolc óta fogadja látogatóit. A tíz hektárt meghaladó terület, a Bakonyt hűen idéző természetes környezet, a vár és a kettőt összekötő vadregényesen kanyargó Séd-völgy vonzó kirándulóhely Királyvár szívében, az állatkert fölötti dombon levő háziállat-bemutatóval, lovas pályával. Ez utóbbiról izgalmas lovagtúrákat szerveznek a környékre.

- Mire legközelebb jövünk, feltétlenül megtanulok lovagolni.

- Romantikus elképzelés. Az évezredet átölölő város történelmi hangulatát Cholnoki Jenő fogalmazta meg találóan. Bár nem szó szerinti az idézet, de a lényeg: Királyvár a kanyargó Séd patak két partján fekszik, vagy inkább ágaskodik. Alig van vízszintes utcája. Ami azt jelenti, a többségük a város közepén emelkedő dolomitsziklára épült Várhegyre kapaszkodik. Hh... elvonja figyelmemet a patak csobogása, a fák közt suhanó szellő halk zizegése. Mernéd itt tölteni velem az éjszakát?

- Meglehetősen romantikus, de veled igen. Valóban sejtelmes az erdő sóhajszerű susogása.

- Édes vagy! Pár perc, és odaérünk a kolostor-maradványhoz, amit első Szent István király és Gizella királyné alapított, építtetett. Ezerkilencszázharminchatban tárták fel. A legenda szerint itt készült az uralkodó pompás koronázási palástja, aminek gazdag hímzése magába foglalja István király egyetlen hiteles képmását. A palást elkészítésébe Gizella királyné is besegített.

Megálltak, a hirtelen támadt csendet, a rájuk boruló sötétséget figyelték pár másodpercig.

- Forduljunk vissza, életkém, úgy érzem, ez vihar előtti csend.

Futólépésben mentek, de csakhamar megnyíltak az ég csatornái. Valóságos vízőzön zúdult a nyakukba.

Reggel Levente ébredt előbb. Először az ablakra, majd az órára nézett. A beszűrődő félhomály láttán meglepetten vette tudomásul, nyolc óra. Szívesen visszaaludt volna még, olyan nyomott volt az idő. Tünde szép vonású arcát nézte. „Mint egy édes hajasbaba” - gondolta. Ösztönösen vonta magához. A lány szeme csukva volt még, de ajkát csókra nyújtotta.

- Amint hazautazunk innen, bejelentkezünk a tanácsnál - jelentette ki határozottan Levente.
- Ébresztőnek nem rossz gondolat - mosolyodott el Tünde álmoskásan. - Zsarolsz vagy fenyegetsz?
- Zsarollak, fenyegetlek, magamba olvasztalak, hogy soha többé ne kelljen elengedni téged! - simogatta érzéken. - Te kérdezted az eljegyzésünkkor, meddig leszek képes elviselni a kisajátító szerelmedet, most mégis te menekülsz tőlem?
- Hát persze. Legalábbis tennék egy bátortalan kísérletet a nap kezdésére, ha az imádott vőlegényem egyetértene vele - pusztította meg kacagva.
- Ha ez egy közös fürdővel párosulhat, vágyad máris teljesítve!
- Engedek az erőszaknak, én drága zsarnokom!

Miután elkészültek, az erkélyen nézelődtek.

- Ejha! Pár óra alatt milyen komisz idő lett a forró nyárból! - borzongott meg Levente, Tünde derekát átkarolva. - Szegény fák, hogy hajladoznak a viharos erejű szélben.
- Brr! Még jó, hogy hoztunk meleg holmikat - bújt hozzá Tünde vacogva. - Itt sokkal szélsőségesebbnek tűnik az időjárás, mint amihez otthon szokva vagyunk.
- Nem csak tűnik, de az is. Sokat olvastam az északi szél romboló hatásáról, ami a hegy északi lejtőjéről teljesen lesodorta a talajréteget. Ebben a barátságtalan időben van kedved a patak völgyi sétához, vagy ülünk kocsiba?
- Csak nem képzeled, hogy lemondok a vadregényes romantikáról? Különben is ma egészen más arcát mutatja majd a völgy.

A fák védelmében, ahol csak hallották a tomboló szél zúgását, füttykoncertjét, kellemesebb volt a séta, mint gondolták.

- Te még a vad szélvihart is képes vagy megszelídíteni - vonta be Levente a lányt az erdő sűrűjébe. - Isteni a friss levegővel keveredett parfümöd illata. Csodálatos veled az országjárás. Bár tompítja éberségemet az izgalmas személyiséged, mégis ellensúlyozni tudod a rám tapadó, érdeklődő tekintetteddel - temette arcát a jó illatú, selymesen vállára omló hajába.
- Indulnunk kéne - simogatta Tünde kibontakozva öleléséből.
- Imádom az érzéki leszerelésedet, akkor is, ha most igencsak nehezemre esik elengedni téged.
- Nézd csak, máris ott tornyosodik fölöttünk a Várhegy! - mutatta, hogy elterelje magáról a figyelmét.

Levente megcsókolta, majd nevetve mesélni kezdett:

- A város és a vár történelme szorosan összefonódott. Anonymus szerint a vár már a honfoglalás előtt állt, de az oklevelek Géza fejedelem és I. Szent István nevéhez kötik - indultak fel a lépcsőkön. - Az esztergomi és székesfehérvári várakkal együtt egyike volt legkorábbi kővárainknak. A középkorban két részből állt, melyeket árok választott el egymástól. Az évszázadok során a már említett északi szél pusztító hatására többször esett tűz martalékává, amikor is mindig a kor építészeti stílusának megfelelően építették újjá. Épségben csak a dél-

nyugati bástyája maradt ránk - álltak meg kifulladásra. - Nem könnyű felkapaszkodni szembe-széllel az idő szárnyán a múltba, de majd meglátod, megéri.

- Izgalmas látvány a kanyargó völgy a hajladozó fák koronáinak hullámvázában - nézett vissza Tünde.

- Igazad volt, ma újabb tájat varázsolt elénk a természet. Nézzük, mi maradt meg olvasmányaimból a várról! A török uralom alatt tízszer cserélt gazdát. A hatalmas méretű újjáépítés kezdete Padányi Bíró Márton püspök, befejezése Mária Terézia királynő nevéhez fűződik. Az előttünk pompázó püspöki palotát, ami a tér meghatározó épülete, Koller Ignác püspök építtette. Erre juthatnánk át a Várhegy parkosított felére, ahonnan remek kilátás nyílik a Viaduktra - mutatta a keskeny átjárót -, de az időjárásra való tekintettel erről lemondunk. Az épületek védelmében elsétálunk a vár északnyugati csücskéhez, ahol a várost őrző monumentális királyi pár szobra áll, amit Ispánky József készített a király halálának kilencszázadik évfordulója alkalmára. Nézd, milyen sejtelmes a lábunk előtt heverő völgykatlan. A kanyarulatban, a fák takarásában bújnak meg Árpád-házi Szent Margit - IV. Béla lányáról elnevezett kolostor romjai. A király ott neveltette őt hat évig.

Tündére nézett, magához vonva folytatta:

- Ha kicsit jobbra nézel, láthatod az erdőt, ahol az izgalmasan romantikus délutánt töltöttük. Hmm... jó egy hete lettél az enyém, máris fejtörést okoz felidézni, hány erdei tisztást pecsételtünk meg szerelmünkkel.

- Nana, ott még csak ártatlan hancúrozásra, csókolózásra emlékszem - kuncogott Tünde.

- Na persze... csak vette volna valaki videóra, akkor talán még te is többet látnál bele, mint ami valójában történt. Tök egyértelműen tornyosodtam föled - kajánkodott Levente.

- Ha nem hagyod abba, leugrom innen - fenyegette meg mosolyogva.

- Ja-ja, ha hagyom. Akkor vissza a múltba! Mellettünk van a Gizella Királyné Múzeum, ami a tizennyolcadik század végén épült. Vannak emlékfoszlányaim, mit olvastam róla, de inkább egy másik alkalommal belülről is megnézzük. Mit tudsz Gizella királynéről?

- Amit a történelem könyvekből olvashattam.

- Én is csak valamivel többet: kilencszáznyolcvanöt körül született, ezerhatvanöt május hetedikén halt meg. Második Henrik bajor herceg lánya. Kilencszázkilencvenötben kérte meg a kezét Géza fejedelem István fiának. A királynénak elévülhetetlen érdeme van a kereszténység elterjesztésében. A királyi párnak több gyermeke született, de csak Szent Imre herceg érte meg a felnőttkort. Voltak olyan hiedelmek, hogy a királyné itt halt meg, itt temették el, de a valóság: Aba Sámuel halála után visszatért Bajorországba. Belépett a passauai apácakolostorba, aminek később főnöknője lett. Először a tizennyolcadik században kezdeményezték, majd ezerkilencszázhetvenötben avatták boldoggá.

- Mi a csudát kellett háromszáz évig gondolkodniuk rajta - csóválta a fejét Tünde.

- Úgy látszik, a papok malmai lassan örölnek - mosolyodott el Levente, majd folytatta: - Fordulj meg, a múzeummal szemben van a vár - egyben a város - meghatározó épülete a Szent Mihály Székesegyház, amit a királyi pár alapított és építtetett. Az oklevelek Magyarország első székesegyházának tartják. Az eredetije sajnos a tizenharmadik században tűz martalékává vált a Káptalani Főiskolával, gazdag könyvtárral, levéltárral együtt.

- Jézusom! - torpant meg Tünde. - Mekkora macsek! Atyám! Milyen villámgyorsan ment fel a háztetőre!

- Valamitől nagyon megijedhetett - nézett a hatalmas szürke állat után Levente, majd körül-nézett. - Aha, nézd, ott loholna utána az a fekete kutya, ha a gazdija nem fogná - kereste tekintetével az ijedtében mögé bújt Tündét. - Hova tűntél, megvagy még? - fordult meg.

- Oké, látom, pórázon csüng őrondasága. Na, szép! Nincs több eszem, mint annak a buta macseknek - mosolyodott el.

- Elég rémisztő látvány a borjú nagyságú bozontos csúfság. Engem sem töltött volna el boldogsággal, ha szabadon lófrál. Hh... hol is hagytam abba? Ja igen... A többször leégett templomnál. Nyugati homlokzatán a latin felirat jelentése: „Romokból ékesített engem a kegyelet”. Ha itt élnénk, biztosan itt mondanád ki nekem a boldogító igent te... te édes, félős nyuszika - pöccintette meg játékosan az orrát.

- Te ronda csúfolódó, ezért meglakolsz! - nevetett.

- Boldogan válok a bosszúd áldozatává, de előtte nézd meg a Szent György körkápolna maradványait - sétáltak tovább. - A legenda szerint a legősibb templom, ami Géza fejedelem idejében kulturális központtá fejlesztette a várost. Első Szent Imre herceg itt tette le szüzes-ségi fogadalmát.

Annyira lefoglalták gondolatai, fel sem tűnt neki, hogy magának mesél. Oldalra tekintett, majd csodálkozva lépett vissza a lány mellé. Fejcsóválva kérdezte:

- Min töprengsz ennyire, te kis elveszett - ölelte át a vállát.

- Hogyhogy elveszett? - nézett rá meglepett csodálkozással.

- Ó, semmiség, csak a rettenetesen elfoglalt menyasszonyom azt sem vette észre, hogy magányosan merül bele a romok látványába.

- Aha! Beszélgethetnénk róla, melyikünk a szórakozottabb, aki egy helyben nézelődik, vagy aki továbbsétál anélkül, hogy észrevenné, nincs kinek meséljen.

- Elméláztam. A kápolna feltárása ezerkilencszázötvenhétben történt. Arra gondoltam, jó lett volna Hungler József tanár úr tanítványának lenni. Ő kezdett itt ásatásokat a diákjaival. Ekkor találtak rá az ezernégyszáznolcvanhatban ide temetkezett Vetési püspök vörösmárvány sír-
emlékére, aminek darabjait - gondolom - láttad a romok között.

Tünde bólintott. Lassan sétáltak tovább.

- Az egyhajós ferences templom és kolostor kriptájába helyezték örök nyugalomra Ányos Pál költőt, pálos szerzetest. Nézz kicsit feljebb! A homlokzaton van a magyar felvilágosodás szomorú hangvételő lírikusunk emléktáblája és versidézte, aki ezerhétszázötvenhat-ezer-hétszáznyolcvannégy között élt.

3.

A templomból ekkor lépett ki Réti Tamás, egy alacsony, csinos, mosolygós lánnyal.

- Sziasztok! Bocsánat a tegezésért! - nézett kezét nyújtva Leventére, majd Tündére mosolygott. - Amint látom, hasonló a kulturális érdeklődésünk.

- Úgy tűnik - válaszolt kelletlenül Levente.

- Engedjétek meg, hogy bemutassam az unokahúgomat - nézett a lányra.

- Réti Barbara - nyújtott kezét Leventének, majd megpuszilta Tündét. - Örülök, hogy megismertelek. Tomi sokat mesélt rólad.

- Igazán? Vajon mit? - kérdezte meglepett értetlenséggel.

- Ne légy ennyire meglepve, kicsit túloztam, a nyaralásával kapcsolatban rólad is. Kellemetlen ez a jeges szél, nem jó ácsorogni. Remélem, összefutunk még - puszilta meg ismét Tündét, Leventére mosolygott és továbbindult.

Levente lehangoltan ment Tünde mellett.

- Ugye édeske, nem fogod a hangulatunkat mételyezni? - simította meg a karját.

- Nem - mondta kurtán, és a tér felé fordulva beszélt tovább. A tizenharmadik század elején Gizella királyné emlékére épült kápolna a város legrégebbi épülete. Bár ez sem az eredeti formája - hadart, lépteiket felgyorsítva.

Tünde megállt, szomorú tekintettel nézte.

- Bocsáss meg, Tündérkém, esküszöm, veled semmi problémám nincs. Úgy tűnik, ez a fickó lesz a mumusom. Nehéz volt visszafogni magamat, olyan pimaszul bámult mindvégig téged. Szépen kérlek, adj időt, hogy oldódjon bennem a feszültség.

Egymás szemébe néztek, majd Levente homlokra puszilta, átfogta a vállát és tovább mesélt:

- A kápolna előtt álló Várkút fűrásának idejét nem ismerjük. Mélysége negyvenegy méter lehet. Nézd csak, itt jöttünk fel! - pillantott mosolyogva a lépcsősor felé.

- Csaknem négy órája. Örülök, hogy visszatért a jókedved - simult hozzá Tünde.

- Édes vagy! Nem félsz tőle, hogy a bájosságod gyakoribb megbántódásra készíten?

- Akkor csalódnai fogsz, mert csak valós megbántottságért jár a vigasztalás - mondta mosolyogva.

- Hmm... Nem méred te olyan szűken a kedvességedet, mint állítod.

- Nem, de nevelési célzattal kénytelen leszek - komolykodott.

- Akkor inkább mesélek. Szóval a tér egyik ékessége a már említett érseki palota. Nem csak a várból van gyönyörű kilátás a városra, de a belvárosból is szemet gyönyörködtető. A keleti oldalán lévő belső terasza vagy sétálókertje hatvan méter magasra emelkedik a város fölé. A tér névadója a Szentháromság szoborkompozíció, amit Padányi püspök rendelt meg.

Tünde eltűnődve hol az érseki palotát, hol a szoborcsoporthat nézte.

- Mi foglalkoztat ennyire?

- Szerinted egy ilyen tartalmas vársétát hogy lehet érdekessé tenni osztálykirándulás alkalmával, ahol a gyerekek többsége mindent uncsinak tart, ami a sulival kapcsolatos?

- Mondjuk, mielőtt elviszem az osztályt, érdekes, játékos feladatokat találok ki: totót készítek, amit a helyszínen töltünk ki. Vagy versenyeztetem őket, ki talál több még nem ismert adatot. Fel lehet fedeztetni velük különlegességeket, amik nem szembetűnőek. Lehet az útikönyvekből, tájékoztatókból kigyűjteni érdekességeket. Szerintem a lényeg az, mindent csináljunk közösen. Ha látják a felfedezés, gyűjtés izgalmát rajtam, kedvük lesz hozzá.

- Hmm... érdekes, amiket mondasz. A gondolatod továbbfejlesztve, lehetne érdemjegyért velük összeállíttatni kvízkérdéseket a látottakból, amiket aztán később műveltségi vetélkedőn hasznosíthatnánk. Vagy jelentkezés alapján előre kioszthatnánk egy-egy emlékmű ismeretét, amiről a helyszínen jelentkezés alapján közülük beszélhetne valaki.

- Jobbnál jobb ötletek. Na látod, csak be kell indítanunk a fantáziánkat. Mondd, szépségem, nem azért foglalkoztat a kérdés, mert számodra is rém uncsi a szövegelésem?

- Nem, te csúnya kételkedő! A kollégáim jutottak eszembe, miket vetnek fel az értekezleteken. De ha a dicsőítésedet szeretnéd hallani, a lebilincselő meséidre soha nem unnék rá.

- Mit tagadjam, jólesik, hogy ilyesmivel is magamra tudom vonni a figyelmedet. Azért is megnyugtató számomra, mert komolyan gondolom, diploma után átnyergelek a pedagógus hivatásra. Nézd csak, beszélgetés közben a vár déli részéhez értünk. Látnivaló akad itt is, de mielőtt belefognánk, javaslatot tennék egy fincsi ebédre.

- Csak nem megéheztél?

- Mit tagadjam, harciasan követelőzik a belügyminiszterem is, de erre inspirál a jeges szél, no meg a több órás séta.

- Nem vagyok a jónak elrontója, de hol van a közelben étterem?

- Átsétálunk a Várhegy legdélibb részén lévő térre, ami látszólag elkülönül a vártól, de szerves része annak. A tér kis dombon van. Hajdanában az volt a város piactere, amit az impozáns városháza ural - egyben összekötő kapocs is a tér és várnegyed között. Parancsolj, hölgyem, máris a lenyűgöző háromszögletű téren vagyunk. Körülötte minden ház műemléképület, amiket annak idején a város gazdag polgárai építtettek. Egyik közülük a számunkra jelenleg legfontosabb az átellenben lévő - a város legrégebbi vendéglője. A tizenkilencedik században épült, ma szálloda. Történelmi érdekessége: állítólag ezernyolcszáznegyvennyolc márciusában itt járt Petőfi Sándor a nejével, akik itt töltöttek pár éjszakát.

Átsiettek az épülethez. Beléptek a kellemesen meleg étterembe.

- De izgi lenne korabeli étkezésletből ebédelni - mosolygott Leventére Tünde.

- Ha létezik még ilyen, a kérésed teljesítve! - vették az irányt a toalett felé.

Majd a legtávolabbi asztalhoz kíserte Tündét, ahonnan jó kilátás nyílt csaknem az egész térre. Miután megegyeztek a menüben, hívták a pincért. Kis egyezkedés után teljesült Tünde óhaja, korabeli étkezésletben szervírozták az ebédet, amit jóízűen fogyasztottak el. Kávézás után visszasétáltak a várnegyed déli részéhez, ahol Levente folytatta az ismertetést:

- A Tűztorony - akárcsak a vár - több kor stílusjegyét hordozza magán, ami igazolja, hogy többszöri tűzvész, földrengés, idegen hatalmak áldozatává vált. Az alapja IV. Béla idejéből származik, első emelete, és az erkély barokk vonásokat mutat, az órája - ami negyedóránként üt és minden egész órakor - Csermák Antal verbunkos dallamait játssza, copf stílusú. Eredetileg őrtoronynak szánták, a török uralom végéig védelmi célokat szolgált, majd innen figyelték a várost fenyegető tűzvészt.

Meséjét a toronyóra kellemes zenéje szakította félbe.

- Felmegyünk a negyvennyolc méter magasban levő körerkélyre, ahonnan nem csak az ellenség figyelhető, de a város panorámája is gyönyörű!

Felérve körbesétáltak.

- A volt Fecskendőház - sréhen alattunk - a régi várfalból készült, a város tűzoltószertára volt. Falfülkéjében Szent Flórián, a tűzoltók védőszentjének szobra áll. A felirata: „Városi polgárok pénzén épül e ház, / Itt tűz pusztítás VÉDELME eszköze ÁLL.” Ennek érdekessége, hogy a pirossal kiemelt nagy betűk római számok, amiknek összege az épület építésének évszáma: ezernyolcszáztizennégy.

- Hmm... Valóban varázslatosan szép Királyvár, nem csodálom, hogy anyu rajong érte. Szívesen sétálnék vissza a mesébe illő patak partján, ha nem ólomként húznának le tagjaim.

- Két olyan zsúfolt nap után, mint amiben részünk volt, magam is osztozom a fáradságodban - pusztította meg -, ráadásul az egyre komiszabb időjárás sem kedvez a sétához. Úgyhogy azt javaslom, annak ellenére, hogy a várnegyedhez hasonlóan a belvárosban is lenne bőven néznivalónk, üljünk be a szemközti presszóba, hívjunk taxit. Amíg értünk jön, felmelegedhetnénk egy forró kávé vagy tea mellett.

- Oké. Közben elmondod, milyen főbb nevezetességeket hagytunk ki - sétáltak át a várkapun - a hősök kapuján -, ami a második világháborúban elesettek emlékére készült.

Maga elé engedte Tündét. Amint beléptek, eléjük ment a felszolgáló, Levente megrendelte a forró teát. Mire helyet foglaltak, már az asztalon volt.

- Sok minden kimaradt, de felsorolásuk mit sem ér. Újabb érv, vissza kell ide jönnünk hosszabb időre.

- Efelől nincs kételyem, hiszen a várat is csak felében harmadában ismertük meg.

- Húha, fizetnünk kell! Ha jól látom, itt van értünk a taxi.

TIZENHATODIK FEJEZET A SZÁZADOS

1.

Gaál százados belépve a kerületi rendőrség épületébe, nagyot szippantott a levegőbe. Megállt, engedte, hadd rohamozzák emlékei. Mintha évek óta nem járt volna itt. Pedig csak annyi a változás: nem látogatóként jött, végleg itthon marad. Megszédült az érzéstől. Kóvályogva lépett be a liftbe, komótosan nyomta meg a második emelet gombját. Amikor felért, örömittasan szökkent ki, loholt a főnöke irodája felé. A folyosó közepén megállt. Ismét teleszívta magát a kissé füledt, dohányoszagú levegővel. Mámorító volt tüdején, testén át érezni: itthon van! igen, itthon. Neki ezek az ódon falak, a csaknem levegőtlen, szűk folyosók jelentik a szabadságot, az otthon édes fogalmát! Méltóságteljes léptekkel tette meg az utolsó métereket. Megállt a titkárság előtt - tőle szokatlanul -, kopogott, mielőtt - nem lökte - nyitotta az ajtót. Kicsattanó jókedvvel lépett be. Egyenesen Csillához ment, átölelte, egy pusztit lehelt a meglepett titkárnő arcára:

- Szia, titkárnők gyöngye! Végre ismét a te kedves, mosolygós arcod fogad! Itthon vagyok, drága! Végleg itthon! A két év külszolgálat értette meg velem, nem tudok e nélkül a város, a - régen börtönnek érzett - épület nélkül létezni! Érted ezt, drága csillagom? Az eszemet veszttem az örömtől: soha többé nem kell vendégnek éreznem magamat a saját hazámban, soha többé nem megyek hosszú távra Berlinbe, sehova az országhatáron kívül! Ezt fogadtam meg, amikor másfél órával ezelőtt átléptem a magyar határt. Tudod, milyen rohadt rossz érzés magányosan bolyongni kinn az idegenben, ahol mindig elveszettnek érzed magadat? - hadarta szinte egy szuszra.

Amikor végre levegőt vett, Csilla szólalt meg mosolyogva:

- Szia, Gyuri! Csillapodj már! Úgy lelkendezel, mint egy éretlen kamasz!

- Soha ne tudd meg, milyen kínzó érzés a honvágy. Távol élni a hazádtól, szeretteidtől, ahol a pazar, luxus körülmények között nincs komfortérzeted, mert a megszokott, kopott foteled hiányzik veszettül. Brr! Elviselhetetlen! Hogy vagy, drága? Mondj már valamit! Sikertől kihevered az elmúlt hetek borzalmait? - hadart ismét felpörgetett lelkesedéssel.

- Ha szóhoz engednél jutni, is zavarban lennék, melyik kérdésedre, felvetésedre válaszoljak. Örül neked mindenki. Dini éjfél óta nem alszik izgalmaiban. Nála lakom, jól vagyok. Menj, ne várakoztasd őt!

- Muszáj a csodálatomat szavakba önteni, gyönyörűbb vagy, mint valaha! Puszikállak! Oké, megyek, mielőtt féltékenykedni kezd rám kedvenc főnököm - nyitott be a párnázott ajtón.

- Szia, Dini bá'! Remélem, nem rántunk kardot az iménti udvarlásom miatt? Bocsáss meg, muszáj volt levezetnem az örömittas felindultságomat, mielőtt fenséges színed elé lépek. Két év rettenetesen hosszú volt! De vége! Meg kell állapítanom, jó hatással vagytok egymásra. Csilluka szebb, mint valaha, te legalább tizenöt évet fiatalodtál - darálta ismét egy szuszra.

- Szia, te kópé! Állítsd le magadat! Ne hordj össze hetet-havat!

Felállt, tőle szokatlan módon magához ölelte legmegbízhatóbb beosztottját, majd kajánkodva folytatta:

- Na, ezt a játékot felejtse el! Pár kedveskedő mondattal nem vesz le a lábamról! Igenis, féltékenykedni kezd, sőt, amíg kint tette a szépet Csillukának, kitaláltam a büntetésedet. Leülök velem szemben és várom a higgadt jelentésedet! - ült ki arcára széles mosolya.

- Jó, de a feszélyezett viselkedéstől egyből elveszítem a humorérzékeimet, morcossá válok, ez pedig a te büntetésed - ült le vele szemben nevetve a kijelölt helyre.

Az ezredes elkomolyodva folytatta:

- Úgy tűnik, méltó utódot találtál magad helyett, és a téled megszokott, aprólékos precizitással adtad át a feladatot. Előreláthatólag Nándival is remekül együtt lehet működni, bár a kimért, hivatalos stílusát nehéz lesz megszoknom.

- Remek srác! Amolyan hivatalnok típus. Marhászkodni valóban nem lehet vele, de ha kizökkented a zárkózottságából, megbízható, igaz barát. Munkabírása felülmúlhatatlan. Precíz, na és nem elhanyagolandó, Csillukának tizedére fogy a teendője mellette, ő még a magánleveleit is jelentés formában írja - kacsintott főnökére -, személyisége sokkal jobban illik a németek rideg, távolságtartó magatartásához, mint az enyém. Én mindig kakukktojásnak éreztem magamat köztük. Szóval Nándival megfogtad az isten lábát. Na, de térjünk a tárgyra! Amint jeleztem, Ádámot kamufeladattal küldte haza Müller úr. Utasítása szerint pár napig végezheti, amit ősszel félben hagyott, hogy feltérképezhessék kapcsolatait, mozgásterét. Ezt követően Nadina veszi át fölötté a főnökösdit, és közli vele valódi feladatát: Levente gyors beszerzését - szeptemberre Berlinben kell lennie. Müller úr nehezen boldogul Ádám nélkül. De talán még nála is fontosabb számukra a két kutatóintézet.

- A vidékiben, hála a mindenhatónak, no meg a jó szimatomnak, beépített emberünk van - szólt közbe az ezredes.

- Remek! Résen kell lennünk, nehogy lépéshátrányba kerüljünk. Ádám életveszélyben van, komolyan ráhajtottak, mindenáron kompromittálni akarják. Addig kell cselekednünk érdekében, amíg megtehetjük.

- Jellemzése alapján nem lesz könnyű dolguk - gondolkodott el az ezredes.

- Amíg szabadon mozoghat nem, remekül konspirál, de a kegyetlen eszközeikkel térdre kényszeríthető. Kár lenne a srácért. A parancs: provokálással vegyék lelki terror alá, mindaddig, amíg nem hibázik. Testi kényszerrel addig nem alkalmazhatnak. Szóval a két Borbíró srácra éjjel-nappal vigyáznunk kell!

- A szentségit! Ezt nem lesz könnyű megszervezni.

- Gerivel megoldjuk.

*

Judit és Ákos nem találták helyüket otthon Tünde nélkül. Rossz érzésüket csak fokozta az ősze hajló idő, ami szobafogságra ítélte őket. A nappaliban ültek. Judit kézimunkázott, Ákos az újságot böngészte.

- Amióta szabadon lehet nyugatra utazni, megbolondult a nép. A háromnegyed ország Bécsben tölti szabadidejét - motyogta félig-meddig magának.

- Na, hála istennek, máris besokalltál? Pedig azon morfondírozok, ki kéne nekünk is menni körülnézni, ha hazajönnek Tündikéék. Mást sem hallok odabent, ilyen meg olyan olcsóság van a nagy bevásárlóközpontokban.

- Engedek az erőszaknak, ha megígéred, nem heti programunk lesz.

- Engedékenységedet feltétlenül jutalmazni fogom - nevetett fel Judit. - Csak itthon lennének már! Kirándulgatni ilyen pocsék időben úgysem tudnak - vette kezébe körkötőtűjét, hogy hozzákösse a pulóver ujját a már összedolgozott elejéhez, hátához.

- Ugyan már, csillagom! Mit számít az ő korukban, hogy zuhog az eső! Talán még jól is jön nekik a szobafogság - ejtette ölébe pajzán mosollyal az újságot.

Majd hosszan nézte Juditot. Közben megismerkedésük emlékképei peregtek filmkockaszerűen szeme előtt, amik mosolyt csaltak arcára. Huszonhét éve ismeri, mégsem tudná megunni őt. Csupán a kilói változtak, mióta a körúti kirakat előtt meglátta. Hányszor gondolta végig, mégis felfoghatatlan, hogy volt képes ehhez az édes archoz, ártatlan tekintetű állhatatosan ragaszkodni, csaknem három évtizeden át.

Gondolataiban régi önmagát idézte vissza: amíg meg nem látta Juditot, a lányok csak könnyű kalandként voltak jelen életében, akikkel jókat lehetett a bulikban csörögni, csókolózni. Amelyik nagyobb hatással volt rá, férfiúi vágyait elégítette ki velük a ligetben, Budai-hegyekben. Judit volt az első, akiről nem a szex jutott rögtön eszébe, ha vele volt.

Gondolatai ismét a körúton jártak: tizenhat éves volt, kiszolgáltatottan védtelen, amikor elrobozott mellette. Hirtelen csapta meg orrát a parfümjének illata, amit azóta is használ. Valami ismeretlen erő késztette megtorpanásra. Mintha gyökeret vertek volna lábai, gyönyörködött benne, mint tüntet ki édes, ábrándos tekintettel a kirakatban egy pulóverkölteményt. Ugyanolyan elmélyülten merült bele, mint most a vastag pulóver kötésébe, ami neki készül télre. Ha akkor ott időnként tovább nem lép, inkább gondolta volna festménynek, kirakati babának, mint hús-vér lánynak - idézte vissza akkori érzéseit. Lassan sétált, ő pedig árnyékként követte. Észrevétlenül repült el másfél óra.

Rossz belegondolnia, mekkora veszteség éri, ha nem hallgat a megálljt parancsoló érzésre, ha otthagyja a körúton a felhőtlen boldogságot, harmóniát, amiben részesítették és részesítik egymást ezentúl is. Judit változtatta meg az életét, nézeteit, szokásait. Más értelmet kaptak mellette mindennapjai. Mennyi konfliktusa volt sihederkorában! Rengeteg verekezésbe keveredett, csupán azért, mert nem látta be, nem mindenben neki van igaza. Judit kellett hozzá, hogy lehiggadjon, érdektelenné váljanak az időnként bizony eldurvult verekezésbe torkolló vitái. Amióta ismeri őt, hisz a csodákban. Mert az kellett hozzá, hogy ő, az óbudai srác, közelébe kerülhessen a rákospalotai tüneménynek.

Judit felpillantva kézimunkájából, csodálkozva nézte mosolygó férjét.

- Min mosolyogsz, édeske?

- Az egymásra találásunk jár a fejemben.

- Romantikus történet - mosolyodott el a fejét csóválva. - Az első pillanatokban sikerült rám ijesztened az állhatatosságoddal. A kirakat üvegén át kezdtelek figyelni. Békésen elmélázó volt az arcod, ott bujkált rajta a kedves mosolyod, ami azóta is annyira vonzó. Eldöntöttem, nem te vagy az a srác, akitől nekem félnem kell. Kíváncsivá tett, vajon mi köti le a figyelmedet ennyire. Eszembe jutott egy kisiskolás hódolóm, aki sokáig kerülgetett, de megszólítani nem mert. Egyik nagyszünetben az udvaron szokás szerint olvastam, amikor odasompolygott Robi - így hívták -, és valamit írt lábával a porba, majd elmaszatolta. Annyit sikerült elolvasnom belőle: „... írok neked. Nagyon szép vagy. Nem merem megmondani. Minden nap hazakísérlek, pedig te nem is tudod.” Jót mosolyogtam magamban. Délben kíváncsian figyeltem. Valóban hazáig kísért. Felmentem, kinyitottam a szobám ablakát, onnan figyeltem. A saroknál félig elbújva állt és felfelé nézett. Jó tíz perc múlva újból terepszemlét tartottam, épp akkor ment át az úton. Pár hétig figyeltem, aztán megfeledkeztem róla. Erről jutott eszembe, kipróbálom én is. Írni kezdtem az üvegre.

- Igen. Talán nem hiszed, de a mai napig hálás vagyok azért a két rövidke mondatodért. Ezt írtad: „Szép idő van. Nagyon jó sétálni.” Kaptam az alkalmon és válaszoltam: „Csodálatos érzés ilyen kedves kislányt követni. Szeretnék hazakísérni.” Ijedten néztél rám, majd szó

nélkül arrébb húzódtál. Tudtam, ha engedlek elmenni, soha vissza nem térő alkalmat szalasztok el. Utánad léptem, megfogtam a kezedet, amit vissza akartál húzni. Ez tett eltökéltté, és a tőlem telhető gyengéd hangon kértelek, ne menj el, engedd hogy elkísérjelek. Nyomtam a sódert: a közeledben töltött másfél óra értette meg velem, te vagy az a lány, akit keresek. Néztél rám a gyönyörű ártatlanságot sugárzó szemekkel, és nagy örömömre, elmosolyodva mondtad: „Jó a szöveged. Indulnom kell, nem bánom, velem jöhetsz egy darabig, ha gondolod.” Egyik járműről a másikra szálltunk. Közben úgy irányítottam a beszélgetésünket, hogy minél többet megtudhassak rólad: melyik gimnázium hányadik osztályába jársz, kedvenc tantárgyaid az irodalom, történelem. Szeretsz múzeumba, kiállításokra járni, a Várban és Városligetben sétálni, kirakatokat nézni. Ettől kezdve, amikor csak időm engedte, megvártalak a gimi előtt és hazakísértelek.

- Igen így volt. Bevallom, rossz napom volt, ha egyedül kellett hazamennem.

- Nekem is, ha csak a hangodat hallhattam este a telefonban. Nagy bánatomra hosszabb időt csak hétvégén tölthettünk együtt.

- Jó hallani, hogy ilyen részletességgel emlékszel mindenre. Végigcsinálnád a mai eszeddel is a négy évet? - kérdezte mosolyogva.

- Akkor sem az akaratomon múlt, egyszerűen melléd cövekelt a látványod. Egyetlen pillanatot nem bántam meg, bár iszonyú volt a két év, mire végre sikerült testközelbe kerülni veled.

2.

Gaál százados izgatottan ment be főnökéhez. Az ezredes intett neki, üljön le. Befejezte a telefonbeszélgetést, majd érdeklődő kíváncsisággal nézett rá:

- Mi hozott ekkora izgalomba?

- Mivel azt mondtad, a vidéki kutatóintézetben bennfentesünk van, a budaiban kezdtem puhatolózni. Óriási felfedezésem van, Dini bá'! Képzeld el, az ottani vezető osztálytársam volt általános suliban. Nagy fej volt már akkor is kémiából. Bátran megbízhatok a druszámban, Szigony Gyurka - így hívják - érti a dolgát.

- Hogy kerülhetett ilyen fiatalon egy kutatóintézet élére?

- Papája egyik jeles minisztériumunkban párttitkár. Gyurka ennek ellenére nem karrierpalánta, hidd el, valódi tehetség.

- Értem. Ha jól sejtem, akkor Ádám és ő már ismerik egymást.

- Nem. Eddig kétszer beszéltek telefonon, személyesen most találkoznak majd először. Gyurkáról elmondható még: rendkívül jó szervező. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint a mára aprólékos precízséggel előkészített találkánk, ahova téled fogok loholni. Két olyan remek csavart épített be, ami a legkitűnőbb nyomozónak dicsőségére válhatna. Gyanakvóvá Ádám hirtelen és indokolatlan felbukkanása tette. Tetszik a fiú, mert nincs begazolva a felismeréstől: Berlin emberei az új kutatási eredményeiket akarják megkaparintani. Ádám oly mértékben tette óvatossá, eleinte az én - régi jó barát - érdeklődésemet is hárította. Nehezen, de sikerült elnyernem bizalmát. Elismerte, jó szimatú rendőrré szüksége van. Elnézést kért a gyanakvásért, a szavaival élve: mostanában túl sok körülötte az „orr”. Egészen megnyugodott, amikor elmondtam neki, a csoport ténykedésének felderítése a feladatunk. Megegyeztünk, láthatatlanná teszem magamat környezetemben. Izgalmas bulinak látszik. Mindenről részletes tájékoztatást adok, de most rohannom kell, háromkor van jelenésem.

- Biztos vagy benne, nem „beépített téglá”, nem megvásárolható?
 - Mindkettőre mérget vehetsz, Dini bá’!
 - Vegyél te, miért kockáztassak én? - vágott vissza nevetve.
 - Oké, igazad van, méreg ide, bizalom oda, nem fogsz csalódni! Ismersz, ezer százalékra megyek. A másik intézet igazgatóját viszont jól kell ismernie Ádámnak, tavaly hónapokig dolgoztak együtt.
 - Mint mondtam, róla vannak információim, tőle nem tartok. Igazad van, résen kell lennünk! Hirtelen gyorsultak fel az események.
 - Ez van, Dini bá’. Úgy tűnik, vége a nyári uborkaszezonnak. Remélem, este okosabbak leszünk.
 - Szabad kezet adok, cselekedj belátásod szerint!
 - Köszönöm. Ádámot félttem.
 - Ha elfogadja a segítségünket, rá is vigyázni fogunk. Arról vannak információid, Leventéről mennyit tudnak Berlinben?
 - Értesüléseim szerint semmit, különben nem Ádámot kényszerítenék beszerzésére. Müller úr kerüli az összefonódásokat, főképp a rokoniakat. Ha mégis belemegy ilyesmibe, annak oka van.
 - Rendben! Levente mozgásterét Marosi Gábor kíséri figyelemmel. Pár nap és Pesten van. Geri Balatonszépén van, az ő feladata a környék szemmel tartása. Ádám a te feladatod!
 - Oké, feladat teljesítve! Amint jelentésemben vázoltam, eljött Zománc ideje. Ádámmal neki kell „foglalkoznia”, az ő feladata, meggyőzni a fiút. Most pedig ezer bocsánat, tényleg rohanom kell! Amint tudok, jelentkezem, szia, Dini bá’!
 - Szia! Várom a jelentésedet! - kísérte az ajtóig.
- Kettesével rohant le a lépcsőn, nehogy elkéssen. Az utolsó járműig ment kocsival. Egy megállóval előbb szállt le róla. A gyér forgalom neki kedvezett. Kényelmes sétatempóban mehetett a liget oldalán a megbeszélte presszó felé. Végre a kamaszkori füttyjel: „tititi-tátá-tititi”. Sráckorukban így jeleztek kiránduláskor, ha valaki eltévedt, netán lemaradt a hegyekben. Jó érzés fogta el, amikor meghallotta Szigony Gyurka rekedt, mégis barátságos hangját.
- Hallasz?
 - Igen - préselte fogai között a szavakat a százados.
 - Jól számítottam, követnek. Világosszürke öltöny, sötét mintás nyakkendő. A megbeszélésünk szerint, negyed négyig várj rám, fél nyolcra a törzshelyünkön leszek.
 - Rendben! Add meg a címedet. Ha négyig nem vagyok a cukrászdában, a lakásodban találkozunk.
 - Zsákutca 15. „B” lépcsőház, II. emelet, 3-as ajtó. Vetted?
 - Igen. Indulhatsz! Légy óvatos!
 - Engem nem kell féltened. Szia!

A százados nem válaszolhatott, gyanús alak tűnt fel a túloldali mellékutcában. Andalogva közeledett a főúthoz, közben sűrűn hátranézett. Lelassította ő is lépteit. Mintha a ligetben figyelne valamit, szeme sarkából követte delikvensét. Amikor a sarokra ért, visszafelé indult. Tehát nem az ő embere - állapította meg magában, tovább sétált.

Pár sarokkal arrébb újabb figura vonta magára figyelmét. A presszóhoz közeli sarkon állt, verejtékes homlokát törölgetve óvatosan körül-körülnézett. Majd a trolimegállóba ment, várakozást színlelt. A százados a zebrán sietett át a közeledő troli előtt. Lelassítva lépteit, maga elé nézve látta, a fickó nem szállt fel a járműre.

Bement a kellemesen hűvös helyiségbe, ahol a kora délutánnak köszönhetően, rajta kívül nem volt vendég. A kiszolgáló pultnál ült le, ahonnan kényelmesen szemmel tarthatta úgy a benti, mint a kinti eseményeket. A presszós hölgy a pult mögül kérdezte:

- Mit hozhatok, uram?

- Egy kávét és egy jéghideg jaffát kérnék.

- A kávéra várnia kell - tette elé a gyöngyöző hideg italt.

- Köszönöm! - mosolygott a csinos hölgyre, de közben nem kerülte el figyelmét, a jelzett férfi elsétált a presszó előtt, óvatosan benézett.

- Egészségére! - viszonzta mosolyát, és visszament a pult mögé a kávéval foglalkozni.

A szürke öltönyös pontosan háromkor ment be, és ült az ajtó mellé. Két kávét és fél konyakot rendelt. A százados lassan kortyolta a hideg üdítőt. Miközben megkapta kávéját, hol az ajtó felé, hol az órájára pillantott. Három óra ötkor egy feltűnően csinos, fiatal nő lépett be. Emberünk felállt, megcsókolta, kihúzta székét, majd vele szemben ült le. Kávéjukat kevergették, közben a férfi gesztikulálva magyarázott, miközben óvatosan a százados felé pislogott, aki türelmetlenséget színlelve fizetett, majd távozott.

A megálló felé indult. Jól számított, a párocska követte. A férfi utána, a hölgy ellenkező irányba indult. Kényelmesen sétált a sarokig. Hallotta, jön a troli. Visszafordult, felgyorsította lépteit. A vezető csak az első ajtót nyitotta ki. A szürke öltönyös futásból ugrott fel a járműre. A százados ekkor nyugodt kézmozdulattal jelzett, nem trolira vár. Mire a fickó észbe kapott, zárult az ajtó. Kényelmesen sétált el mellette.

Látta, a hölgy a saroknál visszafordult. Lassan mentek el egymás mellett. Az útkereszteződésnél sikerült elkapnia a zöld jelzést. Kissé hátranézve látta, a hölgy nem volt olyan szerencsés. A szemközti utcában felgyorsította lépteit, de mintha a hátszámokat figyelné, szeme sarkából hátranézett. Amikor a hölgy átért és utána eredt - jó helyismeret birtokában -, beugrott az egyik átjáróház kapualjába. Felrohant az első emeletre. A zezugos forduló ablaka mellől figyelt. Csakhamar feltűnt a hölgy. Megállt, óvatosan körülnézett, felpillantott az emeleti lépcsőház ablakaira, majd gyors léptekkel eltűnt a szemközti ajtón.

A százados pillanat töredéke alatt termett az utcán, és viharzott végig, át a ligetbe, ahol a fák takarásában lassított. Látta, a túloldalon, vele szemben rohan a szürke öltönyös. Hallotta azt is, ugyanazon az oldalon jön a troli. Ahogy a lábai bírták, futott. Szerencséje volt, sikerült elkapnia a lámpaváltást. Átlósan száguldott át a túloldalra. A troli mellett rohanva ugrott fel a hátsó ajtónál.

Zihálva kapkodta a levegőt. Közben látta, a szürke öltönyös életét kockáztatva cikázik az autók között. Majd dühösen a levegőbe csapott, amikor a troli kihúzott a megállóból. Megkönnyebbülten sóhajtott. Órájára nézett, öt perce volt négyig. Utolsó erejét összeszedve rohant a cukrászdába. Gyurka idegesen ment elé.

- Szia! Annyira féltettelek, öregem!

- Nyugi Öcsi, rossz pénz nem vész el! - rogyott le fújtatva a Gyuri táskája melletti székre.

Kért a hölgytől egy fél konyakot. Amíg kihozta, elhadarta a történeteket, majd megkérdezte:

- Lehallgatják a közvetlen vonaladat?

- A mai nap igazolta, igen. A fontos ügyeimet soha nem azon intézem.
- Hmm... Most már értem. Ezért kérted, hogy a központi számon hívjalak.
- Igen, és én azért adtam randevút neked a közvetlenül, hogy végre tisztán láthassak. Részben bejött a megérzésem, megfigyelés alatt tartanak, csak eddig azt hittem, az újdonsült ismerősöm van rám állítva.
- Meglepő lett volna. A németek precízen dolgoznak, nem olyan könnyű átlátni tevékenységüket.
- Kapizgálom. Milyen szerencse, hogy Ádámmal nem a közvetlen vonalamon beszéltem meg találkozót.
- Az, bizony. Na, de térjünk át a feladatok részleteire!

TIZENHETEDIK FEJEZET ESKÜVŐI MEGHÍVÓ

1.

Leventéék nyaralásuk utolsó napjait édes szobafogságban töltötték a szinte folyamatosan zuhogó eső miatt, amit ők egyáltalán nem nehezményeztek. Végigszeretkeztek, -játszották a napokat. Közben gondoskodtak magukról is. Na persze, ezen nem nagy sütetést, főzést kell érteni, de tény, minden étkezésre készítettek valami fogukra valót.

Egyik nap táviratot dobott a postás a ládába. Levente meglepetten vitte be. Nyújtotta Tündének, aki hangosan olvasta:

„Szeretettel meghívjuk az 1988 nyolcadik hó hetedikén a Királyvár Tanácsházán tartandó esküvőnkre, majd az ezt követő lakodalmunkba, a Balaton utca 22-be.”

A többi mindketten csak átfutották a szemükkel.

- Hmm... ezek szerint holnap.

- Én meg azon csodálkozom, honnan tudta meg Gergő a címemet.

- Vagy Gabesztól, vagy ő is apukádtól. Ki ez a Rábai Gergő?

- Egy csoporttársam. Jó haver, de soha nem tartozott a közvetlen baráti körömhöz. Lenne kedved elmenni?

- Lenne. Régen táncoltunk már - mélázott el Tünde.

- Tessék hozzám visszatérni! Nem engedlek elkalandozni, még a múltunkba sem, mellőlem! Nem mondok le a jelenről egy kis álmodozásért - csiklandozta meg nevetve.

- Kár, pedig isteni a karjaidban ábrándozni.

- Akkor ábrándozzunk együtt! Hova vigyelek nászútra?

- Ahol kettesben lehetünk.

- Vágyálmaimban ez egy lakatlan sziget lenne. Mennyi idő után unnál rám?

- Próbáld ki! Ha előfordulhat velem ilyesmi, életem végéig kell büntetned!

- Én akarok a büntetett lenni! Boldogan unatkoznék melletted.

- Ja-ja, de csak ha módot adok rá - nevetett Tünde.

- Hohó! Hova indulnál, ha engednék?

- Fel az emeletre, pakolni.

- Nem rossz gondolat, bár úgy tűnik, kiürültek az ég csatornái.

- Legalább holnap nem ázunk el Királyváron.

Másnap korán indultak. A délelőttöt sétával töltötték. Ezúttal a Püspök-kertben néztek körül, már amennyire a szűkre szabott órák engedték. Háromnegyed egyre mentek a tanácsháza elé. Kicsit távolabb sétáltak.

- Nézz balra, most kanyarodtak be a parkolóba Gergőék! - állt meg Levente. - Hh... de boldogan ülnék benne veled helyettük.

Elhallgatott, mereven nézett előre. Tünde csodálkozva követte tekintetét, bosszankodva nézte a közeledő Réti Tamást.

- Ez meg hogy a francba kerül ide? - próbált úrrá lenni indulatán Levente.

- Mindjárt kiderül. Kérlek, ne legyél ennyire dühös - kérlelte Tünde.

- Sziasztok, nahát, ezt a meglepetést! Ti hogy kerültök ide? - közeledett széles mosollyal.

- Szia, Tamás! - mondták egyszerre. - Ezt mi is kérdezhetnénk Tőled - fejezte be Levente értetlenkedve.

- Az unokahúgom esküvőjére jöttem. Na és ti?

- Mi pedig Rábai Gergőére.

- Hmm... Kicsi a világ. Gergő neje lesz Bernadett, de ti honnan ismeritek őt?

- Gerivel csoporttársak vagyunk az egyetemen. Indulnunk kell, ha nem akarunk lemaradni a nagy eseményről - nézte Levente a befelé tóduló tömeget.

- Remélem, találkozunk még, jó szórakozást nektek! - sietett vissza a násznéphez Tamás.

- Én az ellenkezőjében bízom - morogta Levente.

Bementek a nagy tanácsterembe, hátul ültek le. Levente óvatosan intett a körülnéző Gergőnek. Egy pillanatra összemosolyogtak. Majd diszkréten átkarolta Tündét:

- Rettentő komisz az élet. Pont egy örömteli eseményen kell megismernem a legrondább emberi érzést, az irigységet. Szégyellem, de az vagyok Gerire. Csodálatos két hetet töltöttünk együtt!

- Igen. Én úgy éltem meg, ez volt a mi igazi nászutunk - súgta Tünde, icipicit hozzásimulva.

- Én annak fogok érezni minden veled töltött napot... órát... percet. Jó-jó, még lesz két elviselhető hét, amit nagyjából együtt tölthetünk majd, de mi lesz azután. Tudom, miben egyeztünk meg, de nem fogom bírni nélküled a hétköznapiakat sem.

- Ne keseregj előre, édeske, megoldjuk! Figyuzz, mindjárt kezdődik!

Miután gratuláltak az ifjú párnak, átsétáltak a lakodalmas házhoz. Egy félreeső asztalt néztek ki maguknak. Alighogy leültek, egy pár állt meg Tünde mellett:

- Sziasztok! Leülhetünk hozzátok?

- Természetesen, foglaljatok helyet! - mosolygott rájuk Levente.

Bemutatkoztak egymásnak: Réti Miklós - az ifjú asszonyka bátyja - és Gellértffy Ágnes, a menyasszonya, lettek asztaltársaságuk. A társalgást Ági kezdte:

- Gergőtől tudjuk, Levente a csoporttársa, de téged nem ismer. Mondanál magadról néhány szót?

Mielőtt Tünde megszólalhatott volna, felállt a násznagy, és amíg a felszolgálók behordták a gőzölgő húsleveses tálakat, öblös hangon fújta a bebiflázott versikéket. Ági Tündére mosolygott:

- Közben szedjetek bátran! - intett szemével a leveses tálra.

- Köszönjük! - tolt a Tünde közelebb Levente tányérját. - Tanítónő vagyok. Szeptemberben kezdem a második évetet.

- Jól elsaccoltam magamat. Úgy gondoltam, Barbival vagy egyidős, most érettségizett - pillantott a lányra, aki most is Tamás társaságában volt.

- Ennyire nem vagyok fiatal - fejezte be a tálalást.
 - Miki finommechanikai mérnök, én negyedéves földrajz-biológia szakos vagyok - vette át a leveses kanalat a bemutatásukat folytatva, Ágnes.
 - Ezek szerint kollégák vagyunk - mosolygott rá Tünde.
 - Igen, részemről nagy-nagy odaadással. Pestiek vagytok?
 - A helyemen érzem magamat én is pedagógusként - jegyezte meg Tünde. - Különben, igen.
- Ezt követően aktuális semmiségekről beszélgettek. A fogásokat gyors egymásutánban hozták. A zenekar váltogatta a ritmust: Tangó, Rhumba, Rock and Roll. Levente a Rhumbánál kérte fel Tündét.
- Büszke vagyok rád! Olyan szakszerűen vágta fel a tortát, mintha mesterséged lenne. Tetszett, ahogy csodálattal nézték Ágiék.
- Rock and Roll után Tündék kedvence, keringő következett. A zenekar, mintha ráértett volna, játszotta egymás után a számokat. Levente látta, a betonról fogynak a párok, egyre több szem-pár tapad rájuk. Látványosra vette a figurát. Pörgette Tündét, ügyesen beépítve kedvencüket: a kiforgatást, amivel két éve megnyerték a táncversenyt. Élvezte, hogy mindenki őket nézi. Tünde akkor szerzett tudomást róla, rögtönzött táncbemutatót tartottak, amikor elhallgatott a zene. Zavartan nézett Leventére:
- Te észrevetted, hogy...
 - Kénytelen voltam, hiszen egyre nagyobb lett körülöttünk a tér - mosolygott rá, majd az asztalhoz kísérté.

2.

- Ez igen! Ilyen gyönyörű táncot profiktól nem lát az ember! Gratulálok a gyönyörű kislánynak! - lelkesedett Miki elragadtatással.
 - Köszönöm, van mihez. Tündi maga a csoda.
- Felhasználók kávékat vittek minden asztalra. Miki és Ági táncolni mentek. Levente figyelmét nem kerülte el, hogy Tamás hátradőlve Tünde felé pillantgat egyre sűrűbben.
- Hölgyválasz! - kiáltotta a násznagy.
- Barbara Leventéhez libbent. Fanyar mosollyal állt fel és ment el vele. Ági morcosan ült a helyére, amikor Miklóst lekérték tőle.
- Baromság! Hölgyválasz... Nem azért engedtem idecsalni magamat a vőlegényemnek, hogy más csajokat szórakoztasson! - fakadt ki dühösen.
 - Sok jóra nem számíthatunk, alig van férfi, azok sem táncolnak - nézett körül Tünde.
 - Nem fogom eltűnni. Ha nem tudom rávenni Mikit, hagyjuk itt a francba az egészet, bedobom a durcát, hazamegyek egyedül.
- Tamás ment az asztalukhoz.
- Szia, Gica! Leülhetek melléd egy kicsit?
 - Gyere csak, legalább vigyázol ránk - mosolygott kényszeredetten.
 - Mi a baj, miért vágsz ilyen dühös arcot?

Neki is kifortyogta magát. Tamás körülnézett, Ágira kacsintott:

- Kérjél fel táncolni, meglátod, Miki egy percen belül lekér, akkor is, ha hölgyválasz van.

Ági cinkos mosollyal állt fel Tamást táncba hívni. Bejött a jóslata, Miki azonnal ott termett. Tamás visszament az asztalukhoz, az egyre komolyabb Tündét nézte, aki valóban kezdte felpaprikázni magát, mert Leventét kézről kézre adták egymásnak a lányok.

- Ne bosszankodj, Tündike, kövesd Gica példáját.

Féltékeny haragjában meg sem hallotta, hogy Tamás szólt hozzá. Levente is nyugtalan türelmetlenséggel figyelte az eseményeket. Közben a zenekar friss csárdásra váltott. A párok nagy kört alakítva táncoltak. Levente a kislányra nézett:

- Látom, a menyasszonyom unatkozik egyedül, beállsz a körbe, vagy a helyedre kísérjelek?

- Beállok, imádok pörögni - indultak tánclépésben a társasághoz.

Tamás háttal ülve mit sem törődött a táncolókkal, legfőbb gondja volt Tünde figyelmét magára vonni. Átnyúlt az asztalon, hogy megérinthesse kezét. Végre odapillantott.

- Azt ajánlottam imént, kövesd Gica példáját. Ők már le is léptek.

Levente ebben a pillanatban ült vissza Tünde mellé.

- Mi történt, tündérke? Nagyon komoly vagy - kérdezte, Tamást figyelmen kívül hagyva.

- Semmi. Hova tűntél? - kérdezte egészen halkán.

Tamás leforrázva ment vissza az asztalukhoz Barbi mellé.

- Hogy érted ezt? - nézett a győztes elégedettségével utána.

- Sehogy! - fordult el.

- Tündérkém, kéérlek, beszéljük meg! Tudom, vétettem ellened, de hidd el, Barbit csak Geri miatt nem akartam kikoszarazni.

- Na, persze... és csak azért jöttél gyorsan vissza, mert...

- Részben igazad van, valóban majd felrobbantam dühömben, amikor átült hozzátok, de ha nem vált a zenekar friss csárdásra, a kislánynak akkor is megköszönöm a táncot, és jövök vissza hozzád. Rosszulesik a viszonyulásod, de valahol belül öröm tölt el féltékenykedésed láttán - simította meg az arcát.

- Megmondtam előre, szerelemben nálam nincs pardon! Én csak magamnak akarlak!

- Hölgyválasz! - kiáltott ismét a násznagy.

- Csak úgy, mint én téged. Jutalmul az édes kirohanásodért...

- Szabad lesz? - állt meg Levente mellett egy csinos szőkeség.

- Bocsánat, eleget táncoltam, nem hagyom magára a menyasszonyomat - hárította a lány szándékát.

- Hölgyválaszkor udvariatlanság kosarat adni - mosolygott rá bájos kedvességgel.

- A partnerünket folyton magára hagyni, még ennél is nagyobb - válaszolt, Tünde vállát átfogva.

Ezúttal Tünde nézett elégedetten a bosszankodó lány után.

- Szóval erről akartalak biztosítani - puszilta meg. - Imádlak, amikor ilyen kis durcimurci vagy! Legszívesebben elszöktetnélek innen.

- Hova vinnél?
 - Arra a lakatlan szigetre, amiről ábrándoztam...
 - Szabad lesz?! - próbálkozott most egy középkorú hölgy.
 - Bocsásson meg, hölgyem, nem táncolok - próbált udvariasan rámosolyogni.
 - Miért nem küldi a hölgyet táncolni, csodásan keringőzik a kislány.
 - Mert nem mondok le a társaságáról - válaszolt, majd Tünde felé fordult.
 - Örület! Csak azért is befejezem... szóval, oda, amiről ábrándoztam már neked.
 - Ó, te édes álmodozó! A két hölgyért minden megbocsátva! Boldogan mennék veled... Vigyázz, megint el akarnak rabolni tőlem - suttogta.
 - Na, ebből elegendem van! - fordult Tünde felé, jelezve, rajta kívül nem érdekli más. - Megtáncoltatom Bernit és lelépünk!
 - Vége a hölgyválasznak!
 - Nézd, Berni most ül le, kérd fel, mielőtt megelőznek.
 - Rendben, jövök nemsokára.
- Átsietett a termen. Közben látta, egy magas, jóképű fickó megáll Tünde mellett.
- Szabad lesz, hölgyem? - hajolt meg a férfi Tünde előtt.
 - Bocsásson meg, nem jól érzem magamat, nem táncolok.
 - Szívesen kikísérem a friss levegőre - ajánlotta mosolyogva.
 - Köszönöm, a lábam fáj. Különben a vőlegényemet várom, aki pár percre ment csak el.
- Bernadettet gyorsan lekérték Leventétől. Körülnézett, Gergőhöz sietett.
- Szia, Geri! Ráérsz egy kicsit?
 - Természetesen, foglalj helyet! - mondta felcsillant tekintettel.
 - Szívneműes esküvőtök volt, itt is minden flottul megy, amihez gratulálok, ritkaság az ilyesmi.
 - Örülök, hogy eljöttél és jól érzed magadat! Kerestem én is a lehetőségét, hogy beszélhessek veled egy ide nem illő témában. Amint tapasztalod, az évfolyamtársak közül egyedüli meghívott vagy. A személyedre vonatkozóan bevallom, szándékos. Biztosan a bénaságomnak köszönhető, de nem találtam rá módot, hogy szóba hozzak neked egy régóta óhajtott vágyamat. Szeretnék a társaságodhoz tartozni.
 - Ennyire megközelíthetetlen lennék? - nézett rá meglepetten Levente.
 - Számomra legalábbis. Jólesett, hogy év vége felé felfigyeltél magányosságomra, és többször rákérdeztél az okára. Hülyén vette volna ki magát, ha ezzel hozakodok elő. De a közvetlenségedből és abból merítettem bátorságot a megközelítésedre, hogy láttam, múlt ősszel magatok közé fogadtátok Rajmit. Gondoltam, egy próbát megér, hátha nekem is sikerül.
 - A barátságomra számíthatsz, szerintem a társaságunkéra is! De most válaszolsz az akkori kérdéseimre?
 - Örömmel. A volt társaságtól nehezen, de sikerült megszabadulnom. Engem nem érdekelnek az ivászatok, duhajkodások. Talán furcsának fogod találni, de szinte kezdetektől fogva figyellek benneteket. Nincs benne semmi túlzás, irigylésre méltó a barátságotok.

- Való igaz, összeszokott csapat a miénk. Négy év együtt gondolkodás, csavargás kellett az összekovácsolódásunkhoz. Kérlek, ne vedd tőlem rossznéven, de galád módon kihasználok az őszinteségi rohamodat, és bevallom, önös érdekből jöttem hozzád. Nem megcáfolva dicsérő szavaimat, mert a szervezés valóban minden dicséretet megérdemel. Hogy mégis távozni készülünk a menyasszonyommal, annak személyes oka van. Nem vagyunk bulizós fajták, ha táncos helyre megyünk, kizárólag kettesben táncolunk. Értem én, itt a női dominancia a jellemző, de elviselhetetlen számunkra, hogy két mondatot nem válthatunk egymással, mert hol egyikünket, hol másikunkat akarják táncba hívni. Megsérteni nem szeretnék, de úgy döntöttünk Tündikével, hogy...

- Nem örülök neki, de megértelek - vágott közbe mosolyogva Gergő. - Nehezen viselem én is, hogy Bernit csak pillanatokra láthatom. Ódzkodtam az egész lakodalmastól, de győzött a szülői akarat, akiknek mindennél fontosabb a hagyományőrzés. A békesség kedvéért túl kell élnem. Nem fogom rossznéven venni, ha elmenekülsz - nevette el magát.

- Kösz, Geri! A másik témát pedig vedd komolyan. Ezek után hülyén hangzana, szórakozz jól, de azt őszinte szívből kívánom, legyetek nagyon boldogok!

- Azok leszünk. Évek óta szeretjük egymást, kipróbált kapcsolat a miénk. Kár, hogy vidéki Berni, így még egy évet át kell szenvednünk külön-külön. A vacsorát, ugye, megvárjátok?

- Bocsáss meg, az még legalább két óra...

- Oké, értelek, akkor további jó szórakozást.

- Kösz, meglesz. Fogadd őszinte együttérzésemet. Hova mentek nászútra?

- Bükkbe, a híres Palotaszállóba.

- Gyönyörű hely! Ott igazán jól érezhetitek majd magatokat! - nyújtott kezét.

Boldogan sietett vissza Tündéhez.

- Lerendeztem Gerivel a dolgot, mehetünk, kincsem!

- Akkor ne késlekedjünk, elegem van a lakodalmasdiból - állt fel Tünde.

Beültek a kocsiba, Levente indította a motort. A gyér forgalomban fele idő alatt értek vissza a nyaralóba. Lezuhanyoztak, ágyba bújtak. Ezen az estén egyiküket sem kellett altatóval álomba ringatni.

Másnap reggeliztek, rendet raktak, kocsiba ültek és tíz órára Szőlőkertesen voltak.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET VESZÉLYES TALÁLKOZÓ

1.

Tünde ebéd után átment Lillához. Befordulva az utcájukba, látta, barátnője kint napozik. Amikor a kerítésükhöz ért, nézett fel a könyvéből.

- Szia, Tündi! - pattant fel kaput nyitni.

- Szia, Lill, mi történt veled? Le vagy fogyva, ki van sírva a szemed.

- Soha jobbkor, annyira örülök neked! Menjünk be a szobámba, ott talán barátságosabb a légkör.

Leültek. Mivel Lilla hallgatott, Tünde szólalt meg:

- Elmondanád, mi bajod? Nagyon rosszul nézel ki.

- Annyira szégyellem előtted magamat. Amit veled csinálok, az a pofátlanság teteje. Meghívtál nyaralni, hogy társaságod legyen, erre én fütyülök rád, mert bolondja lettem egy nadrágnak. De a sors megfizetett érte. Tündi, az örület határán vagyok, de ne sajnálj, megérem!

- Zsoltival kapcsolatban van valami gondod?

- Igen vele, magammal, mindennel. Hogy értsed, egyetlen felelőtlen délután elég volt hozzá, hogy tönkretegyem az életem. Tudom, számodra hihetetlenül hangzik, de Zsolti volt a harmadik és egyben az utolsó is, akivel lefeküdtem - sóhajtott könnyeit nyelve.

- Ugye, ez nem azt jelenti, hogy babát vársz?

- Sajnos ez az ábra. Két terhességi tesztet csináltam meg, mindkettő pozitív lett.

- Ó, te szegény! Mondd, hogy fordulhatott elő veled ilyesmi, Lill? Hogy, amikor olyan felvilágosult, tapasztalt vagy?

- Az első alkalommal még egyikünk sem számított rá, hogy ágyban kötünk ki. Bár Zsolti megesküdött, vigyáz rám, mégsem úsztam meg a felelőtlenségünket.

- Szerinted mennyire biztosak ezek a tesztek?

- Ebben nincs tapasztalatom, de a terhesség minden tünetét észlelem magamon. Amikor egyértelművé vált számomra, két deci konyakkal, egy marék altatóval akartam véget vetni a gyalázatnak. Amikor a számhoz emeltem a gyógyszert, futott át agyamon, mi lesz, ha életben maradok? A babámat biztosan elveszítem, amit soha nem bocsátanék meg magamnak. Képtelen voltam megtenni.

- Hjjj, Lill! Ez rettenet! Nagy szerencse, hogy megszólalt benned a megálljt parancsoló belső hang.

- Nem tudom, de hosszú vívódás után eldöntöttem, felnevelem. Így legalább értelme lesz a tönkretett életemnek. Anyu biztosan mellém áll, de aputól bizony tartok. Fogalmam nincs, mihez kezdek, ha kitagad. Képtelen vagyok mással foglalkozni, mint a bennem fejlődő védtelen pici lénnel, akit a felelőtlenségemmel sodrok magammal a bizonytalanságba.

- Nem találok szavakat... Épp egy ilyen link alakkal kellett póruul járnod!

- Miről beszélsz? Tudomásom szerint ti közelebbről nem ismeritek egymást Zsóval - nézett Tündére meglepetten.

- A véletlennek köszönhetően hallottam egy nem éppen barátságos szóváltást a két barát között. Tamás alaposan leszedte Zsoltot a tíz körméről, amiért magával csalta. Állítása szerint Tamás magányosabban tölti napjait, mint Pesten. Megérti, Zsolti csajozni akar, de mi a francnak van ő ott, ha éjjel-nappal a könnyűvérű cicababákat hajkurássza. Megörült, amikor te megjelentél, és lecsapott rád, de hiába, mert az éjszakai pillangókról melletted sem mondott le. Dühösen közölte vele, tudomásul veszi, megvan ő nélküle is, hazamegy.

Lilla döbbsen hallgatta. Eltorzult az arca, elemi erővel tört ki belőle a zokogás. Felállt, kiment a fürdőszobába, hideg vízzel locsolta az arcát, tarkóját. Amikor bejött, fegyelmezett volt a halászápadt arca, de egész testében remegett.

- Megérdemeltem, hidd el, Tündi, megérdemeltem! Mint egy idióta, hittem el magammal, megtaláltam a férfit, akire vágytam. Miután hazajöttem, gyorsan felébredtem Csipkerózsika-álmomból, mert volt pofája közölni velem, felesége van, szereti őt és válni nem akar, de nem tud lemondani rólam, a fergeteges együttéléteinkről. Higgyem el, nem volt még ilyen csodálatos nője, mint én. Mosolyogva mondta, meglátom, lesznek még feledhetetlen éjszakáink, napjaink. Neje önagysága két hetente dobja be a törölközőt és szalad az anyucihoz. De végre nem lesz gáz akkor sem, mert személyemben csodálatosan gyönyörű, állandó partnerre talált. Igen, Tündi, jól hallod, ez lett belőlem... belőlem, a büszke, rátarti Hollósi Lillából, gyönyörű szerető! Téboly! Eddig legalább azzal vigasztaltam magamat, volt két csodálatos hetem, lesz egy jóképű, okos gyerekem... Borzalom! Ha ilyen züllött életet élt, a gyereken kívül talán még mást is összeszedtem tőle. Hogy az úristenben lehettem ekkora állat? - csapott dühösen öklével az ölébe.

- Lill, kéérek, uralkodj magadon! A dühöngéssel, átkozódással nem mész semmire.

- Persze hűséget, tartós kapcsolatot, szerelmet ígért - folytatta, mintha Tündét meg sem hallotta volna.

- Lill, ezzel nem oldasz meg semmit, csak idegileg borítod ki magadat - simogatta a karját együttérzően.

- Tudom-tudom... Tündi, én egy idióta barom vagyok! Örültem beleszerettem az utolsó gazemberbe!

- Zsoltinak mikor akarod megmondani a babát?

- Soha! - tört ki belőle az elkeseredés. - Nagyon nehezen döntöttem a sorsunk fölött, de már tudom, hogyan tovább!

- Lill, figyelj rám! Megértelek, de egyet nem érthetek veled! Közös követtétek el a felelőtlenséget, közös kell vállalni a következményeket. Különben sem tudhatod, hogyan fog reagálni rá, hogy a babáját hordod a szíved alatt.

- De igen! Elég egyértelmű volt a telefonban.

- Amíg az ember nem szembesül tényekkel, könnyen jelent ki ezt-azt. El kell neki mondanod! Ha elutasít, nem érhet a vád, hogy elhallgattad előtte. A baba az övé is, nem csak a tiéd.

- És ha azt akarja, hogy vetessem el, mert nem vállalja?

- Akkor még mindig ráérsz elzárkózni tőle.

- Félek. Az ilyesmiből mindig botrány van. Nyugodt körülmények között szeretném felnevelni őt. Nem kell senki pénze! Majd előteremttem én, amire szüksége lesz.

- Lill, gondolkodjunk előre kicsikét. A babád felnőtt. Joga van tudni, ki az apukája. Erre minden ember előbb-utóbb kíváncsi. Hogy fogsz elszámolni neki a jelenlegi döntéseddel? Képzeld el, megkeresi őt, és Zsolti akkor szembesül vele, gyereke van. Téged fognak hibáz-

tatni mindketten. Ami a legszomorúbb az egészben: a számodra legdrágább kincs, akiért feláldozod a fiatalságodat, életedet, magadra hagy.

Lilla elgondolkodott. Tünde figyelte az arcát, amiből jól lehet olvasni. Először dac, merev ellenállás tükröződött rajta, majd vonásai lassan kezdtek kisimulni, végül megjelent a régi Lilla eltökéltsége. Tünde elmosolyodott:

- Jól van, látom, döntöttél. Végre a magabiztos Lilla ül előttem, aki pontosan tudja, mit akar, és azt végre is hajtja!

Meglepetten nézett rá, majd legyintett flegmán, amolyan Lillásan:

- Igen, döntöttem. Köszönöm, hogy még mindig képes vagy mellém állni. Segítettél felnyitni a szememet. Igazad van. Képtelen lettem volna higgadtan végiggondolni. Folyamatosan az jár a fejemben: itt állok a friss diplomámmal - az egyre növekvő hasammal nem kellek majd sehol. Áprilisban megszületik a babám a semmibe. Ha anyuék ellenem fordulnak, még laknom sem lesz hol. Ennek ellenére igazad van, nincs jogom egyedül dönteni. Felhívom! Mit tehet? Még találkozunk sem kell.

- Csak ne idegeskedj! A babának azzal sokat ártasz.

- Jól van, ebben is igazad van. Megpróbálom összeszedni magamat.

- Bízhatok benne, erős leszel, és nem kezded előlről a sírást, ha elmegyek?

- Legyél nyugodt, nem fogom.

- Akkor elköszönök. Ma kicsit korán kezdődött a napom, és még Noémivel is találkozom.

- Még egyszer köszönöm, hogy ennyire aranyos vagy velem.

2.

Másnap délelőtt Tünde kertjük szélvédett zugában olvasott. Autó fékezett a ház előtt. Kikukucsált a fák közül, meglepetten látta, Levente szállt ki a kocsiból. Sietett kaput nyitni.

- Szia, Levikém, csak nem baj van, hogy ilyen korán jöttél?

- Szia, egyetlenem - ölelte magához. - Sajnos nem cáfolhatlak.

- Mesélj, mi történt? - álltak meg a teraszon.

- Mesélek, de nem megyünk be?

- De igen, csak kint napoztam a kertben, be kéne hurcolkodni, nehogy szelek szárnyára kapjon a könyvem - indult hátra, közben Levente nyüzögött arcát nézte. - Csak nem megint anyukáddal volt nézeteltérésed?

- Sajnos igen. Nem képes beletörödni, ha nem az akarata szerint történnek a dolgok. Márpedig nem aszerint fogok élni, ahogy ő megszabja nekem. Hh... Vibráló nyugtalanság van bennem... nem tudom, mi lesz ennek a vége, de nem bírok ki huszonnégy órát nélküled - csókolt a nyakába a lépcsősor közepén.

- Csak ne olyan hevesen... ez még nem a szobám, én türelmetlen vőlegényem.

- Stílusosabb lenne, ha most a lövő jelzőt alkalmaznád.

- Ne rosszalkodj! - nevetett.

Alighogy becsukták maguk mögött az ajtót, Levente átölelte, pillanatok alatt kerültek le róluk a ruháik.

- Mondd, mi lesz velem karácsonyig? - feküdt végig Tündével a lány heverőjén.

- Hmmm... Mondjuk, feladod a kényelmedet, és innen jársz egyetemre.

- Ohh, bárcsak ennyin múlna! Máris ideköltöznék hozzád... Istenem, de jó is lenne! Istenien tornázol alattam.

Miután magukhoz tértek kábulatukból, Tünde szólalt meg:

- Reggeliztél? - túrt bele a dús, hullámos hajába.

- Nem állt módomban.

- Édeském, ez így nem lesz jó. Dülőre kéne jutnotok valahogy. Most pedig irány a konyha, ebédelni fogunk és közben mesélsz!

- Oké, de készülj fel, nem lesz vidám történet. Kezdem azzal, bár anyu rosszkedvűen fogadott, de a kedvenceimet készítette. Köszönés helyett letámadott, hogy ezt érdemli ő tőlem. Rosszkedvűen válaszoltam: nem, de én sem ötöle azt, ahogy beszélt velem. Ebéd után a ligetbe mentünk. Apu élménybeszámolót tartott Görögországról, Egyiptomról. Majd várakozóan nézett rám. Mivel hallgattam, anyu csipkelődve megkérdezte: engem már csak te és a barátaim érdekeltek? Nagyot nyeltem, és azt válaszoltam, te mindenképp felett, de a barátaimat sem hagyhattam cserben, ez volt az utolsó szabad nyarunk. Anyu rosszallóan hümmögött. Apa kérte, meséljek, merre jártunk. Zavarba jöttem. Nagy levegőt vettem és elmondtam, hol voltam a közös nyaralásunk előtt. Anyu elsápadt, levegő után kapkodott, és rám szólt, hallgassak, nem érdekli a mesém. Magába zárkózott. Csak azért úsztam meg a botrányt, mert nyilvános helyen voltunk. Apun látszott, a tőlem hallottak foglalkoztatták. Majd megkérdezte, miért hallgattam el előttem, de szeretne arra is magyarázatot kapni, miért volt erre szükségem. Próbáltam megértetni vele, nekem fontos, hogy a barátaim elfogadjanak, befogadjanak. Ez csak azzal a feltétellel érhető el, ha együtt nyaralásunkkor sorsközösséget vállalok velük. Arról senki nem tehet, milyen családba születik, attól még lehet értékes, remek ember... márpedig Gabesz és Zoli olyanok. Ők idén csak úgy nyaralhattak, ha előtte megkeresték a rávalót. Úgy gondoltam, előnyömre válna a fizikai munka. Azért nem szóltam, mert megvétőzták volna. Felnőtt vagyok, az életemet magam akarom irányítani, tehát a barátaimmal tartottam volna tiltásuk ellenére is, de nem akartam haraggal elmenni. Végül azért nem a srácokkal nyaraltam, mert a kemény munka mellett alig találkozhattunk, amitől mindketten kiborultunk. Otthagytam az építkezést, hogy veled lehessenek. Anyu elfojtott dühvel fakadt ki: neki ebből elég! Hogy lehetek ennyire önző?! Csak a saját nyavalygásommal foglalkozom! Hogy ő belebetegedett a két hónap távollétembe, az persze engem nem érdekel! Majd fújta a régi nótát: nem azért tanítottak, hogy prolikkal barátkozzak! Nem érdekli Norbi elkényeztetett úri csemete szeszélye! Elvárja tőlem, hogy magamhoz méltó társasággal töltssem az időmet! Mondta az áldást hazáig. Apuval hallgattunk. A vacsora már nem esett jól. Anyu szó nélkül ment aludni. Apuval éjfélig beszélgettünk. Jólesett kitárulkoznom előtte. Amikor kettőnk elképzeléséről beszéltem, elborult tekintettel annyit mondott, egyetért velünk, de anyuval nehéz lesz szót értenem az esküvőnkkel kapcsolatban. Rosszkedvűen mentem aludni, vacak éjszakám volt.

- Ilyen zaklatottan, fáradtan hogy mertél autóba ülni?

- Rutinom van a vezetésben. Sokkal fáradtabban ültem volánhoz külföldi útjainkon anyuék-
kal. Lehet, hogy innen fúj a szél. Apunak kellett végig vezetnie, és nem ihatott még egy pohár
sört sem.

- Hh... Hova vezet ez? - kérdezte szomorúan.

- Nem tudom. De reggel ott folytatódott minden, ahol este abbamaradt. Anyu öt órakor kelt, kimentem hozzá azzal a reménnyel, kipihente magát, talán meghallgat. Tévedtem. Amint leültem az asztalhoz, megkérdezte, mikor indulhatunk nyaralni? Nyugodt hangon válaszoltam, neked kezdődik az iskola, veled maradok. Az asztalra csapott és ellentmondást nem tűrő hangon jelentette ki, nem érdekli, te mit csinálsz, én velük megyek, és punktum! Felálltam, határozottan közöltem, maradok. Erre magánkívül üvöltötte: vegyem tudomásul, család az első, csak utána következhet bárki más! Jobb, ha tudom, amíg az ő kenyéréket eszem, addig azt csinálom, amit ő mond és oda megyek, ahova enged! Nagyot nyeltem, még mindig magamra erőltetett nyugalommal mondtam: eddig nem ez volt nálunk a módi. Sajnálom, ha huszonhárom éves koromban akarna nevelés alá fogni, mert ez nem fog neki sikerülni. A kötelességemet tudom anélkül is, hogy figyelmeztetne rá. Az életembe pedig nem szólhat bele még ő sem. A programjaimat ezentúl a te elfoglaltságod határozza meg. Azt ezentúl is tudni fogják, hova megyek, de engedélyt nem fogok kérni tőlük a távollétemhez. Tudomásul kell vennie, maholnap diplomás leszek, kinőttem a gyerekcipőből. Ne sírj, kincsem! - puszilta meg könnyáztatta arcát.

- Látod, nem hiába tartok én anyukádtól.

- Sajnos, de nem rángathat kénye-kedve szerint. Ha nem fogadja el a döntéseinket, elköltözőm otthonról - temette arcát Tünde vállgödrébe.

- Volt még valami?

- Igen. Anyu őrzöngött, amitől, sajnos, nálam is elszakadt a cérna és versenyt üvöltöztünk, amiért szégyellem magamat, de útközben megfogadtam, még egyszer ilyen nem fordulhat elő velem.

- Te mit ordítoztál?

- Valami olyasmit: bár négy évvel ezelőtt lett volna annyi eszem, mint most, akkor nem kellett volna évekig olyasmivel tömnöm a fejemet, amihez sem kedvem, sem affinitásom! Ennél a mondatnál jött ki apa a szobájukból. Anyu epésen kérdezte, mi gondom a tanulmányaimmal? Ingerülten válaszoltam, a véleményem ismerik, soha nem akartam közgazdász lenni, és nem is leszek! Abba nem hagyom, ha eddig gyötörtem magamat vele, de pedagógus leszek! Utána-jártam: taníthatok középiskolában földrajzot, történelmet, filozófiát, társadalomelméletet, csak a pedagógia szakot kell a diplomám mellé elvégezni az ELTE-n, amit átjárással végezhetek párhuzamosan. Ezt fogom tenni! Mindketten elképedve néztek rám.

- Levikém, annyira félek, megint ki fogsz borulni, mint négy éve, és...

- Ne félj, drága, most mellettem vagy, ez fog átsegíteni a nehézségeinken. Szóval azzal folytattam: nem ilyen légkörben szerettem volna megbeszélni velük a döntésünket, de mielőbb összeházasodunk. Mégiscsak tűrhetetlen, hogy a földrajzi távolság, az elfoglaltságaink válasszanak szét bennünket. Anyu felpaprikázta magát, újult erővel ordított. Ellened nincs kifogása, de amíg nincs diplomám, állásom, önálló lakásom, hallani nem akarja még egyszer ezt a baromságot! Mi a jófenéből akarlak eltartani?! Hol az isten haragjában fogunk lakni?! Arra ugyan ne számítsak, hogy náluk!

- Nem mondtad el nekik a szüleim elképzelését?

- Abban a parázs légkörben semmi értelme nem lett volna. Úgyhogy idegességemben fogtam a táskámat, köszönés nélkül jöttem ki a lakásból. Még a földszinten is anyutól zengett a ház. Beültem a kocsiba, remegtem az idegességtől. Próbáltam megnyugodni. Közben lejött hozzám apu. Beült mellém, igyekezett a lelkemre hatni. Kért, adjak időt anyunak. Most idegessé-

gében beszélt össze-vissza, de lehiggad, és talán szót érthetek vele. Beleegyeztem, de elkese-redetten közöltem vele: nem várom el, hogy eltartsanak. Tanulás mellett dolgozni fogok, mint mások, és ha anyu nem enged a negyvennyolcból, elköltözöm profpapához. Szeretem őket, de nem fogom engedni, hogy anyu tönkretegyен mindent körülöttem az ellenségeskedésével. Apu átfogta a vállamat, kért, ne forgassak butaságokat a fejemben. Kérdezte, hova indultam? Mondtam, hozzád. Azzal köszönt el, este várnak.

- Félek, ennek rossz vége lesz. Levikém, nem költözhetsz el otthonról haraggal. Te ugyanúgy szereted a szüleidet, mint én.

- Szeretem őket, de bizonyítsa be anyu, ő is engem. El kell engednie, ha meg akar tartani magának. Ne sírj, drága kincsem, meglátod, megoldjuk az életünket!

- De hogy, édesem, amikor anyukád áttörhetetlen falat épít közénk?

- Reménykedek benne, beszél vele apu, de talán tényleg csak haragjában beszélt össze-vissza.

- Szeretném, ha meg tudnál nyugodni.

- Ez csak kölcsönösen fog sikerülni - vonta magához.

- Oké, akkor mesélj, mi az elképzelésed délutánra? - mosolygott rá.

- Köszönöm a gyógyíromat! - pöccintette meg játékosan az orra hegyét. - Arra gondoltam, régen voltunk a Margitszigeten.

- Remek ötlet! Nézd, még az égiek is velünk örülnek!

- Csakugyan, a ragyogó napsütés mellé a szél is elállt, amíg egymást vigasztalgattuk.

3.

- Szeretném, ha te ülnél a volánhoz - nyitotta Tündének a bal első ajtót.

- Úristen! A Skodán kívül még nem vezettem mást.

- Épp ideje, hogy hozzászokj végre a „mi” kocsinkhoz. Barátkozz a különbségekkel, és irány a Margitsziget!

Tünde magához igazította az ülést, aprólékosan áttanulmányozta a műszerfalat, pár kérdés után magabiztosan mondta:

- Parancsoljon uram, a kocsit előállt!

Az utcából óvatosan fordult ki, de aztán ment minden rutinosan, mintha mindig Levente kocsiját vezette volna.

- Most utalok vissza egy megjegyzésedre, nekem is van pár fehér folt az életedben, amit pótolnom kell. Fogalmam nem volt, hogy ilyen bravúrosan vezetsz. Sok férfi szégyellhetné el magát melletted. A legkritikusabb helyzetben azonnal átlátod, mit kell tenned. Mikor tettél szert ekkora gyakorlatra a városi vezetésben?

- Apu fontosnak tartja, hogy ne legyen belőlem vidéki vezető, ne ijedjek meg a forgalomtól. Ha együtt jövünk be, mindig én vagyok a főnök. Amikor eleinte bizonytalanokodva ránéztem, azt mondta: „Én csak utas vagyok. A döntés mindig azé, aki a volánnál ül.” Ezt komolyan is gondolja. Még soha nem szólt bele, miért váltok sávot, miért ebbe vagy abba az utcába fordulok be. Annyiszor elmondta: „helyzetfelismerésből csillagos ötös”, végül elhittem neki - nevette el magát.

- Remek hozzáállás! Ezen én sem fogok változtatni. Helytelennek tartom, ahogy apu viszonyul anyuhoz. Rettenetesen félti a kocsijukat. Állandóan egzecírozza. Anyu mára végleg lemondott az autóvezetésről. Nyár folyamán apu szembesülhetett helytelen viszonyulásával, nem volt, aki felválthatta volna a vezetésben.

- Nézd az udvariatlan frátert! Hiába illet engem az elsőbbség, csak idefurakodna, ha hagynám. Visszább az agarakkal, uram! Kár a gőzért, úgysem engedlek be! - mosolygott kedvesen a tolakodóra.

- Édes vagy! Milyen határozottan utasítottad mögénk a pimaszt! Indulhatsz, tündérkém, jobbról nem jön semmi!

- Köszí! Ez jól jött, alig lehet belátni a kereszteződést.

A Jászai Mari téren parkolt le. A Budai-hegyek mögé bukó vöröslő napban a Margitsziget fái, bokrai a forró nyár után ősziesebbnek tündek a valóságnál. A főút fölé hajló, egymásba simuló lombkorona az élénk zöldtől a rozsdabarnáig terjedő széles színskálában pompázott és vastag avarszőnyeg borította a parkot.

- Hogy meg tudja tréfálni a természet az embert! Valóságos őszt varázsol a nyárba - mondta körülnézve Tünde.

- Én kedvelném az őszt, ha nem választana szét bennünket. Ennek is megvan a maga varázsa. Eltűnődő az arcod. Mi foglalkoztat, drága?

- Azon tűnődtem, a nyaralótokban legprózaibb elfoglaltságunk a pincétek volt, ahol édes mesevilág fogadott. Elkápráztatott a sok-sok kicsi szerszám, amik tökéletes másai a valódiaknak.

- A munka is valódi volt, amit nagypapa elvárt tőlem. Két-három kis eszközt pótolnom is kell majd, hogy leendő gyerekeinket én is munkára nevelhessem. Apuék nem örültek nagypapa nevelési módszerének, de én jó alanynak bizonyultam. Nagy hasznát fogom venni majdan a saját otthonunkban - gondolkodott el.

- Hasznát veszed majd, de apukádéknak igaza volt, a gyerekeknek szüksége van rohangálásra, játékra.

- Tagadhatatlan, voltak hiányosságok a neveltetésben. Sokféle elvárásnak kellett megfelelnem. Nagypapa eleinte asztalosnak szánt, de meggyőzte a kitűnő bizonyítványom, tovább kell tanulnom. Ekkor magasabbra állította a mércét, faipari mérnök volt a következő elképzelése. Sokszor elmondta, belőled nem olyan szakembert nevelek, mint apádból, aki íróasztalhoz láncolt aktakukac lett, hanem olyat, aki nem csak érti, de szereti is a fával való foglalkozás csínját-bínját. Láttad a hatalmas szekrényi szakkönyvet, azt mind ő gyűjtögette össze nekem. Szerintem töredékét fogom életem során kezembe venni, de hogy azokban ott van a fával kapcsolatban minden tudnivaló, az tuti! Mint tudod, apa közgazdásznak szán, de hogy én e két vad elképzeléssel szemben pedagógus leszek, az olyan biztos, mint ahogy itt sétálunk.

- Majd megharagszik rád nagypád odafent - mosolyodott el Tünde.

- Nem, mert látni fogja, kedvenc hobbim a fával való bíbelődés. Apu pedig elkönyvelheti magában, nem volt számomra hasztalan időtöltés az öt év, mert remek szemléletformáló ismeretanyagként tárolom majd magamban a közgazdaságtant.

- Hmmm... Okulnunk kell apukád makacs hozzáállásából. Sokkal jobban kell majd a gyerekeink irányultságát ismerni, figyelembe venni elképzelésüket, mint ő tette esetedben.

Autó fékezett mellettük. Meglepetésükre Ádám állt meg. Mondott valamit a mellette ülő csinos, vörös hajú nőnek. Úgy szállt ki mellőle, hogy neki végig háttal legyen. Tündének kezét csókolt, Leventével kezét rázott. Közben halkán, hadarva beszélt:

- Kérlek benneteket, legyetek természetesekek, mosolyogjatok! Egy alkalmasabb időpontban megmagyarázok mindent. Levi, te egy volt iskolatársam vagy, akivel évek óta nem találkoztam, Tündikét nem ismerem. Ne a neveteken mutatkozzatok be Nadinak - nézett vissza rá, és németül folytatta: - Szeretném, ha megismerkednél egy régi iskolatársammal! - pillantott unokaöccsére.

Nadina Müller rideg mosollyal szállt ki, és ment hozzájuk. Kezet fogott mindkettőjükkel. Levente Kónya Péter, Tünde Hegyi Dalma néven mutatkoztak be. Tünde rossz előérzettel nézett a hölgy kegyetlenséget sugárzó, mélykék szemébe.

- Romantikáztok? - kérdezte Ádám mosolyogva.

- Valahogy úgy. Kihasználjuk a barátságosabbá vált időt. Na és ti?

- Sajnos ilyesmire nem érünk rá. Itt lakunk a Nagyszállóban, épp fogadásra indultunk.

- Jól hallottam, külföldön élsz?

- Igen, két és fél éve Berlinben dolgozom.

- A szüleid talán vidékre költöztek, hogy itt kell megszállnotok?

- Nem, csupán praktikus okok miatt döntöttünk így. Amíg Pesten tartózkodunk, keresni foglak. Nagyon hiányoznak a kamaszkori vitapartik.

- Meddig vagytok Pesten?

- Két hétre jöttünk, de az ittlétünket mindig a munkánk határozza meg.

- Mi mához egy hétre utazunk vissza Debrecenbe, ahol jelenleg Dalmával élek. Ott járok egyetemre. Kellemes város, lehet, hogy maradok egyetem után is. Most a szüleimnél vagyunk, a régi számon találsz meg.

Ádám tekintete Tünde karikagyűrűjére tévedt, elmosolyodott:

- Jegyesek vagytok? Fogadd őszinte gratulációm a gyönyörű kislányhoz!

- Köszönöm, van mihez, boldogok vagyunk. Három hete volt a nagy nap.

- Karácsonykor mi is eljegyeztük egymást - fogta át Nadina vállát, majd exkuzálva magát, mondta: Bocsássatok meg, mennünk kell, késésben vagyunk. Feltétlenül keresni foglak! Addig is kellemes időtöltést, szórakoztatok jól - csókolt ismét kezét Tündének, vállon veregette Leventét.

Nadina szikrázó tekintettel nézett rá, erőltetett mosollyal, de ellentmondást nem tűrő hangon utasította:

- Tessék meghívni őket hozzánk! A megadott módszerrel kikérdezni! Szükségem van mindkettőre! Ez parancs!

Ádám meglepetten nézett rá, majd visszanyerve lélekjelenlétét, Tündéékhez fordult, kedvesen rájuk mosolygott és mintha Nadina szavait tolmácsolná, mondta:

- A menyasszonyom szeretne veletek megismerkedni. Azt mondja, inkább kicsit késünk a vacsoráról, de fogadjatok el nálunk egy italt!

- Annyi talán belefér, akkor még lesz időm átöltözni a színházi előadás előtt - mondta Levente, Tündére mosolyogva.

Fél órát töltöttek a kellemesen hűvös, előkelő lakosztályban, ahol a feszült hangulatot tovább mételyezte Nadina folyamatos fixírozása, amivel Ádámot próbálta akarata teljesítésére ösztönözni. Ő azonban hétköznapi témafelvetésekkel irányította a társalgásukat. Tünde rossz érzéseit leplezve körülnézett, mintha figyelmét az előkelő bútorzat kötné le. Ekkor vette észre, a dohányzóasztal átlós sarkain megtörik a fény. A furcsa jelenség elgondolkodtatta, többször oda-odapillantott, de nem jött rá, mitől lehet. A kellemetlen helyzetet Levente oldotta fel. Elnézést kérve köszöntötte meg a szíves vendéglátást, és meghívta unokabátyjáékat a nem létező debreceni otthonukba. Ádám kikísérte őket. Leventétől úgy köszönt el, hamarosan meglátogatja őket és mindenre magyarázatot ad.

Mivel mindketten értenek németül, lehangoltan sétáltak a Duna-part felé.

- Egyre jobban féltém Ádit. Érthetetlen, miért tűri el, hogy Nadina terrorizálja.

- Nehezen követhető a változás. A régi Ádám viselkedésének homlokegyenest ellentéte a mostani.

- Igen, és ami még ennél is szomorúbb, régen tudtam rá hatni, ma már sajnos nem. Na, majd meglátom, hogy tudja tisztázni magát. Este felhívtam profpapát. Beszéltem magunkról. Azt mondta, teljes biztonsággal hat hét után lehet megállapítani, pro vagy kontra a babakérdés, de ha gondoljuk, menjünk el hozzá.

- Ffhhúú, ez hirtelen jött. Te azt szeretnéd?

- Nem feltétlenül, ellenedre végképp nem. Csak úgy gondoltam, jobb a bizonyosság, mint a bizonytalanság.

- Kicsit félek, de igazad van. Valamit nem értek...

- Gondolom, ugyanazt, amit én. Profpapa remek szívspeciálista, nagy szaktekintély, ezért kértem a segítségét, ajánljon megbízható nőgyógyászt. Lehet, hogy valóban erről van szó, mert azt kérte, mielőtt megyünk, telefonáljak.

- Mikor akarod hívni?

- A hasonló kérdésekre azt válaszolta, akár holnap reggel.

- Furcsa, de akkor ne húzzuk az időt, legyünk minél előbb túl rajta, hívjad fel és reggel menjünk el hozzá - nézte, majd fejcsóválva folytatta: Hova lett az én kiegyensúlyozott Leventém?

- Elvitte a kiscica, és nem is hozza addig vissza, amíg közősek nem lesznek a nappalaink, éjszakáink.

- Engem is aggaszt, hogy egyre több gondfelhőt kell magunk előtt görgetni.

- Kikapcsolódásként meséld el, mi volt tegnap Lilláéknál, miért nem látogatott meg benneteket Noémi a Balatonnál.

Beszélt Lilla szomorú történetéről. Levente elhűlve hallgatta.

- Szégyellem magamat a férfinem nevében. Már a barátaimra is dühös voltam, de hol voltak ők ehhez képest?

- Nem tudhatod, hány szeretkezésből lesz kilenc hónap múlva baba. Nagy valószínűséggel a srácok nem is fognak róla tudni, hiszen a kislányok ott maradtak vidéken. Persze felmenteni őket sem lehet. Legalább olyan felelőtlenek voltak, mint a srácok. Lilla sem sokkal különb, de sajnálom őt.

- Az ő történetük még nem lejátszott meccs. Zsolti nem tudja, mi történt. Okos tanácsot adott, Lilla nem dönthet egymaga.

- Nomcsi a beteg kishúgát pesztonkázta. Ők most készülnek a Balatonhoz. Tőlem kért tanácsot, mit érdemes megnézniük. Nem volt egyszerű olyan programot ajánlanom, ami éppúgy megfelel a négyéves Timikének, mint a hetvenöt éves nagymamának.

- Körutazásra készülnek?

- Valami olyasmire. Nem mondtam még, este anyuékkal komoly beszélgetésem volt. Elmondtam nekik a magunkkal kapcsolatos elképzelésünket, ecseteltem anyukád ellenségessé vált viszonyulását, azt, hogy te mire készülsz erre fel. Anyu értetlenkedve fogadta, apu a fejét csóválta rosszállóan, majd azt mondta, ha valóban lehetetlenné válik otthon a helyzeted, esküvőig odaköltözhetsz a földszinti vendégszobába, ha úgy gondolod.

- Apukád valóban igazi erkölcsösz - nevette el magát Levente.

- Látszólag. Azt mondta, nem most jött le a falvédőről, de hogy köztünk milyen viszony van, az kizárólag a szűk családra tartozik.

- Erre nincs ellendobásom, igaza van! Csak szajkózhatom, csuda aranyos szüleid vannak.

- Bíztam benne, hogy így lesz, mégis örültem a hozzáállásuknak. Haza kéne mennünk, édeske, elmúlt kilenc óra.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET TÜNDE HARCA

1.

Másnap reggel Telekdy László professzor barátságosan fogadta Tündééket. A magánrendelőjébe kísérte őket, hellyel kínálta. Pár másodpercig nézte Leventét, majd megszólalt:

- Meglepő lesz, amit mondok, de ha megbízható, jó szakembernek tartotok, én leszek a kért nőgyógyász. Szégyellnem kéne magamat a tájékozatlanságodért, hiszen apukád a legjobb barátom, téged fiamként szeretlek, mégsem tudok rá időt szakítani, hogy összejöjjünk időnként, és legalább a változásokat megbeszéljük. Halljátok hát a történetemet: amikor orvosira mentem, szülész-nőgyógyász akartam lenni. Akkoriban belgyógyászból volt hiány. Engedtem magamat rábeszélni kedvenc professzoromnak, tegyek vargabetűt a pályán, halasszam el az elképzelésemet. Nem bántam meg a döntésemet, mert így lehettem európai hírű szívspeciálista. Tíz éve az álomom is valóra válthattam, de a rengeteg utóképzés, külföldi konzílium, konferencia elrabolta a fiatalságomat, azaz a nagy család megvalósítását. Ma már boldog vagyok, mert ha nem is a sajátjaim, de babák közelében telnek mindennapjaim. Ennyi kitérő után, lássuk, üzenünk kell-e a gólyának?

Levente átfogta Tünde vállát, bementek az elkerített vizsgáló sarokba. A professzor bemosakodott. Tünde meglepetésére gyorsan végzett a vizsgálattal. Amint kiléptek a függöny mögül, megszólalt a professzor:

- Nem tudom, örültök-e, de a picike fészeknek egészen biztos, nincs lakója. Tündikém, ne vágj ilyen elkeseredett arcot. Egészségileg minden rendben van, kicsit fejletlen vagy még, de szerintem esetekben ez inkább előny, mint hátrány. Mikor akartok összeházasodni?

- Ha rajtunk múlna, azonnal, de sajnos vannak hátráltató tényezők - mondta komolyan Levente.

- Az egyetem nem hátrány, megoldható.

- Anyunak nem ez a véleménye. Ő, amíg nincs diplomám, lakásom, önálló keresetem, komolytalannak tartja az elképzelésünket.

- Ki sem néztem Anikóból ilyen századeleji gondolkodást. Tartsatok ki elképzeléseitek mellett. Nem pazarolhattok el a fiatalságotokból éveket az ő maradisága miatt. Neki bele kell törődnie, felnőtt az egyetlen fiacskája, akinek már nem a mama szoknyája mellett a helye - mondta széles mosollyal. - Sok sikert a családi vita rendezéséhez! Kisfiam, az ajánlatom áll, számíthatsz... azaz, immár számíthattok rám.

- Köszönjük, jólesik, de Tündike szülei mellettünk állnak, laknunk lenne hol, de anyuval sem akarok háborúzni.

- Nyomatékkal kérlek rá, kerülj a feszültséget, ne izgasd fel magadat! Higgyétek el - mosolygott rájuk -, a szülőknek az a legfontosabb, hogy benneteket boldognak lássanak.

- Ebben bízom én is. A tanácsot pedig komolyan betartom.

- Neked pedig a legkomolyabban mondom, nincs okod kesergésre - nézett Tündére. - A rendszeres nemi élet meghozza gyümölcsét. Szavamra mondom, legkésőbb jövő ősszel kedvetekre babázhattok. A menstruáció elmaradása hormonzavar következménye, ami ez esetben természetes folyamat.

Levente tekintete a professzor határidőnaplójára tévedt. Láttá, két óra múlva a műtőben kell lennie.

- Látom, menned kell, nem szeretnénk feltartani.

- Örülök, hogy legalább a gondotok kapcsán találkozhattunk, beszélgethettünk kicsit. Valóban többórás szívműtétnél kell asszisztálnom, mert ha csak nyomokban is, de tartom ezt a frontot is - kísérté ki őket.

- Csalódott vagy? - kérdezte Tünde.

- Nem, kicsim, egyáltalán nem. Inkább valamiféle megkönnyebbülést érzek. Átgondolva a dolgokat, profpapának igaza van. Jobb lesz a kis trónörökösnek rendezett körülmények közé érkezni. Arra gondoltam, menjünk be a belvárosba, nézzünk körül, látunk-e kedvedre való menyasszonyi ruhát - váltott témát, Tünde komolysága láttán.

- Benne vagyok - válaszolt kurtán.

Végigsétáltak a Váci utcában. Egyhangúan állapították meg, azok a ruhaköltemények, amiket árulnak, nem Tünde egyéniségéhez valók. Kifordultak a Kossuth Lajos utcára. Timike - Noémi kishúga - repült széttárt karokkal feléjük. Már messziről kiabált:

- Tündike, Levente, mi is itt vagyunk Noékával! - szaladt teljes lendülettel Tündének.

- Lassan, kicsike, lassan, elestek! - kapta el a kislányt Levente.

- Bocsánat, csak nem akartam, hogy ne vegyetek észre.

Noémi lélekszakadva rohant hozzájuk a kishúga után.

- Sziasztok! Úristen, de rám ijesztett ez a csintalan gyerek! Úgy eltűnt mellőlem, hirtelen azt sem tudtam, merre szaladt! Hh... majdnem kiugrik a szívem a helyéből az idegességtől.

- Noéka, nem leszek rossz, csak ki ne ugorjon a szíved! Akkor mivel fogsz szeretni engem? - sírta el magát keservesen.

- Ne sírj, angyalka! - hajolt le hozzá Tünde. - Fogd meg szépen Noéka kezét. Ha jó leszel, nem lesz semmi baj. Megígéred?

- Igen, jó leszek, csak Noéka szíve meggyógyuljon - zokogta.

- Hova mentek? - kérdezte Tünde Noémitől, még a kislányt simogatva.

- Kicsit körülnéztem, vásárolgattunk.

- Nos, Timike, megfogod Noéka kezét, hogy tovább sétálhassunk?

- Igen, megfogom. Akkor már Noéka megtörölheti az orromat, meg a szememet is.

- Ilyen nagy óvodásnak még Noéka törli az orrát? - kérdezte Levente, rosszallóan csóválva a fejét.

- Nem is azért. Csak nem szeretem, hogy piszkos legyen a kezem - mondta halkan, miközben szégyellősen megrántotta a vállát.

Tündéék nevetve indultak tovább. A Síp utcánál megálltak, két autó kanyarodott ki. Tünde benézett az utcába, meglepetten látta, Tamás tőlük tíz méterre dermedten áll, és őket nézi. Óvatosan Leventére pillantott, aki követte tekintetét, majd elkomolyodott. Órájára nézett, kedvetlenül jegyezte meg:

- Elmúlt dél, haza kéne mennünk.

Tünde hátrafordult, látta, hogy Noémi lehajolva törölgeti a húga orrát.

- Mi a baj, Timike, még mindig nem sikerült megnyugodnod?
- De igen, csak az orrom... légy szíves, ne vedd észre, mert Levente megint kicsúfol.
- Sokkal jobban szereti ő annál a gyerekeket, hogy kicsúfolja, de abban igaza van, egy középső csoportosnak nem a nagytestvére törli meg az orrát - magyarázta mosolyogva, majd Noémire nézve folytatta. - Időre kell hazamennünk, kocsival vagyunk, velünk tartotok?

- Igen! Igen! - örvendezett Timike.

Noémi elmosolyodva bólintott igent. Visszamentek az autóhoz.

Ebéd után Tündéék felmentek az emeletre. Levente az ölébe vonva Tündét, ült le.

- Látom, nem nyugtatott meg a délelőtti sétánk és a komolyan tett kijelentésem, semmiféle csalódottság nincs bennem, amiért más lett a babakérdés eredménye, mint amire számítottunk.
- Tudom, hihetünk profpapának, hiszen, ha baj lenne, kezelésre lenne szükségem, mégis elbizonytalanodtam. Az jár a fejemben, mi lesz, ha téved?
- Figyelj rám, és vedd komolyan tündérkém, engem az szomorít el, nem bízol bennem eléggé.
- Levikém, hogy mondatsz ilyet!
- Úgy, ahogy te kételyeket gyártasz magadban. El kell hinned, a gyerekről le tudnék mondani, de rólad soha! Különböznék értem az aggodalmadat, kicsim, túl korán éltem bele magamat a lehetőségbe. Profpapát hallgatva gondolkodóba esem: ő a magánéletét áldozta fel a hivatásért, mégsem boldogtalan. Te máris pedagógus vagy, de az leszek én is, úgyhogy a jövőnk nem szól majd másról, mint gyerekekről. Kiélhetjük köztük a gyerek iránti szeretetünket. Ha netán mégsem, örökbe fogadhatunk pár lurkót. A legnagyobbat akkor vétenénk magunk ellen, ha a kapcsolatunk romlana meg emiatt. Értesz engem, kicsi, szomorú angyal?
- Igen, és annyira, de annyira imádlak, amiért minden körülmények között meg tudsz nyugtatni... győzni - ölelte át hozzá simulva.

- Szeretném, ha te is kibeszélnéd magadból a feszültségedet. Hogy zajlott az estétek?

- Nehezen viselem én is a komisz napokat. Este óta fáj a fejem. Anyu ismét botránnyosan viselkedett, amivel aput is kihozta a béketűréséből. Mivel nem tudta anyu ordítózását csitítani, akkorát üvöltött a nyitott ablaknál, hogy visszhangzott tőle a lakótelep, és olyat csapott közben ököllel az asztalra, azt hittem, kettéreped. Pár pillanatra ijesztő csend lett, majd lehalkítva hangját mondta, ha anyu nem képes észhez térni, csomagol ő is és velem együtt költözik el tőle.

Megszólalt a telefon. Tünde kihangosította, úgy vette fel.

- Tessék, Kékessy lakás!
- Kezét csókolom! Réti Tamás vagyok, Tündével szeretnék beszélni, ha otthon van.
- Szia, Tamás, velem beszélsz.

Levente elkomolyodva figyelt. Tünde a kezére tette a kezét.

- Bocsáss meg, hogy az otthonodban zavarlak! A viszonyulásod miatt nem merném megtenni - bár lelkemre mondom, örömmel ülnék le veletek megbeszélni a velem szembeni ellenszenveteket -, most azért vettem mégis a bátorságot, mert bízom benne, választ kaphatok tőletek. A történetem bonyolult, de megpróbálom röviden elmondani, ha meghallgatsz.
- Mindenekelőtt azt mondd el, kitől tudtad meg a telefonszámomat? - kérdezte komolyan nézve Levente feldúlt arcát.

- Nem volt egyszerű. Azt, hogy hol laksz, Zsoltin keresztül Lillától. A számodat pedig a vidéki tudakozótól.

- Bár fogalmam nincs, miben tudnék segíteni, de hallgatlak.

- Ma délben a Rákóczi úton láttalak benneteket. Zavarban vagyok, mert a hölgynek, aki veletek volt a kislányával, csak a lánykori nevét tudom: Bársony Noémi. Csoporttársam volt a főiskolán. Kedveltük egymást, de nagyot vétettem ellene. Azóta nem áll velem szóba, de én képtelen vagyok elfelejteni őt. Tudom, férjhez ment, nem akarok tőle semmit, csupán egy bocsánatkérő beszélgetésre módot kérni. Attól talán meg tudnék nyugodni, ha nem úgy gondolna rám, mint egy utolsó gazemberre. Könyörögve kérlek, ha tudod, add meg az elérhetőséget!

- Két dologban pontosítanám az információdat. Noémi nincs férjnél, a kislány, akivel láttad, a kishúga. Az elérhetőséget nem lenne fair megadnom a tudta nélkül.

- Hogy mondod? Nincs férjnél? A kicsi tünemény a húga? Ez igaz lehet? Én... én menten rosszul leszek a boldogságtól! Lehetséges lenne, hogy számomra nincs minden veszve? Bocsáss meg! Azt hiszem, önkívületi állapotba kerültem... Tündike, számodra biztosan hihetetlen, de az életemet adtad a közléseddel vissza. Megértelek, a helyedben én sem adnám ki a barátomat, de fogalmam nincs, a segítséged nélkül hogy találhatnék rá.

- Annyiban lehetek segítségedre, elmondom Noénak a történetet, van budapesti telefonkönyve, ha akar, felhívhat.

- Sajnos, amint vázoltam, ő ha belehalna a hiányomba, sem hívna fel engem. Tanácstalan vagyok, még egyszer kérlek, ne haragudj a zavarásért, szia!

- Szia!

Helyére tette a kézibeszélőt. Leventét nézte szomorúan.

- Annyira féltem, hogy újabb botrány van a levegőben - mondta halkán.

- Nem lett volna okom szemben állni veled, hiszen hallhattam mindent... de igazad van, első pillanatokban kellemetlenül éreztem magamat. Nem akarom, hogy Tamás legyen a mumusom. Igaza van, át kell beszélnünk ezt az egészet. Kéérlek, ne haragudj a helytelen viselkedésemért! Nem akarom épp most elveszíteni a fejemet, amikor te is labilis lelkiállapotban vagy - arcát vállgödrébe temetve folytatta: - Egyedüli fix pont vagy az életemben. Elköltözöm otthonról, amíg rossz vége nem lesz a lehetetlen állapotoknak - szorította magához Tündét.

Tünde oldani akarta köztük a komor hangulatot. Kedveskedve rámosolygott, megcsiklandozta.

- Óriási kincs vagy nekem. Még te vigasztalsz engem? Istenem, mennyire imádlak! - jelent meg halvány mosoly szája szögletében.

- Büntetésből egyetlen szót nem szólok, amíg be nem fejezed, mi volt még este - puszilta meg hízelegve.

- Ne ijesztgess engem, te... te imádnivaló angyal! Más mesélnivalóm nincs, mert apu megkért, feküdjek le, pihenjem ki magamat. Vegyem komolyan, ha anyu nem tér észhez, reggel eltűnünk az életéből. Mondd, meddig tudod elviselni a konok, utálatos természetemet?

- A te ígéreted örökkévalóságig szólt, ennyi nekem sem fog nehezemre esni - nevette el magát. - Legfeljebb megtanulsz te is beosztó lenni. Közösén vállaltuk az élénk görgetett göröngyök egyengetését, ebből fikarcnyit sem engedek! Komolyra fordítva a szót, valamiképpen fel kéne oldani nálatok a feszültséget.

- Milyen kiutat látsz, amikor anyu végig sem hallgat?

- Tudom, családi dolgokba nem szabad beavatkozni, mégis úgy gondolom, a jelenlétem segíthetne abban, hogy meghallgassátok végre egymást. Édesem, csak ismételhetem magamat, számodra nem megoldás, ha haraggal költözöl el otthonról.
- Az ötleted tetszik, de félek. Mélyponton van a tűrőképességem, ha anyu ellened fordul - ami jelenleg sajnos elképzelhető -, nem hiszem, hogy önmérsékletet tudnék tanúsítani.
- Nem fogok rá okot adni, de téged erősíthet a jelenlétem.
- Te... te édes... te drága angyal! Meg sem érdemellek! - simogatta szomorkás mosollyal.
- Nem bizony! De most nincs időnk lamentálni, menjünk le, drága, beszéljük meg anyuékkal a dolgot. Biztos vagyok benne, jó ötletnek tartják, hogy veled menjek.

2.

- Levikém! Mi történt veled? - hőkölt hátra rémülten Attila, amikor beengedte a két fiataalt.
 - Semmi jó, Attila bácsi. Levente sajnos teljesen kikészült az itthoni állapotoktól. Azért jöttem el vele, hogy négyesben próbáljuk tisztázni a helyzetet.
 - Örülök neked, Tündikém! Gyertek, Anikó néni a nappaliban van.
- Anikó rideg tekintettel nézte Tündét. Oda sem mert menni, puszival üdvözölni őt, mint máskor. Levente visszafogottan kérdezte:
- Mi ez a rideg fogadtatás, anyukám? Már Tündikében is ellenséget látsz?
- Mivel hallgatott, Tünde szólalt meg:
- Eddig úgy jöttem ide, mintha hazajönnék, ezért mertem venni a bátorságot, hogy bejelentkezés nélkül kísérem el Leventét, de ilyen lelkiállapotban volánhoz sem engedtem volna ülni. Mindemellett eljöttem volna vele azért is, mert miattam van a szokottnál kevesebbet itthon.
 - Nem értelek. Ez kizárólag hármunkra tartozik. Veled nincs tisztáznivalónk.
 - Érzésem szerint van, mert a változás nem átmeneti. A nyár folyamán komolyra fordult a kapcsolatunk és...
 - Amíg Levente tanul, nem lesz változás! - csattant fel Anikó. - Mindketten családban éltek, ahol vannak kötelességeitek.
 - Igen vannak, amit nem fogunk figyelmen kívül hagyni, de tessék Leventére nézni, idegileg megviselik az itthoni állapotok. Anikó néni, drága, valahogy megegyezésre kéne jutnunk egymással.
 - Hagyjuk a lelkizést! Tisztában vagyok veled, anyukádék mindenben falaznak nektek. Én nem asszisztálok a felelőtlenségeitekhez! Másrészt, nem jó ötlet, hogy Levente egészségi állapotát használd pajzsként. Meg kell értened, ha mi hárman nem jutunk dülőre, veled biztosan nem fogunk.
 - Anyukám, utoljára kérlek, fogd vissza magadat! - szólt közbe haragosan Levente.
 - Nagyon szomorú vagyok, amiért ilyen ellenséges tetszik velem lenni - folytatta nyugodt hangon Tünde. - Jól emlékszem, négy éve hasonló lelki válság előzte meg a rémületes délutánt. Annyira jó lenne megelőzni. Bánt, hogy Anikó néni tizenkilenc év ismeretség után úgy beszél velem, mint egy idegennel. Leventével a gondjaink közösek, amiknek megoldása az én felelősségem is.

- Kivételt képeznek a családi ügyek, amibe beavatkozni igyekszel.
- Nem képeznek, anyukám, Tündike félig-meddig máris családtag, mert nem változtatunk az elképzelésünkön, amint lehet, összeházasodunk.
- Nem vagyok rá kíváncsi!

Tünde elszántan folytatta Anikóval a szócsatát:

- Fáj, hogy a boldogságunknak nem tetszik velünk örülni, de megkérdezhetem, mivel sikerült ilyen mértékben magamra vonni Anikó néni haragját?
- Azzal, hogy nem veszitek tudomásul, biztos egzisztencia nélkül halálra lenne ítélve a házasságotok, aminek létrejöttét minden eszközzel megakadályozom! Csak nem eljegyzéseitek volt, hogy karikagyűrű van az ujjatokon? - nézte meglepetten a kezüket.
- De igen - szólt közbe Levente. - Csak apának mondhattam el, de megkértem, ne tőle tudd meg. Te ugyanis nem voltál hajlandó meghallgatni.
- Hmm... Gondolom, anyukádék is tudnak mindent, csak engem zártatok ki a közlésből - nézte Tündét, továbbra is neki szánva gúnyos szavait. - Nagy ünneplés volt?
- Nem tudtam előre, Levente meglepetésnek szánta, úgyhogy anyuék is utólag szereztek róla tudomást.
- Arra gondoltunk, hazajövünk Szépéről, és a két család egy közös ebéddel ünnepli meg felnőtt életünk első komoly lépését, de sajnos keresztülhúztad a számításunkat.
- Szóval Tündi szüleit sem tartottátok méltónak a közös ünneplésre?
- Elmondtam az elképzelésünket - mondta lehangoltan Levente, majd folytatta: - Azt mondd, megakadályozod a házasságkötésünket. Ez nem fog sikerülni, de szomorú lennék, mert azzal végleg eltaszítanál magadtól.

Anikó elvörösödött, felugrott, de Attila határozottan ültette vissza.

- Ne zsarolj! Azt pedig felejtsetek el, hogy nektek két éven belül esküvőtök lesz! Nem, egy kis szerelem miatt nem rúghattok fel mindent!
- Felnőttek vagyunk, maholnap diplomás leszek, nem engedem, hogy beleszólj az életem legfontosabb döntésébe! - ugrott fel idegesen Levente.

Tünde gyengéden, de határozottan húzta vissza maga mellé. Anikó őrjöngött. Feléje fordulva folytatta:

- Látod, mit tettél a nagy békítő szándékkal?
- Sajnálom, és szomorú vagyok.
- Te mit szólsz ehhez? - nézett Attilára.
- A gyerekek mellett állok. Szeretik egymást, a távolság, Levi tanulmányai nagyon szétválasztják őket.
- Nem, ez nem lehet igaz! Vegyétek tudomásul, alkalmatlanok vagytok még az önálló családi életre! Miből akarjátok eltartani magatokat? Hol akartok lakni?

Tünde nagy levegőt vett, és magára erőltetett nyugalommal mondta el a szülei elképzelését. Azzal fejezte be:

- Apu azt mondta, amíg Leventének nincs állása, a rezsiköltségbe nem kell beszállnunk. Ha nem így gondolnák, tanítványokat vállalnék. Nem anyuékra és Anikó néniékre alapozzuk a jövőnket.

- Ezt szépen kifundáltátok! - kapkodott levegő után. - Ravaszul láncolod magadhoz a fiamat!
- Közös az akaratunk. Mit vétett ellened Tündike, hogy így beszélsz vele?
- Ezután akar véteni. Hát nem veszed észre?! A családi életünket akarja feldúlni! Töröm a fejemet. Csak egyetlen dolog miatt sürgethettek ennyire a házasságkötést.

Levente elvörösödött, kezét ökölbe szorítva ugrott fel. Tünde átölelve fogta vissza. Anikót nézve szólalt meg:

- Nem várunk kisbabát.
- Ha úgy lenne se lenne hozzá semmi közöd! - vágott közbe Levente. - Vedd már észre, felnőttek vagyunk, el tudjuk dönteni, mit akarunk!

Attila dühösen fordult a felesége felé:

- Elég! Ha tetszik neked, ha nem, a fiadat el kell engedned! Még mindig nem érted, a jövőjüket szeretnék normális hangnemben megbeszélni, nem a te erőszakos, úrhatnámságoddal viaskodni! Vedd komolyan a tegnapi esti kijelentésemet! Nem fogom engedni, hogy az egyetlen fiamat elmard mellőlem!

Anikó szemében ijedség tükröződött Attila határozottságától. Majd az összetört, sápadt fiát nézte. Szemét elfutotta a könny.

- Kicsi fiam, mi lett velünk, hova vezet ez az ellenségeskedés?
- Ha nem akarod megérteni, a saját életemet akarom élni, a család széthullásához. El kell tudnod engedned, hogy megtarthass magadnak! El kell fogadnod, nem úgy fogjuk élni az életünket, ahogy azt te megálmodtad nekünk - mondta kifulladásra.

Elfehéredett, hátrahanyatlott. Tünde aggódva hajolt hozzá:

- Rosszul vagy, édesem?
- Nem... nem, nincs semmi baj, csak megszedültem.
- Igazatok van, tudom, mindenben igazatok van - sóhajtott Anikó. - A nyáron felgyülemlett keserűségem, a viselkedésem váltotta ki belőlem az ellenszenvet. Elfogadok mindent, csak feküdj le, pihend ki magadat, nehogy baj legyen. Ne hívjam fel profpapát?
- Ne. Megnyugszom, ha tényleg elfogadod a döntésünket.
- Tudnod kell, akkor is szeretem Tündikét, ha most méltatlanul rondán viselkedtem vele. Ha gyereketek lesz, értitek majd meg, milyen nehéz elengedni.
- Köszönjük, ha el tetszik fogadni az elképzelésünket - ment hozzá Tünde és megpuszilta.
- Ígérem, Kicsibém... bocsáss meg! - puszilta vissza könnyes szemmel.
- Szépen kérlek én is, pihenj le! - fordult Leventéhez.
- Amint felhívsz otthonról, lefekszem - simította meg az arcát.
- Hazaviszlek, kicsim, lenn a kocsiban várlak! - állt fel Attila.
- Köszönöm, Attila bácsi - próbált mosolyogni.
- Alaposan megleptél a higgadt határozottságoddal - ölelte magához Levente, miután kettesben maradtak. - Büszke vagyok rád! Semmi túlzás nincs benne, egyedüli személy vagy széles e rokonságban, aki szembe mert szállni anyu ellentmondást nem tűrő viselkedésével. Csúnyán hangzik tőlem, de élveztem, hogy nem tudta kezelni a helyzetet. Még a ronda provokáló kérdése sem zökkentett ki nyugalmadból.

- Azzal majdnem sikerült, de átvillant az agyamon, ha átveszem a stílusát, csatát veszték velem szemben, ezt pedig nem akartam. Megyek édeske, ne várakoztassuk apukádat. Holnap én jövök, aludd ki magadat!

- Amint hívsz, így fogok cselekedni.

Megcsókolták egymást, Tünde indult le. A fordulóban rámosolygott, intett egyet, ahogy óvódás korukban szokott, és leszaladt a lépcsőn. Beült Attila mellé. Felnézett az ablakra, Levente sápadt, nyúzott arcát látva, könnyeivel küszködött.

3.

Szilágyi ezredes napokig nem tudta elérni Kékesiék, emiatt rettenetesen ideges volt, mert Leventéék találkozása Ádámékkal a szigeten, felgyorsította az eseményeket, ami komoly intézkedésre kényszerítette őt is. Amikor végre telefonon elérte Ákost, kocsiba vágta magát, teljes gázzal robogott Szőlőskertre. Útközben töprengett, hogy készítse fel kényszerintézkedéseire Ákosékat. Csikorgó fékkel kanyarodott a kapu elé, miközben a dudát nyomta.

- Szia, Ákos - üdvözölte barátját, kiszállva a kocsiból.

- Szia, Dini! Ha rám akartál ijeszteni ezzel a felnőttes képeddel, jelentem, sikerült! Komolyra fordítva a szót, mondd, miért volt olyan izgatott a hangod a telefonban?

- A fiatalok itthon vannak? - kérdezte, figyelmen kívül hagyva Ákos érdeklődését.

- Nincsenek. Zuglóba mentek, Levente szüleihez. Helyezd magad kényelembe - kínálta helyet, miután Juditot üdvözölte.

- Hű a szentségit! Erre nem számítottam. Mikor jönnek haza?

- Tündike telefonálni fog, mikorra menjek érte. Levente ki van borulva idegileg. Esküszöm, a Hárshegyre juttatsz, ha nem mondd el, mi történt?

- Ácsi, Ákos! Most én kérdezek. Hol az isten haragjában voltatok napokig?

- A három nap kétségtelenül csavargásról szólt nálunk, de vasárnap délig mi, hétfőn délelőtt Tündike volt itthon. A hétfő délutánt a Margitszigeten töltötték Leventével.

- Sajnos, arról van tudomásom, ezért vagyok itt. Rettenetesen idegesít, hogy nem akadályozhattam meg Ádámmal a találkozásukat.

- Mondj már valamit! Tényleg az örületbe akarsz kergetni a rendőri mentalitásoddal?

- Nyugi! Idegeskedni nekem van okom. Arra kérlek, segíts felgöngyölíteni a szálakat, amihez minden apró információra szükségem van. Értesíték meg, nagy baj, hogy a két unokatestvér találkozott, mert ha Nadina Müller - Ádám menyasszonya, akivel jelenleg itthon van - gyanút fog, pontos személyleírásuk van Tündikéről, Leventéről.

Elmondta Ádám itthon tartózkodásának lényegét. Amikor megértették, a három fiatal életveszélybe kerülhet, Ákos idegesen felugrott:

- Elrohanok Tündiért!

- Isten ments! Nem akarok pánikot a családban. Ákoskám, észnél kell lennünk, higgadtan cselekednünk. A májusi találkozásuk óta milyen kapcsolat volt a srácok között? Találkoztak egymással?

- Nem - mindent elmondott, amit a szigeti találkozóról tudott. - Elmondanád, Levente hogy került a történetbe? - fejezte be.

- Egyik csoporttársa beépített emberük, tőle hallottak a létezéséről. Abban reménykednek, Levente személyében Ádámhoz hasonlóan megbízható munkatársat kaphatnak. Az életveszélyes helyzetet Ádám idézte elő azzal, hogy nyíltan megtagadta Levente szervezését. Már más kapta meg a feladatot. Leventének két héten belül Berlinben kell lennie.

- Ezek után mi a teendő? - kérdezte remegve az idegességtől Ákos.

- Arra gondoltam, ha szükséges lesz, Levente hozzátok költözhetne, amíg biztonságosabb helyet találok neki.

- Ennél biztonságosabbat?

- Igen, mert Szőlőkertes, sajnos, Budapesthez túlzottan közel van. Tudnotok kell, csak akkor vigyázhatok a gyerekekre, ha minden intézkedésemet betartjátok.

- Természetesen így lesz! Örülök, hogy ránk gondoltál.

- A szomszédok nem vehetnek észre nálatok változást! Levente a szüleivel, rokonaival csak URH-készüléken keresztül tarthat kapcsolatot. Adóvevőről gondoskodni fogok. Egyelőre ennyi. Amíg Tündike telefonál, beszéljessünk másról.

Csengettek. Ákos ment ki, meglepetten nézte Attilát és Tündét.

- Szia, Ákos! Hazahoztam Tündikét, de ne haragudj, rohanok vissza, rettenetesen idegesít Levente állapota.

- Szia! Megértelek, de az ezredes barátom hivatalosan van nálunk, Tündire vár. Kérlek, gyere be, hátha szüksége lenne rád Leventével kapcsolatban.

- Nem értem, mi dolga lehet Levinek a rendőrséggel? - szállt ki ijedten.

- Ezt ő sokkal pontosabban el tudja magyarázni neked, mint én - indultak be a házba.

Attila félszeg tanácsalansággal állt meg a nappali ajtajában. Az ezredes felállt, bemutatkoztak egymásnak.

- Örülök a barátom gondolatolvasásának. Nyugodjon meg, ha összefogunk, nem történhet semmi baj.

Röviden vázolta neki is a helyzetet, majd megkérdezte:

- Mit tud a tegnap délutáni eseményekről?

- Sajnos semmit. Annak ellenére ezt kell mondanom, hogy a fiam hollétéről mindig van tudomásom. Most azonban kellemetlen családi konfliktus köti le minden figyelmemet. Valami szokatlan történt? - kérdezte, magára erőltetett nyugalommal.

- Igen, történt, de az ön variációjára lettem volna kíváncsi. Jelenleg milyen kapcsolat van a két fiú között?

- Kicsi koruk óta testvéri.

Részletezte mindazt, amit Ákos már tavasszal elmondott. A történet ott vált érdekessé az ezredes számára, amikor a májusi látogatásról beszélt. Gyorsan közbe is kérdezett:

- Erről tud valamit bővebben?

- Bonyolult történet, bevallom nem látom át a helyzetet, annyit tudok, Ádám március végén parkolópályára került a főnökénél. Azóta fogolyként él a saját villájában. A véletlennek köszönhetően megtudta, Nadina - a menyasszonya - egyedül megy Rómába. Megfűzte őt,

intézzé el, hogy elkísérhesse. Hogy Ádám csak Bécsig megy vele, a repülön mondta meg a hölgynek, aki a köztük kialakult furcsa szerelmi alku miatt beleegyezett, hogy amíg ő Rómában dolgozik, Ádám hazautazik a szüleikhez, majd vasárnap este Bécsből együtt mennek vissza Berlinbe. Leventének ugyan pontosan elmagyarázta a szerelmi alku lényegét, de én nem foglalkozom olyan behatóan Ádi berlini ügyeivel, hogy meg akartam volna érteni.

- Levente mit tud Ádám berlini életéről?

- Meglepett az ezredes úr közlése, hogy itthon van, mert ő soha nem jön úgy haza, hogy bennünket meg ne látogatna. Kicsi kora óta mi vagyunk az igazi családja. Mivel a nyár folyamán én voltam elérhető, rajtam keresztül tartották a kapcsolatot. Augusztus elején kellett volna jelentkeznie, ami nem történt meg. A berlini életéről Levente nálam sokkal többet tud, de ha rendkívüli lenne vele, arról tudnék.

- Ádámot mennyire tartja megbízhatónak?

- Maximálisan annak tartom. Mint említettem, szinte mi neveltük fel őt. Nem tudom elképzelni, hogy megváltozott volna a jelleme Berlinben.

- Köszönöm a válaszait. Nem szeretnék a családban pánikot kelteni, ezért számítok a diszkréciójára. Megnyugtatózásra önnek is csak azt ígérhetem, amit a barátomnak: vigyázni fogok Leventére, és ha Ádám engedi, rá is.

- Természetesen hallgatni fogok. Köszönöm ezredes úr, hogy vigyáz Leventére. Biztos vagyok benne, ha teheti, Ádi együttműködik önökkel. Elmehetnek? Aggaszt a fiam állapota.

- Természetesen, viszontlátásra, reménykedem benne, kellemesebb körülmények között.

Amíg Ákos kikísérte Attilát, az ezredes Tündéhez fordult:

- Bocsáss meg, rohannom kéne, ezért rögtön a tárgyra térek: meséld el, hogy zajlott tegnap a szigeti találkozótok Ádámékkal!

Tünde apró részletességgel mondott el mindent. Nem feledkezett meg a dohányzóasztallal kapcsolatos észrevételéről sem, amivel felidegesítette az ezredest, hiszen ha egy laikusnak feltűnt a lehallgató, akkor arra kell számítaniuk, az anyag már Nadina Müller tulajdonában van. Lepelve nyugtalan izgalmát, kérdezte ki Tündét is.

- Ádám előre tájékoztatott mindenről titeket?

- Igen, de mivel mindketten tudunk németül, értettük a szituációt.

- Szerinted annak lehetett jelentősége, hogy a nektek szánt tájékoztatót hadarva mondta?

- Mi arra gondoltunk, talán Nadina valamicskét érthet magyarul.

- Rendben van, kicsim. Ti mikor találkoztok?

- Reggel hív Levi, amint felébred. Holnap az állapota miatt én megyek hozzájuk.

- Legyetek az óvatosnál óvatosabbak, amíg intézkedem érdeketekben. Ha bármi szokatlan történik, azonnal hívj!

- Természetesen, Dini bácsi!

- Megkérlek, rúgj ki! - nézett Ákosra. - Az embereim fél órája várnak rám.

HUSZADIK FEJEZET SZORUL A HUOK

1.

Miután Ádám kikísérte Tündéeket, Nadina magából kikelve fogadta:

- Mi volt ez! Hogy merted megtagadni az utasításomat?

- Megmondtam előre, a családom, barátaim, környezetem tabuk, őket nem szolgáltatom ki, még neked sem. Petiről így is többet tudtál meg a kellenél.

Nadina gyilkos tekintettel ugrott fel, ököllel csapott Ádám felé, aki könnyedén fogta vissza a feléje lendülő karját.

- Tudom, átvágtatok, de ha nem mondod meg azonnal, kikkel találkoztunk, máris hívom apát! Majd engedelmeskedsz te nekem! Hát mit képzelsz te magadról! Vannak rá eszközeink, hogy a hozzád hasonló makacskodókat szólásra bírjuk! - rohant a telefonhoz.

- Parancsolj! Egyedül neki tartozom engedelmisséggel, de a környezetemet neki sem szolgáltattam ki soha!

- Na, majd meglátjuk! - üvöltötte, miközben tárcsázott. - Eddig takargattam kihágásaidat, de elmondok apának mindent! Ha megtudja, hogy még mindig nem írtad alá a munkaszerződésedet s egyre több időt töltesz a szállodán kívül, majd másképp beszél veled ő is! Hello, apa? - halkította le a hangját.

Ádám magára erőltetett nyugalommal hagyta el a lakosztályt. A portán a fiatal ügyeletes rámosolygott:

- Valami baj van, fiatalúr? Sápadtak, nyúzottak tűnik.

- Ha a fejfájást nevezhetjük bajnak, akkor igen. Kiújult a migrénem, kegyetlenül kínoz. Járok egyet, hátha segít rajtam valamicskét - válaszolt erőltetett mosollyal, az ajtó felé igyekezve.

Gaál százados óvatosan követte. Az Árpád híd felé mentek. Amikor Ádám a bokros résznél lefordult jobbra a Duna felé, már sejtette, nyugodt délutánjuk lesz. Olyankor viselkedik így, amikor félre akar vonulni. Nem tévedett. Behúzódott hát ő is megfigyelő helyére. Elővette magával vitt füzetét, rajzolgatott.

Ádám valóban a búvóhelyéhez igyekezett, ahonnan kényelmesen szemmel tarthatta a főutat és a szálloda bejáratát.

Hátradőlt, gondolatait rendezte. Nem akart visszavonhatatlan hibát elkövetni. Bár előbb hallgatott volna Leventére: figyelje berlini környezetét, a körülötte zajló eseményeket, akkor sokkal előbb észrevehette volna, hogy megváltozott főnöke, Herbert Müller vele szembeni viselkedése. Hogy a csudában nem tűnt fel neki az égbe kiáltó fordulat, amikor évekig nem kezelte őt beosztottként. Mindig baráti beszélgetés keretében tudta meg feladatait. Holott sokaknak szemet szúrt, hogy berlini tartózkodása alatt többször behívta magához, akkor is, ha nem volt hivatalos elintéznivalójuk. Estéket beszélgettek át. Amióta viszont parkolópályán van, kerüli. Ő balga, már csak akkor kapta fel a fejét, amikor idejövételük előestéjén egy idegen úr - akit addig nem látott még - főnökeként mutatkozott be, és ő tette elé elsőként, hogy írja alá a négyoldalas, apró betűkkel szedett munkaszerződésnek álcázott - ma már tudja -, nyomorult szervezési nyilatkozatot. Mivel feltűnt neki a szokatlan eljárás, azzal odázta el a kérdést, előtte Müller úrral szeretne beszélni. Még aznap este fogadta őt. Az addig soha nem tapasztalt agresszív hangnem térítette észhez, vigyázzon, valami szörnyűség készül ellene. A dermesztően kihallgatásszerű kérdései mind-mind Leventére irányultak. Mivel kitérőek és semmit-

mondóak voltak a válaszhangjai, megemelte a hangját, és rendreutasítóan közölte vele, nem tűri, hogy hülyének nézze! Az addigi kifogástalan munkáját figyelembe véve elfogadja, hogy gondolkodik a munkaszerződés aláírásán. Megteheti majd akkor is, amikor visszatérnek Nadinával Budapestről, ha ugyan igényt tart még rá.

Örül, hogy nem írt alá semmit, mert még akkor éjszaka hívta Filó András, a berlini jogászbarátja, és óvatosságra intette budapesti tartózkodása alatt. Azt mondta, még nem tiszta előtte a kép, de fülest kapott, döntés született berlini státuszáról. Pár napig hitte, Andris téved, mert folytathatta az ősszel félbenhagyott üzletkötést a vidéki kutatóintézetben, sőt, beindította a most kapott budapestiben is a puhatolózást. Ő idióta, gyanútlanul vetette bele magát a munkába, hogy főnöke szája íze szerint menjenek a dolgok, amíg ők ellene szervezkedtek. Ám csakhamar igazolódtak Andris óvó szavai, mert két napja Nadina azzal a gúnyos megjegyzéssel tette ismét eléje a négyoldalas paksamétát aláírásra, hogy ott tartózkodásuk óta ő a főnöke, neki kell engedelmeskednie. Ekkor olvasott bele az irományba és tudta meg, mit akarnak tőle. Alig tudta türtőztetni felháborodását. Dühösen toltá vissza. Nadina tombolt mérgében. Akkor fenyegette meg először életveszélyesen, amit immár komolyan kell vennie, mert azóta folyamatos terror alatt tartja őt - sóhajtott.

Elkeseredve fűzte tovább gondolatait: tudomásul veszi, amit egy ideje sejt, eszköz a Müller család kezében. De csak volt. Belőle nem csinálnak árulót, de nem ám! Provokálni eddig sem engedte magát. Ő nem végzi kínzókamrában, mint nem egy kollégája. Ha az élete kell nekik, dolgozzanak meg érte!

Értesítenie kéne Andrist - futott át agyán -, de azonnal el is hessegette a gondolatot, hiszen minden lépését figyelik. Körülnézett, majd elmosolyodott magában: vajon hány embert készítenek ezekben az órákban tétlenségre, Nadinán és a fiatal srácon kívül? Alighogy végiggondolta, feltűnt a szálloda felől a fiatal srác. Biztosan nyomát vesztette, mert idegesnek látszik - állapította meg elégedetten.

Majd ismét Andrásra terelődtek gondolatai: kész terve van a szöktetésére, amit közvetlenül visszaérkezése utánra időzítettek. Kár, hogy ilyen gyorsan múlttá válhatott a jövő. Térképe, leírásai vannak a távoli szigetről, ahova készült. Úgy gondolták Andrissal, pár év kivárás után végleg hazatér onnan. Ábránd, hiú ábránd. Nincs választási lehetősége. Elköszön szeretteitől, átadja Leventének az elkészített borítékot, amiben közli vele barátja nevét, elérhetőségét, és egyéb tudnivalókat, hogy felkészülhessen Müller úrék ellen.

Nagyot sóhajtván gondolta: végül is nem lehet elégedetlen, hatalmas karriert futott be. Megdolgoztatták, de bejárhatta a világot, élhette a főúri osztály fényűző életét. Egyedül ő a hibás. Ha nem minden a karrier, a dicsőség utáni vágy, ha hallgat Leventére, ma szabad ember. Hiába, sajnos senki nem kerülheti el a sorsát, ő sem. Életével kell fizetnie könnyelműségéért. Fizetni fog. A jó öreg Duna szereti, magába fogadja őt. Hh... De sok délutánt töltött parti lépcsőin! Hol tanult, hol csak nézelődött gondtalanul, vagy ábrándokat szőtt. Már a helyet is kinézte magának, hol legkönnyebb áttörni a híd korlátját. Reggel megpróbál átvergődni Zuglóba, Leventékhez, visszafelé teljes gáz, és vége, végre mindennek vége! - borzongott bele. Majd lehunyta szemét, relaxálni próbált.

Eközben a lakosztályban forrongott a hangulat. Herbert Müller ismét kikelt magából a lánya ellen. Közölte vele, véges a türelme. Adja ki a parancsot, Borbíró Leventét a lehető legrövidebb időn belül Berlinben akarja látni! Ha kell, rabolják el! Őmellé még aznap erősítést küld. Nadina ijedten tiltakozott, de az apja lecsapta a telefont. Teljes kétségbeesés lett úrrá rajta, amikor rájött, Ádám nincs a lakosztályban. Azonnal hívta Henriket, Ádám állandó megfigyelőjét, de ő sem volt a szobájában. Remegve az idegességtől, félelemtől tárcsázta a portát, ahol az ügyeletes annyit mondott, talán a szigeten lehet, mert táská nélkül távozott. Megsemmisülve tette helyére a kézibeszélőt. Hisztérikus zokogással dobta magát az ágyra.

Ádámot gondolataiból az előtte elhaladó, méregdrága nyugati kocsi zökkentette ki. Utána-nézett, látta, a szálloda parkolójába fordul be. Egy magas, negyven év körüli fickó szállt ki belőle, és mintha elkésett volna, úgy robogott be az épületbe.

A férfi Vidor fedőnévre hallgató, Herbert Müller legbennfentesebb embere volt. Valóban sietett, nehogy Nadinát szem elől veszítse, mert ez egyszer ínyére való feladatot kapott főnökétől, vonja ki az addig rengeteg bosszúságot, plusz munkát jelentő lányát a forgalomból. Megegyeztek, saját elképzelése szerint tünteti el addig, amíg az édesanyja nem gondoskodik lánya biztonságos őrizetéről. Tisztában van vele, csak erélyes fellépéssel hajthatja végre feladatát, akkor is, ha embertelen nem tudna vele lenni, hiszen, amíg meg nem ismerte, ki is Nadina Müller, szerelmes volt bele, feleségül akarta venni. Ma már legfőbb óhaja teljesül, végleg megszabadulhat tőle, mert amíg intézkedési joga van, úgyszint nyugalom a szervezetben - futottak át agyán gondolatai, amíg felért az emeletre. Nadina háromszori kopogtatás után nyitott ajtót.

- Na ne... ez nem lehet igaz! Hogyhogy téged küldött apa? - hátrált ijedten.

- Mert tisztában van vele, csak nekem van esélyem veled szemben intézkedni. Hozd magad rendbe, velem jössz!

- Hova akarsz vinni? Nem, nem megyek sehova!

- Nadi, ne cirkuszoj, gyerünk! Rég úton kéne lennem, cselekedj, mert nem fogok neked könyörögni! Hát mit képzelsz te magadról, mindenki neked fog ugrálni? Gyerünk, gyerünk! Indulj - fogta meg a karját maga elé parancsolva.

- Így, házi köntösben, te örült?

- Mivel hajlandóságot sem mutattál rá, hogy öltözködj, igen így! - zárta be a lakosztályt.

Ádám gondolatai családjá, leginkább anyja körül forogtak. Utolsó beszélgetésükre gondolva megborzongott. Érthetetlen, miért nem szerette őt soha. Neki köszönheti rettenetes gyerekkorát. Ha Levente szüleinél, azaz keresztszüleinél, nem talál menedéket kegyetlenkedései elől, elviselhetetlen lett volna élete. Könny szökött a szemébe. Előző nap csak elbúcsúzni szeretett volna tőlük, de be sem engedte a lakásba. Amikor édesapját kereste, annyit közölt vele dühösen: „A franc tudja, hol, merre kujtorog, keresd meg, ha kíváncsi vagy rá! Engem hagyjatok békén!”, és becsapta előtte az ajtót. A papája talán szereti a maga módján, de gyerekkorában alig látta, reggeltől késő estig dolgozott. Védelmet egyébként sem sokat remélhetett tőle, mert gyenge akaratú, befolyásolható ember.

Sóhajtvá körülnézett, mintha mindentől külön akarna elköszönni: „Szervusz, gyönyörű Margitsziget! Szervusz, te rövidre sikeredett huszonöt év!” - motyogta félhangosan. Közben a parkoló felé tekintve, döbbenet látta, az imént érkezett fickó a házi köntösbe öltözött menyasszonyát tuszkolta be, akarata ellenére, a kocsijába.

Mi a csuda történik itt?! - állt fel izgalomban, majd gyorsan visszaült, nehogy felfedezzék hollétét. Előtte mentek el. Nadina rendkívül feldúltnak tűnt, mintha sírt volna. Tanácstalan volt, mitévő legyen. Végül úgy döntött, sötétedésig nem mozdul onnan. Két óra telhetett el, amikor a nyugati kocsi ismét elgördült előtte. A fickó egyedül érkezett. Alig fél óra fentlét után Nadina két bőröndjével távozott. Elhűlve nézett utána. Ijesztő volt a gondolat, ha rosszul dönt két órával előbb, máris fogoly.

Bénultságából feleszmélve vette észre, rásötétedett. Ott nem maradhat éjszakára, bármi is vár rá a szállodában, vissza kell mennie a lakosztályba - határozta el. Nagy kerülővel, a bokrok takarásában közelítette meg. Átvette a portástól a kulcsot, felment, izgalomtól reszketve rakta

a kulcsot a zárba. Amióta Nadina terrorizálja, zárva tartja a két szoba közti ajtót. Leült, figyelt. Ösztöne azt sugallta, csapdát állítottak valahol, óvatosnak kell lennie.

Éjfél elmúlt, amikor kiment az erkélyre. Nadina szobája ablakához lopózott. Meglepetten látta, az ágyáról hiányzik a bársonytakaró, a szekrényajtók félig nyitva voltak. Izgatottan, nesztelen léptekkel ment az összekötő ajtóhoz. Hangtalanul húzta el a tolózárát, lassan nyomta le a kilincset és nyitotta az ajtót. A telihold bevilágította a szobát. Fürdőszoba, fészülő helyiség tárva-nyitva. Körülnézett, semmi kétely, a menyasszonyának hűlt helye.

Állt az éjjeliszekrény mellett, gondolkodni próbált. Mi történt? Milyen parancsot kaphatott az apjától? Ki volt az ismeretlen fickó? Erőltette memóriáját, hiába. Ha a csoporthoz tartozna, emlékeznie kéne rá. Még egyszer körülnézett. Akkor tűnt fel neki, az éjjeli szekrény terítője fel van gyűrődve. Felemelte, egy sárga boríték volt alá csúsztatva. Ilyenekben továbbítják a felső kapcsolatok feladatait. Hitetlenkedve tette zakója belső zsebébe. Visszament szobájába, helyére nyomta a tolózár nyelvét. Reszkető kézzel vette elő a borítékot, nyitotta fel. Kiemelte a hivatalosan összehajtott A/4-es lapot, amiből szőnyegre pottyant egy A/5-ös írólap. Bénultan olvasta Nadina kézírását, amit apjának szánhatott. Tizenkét pontban foglalta össze a vele kapcsolatos vádjait, amikből egy elég lett volna likvidálásához. Torkában dobogott a szíve. Lehajolt a másik írásért. Halálsápadt arccal olvasta:

„Ha Budapesten beigazolódik a gyanúnk, Borbíró Ádám áruló, azonnal likvidálni! A holttestével én rendelkezem!

Herbert Müller”

Megtántorodott, kezéből kiestek a sorsát megpecsételő papírok. A fotelbe rogyott. Kábultan futott agyán végig: már indulásukkor megkapta Nadina az utasítást, ezért volt vele szemben annyira magabiztos. Rosszullét környékezte. Mit tegyen? Itt a biztos halál vár rá, de hova mehetne éjszaka közepén? Történjen bármi, reggelig maradnia kell! Távozásával még a portás előtt is gyanúba keveri magát. Hányinger, görcsös fejfájás kínozza. Érthetetlen, Nadina hogyan tarthatta szinte szem előtt a sorsát eldöntő utasítást? Megborzongott.

Biztosra vette, a kiköltözés csupán csapda lehet. Át kell alaposan gondolnia új helyzetét. Szabaddá csak akkor válhat, ha a szigetről sikerül kijutnia. De vajon sikerülhet? Nehéz feladat. Fogalma nincs, hányan és hol várnak rá. Bár Nadina hibát hibára halmoz, de Müller úr és közvetlen környezete precíz munkát végez, nekik semmi apró jel nem kerüli el figyelmüket. Minden eddiginél óvatosabbnak kell lennie! Kocsiját a szigeten kell hagynia, gyalogosan könnyebben nyerhet egérutat.

Felállt, levette bőröndjét, belepakolta holmijait. Hogy gyorsabban teljenek az órák, lejegyezte naplójába a délutáni gondolatait, eseményeket, és besüllyesztette ruhái közé. Leszerelte rejtett kameráját, aminek felvételeivel akarta bizonyítani Müller úrnak Nadina vele szemben tanúsított viselkedését, de már nincs jelentősége. Fáradtnak érezte magát, leült a fotelbe. Hátradőlt, abban a pillanatban oldalra billent a feje.

2.

Felriadt, kótyagosan dörzsölte szemét. A reggeli napsütésben ijedten nézett órájára. Megnyugodott, bőven van még ideje hideg zuhanyt venni, hogy magához térjen. Amikor elkészült, a bőröndje fogantyújára erősített névjegykártyára neve helyett nagyapja születésének és halálának évszámát írta, amit Leventén kívül senki nem tudhat. Majd alaposan körülnézett, nehogy áruló nyom maradjon utána. Fogta bőröndjét, nesztelen léptekkel hagyta el a lakosztályt, ment végig a hosszú folyosón. A barátságos portás rámosolygott:

- Jó reggelt, fiatal úr! Csak nem távozni készül?
- Pár napra igen. Sürgős telefont kaptam, ami Berlinbe szólít. Ha szabad, ezzel kapcsolatban lenne kérésem önhöz.
- Parancsoljon, ha teljesíthető, máris elintézettnek tekintheti.
- Reménykedem benne, meg tudunk egyezni. Mivel munkámat félben kellett hagynom, reményem szerint pár nap múlva visszajövök. Ha lehetséges lenne, a bőröndömet itt hagynám.
- Természetesen. Megőrzőben tudjuk elhelyezni, ha megfelel.
- Ó igen. Köszönöm a kedvességét! A világért nem szeretnék jóindulatával visszaélni, de lenne még egy kérésem. Ha a tervezettnél tovább kell Berlinben maradnom, az egyik barátomat küldöm el a bőröndért. Akkor adható ki neki, ha meg tudja mondani a névjegykártyán lévő számokat. Meghatalmazásról természetesen gondoskodni fogok. Elnézést, ha kissé bonyolult lennék, de az illető érteni fogja.

A portás csak a szemével jelezte, érti.

- Köszönöm, nem leszek hálátlan! Akkor nincs más hátra, kérem, legyen kedves elkészíteni a számlát.
- A lakosztály költsége ma reggelrel bezárólag rendezve van.
- Hogy értsem ezt?
- Tegnap délután Nadina Müller kisasszony megbízottja rendezte, amikor a hölgy holmijáért jött.
- Bocsánat, nem értem... hogyhogy a kisasszony megbízottja?
- Még szolgálatban voltam, amikor egy úr jött hozzá. Együtt hagyták el a szállodát, majd pár óra múlva az úr visszajött Müller kisasszony meghatalmazásával a holmijaiért. Ekkor rendezte a számlát.
- Érthetetlen, de majd Berlinben tisztázódnak a dolgok - pillantott órájára, majd a portásra mosolygott. - Elnézést, indulnom kell, mert még lekésem a reggeli gépet, viszontlátásra!
- Rendben van, fiatal úr, kellemes utat!

Közben járt az agya: az Árpád híd felé talán rövidebb az út. Gaál százados izgatottan lépett ki a portafülke oldalkijáratán. Gyalogló tempóban követte Ádámot, közben szeme sarkából a túloldali sűrű bokros részt figyelte, ahova Henrik - Ádám állandó követője - húzódott be jó egy órája. Nem kis ügyességre volt szüksége, hogy a fiatalember nyomában maradjon, mert kocogók serege lepi el ilyenkor a főút járdáját. Nyugtalanította, hogy a túloldali bokros részben nem észlel mozgást.

Henrik pedig igyekezett Ádámot követni. Nem volt könnyű dolga neki sem. Bár a harmattól nedves avaron mozoghatott hangtalanul, de rettenetesen csúszott a cipője. Ráadásul nehezíti dolgát a sok letörött gally, faág, amiken át kell bukdácsolnia. Előző reggel óta van készenlétben, azóta enni sincs ideje. Hullá fáradt, emellett a berliniek stresszelését is el kell viselnie. Kétembernyi munkát bízna rá, és még ők hóbörögnek, ha hibázik! Mint tegnap is, amikor az Árpád hídnál várta az összekötők írásbeli jelentéseit, miközben Ádám úr váratlanul távozott a szállodából. Biztosan megint Nadina kisasszony balhézott vele. Baj lehet körülötte is, mert Vidor úr mindig olyankor jelenik meg, amikor gáz van, és rendbe kell tennie a kisasszony túlkapásait. Délután óta nyúzzák vele, mi van a fiatalúrral, aki szökés helyett a szállodában töltötte az éjszakát. Mi a fenének nem csaptak le rá? Akkor most végre lehetne egy kis szabad ideje, de ehelyett szökdécselhet ágról ágra. Most nem hibázhat, mert azzal végleg magára

haragítaná Müller urat, aki figyelmeztette, utolsó esélyt ad a bizonyításra. Ha nem keríti kézre még ma Ádámot, számúzi a világ másik felére, ahonnan nincs visszaút. Ettől nem tart, nagybátyja egy hete vár rá az egyesült államokbeli útlevéllel a magyar-csehszlovák határ közelében, de oda el is kell jutnia. Valójában egyszerű a feladata, hiszen csak azt a címet várják tőle, ahova Ádám tart. „Hogy a rossebb egye meg! Még a végén nyakamat töröm az átkozott ágak között” - dühöngött bosszúsan.

Ádám minden érzékszervével koncentrált. Nyugtalanította, hogy a túloldali bokrok között meg-megreccsennek az ágak. Tehát ott követi valaki. Hallotta, kocogók közelednek, majd egyenként kerülgetik. Szíve a torkában dobogott. Lelassított, elvegyült a fiatalok között. Dukkolt, hogy velük együtt érje el a bokros részt. Eddig mindig ott sikerült leráznia kísérijét. A járda belső részére húzódott. Már csak pár méter - biztatta magát. Amikor elérte végre, két srác takarásában vette be magát a sűrűbe. Az ágakat úgy igazgatta el, hogy valamelyest követni tudja a járda forgalmát.

Gaál százados fülével a közben felfedezett Henriket, szemével Ádámot figyelte. Amikor eltűnt a bokrok között, a közeli padhoz igyekezett. Innen figyelemmel kísérik mindkettőjüket.

Henriknek fel kellett adnia a bujkálást, mert nagy igyekezetében hasra esett, lemaradt a kocogóktól, akik eltakarták előle Ádámot. Az úttesten futott, hogy behozhassa lemaradását. A kocogók mellé érve, szeme sarkából Ádámot kereste, de hiába. Nem lehet igaz, hogy máris elveszítette őt - gondolta keserűen. Belehúzott, nehogy előbb érjen az autójához, mint ő. Ám csalódnia kellett, mert a kocsit ott pöffeszkedett sajátja mellett. Visszafordult. Ahogy a lába bírta, robogott a Margit hídra. Úgy okoskodott, biztosan a Duna-parton próbál egérutat nyerni.

Amikor a százados látta Henriket a tömeg mellett futni, felállt, óvatosan Ádám mögé rejtőzött, akinek sebesen járt az agya. A ráállított emberkét ugyan nem látta, de biztosra vette, őt hallotta a túloldalon. Reményvesztetté vált helyzete, már csak az tartotta benne a lelket, utolsó leheletéig küzd az életéért! Nyugalomra intette magát: „Amint esélytelennek tűnik a harcom, meggyújtom az autós táskát, azzal megsemmisítek mindent, lenyelem a kapszulát, és holttestemmel rendelkezhet Müller úr kedvére.”

Hallotta, a járda elcsendesedett. Óvatosan körülnézett, tiszta a terep, cselekvésre fel! Nesztelen mozdulatokkal igyekezett megszabadulni az ágak fogságából. A Duna-partig nem futhat, azzal magára hozhatja az ellenséget, de amennyire tudott, sietett. A parton a versenyfutót megszégyenítő tempóban száguldott a szabadságot jelentő Margit híd felé.

Amint elsuhan a százados mellett, ő is kijött fedezékéből. Csóválta a fejét, szerinte okosabb lett volna az Árpád híd, kicsi az esély rá, hogy Henrik ott akarja bevárni őt. Most aztán lesz miért drukkolnia - gondolta, miközben a főúton kocogott vele párhuzamosan. Közben fülei radarként figyeltek hátra, mikor hallja meg Henrik dobogó lépteit. Nem sokat váratott magára, csakhamar utoléri őt. Most örült igazán előrelátó intézkedésének: mindkét hídnál kocsit várja, tűzharcra kész kollégákkal, hogy akcióba léphessenek, ha szükséges. Koncentrálnia kell, mert Ádám cselekvése kiszámíthatatlan. Szemmel látható, pattanásig feszültek az idegei, ilyenkor a legkönnyebb hibázni. A szökőkúthoz érve úgy döntött, letér a főútról, mielőtt Henrik leelőzi. Ott bevárhatja Ádámot.

Ki sem fújhatta magát, amikor feltűnt Ádám. Hallotta, Buda felől villamos érkezik. Számításának megfelelően termelt a lépcsőnél. De Henrik sem késlekedett, meglátva Ádámot, ha lehetséges ilyen, duplázta tempóját. Beugrott ő is a rá váró autóba:

- Kövesd a villamost, azonnal állj meg, ha a kezemmel intek! - adta lihegve utasítását sofőrjének.

Ádám az első ajtónál felugorva látta, a második kocsiban ott a fiatal srác, régi kísérője. Henrik a sokaságban alig tudta szemmel tartani őt. A Wesselényi utcánál szállt le a járműről, és tűnt el Henrik szeme elől. A zöld jelzés védelmében a villamossínen futott át ugyanis a kereszteződésen. A százados majdnem mellette ugrott ki, az épp csak lassító autóból. Lélekszakadva követte a járdára átszökkenő fiatalembert, aki boszorkányos ügyességgel cikázott az emberek között a tömeg élére. Hátranézett, megnyugodott, Henrik pirosat kapott. Járda szélén próbálta követni Ádámot, aki egy orrhosszal előzte meg a Blaha Lujza térnél, mégsem látta őt sehol. Pillanatnyi gondolkodás után úgy ítélte, biztosan valamelyik bérház kapualjában húzta meg magát. Ennek szellemében húzódott az oszlopok mögé figyelő állásba. Közben levette zakóját, és sporttáskájába rejtette. Szemébe húzta napellenzős sapkáját. Hanyag testtartással igyekezett nézelődő turistának látszani.

Henrik a sarokra érve körülnézett. A Rákóczi utat - ahol csak békésen sétálók voltak - jól beláthatta. Tehát marad a másik variáció - járatta agyát -, mint már annyiszor, a Corvin áruház. Valóban remek lehetőség, ott eddig még mindig nyomát veszítette. Most fifikásabbnak kell lennie, utolsó esélyt kapott Herbert Müllertől a bizonyításra, érti a dolgát. Döntésének megfelelően, kihasználva a zöld jelzést, kocsik között vergődött át a térre. A park közepén megállt, innen figyelhette az aluljáró lépcsőit - nem bukkan-e fel valamelyiknél - és a Corvin felé tartókat egyaránt. Közben agyát túráztatta: ha most is elveszíti Ádámot, időben kell meglógnia, mert semmi kétség, Müller úr biztosra megy, őt is követik. Némi várakozás után lesújtva állapította meg, vesztesre áll ismét. Nincs más lehetősége, fel a nyúlcipőt és el innen, amilyen gyorsan csak lehet! - lódult meg hirtelen. Talán egyszer neki is sikerülhet az, ami Ádámnak immár sokadszor.

Ádám ezt látva, a százados elképzelésének megfelelően a közeli bérház kapualjából surrant a lépcsőhöz. Kényszerpihenője alatt átfutott agyán, veszélyes lenne egyenesen Leventéékhez mennie, még a végén ő hozza unokaöccsére az ellenséget. Töprengés közben sokkal jobb ötlete támadt. Ennek szellemében vette az irányt a metróhoz. A százados a körút felől követte. Mögé kerülve, szálltak fel a két szomszédos kocsiba. Egymás mellett álltak. Részvétellel nézte a maga elé néző, zaklatott fiatalember vonásait, aki elképzelése szerint unokaöccséhez igyekszik Zuglóba. Végig sem gondolhatta, amikor Ádám a Keleti pályaudvarnál kilépett a metróból. A felszállóktól elnézést kérve, nyomult utána. Meglepetten követte a pályaudvarra.

Ádámnak szerencséje volt, amint a vágányokhoz ért, felugorhatott a közelében induló vonatra. A lélekszakadva rohanó százados úgy ítélte, ötletszerűen cselekszik. Nem kis kockázatvállalással ugrott fel ő is a már gyorsuló vonatra. Jól számított, egy megállót mentek, a Józsefvárosnál szálltak le. Óvatosnak kellett lennie, mert Ádám figyelte az utazó közönséget. Csak távolról követhette.

Ádám semmi gyanúsat nem tapasztalt. Kimért léptekkel ment a közeli telefonfülkébe. Felhívta berlini barátját, Filó Andrást, és a megegyezésük szerinti párbeszédet kezdeményezte németül:

- Hello, csókolom a kezedet! Müller úrral szeretnék beszélni.

- Hello Ádi! Nincs gáz, beszélhetsz nyugodtan. Mondd már, öregem, mi van veled, hol vagy? Agyonidegeskedem magamat miattad!

- Borbíró Ádám vagyok. Az ügyfelem késleltetése miatt egy nappal később tudok Berlinbe menni.

- Veszélyben vagy?

- Sajnos időzavarba kerültünk, mert nem hagyhatjuk ki a vidéki érdekeltségeket sem, de igyekszünk végezni. Amint telefonközelben leszünk, jelentkezem.

- Ha van valami közöd Borbíró Leventéhez, értesítsd valahogy, veszélyben van, égen-földön keresik, hol lakhat.

- Hozzájuk megyünk elsőként. Remélem, az országutakon nincs akkora forgalmi dugó, mint itt a városban.

- Vigyázz nagyon magadra! Én itt nyitva tartom a szemem, fülem. Amint biztonságban leszel, értesíts és indulok. Valahol az országon kívül adom át a papírjaidat.

- Más jelentenivalóm egyelőre nincs Müller úrnak. Amint végzünk, jelentkezem. Köszönöm a közreműködését, csókolom a kezét!

- Oké fiú, drukkolok ezerrel, várom a hívásodat! Sok szerencsét a sikeres menekülésedhez!

Ádám újból tárcsázott. Leventééknél keresztanyjával tudott beszélni, aki szerint Levente esténél előbb nem kerül elő. Nyugtalanság fogta el. Ismét új stratégiát kell átgondolnia. Némi töprengés után eldöntötte, másnap reggelig a közeli szállodában tölti idejét. Magabiztosan indult a kijárat felé, majd visszament a fülkéhez. Kezdte biztosra venni, legyen akárhány követője, mindet lerázta magáról. Sétatempóban ment a szálloda felé.

A századosnak tetszett a viselkedése. Még arról sem feledkezett meg, hogy keze takarásában tárcsázzon. Amikor helyére tette a kézibeszélőt, vele ellentétes irányban indult és a tükörből figyelte őt. Meglepte, amint visszafordulni látta, de elmosolyodva nyugtázta óvatos ravasz-ságát. Ismét a kijárat felé ment. Indult utána. Fel kellett gyorsítani lépteit, hogy láthassa, merre indul a pályaudvarról. Könnyűszerrel követte a szállodáig. Fedező állásba helyezkedett. Fél óra várakozás után biztosra vette, szobát vett ki. Hívta az ezredest, gyors jelentést adott a történekről. Meggyeztek: estig ő, éjszaka Kukta alhadnagy áll őrséget. Tóth főhadnagy kocsiba ül és máris indul az ő megsegítésére, hogy készenlétben legyenek Ádám követésére.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET PÁRIZSBAN KEZDŐDÖTT

1.

Amint bekanyarodott Tünde a parkba, Levente futva ment elé. Megállt, beült mellé.

- Életem legrosszabb döntése volt, hogy ne én menjek érted. Rettenetes órákat éltem át. Csak-hogy itt vagy!

Tünde leparkolt, indultak fel. Az első emeleten Levente behúzódott vele a folyosóra, ahol még mindenki nyaral. Magához ölelte az izgatott lányt.

- Örülök, hogy sokkal jobb színben vagy, mint tegnap. Levikém, figyelj rám, fontos megbeszélnivalónk van. Ádi megérkezett?

- Nem, de honnan tudsz te róla, hogy jönni fog? - nézte értetlenkedve Tündét.

- Amíg mi tegnap anyukáddal viaskodtunk, Dini bácsi hivatalos látogatáson volt nálunk. Minket keresett volna.

- Csak nem történt valami Ádival?

- Hhaj, összetörsz!

- Bocsáss meg, kicsike életem, megörülök érted!

Elhadarta, amit előző este és aznap reggel az ezredestől megtudott magukkal és Ádámmal kapcsolatban.

- A felgyorsult események miatt Dini bácsi úgy döntött, amíg biztonságosabb helyet talál nekünk, hozzánk költözzöl. - Indultak fel.

- Még nem pontosan értem, de hogy mi éjjel-nappal együtt lehetünk, ennél jobb hírrel nem jöhettél volna - csókolta meg -, de az aggaszt, hol lehet ennyi ideig Ádi - álltak meg az ajtó előtt.

- Talán nincs baj, Dini bácsi emberei vigyáznak rá.

- Hh... eddig a percig hittem, jó hírrel várlak, anyuék ebéd után mennek Szépére. Mit tudsz róla, mikor költözöm hozzátok?

- Szerintem még ma. Dini bácsi annyit mondott reggel, történnek váratlan események, de bízunk benne, védelmünkben cselekszik. Lelkemre kötötte, ne mozduljak tőletek, veszélyben vagyunk mindketten.

Hallották, valaki rohan fel a lépcsőkön. Ádám jelent meg a fordulóban.

- Szia, gyere már és mesélj! - üdvözölte Levente megkönnyebbülten.

- Sziasztok! Fhhúú, öcsikém, nagy a baj!

- Sejtem, bent mindent megbeszélünk - nyomta meg a csengőt.

Anikó nyitott ajtót.

- Hol vagytok ennyi ideig? Szia, kiscsibém, nagyon vártunk! - üdvözölte a szokott kedvességgel Tündét.

- Csókolom! - köszönt kissé erőltetett mosollyal, szomorúan tapasztalva magán, nincs benne az a jó érzés, ami eddig mindig, amikor idejött.

Gyors körbeüdvözlés után a három fiatal bement Levente szobájába. Leültek, Levente türelmetlen várakozással nézte unokabátyját.

- Kezdem a legfontosabbal, egy ideig, fogalmam nincs meddig, utoljára vagyok nálatok. Rettenetes két nap van mögöttem.

Apró részletességgel mondott el mindent, ami találkozásuk óta vele történt.

- Most kilenc óra - pillantott órájára -, de hat órakor indultam hozzátok a nyolcadik kerületből. Nincs benne túlzás, bejártam közben a fél várost. Sok mindent kell megbeszelnünk, belevágok - sóhajtott.

- Rémisztő, amiket mondasz - nézte Levente aggódóan.

- Sajnos, mint mindig, most is neked van igazad. Az bánt rettenetesen, hogy te ártatlanul, miattam kerülsz veszélybe.

- Engem nem kell féltened, a te helyzetedre kell megoldást találnunk.

- A csoporttársad minden kétséget kizárva dolgozik rendesen. A főnökömnek pontos információja van a létezésedről. Utazásunk előestéjén végig rólad faggatott. Bár próbáltam elhitetni vele egy kitalált mesét, miszerint: kisgyerekkorunk óta haragban vannak a szüleink, én azóta nem tudok rólad semmit, de sajnos csakúgy nem voltam előtte hiteles, mint a szigeti színjátékunkkal Nadina előtt. Levikém, bocsáss meg, amiért magammal rántottalak a posványba! Nyugtass meg, mielőbb el tudtok tűnni Budapestnek még a környékéről is Tündikével a berliniek szeme elől.

- Nyugodj meg, ránk vigyáz a rendőrség, de az idegesít, hogy még mindig nem látod be, náluk lennél te is a legnagyobb biztonságban.

- De igen, csak a helyzet ennél sokkal bonyolultabb. Minden bizonyítékom Berlinben van. Azok nélkül csak áldozat lehetnék.

- Ha megfelelő módot találunk rá, hajlandó lennél velük együttműködni?

- Természetesen, de vannak elintézetlen dolgaim.

Beszélt ügyvéd barátjáról, Filó Andrásról, aki a hívását várja, hol adhatja át neki okmányait és ártatlansága bizonyítékait.

- Rátérek jöveletem legfontosabb témájára - nyúlt belső zsebéhez, de megállt keze a levegőben, mert csengettek.

Amikor meghallotta édesapja hangját, idegesen ugrott fel:

- Apa tudja, hogy nálatok vagyok?

- Tőlünk biztos, hogy nem. Legalább olyan jól tudod, mint én, több mint tíz éve nem járt nálunk - háborodott fel Levente.

- Bocsáss meg, nagyon ideges lettem, de nem úgy gondoltam - toporgott ide-oda.

- Nyugi, nyugi, szerintem azonnal megtudjuk, minek köszönhetjük szokatlan látogatását - próbálta uralni a helyzetet Levente.

A légy zümmögése harci zajnak tűnt volna a dermedt csendben, amikor nyílt az ajtó, és Levente szülei Ádám édesapját, Balázst, maguk elé engedve léptek be.

- Ádikám, kisfiam, hogy értsem ezt?! Te Pesten vagy és haza sem jössz?! - ment egyenesen a fiához.

- Hova haza, apa? Ahonnan két napja anya szabályosan kirúgott?

- Szörnyű bűnt követtem el ellened, tudom, egy gyenge senki vagyok! Magam sem értem, hogy engedhettem idáig fajulni a dolgokat! De vége, még ma kirúgom azt az átkozott nőt, és ezentúl, ha akarod, kizárólag rólad szól az életem!

Ádám értetlenkedve nézte az apját.

- Balázs, hogy beszélsz a feleségedről, a fiad édesanyjáról? - csattant fel meglepetten Attila.

- Még sajnós a feleségem, de Ádinak semmi köze ahhoz az elvetemült döghöz! - fújtatott dühöngve.

Minden szempár rá szegeződött. Ádám arca falfehérré vált. Feszült csend telepedett a szobára. Balázs a fiát nézte, majd nagy sóhajjal folytatta:

- Borzalmas titok nyomja a lelkemet huszonöt éve. Meg kell tudnod, kisfiam, mielőtt össze-roskadok a súlya alatt. A te édesanyád nem Zsuzsa. Ő - az a női alakba bújtatott angyal - a párizsi temetőben nyugszik. Három héttel élte túl a születésedet.

Ádám tágra nyílt szemmel nézett rá, majd hirtelen közönyössé válva a semmibe meredt. Mindenki döbbsen hallgatott. Balázs átölelte vállát, magához vonta, fájdalmas szomorúsággal nézett az arcába, miközben folyamatosan beszélt:

- Rettenetes a bűnöm, de szeretném, hogy mielőtt ítélsz, meghallgatnád a születésem történetét. Érdekel?

Ádám rezzenéstelen arccal állt. Balázs szemét elfutotta a könny. LélegzetviSSzafojtva nézte a fiát. Levente ment oda hozzá:

- Ádi, figyelj rám! Keresztapa érkezését megelőző beszélgetésünkből tudom, rettenetes perceket élsz át. Érezned kell, egyként állunk melléd, de a bizalmad nélkül mit sem ér.

- Ha ennyire belém látsz, öcsikém, mondd, hogy lehet ezt ép ésszel feldolgozni? Mondd, hogy?

- A segítségünkre. De mindenekelőtt ismerned kell a múltadat. Hallgasd meg apukádat, utána beszélgessünk a továbbiakról.

- Nem tudom... sokkal az egész. Fogalmam nincs, ki vagyok. Van-e kiút, akarok-e kitörni a rettenetes mélységből, ahova zuhantam?

- Hogy a fenébe ne akarnál?! Érezned kell, szeretünk téged! Érdekel a születésem története?

- Szavakba nem tudom foglalni, mennyire örülök, hogy ahhoz a kegyetlen nőhöz, akit eddig anyámnak tudtam, semmi közöm! Félek egy újabb tragédia megismerésétől, de érdekel. Hogy az ördögbe ne érdekelne?!

- Minden okod megvan rá, hogy így érezz - nézte részvéttel Balázs -, csak az fáj, hogy jogosan bár, de miatta engem épp úgy gyűlölsz - sóhajtott fájdalmasan.

- Apa, nem így van! Mindig éreztem, hogy szeretsz engem, pusztán azt nem értettem, miért hagysz mindig kettesben velem.

- Ez az én nagy bűnöm. Elfogadsz még apádnak?

- Hogyne fogadnálak el! De te nem tudsz még rólam semmit.

- Biztos vagyok benne, becstelenséget nem követél el, de nem tudnál olyat mondani, amiben ki ne állnék melletted!

- Köszönöm! Kérlek, mesélj, miért halt meg az édesanyám? Milyen anya, feleség volt? Hogy kerültünk ki Párizsba? - élénkült fel.

Balázs pár pillanatig nézte Ádámot, majd beszélni kezdett:

- Az édesanyád a földkerekség legszelídebb, legszeretnivalóbb asszonya volt, és biztos vagyok benne, nála szeretőbb anya nem létezne kerek e világon! - kezdett bele a hosszú történetbe. - Kár, hogy túl rövidre szabott volt a földi élete. Talán ha kronológiai sorrendben halod a tragédiánkat, jobban megérted, miért alakulhatott ilyen gyászosra. Történetünk egyetemi éveimre húzódik vissza. Te talán emlékszel - nézett Attilára -, nem egy éjszakát töltöttem bent kedvenc professzorom laboratóriumában.

- Hogyne emlékeznék?! Apuéknak nagyon nem tetszett, amikor maga mellé vett segéd-asszisztensnek - apu szerint csicskásnak -, teljesen kimerülten vágta neki az államvizsgádnak.

- Igen. Nehéz időszak volt, de megtiszteltetés volt számomra, hogy kiválasztott lehettem. Büszke voltam magamra, amikor a diplomám után a professzor úr felajánlott egy fél éves párizsi ösztöndíjat a barátja mellett. A repülőtéren értettem meg, apa mennyire nem örül a sikeremnek. Rosszulesett, de megértettem őt. Még ma is fülemben csengnek búcsúszavai: soha ne felejtsem el, hova tartozom. Nagyon vár haza! Elszorult szívvel, nagy izgalommal ültem fel a párizsi gépre. Guszti bácsi - a professzor barátja - várt rám. Kint sem volt könnyebb az életem. Fél év letelte után állást ajánlott egy nemzetközileg elismert természet-tudományi kutatóintézetben. Elfogadtam. A rengeteg munka magányossá tett. Kevéske szabadidőmet a Szajna-parton töltöttem. Ott ismertem meg az édesanyádat, Siklósi Mariannt. Első látásra megfogott szelíd tekintetével, de ezt követően hetekig nem láttam őt. Őrt hagyott bennem. Legközelebb, a véletlennek köszönhetően, egy belvárosi buszon láttam meg. Titokban hazakísértem. Az első postahivatalból táviratban kértem tőle randevút ott, ahol megláttam. Nagy öröömre eljött. Ettől kezdve rendszeresen találkoztunk. Fél év múlva feleségül vettem. Igazi boldogságban éltünk mindaddig, amíg veled várandós nem lett. Félidős volt, amikor egyik éjszaka arra ébredtem, ül mellettem, levegő után kapkod. Megijedtem, orvost hívtam hozzá. Kórházba utalta. Ott derült ki, hogy súlyos szívelégtelenséggel született, amire addig csak gyenge fizikuma utalhatott volna. El akartak venni tőle, ami ellen határozottan tiltakozott, mint ahogy az ellen is, hogy veszélyeztetettnak nyilvánítsák. Nekem kellett volna meggyőződnöm, egyezzen bele az orvosi akaratba, de miután megtudtam, hogy egy évvel hosszabbíthatná meg ezzel az életét, annyira kétségbeestem, nem volt erőm szembeszállni vele. A professzor közölte velem, nem tud téged kihordani. Majdnem a szívem szakadt meg, amikor azt mondta nekem: „Tudom, meg kell halnom, de nem tűnhetek el az életedből nyomtalanul. Megszülöm neked a babánkat, hogy legyen valaki, aki helyettem szerethet téged.” Bár az utolsó hónapokat ágyban kellett töltenie, de otthon, mellettem. Hihetetlenül boldog volt a növekvő hasával. Mivel a császárműtétbe sem egyezett bele, az ölemben, a segítségemmel jöttél világra. Boldogságtól ragyogó tekintettel köszönte meg, hogy végigcsináltam vele, hogy hittem benne. Három hétig élt még. Bár az ölemben voltatok, de ő tett tisztába, öltöztetett, etetett. Szívéhez szorítva téged, halt meg. Utolsó szavai máig a fülemben csengnek:

„Igazam lett, gyönyörű fiunk született! Hidd el, boldogan halok meg. Szeresd őt helyettem is! Nevelj belőle nagy, híres embert!”

- Képtelen voltam felfogni a felfoghatatlant. Anyukád nincs többé. Léted tartotta bennem a lelket. De a baj nem jár egyedül, a nagyanyádék el akartak venni tőlem. A legképtelenebb dolgokkal vádoltak meg, hogy sikerüljön nekik. Itt jön a képbe Zsuzsa, akit akkoriban hagyott el a férje, azért, mert nem lehetett gyereke. Szerencsétlenségemre nagyanyádék utcájában lakott. Amint megtudta a tragédiánkat, megszállottan igyekezett közelünkbe férkőzni. Engem annyira lekötött nagyanyádék elleni küzdelmem, hogy rajtad keresztül sikerült is neki. Amikor nagyanyád rendőrrel jött érted, azt mondtam nekik, ha nem hagynak békén, végzek mind-

kettőnkkel. Akkor elmentek ugyan, de tudtam, a harcnak nincs vége. Összecsomagoltam, és másnap repülőre ültem. Még Guszti bácsit is csak Férihegyről értesítettem döntésemről. A legnagyobb döbbenetemre Zsuzsa a gépen jött oda hozzám: szerelmet vallott, és könyörgött, hadd lehessen anyukád helyett anyukád.

- Honnan tudta meg, mire készülsz? - vágott közbe Ádám.

- A rendőri akciót nagyanyádtól. Azt mondta, a többi női megérzés volt. Én tiltakoztam ellene, de hazáig sírt, könyörgött. Sajnos meghatódtam, amiért otthagytunk mindent, amit addig megszerzett magának, és azt mondtam neki, ha el tudja fogadni, hogy életem végéig Mariannt szeretem, ő csak kísérője lehet életünknek, nem bánom. Akkor belement, de mivel évek múlva sem változott köztünk semmi, meggyűlölte téged, és minden keserűségét rajtad töltötte ki, amit én csak későn vettem észre, mert bánatomban éjt nappallá téve dolgoztam.

- Nem értem. Nagyanyáék hogy nem vettek ebből semmit észre? Hogy hihették, hogy Zsuzsa az anyám?

- Akkoriban a szüleink szegénységben éltek, minden pénzüket keresztapád és az én taníttatásomra költötték. Én kint elég jól kerestem, de egzisztenciát kellett teremteni magunknak. Születésed előtt döntöttük el anyukáddal, amint köztünk lesz, hazatelepülünk, amit a halála akadályozott meg. Az a szörnyeteg vett rá, ne bonyolítsuk a helyzetet, ne mondjuk el az igazságot. Később aztán persze ezzel zsarolt, mert külön akartam költözni tőle. Végül felfedtem anyu előtt a titkomat. Akkor meg azzal állt elő, mindkettőnket megöl, ha elhagyom. Magamat nem féltettem, hiszen anyukáddal sírba szállt a boldogságom, de téged nagyon. Bár lett volna annyi eszem, hogy a rendőrséghez forduljak segítségért. Miattam kerültél életveszélybe, mert soha nem engedtem volna Berlinbe, ha anyukád életben marad. Ítélek fölöttem, Ádikám, megérdemlem, amiért a karrierembe menekültem, ahelyett, hogy veled lettem volna.

- Abban igazad van, engem is Zsuzsa kegyetlenkedése üzött el itthonról, de önváddal nem megyünk semmire. Azt még mindig nem értem, miért itt kerestél engem?

- Megbeszélünk mindent, de gyertek ebédelni, mert minden tönkremegy - állt fel Anikó.

Leültek. Balázs Ádámot nézve válaszolt:

- Hogy kerestelek volna? Nem tudtam, hogy itthon vagy. De azt igen, hogy keresztapádék voltak a menedéked. Abban reménykedtem, ők talán tudják, mi van veled. Elmondod, mit kéne rólad tudnom?

Ádám szóra nyitotta a száját, amikor megszólalt a telefon. Attila nyúlt érte. Mielőtt beleszólt, kihangosította:

- Tessék, Borbíró lakás!

- Jó napot kívánok! Szilágyi Dénes ezredes vagyok a belvárosi rendőrségtől.

- Jó napot kívánok, ezredes úr, Borbíró Attila vagyok! - parancsoljon!

Ádám ijedten kapta fel a fejét.

- Tudomásom van róla, jelenleg önöknél tartózkodik Borbíró Ádám.

- Igen, ezredes úr, itt van nálunk.

- Vele szeretnék beszélni.

- Igen, adom őt - nyújtotta neki a kézibeszélőt.

- Parancsoljon velem, ezredes úr, Borbíró Ádám vagyok!

- Jó napot kívánok, fiatalember! A belvárosi rendőrség kémelhárító osztályvezetője vagyok! Tudunk a külföldi ténykedéséről, és arról is, hogy a szervezet elől kell menekülnie. Segíteni akarunk önnek, ha a feltételeink szerint hajlandó velünk együttműködni.
- Mivel ez volt a végső elképzelésem, természetesen igen.
- Ennek örülök! Pár perce került kezembe Berlinből a nyílt parancs az ön likvidálására.
- A véletlennek köszönhetően, az én zsebemben is itt van Herbert Müller utasítása erre vonatkozóan, ami még ideutazásunk előtt keletkezett.
- Akkor ránk bízza magát?
- Mivel tisztában vagyok vele, vigyáznak Leventéekre, igen.
- Akkor kérem, hagyja el a lakást. A kollégám önre vár.
- Bocsánat, kaphatok pár percet, amíg elkészönök az édesapámtól és a rokonaimtól?
- Hogyhogy! Ott van az édesapja?
- Jó egy órája érkezett váratlanul. Utánam akart érdeklődni a keresztapáméktól, mivel hetek óta nem tudnak rólam semmit.
- Hmm... adja át neki a telefont!
- Jó napot kívánok! Parancsoljon, ezredes úr, Borbíró Balázs vagyok!
- Tud az egybeesésre magyarázatot adni?
- Nem értem a kérdését, ezredes úr.
- Több, mint gyanús az egybeesés az ön megjelenése és Ádám otlléte között. Annál is inkább, mert tudomásom szerint önök az öccsével tíz éve haragban vannak.
- Ez igaz. Ebben az értelemben sajnos egyértelmű magyarázatom nincs. Az indítékaimat Ádám pontosan határozta meg. Sajnos azzal az elvetemült néemberrel, akit eddig édesanyjának tudott, rendkívül rossz a fiam kapcsolata. Álmatlan éjszakáim vannak, amióta nem hív bennünket. Bár való igaz, tíz éve van harag az öcsém és köztem, de kétségbeesésemben nem tudtam máshoz fordulni, Ádám hogyléte felől érdeklődni, mint hozzá. Csak azt nem tudom, mindezt mivel bizonyíthatnám?
- Egybevág Ádámmal az állítása, külön csak akkor kell majd igazolnia, ha a későbbiekben ellentmondás merülne fel. Jó lenne, ha a fia érdekében ön is bejönne hozzám.
- Ezt szerettem volna kérni én is.
- Akkor egyenként hagyják el a lakást! Először ön, pár perc múlva Ádám. Legyen szíves átadni a telefont Leventének!
- Viszontlátásra, ezredes úr! - nyújtotta a mellé lépő keresztfiának.
- Jó napot kívánok, ezredes úr!
- Gondolom, Tündike tájékoztatta önt. Azt kérem, csomagolja össze a holmijait! Amíg nem jelentkezem, ne mozduljanak a lakásból! Viszontlátásra!
- Igen, értem... és tudok mindent. Várjuk az ezredes úr jelentkezését, viszontlátásra!
- Legyetek nyugodtak, Ádámnak nem lehet baja. Amint tudok, jelentkezem - köszönt el Balázs, és határozott léptekkel ment ki a lakásból. A lépcsőházban Tóth főhadnagy várt rá. A család döbbsent némaságban nézte, mint tűnik el velük a lift. Ádám Leventéhez fordult:

- Nem számítottam rá, hogy így felgyorsulnak az események - vette elő belső zsebéből az elkészített borítékot. - Ebben magyarázatot kapsz mindenre, mit kell tenned. Annyival egészítem ki, Andrissal, a barátommal, úgy egyeztünk meg, ő hoz hírt nektek rólam. Most azt kérem, tájékoztassátok ti őt. Megbízható, rendes, becsületes srác! Holnap kéne életjelt adnom magamról, gondolom, pár nap múlva jelentkezni fog. Személyesen jön ide, telefonos provokációnak ne dőljetek be.

- Rendben, Ádi, de azt tudnod kell, az ezredes úr előtt - ha kihallgat bennünket - nem hallgatok el semmit, ezt a borítékot sem - mondta lehangoltan Levente.

- Természetesen ezzel tisztában vagyok, számomra az a fontos, illetéktelen kezekbe ne kerüljön, mert ami Berlinben vád ellenem, az itt az ártatlanságom mellett bizonyíték.

Hallották, amint megáll az emeleten a lift. Ádám körbepusztította mindenkit, majd maga elé nézve indult ki a lakásból. A dermedt hangulatot Levente próbálta oldani:

- Mielőtt keresztapa megérkezett, Ádi részletesen beszélt róla, mibe keveredett. Higgyétek el, ez a legjobb, ami történhetett vele. Én is arra akartam rávenni, forduljon a rendőrséghez, mielőtt rátalálnak a ráállított pribékek. Apa, szépen kérlek, ne kérdezz semmit, mert saját érdekünkben hallgatni fogok! - mondta határozottan, amikor látta, az édesapja meg akar szólalni.

- Szedjétek levest, amíg ismét ki nem hűl - mondta könnyeit nyelve Anikó, majd a férjére nézett: - Ebéd után felhozhatod a bőröndöket.

- Ez lenne a legnagyobb felelőtlenség, anyukám. Mostantól kezdve kerülnünk kell minden feltűnést, gyanakvásra adó okot. Napok óta azzal traktálok a szomszédokat, látogassanak meg benneteket a hétvégén. Mivel indokolod a hirtelen változást?

- Nem tartozom elszámolással. Közbejött valami, és kész! Úgysem lenne egy perc nyugtom.

- Ennek ellenére Levinek igaza van. Bár akaratunkon és hibánkon kívül rendőrségi ügybe keveredtünk, ezt komolyan kell vennünk, mert a gyerekeket sodorjuk bajba.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET VESZÉLYBEN

1.

Az ezredes magába roskadva ült az irodájában. Mellkasában a megszokott szorítás kínozza. Épp most, amikor egy percet nem lazíthat. Megszólalt a telefon. Fáradtan vonszolta oda magát az asztalához.

- Tessék, Szilágyi!

- Szia, Dini bá'! Gyors jelentést adok a helyzet állásáról: miután Ádámmal körbeutaztam a várost, megérkeztünk Leventéékhez, egy orrhosszal később, mint Tünde. Rossz idegállapotban van a fiú, úgy érzem, közel az összeomláshoz.

- Ha hajlandó velünk együttműködni, máától kipihenheti az őt ért borzalmakat. Nándi hívott, útban van a parancs a likvidálására. Geri veled van?

- Igen, itt várt rám.

- Mivel Sipos hadnagynál van fegyver, ő váltsa fel Gerit, Gelencsér hadnagy menjen fel a lakásra vigyázni. Ti gyertek be, villámértekezletet kell tartanunk!

- Rendben, főnök, máris indulunk!

Az ezredes az órájára pillantott, jó negyed óra, amíg beérnek - gondolta -, lepihen addig a pihenőszobában, átgondolja a teendőket. Mellkasát masszírozva feküdt le. Majdnem elbóbiskolt, amikor berobogott a két legmegbízhatóbb tisztje.

- Szia, Dini bá' - nézte döbbenten főnökét a százados. - Látom, megint a szíved vacakol. Mielőbb orvoshoz kell menned!

- Azonnal, amint Leventééket biztonságban tudhatom. Amíg van szusszanásnyi időnk, mondjátok, ha van valami jelentenivalótok.

- Mond neked az a név valamit, Szabó Szilvia?

- Tanonc csoporttársa, tőle van róla információ. Soós Rajmond barátnője volt. Te mit hallottál róla?

- Az ő feladata lett volna a lány megnyerése és beszerzése. Gáz az, hogy Soós Rajmondnak két hete nyoma veszett, így Herbert Müller Vidornak, a mellette kiskirályá kinőtt helyettesének adta át a feladatot. Úgyhogy tanácsos a lányt figyelnünk.

- Tanonc hetek óta nyúz, adjam neki a feladatot. Amióta itthon vagy, volt időd megismerni őt?

- Két alkalommal beszéltem vele, tehetséges srácnak tartom. Tetszik az egyedi, logikus gondolkodása, a fiatalos vagánysága. Szavazol neki bizalmat?

- Bár félttem őt, nincs még kellő gyakorlata, de azt hiszem, kis odafigyeléssel bedobom a mély vízbe. Mivel rémisztget bennünket Matyi? - ugrott tovább a témában.

- Müller úr besokallt a bajkeverő lányával, Vidor feladata jelenleg, kivonni őt a forgalomból. Még Berlinben voltam, amikor az öreg bekeményített a lányával szemben. A legnagyobb békát - Ádámot miatta veszítette el -, nem hajlandó lenyelni.

- Arról lehet valamit tudni, honnan tudhatták meg Leventéék lakcímét?

- Szerintem Nándi sejti, de mivel nincs rá bizonyítéka, őrzi a fülest, amit ezzel kapcsolatban hallott.

- Na, majd beszélek vele. Nem egyszer előztük meg intézkedéseinkkel őket, csupán a füleseid által. Hiába, a precízségnek is megvan a maga hátránya. Van még valami?

- Vidorról lenne még mondanivalóm, hogy tudd, mire számíthatunk vele kapcsolatban. A magabiztossága zűrzavart kelt Berlinben. Rettenetesen idegesíti Müller urat, hogy ellenőrizhetetlen, mikor hol, merre jár. Ami igaz, igaz ember legyen a talpán, aki a tevékenységét követni akarja.

- Vajon mivel érte ezt el?

- Többszörösen körülbástyázza magát. Még azokba a dolgokba sem lát bele senki, amikről jelentést ad. Rendkívül jól és gyorsan kombinál. Tekintélye van a szervezetben, amit egyszer kimond, az szent és sérthetetlen. Tart tőle mindenki. Lenne mit tanulnom tőle. Esküszöm, irigylem ezért a tulajdonságáért.

- Hány éves lehet a fickó?

- Nehezen tudnám behatárolni. Kinézetre negyven körül, mozgásra sihedernek mondhatnám - nevette el magát.

Megszólalt a telefon. Az ezredes érte nyúlt:

- Tessék, Szilágyi!

- Üdvözlöm, ezredes úr! Nándor vagyok Berlinből. Rossz hírem van. Borbíró Levente lakcíme Müller úr birtokába került.

- Jó napot kívánok, Nándi! Arról tud valamit, honnan?

- Nadina kisasszony járt Ádám úrfi szüleinél, állítólag tőlük tudta meg. Müller úr azonnal intézkedett. Még a mai napon el kell fogniuk Borbíró Leventét. Ha másképp nem megy, el kell rabolniuk. A ma esti géppel Berlinben kell lennie.

- A szentségit! Köszönöm, Nándikám, máris intézkedek.

Tájékoztatta tisztjeit Nándor jelentéséről. A százados, látva, hogy főnöke alig áll a lábán, megszólalt:

- Dini bá', átveszem a feladatot, pihenj le legalább pár órát.

- Átveheted, de ki nem hagyatsz belőle. Most nem a pihenésnek van itt az ideje. A feladatra koncentráljunk! Beindítjuk az akciót. Gerivel kocsiba ülsz, behozzátok Ádámot. Amíg odaérték, beszélek vele és intézkedem az őrzéséről.

A főhadnagy húsz percen belül parkolt le a ház közelében. A százados maradt a kocsiban, ő ment a lakásajtóhoz Ádámot várni. Közben az ezredes URH-n értesítette a századost: Borbíró Balázs is a lakásban van. A főhadnagy őt, Gaál százados Ádámot kísérje majd a kocsinhoz. Miután megkapta az újabb parancsot, tájékoztatta a főhadnagyot. Ádámra nem sokat kellett várakoznia.

Sétatempóban mentek a kocsinhoz. Szeme sarkából figyelte a megtört fiatalembert. Minél hosszabban nézte intelligens, bizalomkeltő vonásait, annál biztosabb volt benne, nem csalja meg emberismerete, Ádám nem lehet elvetemült bűnöző. Úgy érezte, valami vigasztalót kell mondania neki:

- Most biztosan arra gondol, minden maga ellen fordult. Én azt mondom, több optimizmust, mert az élet nem fehér-fekete. Megcsúszhatunk a lejtőn, de gyorsulás előtt mindenkinek akad kapaszkodója, amivel fékezheti magát, ha akarja.

- Jó is lenne, százados úr, ha ilyen egyszerű lenne! Három évig hittem, szerencsés fickó vagyok: bejárhattam a világot, hatalmas karriert csinálhattam. Minden az ölembe hullott, ami napok alatt foszlott köddé. A hivatásom megcsalt, mert hiába a becsület, a kitartó odaadás részemről, bizalmatlanságot kaptam cserében. Volt szép, előkelő menyasszonyom, akinek játékszer voltam a kezében, gátlástalanul használt fel céljaihoz. Egyetlen jó dolog történt velem, hogy fél órával ezelőtt megtudtam, az a kegyetlen nő, akinek a borzalmas gyerekkoromat köszönhetem, nem a szülőanyám. Csak ezzel meg az a baj, azt jelenti számomra, fogalmam nincs, ki vagyok én? Úgy érzem, minden tekintetben megsemmisültem. Akkor mondja meg, miről is beszélünk?

- Arról, hogy önnek még dolga van köztünk, hinnie kell, van tovább! Ahhoz persze idő kell, hogy feldolgozza mindazt, ami történt magával, de ha sikerül, visszakaphatja önbizalmát. Higgye el nekem, kecssegető jövő vár önre, hiszen a végzettsége, a hatalmas gyakorlati tapasztalata által, amit világjárása során szerzett, új egzisztenciát építhet fel egy nyugodt, biztonságos világban. Berlin nem az ön világa.

- Az utolsó megállapításával maximálisan egyetértek. De a többi... Áh, mindegy is!

- Nem, fiatalember, nem mindegy! Gondoljon bele, csak azt veszítette el, aminek a pillanatnyi helyzetét köszönheti. Ha mer erős lenni, a becsülete mellett megmaradnak önnek a szerettei, akik hisznek önben. Lám-lám, ha úgy bízuk bennük, mint ők önben, máris kaphat kapaszkodót, csak ne adja fel!

- Mit ért az alatt, „mer erős lenni”?

- Jelenleg azt, ha ellenőrizhető vallomást ad a múltjáról, tevékenységéről, a csoportról, elkerülheti a börtönt. Azaz, ez esetben priusz nélkül szabadulhat.

- Ezen mit kell pontosan értenem?

- Amíg tisztázódnak a körülményei, fogva tartjuk, de nem rabként.

- Hmmm... Szóval mégiscsak börtön vár rám.

- Nézze, maga kulcsfigura Berlinben, más választásunk nincs. Az életéért, testi épségéért csak így vállalhatunk felelősséget. Azzal ön épp olyan tisztában van, mint mi, hogy megmenekülni tőlük csak úgy tud, ha elhiti velük, lebukott, rendőrkézzre került.

- Ha ezekben az embert próbáló napokban nem hagyott el a józan eszem, azt sugallja a logikám, a mondottak kétélű fegyver ellenem. Ha eltűnök, a főnököm előtt válok árulóvá, ami egy picit sem zavar. Ez persze önöknek nagy gondot fog jelenteni, mert felforgattatja értem Budapestet, de ha kell, az országot, hiszen üzleti kapcsolatait senki nem ismeri nálam jobban.

- Mondja már, legfeljebb gyorsabban keríthetjük őket rendőrkézzre - szólt közbe magabiztos mosollyal. - Folytassa!

- Szívből kívánom, hogy így legyen. Szóval olyan belső titkok birtokosa vagyok, amiért árulásom esetén likvidálás a jutalmam. Sokkal jobban zavar ennél, ha rendőrségi hírekből szereznének rólam tudomást a rokonaim, ismerőseim, akkor előttük esik folt a becsületemen, ami egy életre bélyegez majd meg.

- Logikus következtetés, de próbáljon bízni bennünk! Tisztában vagyunk a helyzetével. Átgondoltan intézkedünk. Ha ön, akit precíznek ismer a főnöke, lebukik, be kell látnia neki is, nem csak az emberei felelőtlenségén múlik, hogy rács mögé kerülnek. Talán feltételezhető,

hogy a magyar rendőrség is munkáért kapja a fizetését. Addig nem adjuk fel, amíg az utolsó ember is kézre nem kerül! Ezt követően valóban a médián keresztül, rendőrségi rovatban szándékozunk hírt adni lebuktatásukról. Név nélkül, a csoportról szól majd a tudósításunk, amivel védeni szándékozunk önön kívül mindazokat, akik bűncselekményt nem követtek el. Ezt hitelesnek kell venniük Berlinben, mert egy egész csoport nem bujkálhat!

- Talán. De Müller úrnak fontos terület Magyarország, új embereket fog beszervezni.

- Be is adnám a felmondásomat, ha az orrom előtt megtehetné - játszadozott fölényes mosoly Gaál százados ajka körül.

Ádám elgondolkodva nézte. Valami azt súgta neki, megbízhat ebben a bizalmat keltő rendőrtisztben. Sóhajtva szólalt meg:

- Ha sikerül végigvinniük, talán még szerencsés is vagyok, hiszen amíg köztük voltam, nem vétettem ellenük.

- Hmm... csak sejtette, hogy arra készül.

- Mire gondol?

- Hát... arra a bizonyos munkaszerződésre, amit nem írt alá.

- Honnan tudnak erről önök? - kérdezte meglepetten.

- Három éve van tudomásunk a csoportról.

- Ezek szerint ön tud rólam mindent?

- Vannak információim, de az messze van a mindentől.

- Ennyire jól működne a gépezet, hogy három év alatt nem veszített láncszemeiből?

- El kell ismernem, jól álcázzák tevékenységüket, de azért imitt-amott foszladozik a szövevény.

- Rám minek alapján figyeltek fel? Két és fél évig üzletkötőként végeztem a feladatomat, ez idő alatt csak napokat töltöttem Berlinben.

- Nem a munkája által.

- Ó, ha tudhattam volna, hogy önök figyelik a csoportot, sokkal előbb kértem volna a segítségüket.

- Talán, de óriási nagy úr tud lenni az a fránya „ha”. Nézzük inkább a tényeket! Látnia kellett, szorul ön körül a hurok. Mi volt az elképzelése?

- Berlinben vannak a bizonyítékaim, amik nélkül könnyen válhatok áldozattá. Mivel Leventétől tudom, önök vigyáznak rájuk, két lehetőség állt előttem: ha sikerül leráznom magamról a ki tudja, hány kísérőmet, elköszönök keresztapáéktól, akiket mindig is családomnak tartottam, felhívom a berlini jogász barátomat, aki előkészítette a szökésemet, hogy megbeszéljem vele, hol adhatná át az új okmányaimat és ártatlanságom bizonyítékait. Ezek birtokában úgy gondoltam, egy semleges ország magyar követségén keresztül kérem az önök segítségét. Ha ezt kivitelezhetetlennek láttam volna, mielőtt elfognak, felgyújtom az autós táskámat, lenyelem a mindig magammal hordott kapszulát, hogy Müller úr kedvére rendelkezessen holttestemmel.

- Hh... - sóhajtott megborzongva a százados, majd megjegyezte: - Gondolom, ma reggel úgy ítélte, megszabadult kísérőitől. Elárulná, miből?

- Valóban, bár amikor tegnap felugrottam a Keleti pályaudvaron az éppen induló vonatra, láttam, hátrébb egy fickó nagy valószínűséggel követ, de mivel a szállodában senki nem érdeklődött utánam, felcsillant előttem a remény, talán még nem kell meghalnom.

- Gondolom, azóta rájött, szerény személyem kockáztatta önért testi épségét, nehogy a felvázolt sorsra kelljen jutnia.
- Amiért egy életen át hálás leszek önnek! Elsődlegesen azzal, hogy legjobb tudásom szerint teszek eleget elvárásaiknak, hazám iránti kötelességemnek.
- Semmi akadály, bizonyítsa be, elég a becsülete! Jól értettem? Azt mondta az imént, cáfolhatatlan bizonyítékai vannak Berlinben?
- Igen.
- Hmm... Berlin kontra Budapest, elég problémásnak tűnik. Na, majd meglátjuk. A szabályzat értelmében megkérem, útközben ne beszélgessenek a papájával - nyitotta ki a hátsó ajtót, majd bevágta magát Tóth főhadnagy mellé.

2.

Ebéd után Leventéék magukra maradtak. Miután az ezredes parancsa szerint bőröndökbe pakolták Levente holmijait, a nappaliban ültek. Levente hosszan nézte a komoly lányt.

- Dini bácsi letaglózott intézkedéssorozatával, de kezdek megnyugodni. Bár Ádi lelkileg nehezen fog helyre jönni, de annak szívből örülök, hogy testi épségét illetően végre biztonságban van. Te min töprengsz?
- Mi lesz, ha Ádi jóslata valósággá válik és el kell hagynunk még Budapest környékét is, ki tudja, meddig?
- Mire gondolsz pontosan?
- Arra, hogy esetleg nagy árat kell ezért fizetned. Abban majdnem biztos vagyok, halasztanod kell egy évet legalább.
- Nem dől össze a világ, ha halasztanom kell. Női megérzésre nem hivatkozhatok, de valami azt sugallja, a srácokkal fogok államvizsgázni.
- Nem tudom, de félek, hogy most rózsaszínben látod a dolgokat.
- Való igaz, nekem az a legfontosabb, hogy mi együtt maradhassunk. Bármit jobban elviselnék, mint azt, hogy ha csak időszakosan is, de kétfelé válna utunk.
- Szerintem ettől nem kell tartanunk. A szigeti találkozó óta veled együtt én sem vagyok biztonságban, aminek őszintén örülök, mert így nem választhatnak szét bennünket.

Levente elgondolkodva szólalt meg:

- Amint átgondoltam az eseményeket, Dini bácsi nem hiába gyanakszik, nekem is érthetetlen az egybeesés Ádám ittléte és Bali bácsi megjelenése között. Valaminek történnie kellett, amiről nem tudunk. Nem tűnik hitelesnek, amit mondott, hiszen hetek óta nem volt hírük Ádámról. Itt megáll a tudományom.
- Valahol ott kell keresni az összefüggést, Zsuzsa néni mennyire haragszik Ádira, de hogy miként kapcsolódik ebbe Berlin... háát, arra nekem sincs tippem.
- Hhmm... várj csak... Gondoljuk ezt komolyabban végig. Tény az, Nadina tudja Ádi lakcímét. Evidens, elsőként ott keresik. Ha szimatot fog, hogy Zsuzsa néni haragszik Ádira és Bali bácsira, hmm... akkor valószínűleg megpróbálja megkönyékezni. Márpedig jó pénzért sok mindenre képes.

- Logikusan hangzik, de akkor erről Bali bácsi nem tudhat, mert nehezen tudom elképzelni, hogy a rendőrség előtt elhallgatja. Te jó ég! Levikém, létezhet ekkora gyűlölet egy emberben a közvetlen családjával szemben?

- Nem tudom. Ffhhúú, de összekeveredett itt minden. Most meg az villant agyamba, hogy lehet az, hogy Ádi nem gyanakszik Zsuzsa néniére?

- Igaz, de amilyen lelki és idegállapotban van Ádi, nem hiszem, hogy a szökésen kívül képes lett volna mással foglalkozni.

- Ezt a dilemmát nem mi fogjuk megoldani, úgyhogy mesélj inkább Lilláról, Noémiről.

- Tegnap este mindkettő hívott. Lilla mesélte, Zsolt megjelent nála Tamással. Nem akarta őket beengedni, de Tamás addig szívóskodott, amíg kaput nem nyitott. Lilla annyira felizgatta magát, hogy elájult. Amikor magához tért, kettesben volt Zsolttal. Nagy nehezen elhitette vele, elvállik a nejétől, feleségül veszi őt. Másnap együtt írták meg és vitték el a Markó utcába a válókeresetet.

- Látod, mondtam én, az még nem volt lejátszott meccs.

- Örülök, hogy igazad lett. Noémi azt mesélte, miután Tamás ott hagyta Lilláékat, szőlőkertesi telefonkönyvből felhívta őt, és addig nem tette le, amíg meg nem győzte Noét, legalább hallgassa meg őt. Órákig beszélgettek. Noémi elhatározta, ezúttal nem akar hibázni, esélyt adott Tamásnak.

- Nagyon helyes. Szédületes fickó ez a Tamás. Esküszöm, kezdem becsülni a kiállását a neki fontos személyekért. Amint módom lesz rá, tisztázni fogom vele a nézeteltérésünket.

- Örülnék neki. Ha összejönnek Noéval, nem lenne jó, ha továbbra is frusztrálna téged Tamás személye.

- Nem fog. Messze elkergettem az üldözési mániámat - pusztította meg nevetve Levente.

*

Miután a százados átadta apát és fiát őrzőjüknek, az ezredes irodájába sietett a főhadnaggyal.

- Nagyon vártalak benneteket. Menjünk, útközben elmondom a továbbiakat. Miután veled beszéltem - nézett a századosra -, Sipos hadnagy jelezte, hogy mozgólódást tapasztal a környéken. Két autóban érkezett hat személy. Azonnal intézkedtem. Minden eshetőségre számítva három kocsival megyünk. Kölcsönkértem ismét Fenyő Rolandot Kiss ezredestől. Magunkkal kell vinnünk legalább két mesterlövészt.

Felsorakozott a három lövésálló autó az udvaron. Tóth Gergely főhadnagy - a környék ismerője - az elsőben, Fenyő Roland az ezredessel a másodikban, Gaál százados a mesterlövészekkel a harmadikban. A megbeszélés szerint minden feltűnést kerülve, kellő távolságban követték egymást. A lakótelephez érve látták, a parkolóban állt egy Opel, két férfi a közelben sétált, egy a motorházban babrált, egy másik a csomagtartóban pakolászott. A lakótelep melletti utcában egy másik Opelben három férfi beszélgetett, egy tőlük nem messze sétálgatott.

Gaál százados, Tóth és Fenyő főhadnagyk URH-rádióon keresztül tartották a kapcsolatot. Az ezredes nem volt boldog, hogy két személlyel többen vannak. A százados Leventéék lépcsőháza után állt meg, Fenyő főhadnagy beállt közvetlenül a lépcsőházajtóhoz, Tóth főhadnagy pedig eléjük, a főúthoz, hogy amint megkapja a parancsot, indulhasson.

Ekkor a két férfi, akik a kocsik körül ténykedtek, lezárták a motorház és csomagtartó tetejét, beültek a kocsiba. A két sétáló, óvatosan bár, de figyelte az eseményeket.

Az egyik mesterlövész felment Sipos hadnagyhoz Tündéék távozását biztosítani. Az ezredes a lépcsőházzal szembeni telefonfülkéből hívta őket. Tünde kissé ijedten ült be a kocsiba. A százados látta, a két sétáló beült az Opelbe. Velük egy időben, rádión keresztül adott parancsot az indulásra. Az Opel két rövid dudaszóval jelzett a lesben álló másiknak.

A százados bravúrosan védte ki, nehogy közéjük sorolhasson be a mellékutcából induló delikvens. Rátapadt az ezredesék kocsijára. Ebben a pillanatban a másik Opel előzést akart kezdeményezni, amit Fenyő főhadnagynak kellett kivédenie. Ebből majdnem csúnya karambol lett, mert az Opel nehezen tudott visszasorolni kollégája mögé.

- Legyetek résen, az anyósülésen meglehetősen fura pózban ül a fickó! - szólt hátra a százados a két lövészének.

- Látjuk főnök, készenlétben vagyunk - szólt az egyik.

Tóth főhadnagy, amint lehetősége volt, gyorsított. A többiek azonnal reagáltak rá. Szerencsájukra a százados után erőszakosan befurakodott egy kamion. Tóth főhadnagy figyelmeztette kollégáit, koncentráljanak, a következő piros jelzésnél jobbra fordul. A százados látta, hogy az Opel befordul utánuk, de Tóth főhadnagy olyan bravúrosan kanyargott ide-oda Kőbánya mellékutcain, hogy csakhamar eltűnt a szeme elől. Beleszédültek az ide-oda kanyargásba, de lerázták magukról követőiket. Az ezredes utasítása szerint egyik mellékutcában álltak meg.

- Roland, ülj át Gyuriékhoz, Gelencsér hadnagy veszi át tőled a vezetést. Gyuri, miután visszaértetek, te Ádám őrizetét vedd át, Geri az édesapját. Igyekszünk vissza, még ma kihallgatjuk őket! Roland, neked köszönöm a közreműködésedet! Miután megtörtént az átrendeződés, továbbindultak.

- Ffhhuú, ez meleg helyzet volt, Dini bácsi - mondta Tünde, még mindig hányingerrel küszködve.

- Sajnos majdnem elkéstünk, pedig azonnal cselekedtem, amint Berlinből megkaptam a jelentést, miszerint Leventét akár rablás árán is, még ma Müller úr színe elé kell vinni. Van rá tippje, kitől tudhatták meg a lakcímét? - szegezte Leventének a kérdést.

- Konkrét nincs, de latolgattuk Tündikével a történeteket. Annak alapján arra gondolunk, Zsuzsa nénit környékezhette meg Nadina Müller.

- Az információm szerint jó irányban gondolkodnak. Majd meglátjuk, mit mond minderről Borbíró úr a kihallgatásakor.

Levente részletesen beszámolt Ádám és a keresztapja ottlétéről, nem hallgatta el a borítékot sem.

- Megnézte már, mi van benne?

- Igen. Ádi végrendelete; a meghatalmazás, amivel átvehetem Ádám bőröndjét a szigeti szállóban; Nadina Müller összefoglalója Ádám vétségeiről; Müller úr parancsa Ádám likvidálására; Filó András titkos telefonszáma, amin Ádival értekezni szokott; a jelszava, amivel nálunk jelentkezni fog.

- A Filó Andrásra vonatkozó adatokat önnél hagyom, de a többi lefoglalom.

Levente elővette belső zsebéből a borítékot, kivette az adatokat tartalmazó cédulát, a többi átadta az ezredesnek.

- Ez esetben ki kell egészítenem a meghatalmazást, mert a bőröndöt csak annak adják át, aki tudja, mi a két szám, ami a névjegykártyán van. Ez a nagyapánk születési és elhalálozási dátuma.

- Értem. Soós Rajmond hányszor volt önöknél?

- Rajmi? - kérdezte meglepetten. - Egyszer sem. Szerintem neki nem lehet a magánéletemről információja. De hogy jön ő a képbe?

- Berliini összekötő volt. Marosi Gábort, Radó Zoltánt és önt kellett lekádereznie. Két hete nyoma veszett.

Levente elhűlve hallgatta az ezredest. Kezdte érteni Gábor vele szemben megváltozott viselkedését. Majd megkérdezte:

- Elnézést, ha indiszkrét lennék, de megkérdezhetem, Gábornak kapcsolata van...

- Ne folytassa! Sem megerősíteni, sem tagadni nem fogom, de a legszigorúbb diszkréciót várom el a kérdésével kapcsolatban!

- Értem. Ha kell, esküt teszek rá, hallgatni fogok!

- Akkor áttérek a jövőjüket érintő kérdésekre. Gondolom, a történetek után nem kell magyarázatot adnom, Tündikééknél inkognitóban lehet biztonságban.

- Tisztában vagyok vele, mint ahogy azzal is, nem egy-két hét, amíg meg tudják Dini bácsiék tisztítani tőlük Budapestet.

- Mindent elkövetünk, de valóban időbe fog telni. Beszéltem az egyetem dékánjával, igazolásunkkal akkor folytathatja tanulmányait, amint ezt biztonságosan megteheti.

- Ősztől érvényes felvételem van az ELTE pedagógia szakára is.

- Rendben, akkor holnap náluk is intézkedem. Számítaniuk kell rá, ha az óvintézkedéseim ellenére Szőlőkertesen is veszélybe kerülnek, mindkettőjüknek tovább kell menniük. Tündikém, te, amíg másképp nem döntök, végezheted a munkádat, de Szőlőkertest nem hagyhatod el! El kell terjesztened, Levente eltűnt.

- Igen, e szerint fogok cselekedni - nézett komoly tekintettel Leventére.

- Lehet, hogy szomorkodnom kéne - mosolygott Tündére -, de én örülök a fordulatnak - majd az ezredesnek szánva szavait folytatta: - a szüleim ugyanis ellene voltak, hogy diplomaszerezés előtt összekerüljünk.

- Hmmm... Butaság két felnőtt életébe beleavatkozni. Mindenkinek el kell kezdenie valahol - kanyarodott be két dudaszó kíséretében a nagykapu elé.

Ákos jött ki, ingerült idegesség látszott az arcán.

- Csakhogy itt vagytok! Az idegbaj kerülget bennünket!

- Nem volt egyszerű történet, de majd Tündikéék beszámolnak a részletekről. Nekem rohanom kell vissza az irodámba, csak pár percre megyek be - szállt ki a kocsiból.

A nappaliban le sem ült, azonnal belefogott a jövőbeli elképzelésébe:

- Ha Szőlőkertes is veszélyessé válik, Tündikééknek tovább kell menniük. Ligetgyöngyén - a Bükken - él a nagynéném egy kastélyszerű házban. Nyolcvankilenc éves, már nehezebbre esik önmagát ellátni. Gyönyörű hely, a fiatalok jól fogják érezni magukat. Szakmabeli a nénikém, hetvenkét éves koráig óvónő volt. Tudom, tudom, Ákoskám, messze van, de ott lehetnek a legnagyobb biztonságban - intette le a megszólalni akaró barátját. - Ismersz, csak akkor intézkedem, ha más megoldás nincs. Most pedig tényleg mennem kell! Kísérj ki, kérlek! - fogott kezét mindenkivel.

HUSZONHARMADIK FEJEZET VAN TOVÁBB

1.

Gaál százados hallotta, nagyot puffanva csapódik be a liftajtó. Órájára nézett - ez nem lehet más, mint a főnöke - gondolta. Felállt, mire az ajtóhoz ért, már nyitotta is az irodája ajtaját.

- Hello, Dini bá'! Már kezdtem aggódni, hol lehettek ennyi ideig.

- Belekeveredtünk egy hatalmas dugóba. Hogy halad a fiú?

- Iszonyat gyorsan. Nem sok dolgunk lesz a kihallgatásával.

- Rendben, iszom egy kávéimitációt, és jelzek, mikor gyertek.

Nem telt el öt perc, amikor megszólalt a házi csipogó. Megvárta, amíg Ádám befejezi a mondatot, felállt és átmentek az ezredes irodájába. Ádám megállt az ajtóban. Az ezredes előtt már ott volt a középtájon kinyitott fekete fedelű dosszié. A százados mellé tette a tizenöt oldalnyi írásos vallomást. Az ezredes pár másodpercig nézte a közönyösen álló, megtört fiatalembert, majd hangosan olvasta:

- Borbíró Ádám, berlini ügynök! - rápillantva szegezte neki a felszólítást: - Uram! Önhöz szóltam, foglaljon helyet! - mutatott a szemközti fotelre.

- Berlini ügynök - motyogta elkeseredett hangon. - Ez lett belőlem, a menő üzletkötőből - ült le sóhajtva. - Örület, ezt nem lehet elviselni!

- Szedje össze magát, fiatalember, segíteni szeretnénk, ha engedi! Kérem, válaszoljon! Hajlandó velünk együttműködni?

- Természetesen igen.

- A szóbeli kihallgatását igyekszem kizárólag olyan kérdésekre irányítani, amikre magától nem adhat választ. Lehallgattam a századossal folytatott beszélgetését, amiben az hangzott el öntől, szökni készült Berlinből. Hova mentette el személyes holmijait a saját tulajdonú villájából?

- Berlin közelében van egy hétvégi házam, oda. Erről rajtam kívül csak a tervezőmérnök barátom tudott, aki sajnos már nincs az élők sorában.

- Milyen kapcsolata volt vele, és mióta?

- Ő volt az első és egyetlen személy, akivel közvetlen baráti. Vele az első munkavacsorán ismerkedtünk meg. Nincs benne túlzás, szinte az első pillanatokban barátokká váltunk. Erről részletes feljegyzéseim vannak a naplómban.

- Hol van pillanatnyilag a naplója?

- A szigeti nagyszálló portásánál elhelyezett bőröndöm alján.

- A bőröndje már nálunk van. A portás az emberünk.

Ádám kapkodta a fejét, mi mindent tudnak róla - úgy berlini dolgairól, mint az itthoniakról.

- Beszél a századosnak az ártatlanságának bizonyítékairól. Csak Berlinben vannak ilyenek?

- Nem. A lakosztályban volt rejtett kamerám, aminek felvételeivel akartam igazolni Müller úr lányának, Nadina Müllernek a velem szembeni viselkedését, és Leventének adtam egy borítékban fontos bizonyítékokat az ártatlanságomat igazolóan.

- Ez a boríték lenne az? - vette elő a belső zsebéből.

- Igen, az.

- Hogy és mikor jutott önhöz?

- Tegnapelőtt éjszaka. A délutánt a sziget egyik félreeső zugában töltöttem, mert csúnyán összevesztünk Nadinával. Ő az apját hívta, hogy tájékoztassa az engedelmetlenségeimről, én pedig, ezt kihasználva, elhagytam a lakosztályt. Ennek köszönhetem, hogy még életben vagyok.

Részletesen elmesélte a délután történetét.

- Milyen magyarázatot tud adni rá, hogy ön nem ismeri Vidor urat - Müller úr legbennfentesebb emberét?

- Név szerint természetesen ismerem, tevékenységéről sokat tudok, de mindketten járjuk a világot, csak napokat töltünk Berlinben, így személyesen mindig elkerültük egymást.

- Az imént azt mondta, egyetlen barátja a tervezőmérnök volt, de így nevezte meg Filó András ügyvédet is.

- Nincs ellentmondás. Filó Andris megbízható, becsületes srác. Ma már vallhatom őt is a barátomnak, de vele Jenci halála után ismerkedtem meg személyesen.

- Azt mondja Levente és az édesapja is, hogy önök testvérként nőttek fel. Akkor mi a magyarázat rá, hogy ön soha nem vesz részt Levente nyári csavargásaiban?

- Ebben nagyon különbözünk egymástól. Én otthonülő típus vagyok, és ha kimozdulok is, csak városon belül, amíg Levi imádja a természetet, a hegyeket. Ebben talán még követném is, de azokkal a nomád körülményekkel, ahogy ők hetekig élnek, semmiképpen nem tudnék megbarátkozni.

- Mióta van meg a hétvégi háza?

- Másfél éve. Idegileg akkoriban kezdett nyomasztani az állandó megfelelni akarás, a folytonos ellenőrzés. Szóba hoztam Jencinek, körülnézett, szerencsémre a közelében talált eladó házat. Megvettem. A segítségével rendeztem be és szereltük fel a szükséges dolgokkal. Mielőtt parkolópályára kerültem, tüntette el őt az élők sorából Müller úr. Túl sokat tudott, kezdett veszélyessé válni a főnöknek. Kamionnal leszorították az országútról. Szakadékba zuhant. Két napig élt még, végig eszméleténél volt. Zsazsa nénivel - a közös házvezetőnőnkkel - üzent, vigyázzak magamra, mert szemet szúrt az én személyem is a főnökség köreinek. Zárt borítékban küldött egy cédulát, amire annyi volt írva: Filó András. A név nem volt idegen, de semmit nem tudtam róla, így elbizonytalanodtam. Fogalmam nem volt, ő lenne az az ember, akire számíthatok, vagy épp ellenkezőleg, tőle kell leginkább tartanom. Jenci temetése előtt oldódott meg a rejtély. Andris írásban értesített a temetés időpontjáról. Meg kell jegyeznem, Jencivel volt egy titkos megállapodásunk: ha sürgős közlendőnk volt egymással és nem találkozhattunk, indokot kerestünk rá, hogy írásban adjunk valamiről értesítést. Ilyenkor a szövegben elrejtett - hosszában áthúzott „X” volt a jelzés. Aki kapta, egy fenyőfás képeslappal válaszolt azon a napon, amikor a találkozást gondolta. Ez a helyszínt jelentette - egy külvárosszéli éttermet, ami fenyőerdő szélén van. Visszatérve Andrisra: értesítésében megtaláltam az áthúzott „X”-t. Elküldtem neki a képeslapot, és izgalommal vártam az estét. Andris a terem végében a bal oldali sarokasztalnál ült. Ez győzött meg róla, ha még azt is tudja, melyik asztal volt a miénk, megbízhatok benne. A maga közvetlenségével fogadott. Fájdalmas hangon jegyezte meg, ha Jenci rá hallgat, nem kellett volna meghalnia. Nekem azt tanácsolta, közjegyző hitelesítésével végrendelkezzek az ingatlanjaimról. Megfogadtam tanácsát, és a segítségét kértem a kivitelezésben.

- A két igazgatót - akivel tárgyalni óhajtott - milyen szinten ismeri?
 - Sinkó Vince urat elég jól. Vele több hónapon át működünk együtt. Üzleti utam miatt szakadt félbe nála a munkám. Szigony úrral kétszer beszéltem telefonon, egyszer találkoztunk. Nadina vétózta meg a további ténykedésemet. Erről írásos vallomásomban részletesen írtam. Megismételjem?
 - Ne. Elutazásuk előtt miért tagadta meg a munkaszerződése aláírását?
 - Akkor már gyanakodva figyeltem, mi zajlik körülöttem. Az idegen úr, aki főnökömként mutatkozott be, késztetett fokozott óvatosságra. Ő akarta először aláírattni velem a gyalázatos munkaszerződésnek álcázott beszervezési nyilatkozatot, amibe beleolvasni sem engedett. Ekkor Müller úrral akartam beszélni, akitől addig minden alkalommal baráti beszélgetés keretén belül kaptam meg a feladataimat. Fogadott, de az agresszív hangnem, amiben beszélt velem, meglepett, mert addig ezt az oldalát nem ismertem. Ebből világossá vált, tényleg nagy bajban vagyok.
 - Mennyit ért egy közgazdász a vegyiparhoz?
 - Nem sokat. Mivel azonban a szerződéskötéshez nem szükséges ismernem a gyártási technológia folyamatát, valamint a gimnáziumban a kémia volt az egyik kedvenc tantárgyam, a tudásom elégségesnek bizonyult.
- Pár másodpercig elgondolkodva nézte Ádámot, majd megkérdezte:
- Milyen bizonyítékai vannak Berlinben?
 - Jenci vett rá, ássam bele magamat a számítástechnikába. Mint mindenben, ebben is a segítségemre volt. Tőle kaptam szakkönyveket, ő vette meg és szerelte fel a bungalóban a számítógépet. Rácsatlakoztatta az én gépemet is a hálózat rendszerére. Így a winchesteremen megtalálható minden anyag a szervezet ténykedéséről. Kezdeti sikereimen felbuzdulva autodidakta módon képezem magamat. Azóta összebarátkoztam a szervezet kitűnően képzett szakgárdájával. A titkos jelszavakon kívül sok hasznos ismerethez jutok általuk. Ma már önállóan írok programokat.
- Az ezredes alig leplezett izgalommal kérdezett közbe:
- Hogy férközött a szakgárda bizalmába?
 - Megjátszottam a naiv érdeklődőt. A primitíven feltett kérdésekre olyan válaszokat kaptam, amiket kis töprengéssel megfejtettem, és alkalmaztam. Annyira belelkesültek tudatlanságomon, hogy nagyképpően dobálóztak előttem az általuk használt utasításokkal, kódolásokkal.
 - Jól értem? Észrevétlenül tud hozzáférni a számítógép anyagához?
 - Igen.
 - Szedje össze magát! Bár ellenőrizni fogjuk vallomását, de eddigi megfigyelésünk alapján bünt nem követett el, nincs oka a kesergésre.
 - Bünt nem követtem el, mégis magyarázkodásra kényszerülök most önök, később pedig szerettem előtt.
 - Nem tőlem hallja először, az életét csak így védhetjük meg! Amint leszámolunk a berlini csoporttal, priusz nélkül szabad, de az ördög nem alszik, távol Budapesttől kell élnie. Higgyen benne, van tovább!
 - Nehéz lesz, de megpróbálok.

- A számítógépe anyagának megszerzését át kell gondolnunk. A feldolgozása a maga dolga lesz, ez a tudomány nálunk még gyerekcipőben jár. Amint elnézem magát, a lelkiállapotának jót fog tenni egy kis munkával töltött magány, hogy nyugodt körülmények között dolgozhassa fel az önnel történeteket. Fel a fejfel, fiatalember! Gaál György százados kíséri el önt a kijelölt szobába, ahol berendezkedhet saját kényelmének megfelelően. Aludja ki magát, hogy reggel frissen láthasson hozzá az írásbeli vallomásának folytatásához! Jó munkát!

Felállt, kezét nyújtott a falfehér Ádámnak.

- Nem fog bennem csalódní, ezredes úr! Köszönöm a segítő szándékukat, az emberséges bánásmódot, azt, hogy elhitethetem magammal, szabad akaratomból jöttem ide, és állhatok az önök rendelkezésére. Ezt az írásos vallomásomban is rögzíteni fogom.

2.

Másnap az ezredes Telekdy professzornál kezdte a napot. Ráment a délelőtt, mire minden lelet elkészült. Délután magára zárta az ajtót, komoran nézett maga elé. Tudta, nagy a baj. A mellkasának szorítása napirenden volt az utóbbi időben, de hogy ekkora, az megrémisztette. Komolyan kell vennie a professzor szavait, mert ezúttal nem volt tréfás kedvében, sőt, tőle szokatlanul kemény hangnemben állította válaszút elé: nyugdíjaztatja magát, vagy leveszi róla a kezét. Ilyen körülmények között az életéért nem vállal felelősséget! A makacs munkamániája viszi a sírba, amihez nem fog asszisztálni. Hiába próbálja kikapcsolni gondolatait, egyre elkeseredettebb. Megszólalt a telefon, Gaál százados hívta:

- Szia, főnök, mi az ördög történt veled, miért vagy bezárkózva? Csilluka kiborulva sír.

- Képtelen vagyok összeszedni magamat a professzor leszúrása óta. Többre megyünk, ha elmondod, miért hívtál.

- Bocsáss meg, de engem most kizárólag az érdekel, miért zártad magadra az ajtót?

- Mert nem tudom még magamat sem elviselni.

Nagyot sóhajtvá felállt, kiment hozzájuk. Odament Csillához, megsimogatta a haját, megpuszilta:

- Bocsáss meg, nyuszikám, kis magányra volt szükségem.

Majd a századoshoz fordult:

- Nehéz elfogadnom, hogy megvannak számlálva a napjaim.

- Ugyan már, Dini bá'! Fogadj végre szót a profnak, menj szabadságra, és nem lesz semmi gáz.

- Amilyen ellentmondást nem tűrő hangnemben adta ki az utamat, nem is tehetek mást, mint rábízom ezt az ócska zötyögő motort - masszírozta a mellkasát. - Na szóval, miért hívtál?

- Nándival beszélgettem Filó Andrásról. Miután beazonosította a nevét, amin kint él - Artur Vogel -, jöttem rá, jól ismerem a srácot. Akcentus nélkül beszéli a nyelvet, esküszöm, született németnek hittem. 1977-ben költözött Berlinbe, '82 óta külső tagja a szervezetnek. Jól jellemezte őt Ádám, remek nemzetközi jogász, maximálisan tájékozott a német jogrendszerben. Magánügyeiben zárkózott, de egyébként valóban megbízható jó barát. Apropos, Ádám... sajnálom a fiút, kibukott az eseményektől. Szerintem össze kéne hozni Leventével, hátha ő tudna lelket önteni bele.

- Erre készülök, csak el lett kenve a szám íze rendesen.

- Besűrűsödtek körülöttünk a dolgok, de próbálj lazítani. Mit javasol a prof?

- Ő már nem javasol, parancsol: nyugdij, vagy indulhatok a temetőbe, de a kísérete nélkül. Megoldáson gondolkodom, mert nyugdíjaztatni még nem akarom magamat, de megnyugtatóra muszáj elmennem pár hét szabadságra, a többit majd meglátjuk. Ottó kölcsönadta ismét Fenyő Rolandot, oszd szét a feladatokat, nehogy ti is a sorsomra jussatok. Festőt nem elég a Budai Könyvtárban figyelni, állíts rá valakit!

- Folyamatban a téma. Beszéltem Tilmann Ferivel, civil korában könyvtáros volt, vállalta a teremőri feladatot. Efelől nyugodt lehetsz. Ha szükséged lenne rám, a helyemen vagyok, rendet kell tennem az aktáim között.

Miután elhagyta az irodát, az ezredes átfogta Csilla vállát, és bementek az irodájába. Hosszan nézte, elkeseredetten állapította meg, napról napra szebb. Harmonikus életük lehetne, de elkéstek. Átkarolva őt, szólalt meg:

- Bocsáss meg, mókuskám! Tudom, nehéz elviselni engem, de nehezen törődök bele, akkor szabták odafent szűkre a földi életemet, amikor végre boldog lehetnék. Hónapok óta érzem, váltanom kell, de szerettem volna lezárni a berlini ügyet, úgy átadni Gyurinak a csoportot. Azzal viszont nem tudok megbékélni, végre összeházasodhatnánk, de nem akarlak pár hónapon belül özvegyé tenni.

- Dinikém, édesem, te olyan erős, határozott vagy, nem adhatod fel! Most akarod temetni magadat, amikor az első rendőrpalánta útban van felénk? Annyira vágyódtál rá, már ő sem fontos?

- Bárcsak úgy lenne, de semmi biztatót nem hallottunk tegnap.

- Az előbb beszéltem velük, megjött a laboreredményem, hathetes a fiad, mert fiú lesz, abban biztos vagyok!

- Komolyan beszélsz? - élénkült fel.

- A legkomolyabban.

- Miért nem ezzel kezdted? Ha erről van szó, az egészen más! Akkor élnem kell, és élni fogok! Ó, drága félénk nyuszikám, azonnal feleségül veszek! Akkora csibészt nevelek a fiamból, amilyet a föld nem hordott még a hátán! Oké, életem, máris hívom Gyurit, készüljön fel lelkiileg, záros határidőn belül átadom neki a csoportot. Szót fogadok a profnak, amíg szabin leszek, áthelyeztetem magamat egy nyugisabb helyre. Egy kisebb rendőrsöt, agilis fiatalokkal könnyedén eligazgatok. Higgy bennem, minden rendben lesz!

- Köszönöm! Édesem, annyira boldoggá tettél. Meglátod, egy tucat babával ajándékozlak meg, csak ne veszítsd el az életkedvedet! Tényleg komolyan gondolod, nyugisabb helyet keresel?

- Komolyan. Munka nélkül nem tudok létezni, de nem akarom, hogy a gyerekeimet más nevelje fel. Látszat-apukájuk helyett a példaképük leszek! Pakolj össze, drága, megyünk haza.

*

Tünde maga elé nézve ment az iskola felé. Fejében kergették egymást a borús gondolatok. Felpillantva elszállt a rosszkedve. Felgyorsította lépteit, amint meglátta a bejárat előtt felsorakozó elsősöket. Megállt, nézte a félénk pöttömöket. Két síró kislány közé guggolt, kedvesen rájuk mosolygott:

- Mi a baj, kicsikéim? Ki bántott benneteket?

- Senki - mondták egyszerre.

- Remélem, nem azért pityeregtek, amiért ovi helyett ebbe a szép iskolába fogtok járni?
 - De igen, mert itt nincs babaszoba, mászóka meg hinta - mondta a bátrabb Tündére nézve.
 - Hinta és mászóka itt is van, sőt azonkívül sok-sok érdekesség, ami mind rátok vár. Képzé-
jétek el, útközben találkoztam Sulimanóval! Azt mondta, siessek hozzátok és varázsoljam el
szemetekből a könnyeket.
 - Azért, mert te egy varázsló vagy? - csillant fel a szeme a cserfesebbnek.
 - Bizony ám! Nézzetek csak fel a fára! Látjátok? Szellőmanó - az én kis segítőm - mint
kergetőzik a falevelekkel? Jaj, milyen pajkosan bujkál ide-oda - mutatta nevetve.
- A két kicsi követte tekintetét, tátott szájjal figyelte a lombok hullámzó mozgását, majd
hangosan kacagva Tündére néztek.
- Ezt igaziból te varázsoltad oda?
 - Miért, láttad előtte is?
 - Nem, de miért nem jön ide le, hogy én is fogócskázhassak vele?
 - Azért mert benneteket sokkal izgalmasabb titkokkal vár Sulimanó. Én már tudom, ha ügye-
sek lesztek, nemsokára telis-tele lesz a füzetetek csupa-csupa gyöngybetűkkel, számokkal.
 - Ő varázsolja oda? - toporgott izgatottan a kis cserfes.
 - Ő, a ti kezeckétekkel. Elintézi azt is, hogy az összes betűt el tudjátok olvasni a mese-
könyvekben, amire anyucitoknak, apucitoknak eddig nem volt ideje. Fejecskétekbe varázsol
egy szorgos manót, akinek a segítségével meg tudjátok számolni a zsebpénzeteket, hogy
magatok vásárolhassatok majd. Szerintem, ha odafigyeltek a tanító nénire, már magatok
írhatjátok meg a Mikulásnak, Jézuskának, mit szeretnétek tőlük kapni. Sőt, el tudjátok olvasni
a sok-sok betűt ott fent - mutatott az iskola kapuja fölötti táblára. - Mondjátok, ezért kell az
egereket itatnotok?
 - Itt nincsenek is egerek - nézett körül a kis cserfes.
 - Nincsenek? Akkor pláne nem kell sírni - simogatta meg a hozzá simuló kicsiket.
 - Teveled leszek, amikor ez a sok varázsos megtörténik velem?
 - Nem, édeske, de a te tanító nénid is nagyon aranyos, meglátod, hamar meg fogod szeretni őt.
 - De én tégedet akarok szeretni! Azt akarom, hogy mindig varázsolj olyan nevettetőset, mint
az előbb.
 - Tudok én akkor is, ha nem mindig velem leszel.
 - De hol mesélhetem el neked, hogy megint láttam?
 - Szünetekben a folyosón. Gyere ki, én ott leszek! Nos, törpikéim, velem jöttök be vagy
anyucival?

A két kicsi megfogta a kezét, és mosolyogva integettek az anyukájuknak.

3.

Tünde és Levente az emeleten voltak, amikor három dudaszó jelezte, ismerős érkezik. Tünde
ment kaput nyitni. Meglepetten engedte be az ezredest a lesötétített kocsiban. Értetlenkedve
nézte, amint rajta és Ádámon kívül a szüleit meglátta.

- Szia, apukám, mi történt?

- Szőlőkertesen vett fel bennünket Dini. Menjünk be, hogy elmondhassa, mi ez a furcsa látogatás.

Levente megijedt Ádám látványától. A nappaliban ültették le a vendégeket.

- Amint látjátok, Ádám rossz lelkiállapotba került. Amióta nálunk van, napról-napra romlik az állapota. Behívtam az édesapját, hátha lelket önt bele, de nem tudta szóra bírni. Nem fogad el ételt, inni is bármit vitetek neki, épp csak belekortyol. Egyedül benned reménykedem - nézett lehangoltan Leventére.

- Mi történt, fiú? - fogta meg a karját Levente.

- Nem értelek, öcsikém, mit kérdeztél? - kapta fel a fejét.

- Mi van veled, fiú?

- Velem? Semmi. Romhalmaz lettem! Nincs már rám szükség. Minden összeomlott körülöttem, hazugság az egész életem. Egyedül a személyed maradt meg tisztán, de a te életed meg én teszem lehetetlenné. Ennyi teherrel nem tudok, nem akarok tovább élni! Hidd el, öcsikém, nektek is jobb lesz, ha nem leszek köztetek.

- Ne beszélj örültségeket! Szeretnék veled négy szemközt beszélni, feljössz velem az emeletre?

- Természetesen. Egyedüli személy vagy, akivel beszélni akarok. A véleményemet nem tudod megváltoztatni, de a társaságod hiányzik.

Felállt, Levente előtt ment fel a lépcsőn. Amikor becsukódott az emeleti ajtó, az ezredes Tündére nézett:

- Egyik beszélgetésünkkor azt mondtad, a nyáron Levente csoporttársának esküvőjén voltatok. Kik voltak rajtatok kívül jelen az évfolyamtársak közül?

- Levin kívül senki. Gergő tavaly vált magányossá, mert nem találta a helyét a régi csapatban. Levente felfigyelt rá, párszor elbeszélgetett vele, ennek köszönhető az esküvői meghívó. Ott beszélt róla, hogy szeretne Leventéékhez csatlakozni.

- Kiknek a társaságában voltatok?

- Gergő feleségének bátyjával és a menyasszonyával ültünk egy asztalnál. Ott volt Réti Tamás, az ifjú feleség unokabátyja, aki a szomszédunkban lévő üdülőben nyaralt velünk egy időben. Én onnan ismerem őt látásból.

- Az ifjú feleség rokonai mit tudnak rólatok?

- Leviről Gergőtől hallottak, rólam pedig csak annyit, hogy Pesten élek és tanítok.

- Mit tudsz Réti Tamásról?

- Amióta hazajöttünk, tudtam meg Bársony Noémitől - aki kolléganőm és egyben a barátnőm -, hogy ő meg Tamás csoporttársak voltak a tanárképzőn. Fizikát, matematikát tanít valamelyik belvárosi iskolában.

- Mint tapasztalhatjátok, az események napról-napra, sőt, óráról-óra bonyolultabbá válnak, számítanotok kell rá, idő kérdése, hogy el kell hagynotok Szőlőkertest.

Judit és Ákos egyre idegesebben figyelték a beszélgetést. Az ezredes hozzájuk fordult. Azon törte a fejét, hogy nyugtathatná meg barátját, amikor ő maga sem örül a fordulatnak. Mielőtt megszólalhatott volna, Tünde megkérdezte:

- Bocsánat, Dini bácsi, ha rám nincs szükség, felmehetek Leviékhez?

- Megtudtam, amiért jöttem, úgyhogy semmi akadálya, Tündikém.

Telerakott egy tálcát szendvicsekkel, süteményekkel, és felment. Amint csukódott mögötte az ajtó, megszólalt az ezredes:

- Megígértem, vigyázok a gyerekekre. Tündikéék körül zárulni látszik a kör. Addig kell intézkednem, amíg ezt biztonságosan megtehetem. Ákoskám, ne nézz így rám!

- Bocsáss meg, de meg vagyok rémülve!

- Azért nem kell elvetni a sulykot. Próbáld a dolgok pozitív oldalát nézni! Igen, Tündiéknek el kell hagyniuk az otthonukat, de gyönyörű helyen lesznek, Ligetgyöngyén a nagynénémnél. Amint felszámoljuk a csoportot, visszajöhetnek, és ott folytathatják az életüket, ahol félbe-maradt. Fogd fel úgy, a fiatalok hosszú nászútra mennek.

- Ligetgyöngye valóban mesészerű környék, de messze van. Aggaszt, hogy esküvő nélkül kell mások előtt összeköltözniük, de a biztonságuk az első.

- Nem kell csak úgy összeköltözniük. Ha mindenkinek megfelel, a rendőrség rendkívüli esetben kirendelhet anyakönyvvezetőt, aki itt, az otthonokban összeadhatja őket. Tudom, nem így képzeltek el az egyetlen lányotok esküvőjét, de ígérem, a lehetőségekhez képest ünnepélyessé teszem. A megbízható baráti kör részt vehet az eseményen.

- Ez kicsit jobban hangzik - mondta sóhajtva Judit.

- Nem örülök a híreidnek, de bízom benned. Tudom, nem tehetsz Tündiék eltávolítása ellen semmit, majd igyekezzünk átvészelni a távollétüket - sóhajtott Ákos is.

- Hidd el, javukra fog válni az önállóság.

*

Tündének Levente nyitott ajtót. Letette a megrakott tálcát az asztalra és kedvesen kínálta a szendvicseket, süteményeket. Mivel Ádám magába zárkózva ült, tettetett sértődöttséggel nézett rá:

- Meg sem kóstolod anyu készítményét?

- Köszönöm, nincs kedvem az evéshez.

- Oké, akkor most már kétszeresen is sértve érzem magamat! - mondta játékos durcássággal.

- Hogy értsem ezt? - nézett rá meglepetten Ádám.

- Most nem eszel, érkezésetekkor pedig tudomást sem vettél rólam - mosolygott rá kedves fintorral.

Ádám zavarba jött, felállt, Tündéhez lépett, megérintette a karját, megpuszilta.

- Az egyik strigula törölve! De nem kenyeresel le ilyen könnyen!

Ádám elnevette magát. Nézte Tündét, majd halkán megjegyezte:

- Mire nem vagy képes? A pokolba kívánnám az életemet, erre jössz te, és megneveltetsz - csóválta a fejét még mindig mosolyogva, leemelt egy sonkás szendvicset a tálcáról.

- A második strigula is törölve! Jó étvágyat!

Leült, jóízűen harapott a szendvicsbe. Nézte Tündét, aki kis hallgatás után ismét megszólalt:

- Nem tudom, miről beszéltetek eddig, de Ádi, hinned kell benne, kizárólag rajtad múlik, hogy éled tovább az életedet. Nincs az a reménytelen helyzet, amiből ne lenne kiút.

- Azt hiszem, a reménynek egy vékonyka sugarát Leventének máris sikerült felvillantania bennem. Amint hallgattam őt, értettem meg, mekkora erőfeszítéssel igyekszik visszarángatni engem a közvetlen környezetem a valóságba. Ez ad erőt az újrakezdéshez.

- Örülök, ha így van. Érezned kell, egyként állunk melletted - sóhajtott fel Levente.

- Érzem! Megpróbálok rendet tenni a fejemben, amiben átláthatatlan a káosz. Még egyszer átgondolok mindent. Higgyétek el, bízom bennetek. Hihetetlen jó érzés, hogy apa mellém állt, hisz bennem. Amióta bent vagyok, kétszer volt nálam. Örülök, hogy vagytok nekem, de magányomban rám tör a kétségbeejtő bizonytalanság, és olyankor képtelen vagyok pozitívan gondolkodni. Meghasonlok önmagammal. Mint egy eszelős, teszem fel újra és újra a kérdést: Ki vagyok én? Hova, kihez tartozom? Kiürültnek érzem az életemet. A hazugságok árán épült világ összeomlott körülöttem.

Leventéék döbbsen hallgattak. A csendet Tünde törte meg:

- Igazad van, a történeted egyszerűen rettenetes. Felfoghatatlan. Ehhez sok időre lesz szükség, hogy feldolgozd. Szerintem akkor fog sikerülni, ha csak a pozitívumokra koncentrálsz. Tényként fogadod el, nincs édesanyád, a Nadinának és a berlinieknek köszönhető hamis karrier. Foglalkozz azokkal, akik megmaradtak neked: van édesapád, aki nagyot vétett ellened, amikor rád, a védtelen kisgyerekre zúdította tönkrement életének minden borzalmát. De keményen bünteti őt ezért a sors, szenved miattad. Higgy benne, a legfontosabb lettél neki. Levente együttérzését nem kell bizonygatnom, nélkülözhetetlenek voltatok, lesztek egymásnak! Ezenkívül melletted állnak a keresztszüleid. Attila bácsi viszonyulása egyértelműen pozitív. Szeret és félt téged. Aggódva figyelte minden lépésedet Dini bácsi, és Gaál százados. Mind emellé remek hivatásod van, amivel új egzisztenciát teremthetsz magadnak. És ha ez még mind nem elég, megmaradt neked tisztán, folt nélkül a legfontosabb, a becsületed, amit kizárólag magadnak köszönhetsz! Legyenek ezek a kapaszkodóid! Meglátod, ha értelmes elfoglaltsággal kötöd le magadat, olvasol, vagy valami olyasmit tanulsz, amihez kedved van, gyorsan kigyógyulhatsz a depressziódból. Vedd úgy, az élet iskolájában egy tantárgyat elégtelenre abszolváltál, amiből okulnod kell! Keress magadnak új célokat, építs új karriert, amiben jól és biztonságban érezheted magadat. Higgy benne, hogy van tovább! Lehet még belőled eminens tanuló! - mosolyodott el. - Látod? Nem tudom megtagadni magamat, csak előbújik belőlem a pedagógus.

- Még mindig tudsz meglepetést okozni - mosolyodott el Levente meglepetten. - Egyszerűek, kézzelfoghatóak az érveid. Éreztem én is, van tovább, de nem tudtam ilyen frappánsan megfogalmazni. Igen, ki kell kapcsolódnod az örült gondolataidból - nézett unokabátyjára.

Ádám elgondolkodva bólogatott és le sem vette szemét Tündéről.

- Meg kéne szólalnom, mondanom kéne valami kedveset, de nem találok szavakat. Köszönöm a bátorítást, hogy rávilágítottál, miért érdemes továbblépni. Igazad van, azok vannak velem, akik bíznak bennem, szeretnek engem. Megmaradtak az értékeim, amiket te adtál vissza a becsületem mellé: az önbizalmam, önbecsülésem, amikkel el lehet indulni az új cél, új jövő felé! Most kaptak bennem értelmet Gaál százados szavai: a lelkiismeretem legyen a vezérlőm. Így lesz! Köszönöm, hogy szeptember nyolcadikát ünnepelem második születésnapomként! A jövőmet a múltam tisztázásával kezdem. Menjünk le Dini bácsiékhoz, hadd nyugtassuk meg őket is, vége a depresszióknak, a sötét gondolatoknak!

A nappaliban örömmel fogadták a mosolygós fiatalokat. Az ezredes érdeklődő tekintetére Ádám adott magyarázatot, amire sűrűn bólogatott, majd megnyugodva kérdezte tőle:

- Nadina mennyire volt bejáratos a családba?

- Semennyire. A nyáron akartam bemutatni őt. Azt persze nem zárhatom ki, hogy korábban nem juthatott volna hozzá a személyi igazolványomhoz.

- Értem - nézett az órájára. - Hűha! Mennünk kell! - álltak fel, és indultak ki a házból.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET AZ ÚJ LÁNCSZEM

1.

Az ezredes két legmegbízhatóbb emberével, Gaál századossal, Tóth főhadnaggal szemben ült. Előadta elképzelését. A százados elképedt arca láttán szomorkás mosoly ült ki az arcára.

- Gyuri, ne nézz így rám, nem először hallod tőlem ezeket a gondolatokat, legfeljebb mára konkrétan kristályosodtak bennem. De hogy meggyőzőbb legyek, sorolom érveimet, amiket egészségi állapotom vált ki belőlem: fáradtságom már nem csak kellemetlen, de gátjává vált az események gyors lereagálására, ami jelen esetünkben megengedhetetlen! Nektek be merem vallani, gyakran kapom magamat azon, képtelen vagyok koncentrálni, kombinálni. Kezd kihalni belőlem a lendület, a lelkesedés. Nem akartam félbehagyott munkát rátok hagyni, de a kényszer nagy úr. Addig szeretnék magam helyett megfelelő utódot ajánlani, amíg saját elképzelésem szerint tehetem. Ha valaki, hát én tudom, a munkánk mekkora türelmet, kitartást, lelkesedést követel. Csak így végezhető eredménnyel. Végre az információk özöne áramlik hozzánk, nekem köszönhetően, mégis egy helyben topogunk. Emiatt vannak álmatlan éjszakáim, az idegeim folyamatosan felspannolt állapotban vannak. Legalább úgy tudjátok, mint én, a sikerhez merész, vakmerő rajtaütés szükséges, ahogy évekig csináltuk. Önvizsgálatot tartottam, sajnos pontosan azokat a tüneteket produkálom, amiket annak idején kifogásoltam az elődömnél - legyintett lemondóan, és elhallgatott.

- Dini bá', nem szabad ennyire borúsan látni a dolgokat! - szólalt meg részvétellel a százados. - Azzal egyetértek, pihened kell, menj el egy, ha szükséges, két hétre, de bocsáss meg, muszáj azt mondanom, a többiben nincs igazad! Az éles logikád, az átgondolt intézkedéseid, kitűnő helyzetfelismerő képességed nélkül nem sokra mennénk. Emlékezz rá, milyen sötétségben tapogatóztunk, amikor átvettél minket. A példamutató emberségednek, a nagyszerű közösségformáló tehetségednek és - nem utolsósorban - kitűnő szervezőkészségednek köszönhetően remek összeforrt csapattá kovácsolódtunk a kezéd alatt. Sikerült belénk plántálnod a sziklaszilárd hitedet: aprólékos feltáró munkával kézre keríthető a szerteágazó hétpróbás berlini csoport. Óriási energiádba, rengeteg időbe került, amíg eljutottunk az összehangolt, ma már olajozottan működő gépezethez. Hinned kell benne, pár hét és felgöngyölítjük, lebuktatjuk, rács mögé zárjuk a csoportot! Megértem a türelmetlenségedet, hiszen erre a komisz munkára ment rá az egészséged. Próbálj abból erőt meríteni, hogy Ádám vallomása óriásit lendített rajtunk. Ha hozzánk kerül a számítógép anyaga, nem állíthat le bennünket senki a végső leszámolásban! Beérett a munkád, Dini bá', a cél előtt nem adhatod fel!

Megszólalt a telefon. Az ezredes fáradtan nyúlt érte:

- Tessék, Szilágyi!

- Szia, Dini bácsi! - hallotta Gábor kedves, mosolygós hangját.

- Szia, Gabikám, remélem, jó hírekkel jöttél?

- A legjobbakkal! A hegyeshalmi határnál letartóztatták Zománcot, aki Török Frigyes polgári névre hallgat.

- Hogy mondtad? Pontosak az információid?

- Igen, most hallottam rádión a határőrség jelentését. Hidas Berci utasítása szerint úton vannak felétek, készülhettek a fogadásukra.

- Ez csodálatos hír, Gabikám!

- Van más hírem is. Döntöttek Berlinben, Sasszem utóda Szabó Szilvia, Gyémánt lett. Máris Berlinben van fejtágítón. Vasárnap az esti géppel jön haza, hétfőn áll hivatalosan szolgálatba.
- Ugye nem feledkeztél meg a feltételeimről a kisasszonnyal kapcsolatban?
- Nem, Dini bácsi, kitüntetve érzem magamat a bizalmadért, nem fogsz bennem csalódni!
- Annyival egészítem ki a mondottakat, magánakcióba nem kezdhetsz!
- Természetesen állandó kapcsolatban leszek veled, és bizton számíthatsz rá, betűről-betűre tartom be az utasításaidat. Rajmival kapcsolatban lenne még közlendőm. A nyaraláson komoly beszélgetés volt köztünk. Meglepő dolgokat tudtam meg tőle a gyerekkoráról.
- Értekezletet tartok, kérlek, a sráccal kapcsolatban írd le mindent részletesen!
- Rendben! Röviden csak annyit, veszélyben van. Kár lenne érte, nem vétett akkorát, hogy az életével kelljen fizetnie.
- Ha nem adja fel magát, bármennyire sajnálnám, nem tehetünk érte semmit! Ha nincs más, szia!
- Nincs, Dini bácsi, még egyszer köszönök mindent, szia!

Helyére tette a kézibeszélőt, Gyurira nézett:

- Jól hallottam, Berci jelentett közben?
- Igen. Akkor hagyták el Mosonmagyaróvárt.
- Tehát igazad van! Érik a gyümölcs! Vasárnap te várod a kislányt Ferihegyen, kíváncsi vagyok, hova tart.
- Izgalmas feladat!
- Csak hajba ne kapjatok Gabival rajta! - nevette el magát.
- A legnagyobb igyekezettel sem szoríthatja ki senki Évit a szívemből. Bárcsak tudná! - mondta szomorkás mosollyal.
- Vannak szép hölgyek rajta kívül, sőt, értékesek is, majd csak megtalálod köztük azt, aki pont terád vár. Mára végeztünk, fiúk! Gyurikám, intézkedj! Ha megérkeznek Berciék az újabb jómadárral, hallgassa ki az ügyeletes tiszt és helyezze őt is reggelig külön szobába - állt fel, Csillát nézve.

A százados és főhadnagy elhagyták az irodát. Csilla összepakolt az asztalon, bezárta a pánccél-szekrényt. Épp indulni akartak, amikor kivágódott előttük a titkárság ajtaja. A százados száguldott be. Alig tudta lefékezni magát a főnöke előtt.

- Mi történt, ki kerget? - kérdezte meglepetten.
- Úgy tűnik, nincs vége a napnak. A portán két járőrbe botlottam, akik, ha jól tévedek, hozzád igyekeznek egy jólöltözött úrral.

Végig sem mondhatta, kopogtattak, nyílt az ajtó, és a két járőr maguk elé tolva a magas, vékony testalkatú férfit, beléptek az irodába. A magasabb vigyázz állásban jelentett az ezredesnek:

- Az urat a Budai Könyvtár egyik dolgozója kapta rajta gyanús cselekedeten. Ezt a levelet vette ki, és ezt tette be egy vastag történelmi műbe - tette az asztalra a kék és sárga borítékot. - Amikor odalépett hozzá, hogy mit csinál, az úr durván félrelökte, és elrohant. A portás meglátta nála a könyvet, fel akarta tartóztatni, de átgázolva rajta, menekült. Kabátja ujját sikerült elkapnia. Szerencsére a közelben voltam, láttam az esetet. A portás segítségére siettem.

Közben értesítettem a kollégát - nézett a másik járőrre. - Akkora erő van ebben a cingár alakban, ketten alig bírtunk vele - fejezte be a jelentést.

- Köszönöm! Ha szükségem lenne önökre, ki a főnökük?

- Az első kerületi kapitányságon Fejér százados - jelentette.

- Köszönöm, elmehetnek!

A két férfi elhagyta a szobát. Az ezredes az idegenhez fordult:

- Kérem a nevét és a személyi igazolványát!

- Domonkos Gusztáv - válaszolt a megszeppent férfi, és az asztalra tette az okmányait.

- Hány éves?

- 32 - válaszolt halkán.

- Van számomra mondanivalója?

- Igen, ezredes úr. Nem értem, miért hurcoltak ide. A feladatom egyszerű és ártatlan. Ezt a borítékok tartalma is igazolni fogja. A postás szerepét töltöm be egy szerelmespár életében. Nem tudom, ez mióta tartozik a rendőrségre?

- A gyanús viselkedésének tisztázása tartozik ránk. Az ön állítása szerinti szerelmes levél miatt miért kellett könyvvvel együtt menekülnie?

- Erre nincs megfelelő magyarázatom. A teremőr agresszív támadása hozott ki a sodromból. A levéltitkot megsértenie még neki sem lehet! A portást már kénytelen voltam lerázni, mert ijedtemben nálam maradt a könyv. Nem értem, miért kell ebből ekkora hühót csinálni? Egyszerűen arról van szó, a lány szülei ellenzik a két fiatal kapcsolatát, szigorúan cenzúrázzák a nevére érkező leveleket. Azt elismerem, hogy a lebonyolítás lehet szokatlan, de semmiképpen sem törvénybe ütköző!

- Nézze uram, jobban örülnék neki, ha nem néznénk egymást hülyének! A meséje logikátlan, több sebből vérzik. Higgye el, amit csinál, értelmetlen! Van rálátásunk a tevékenységére, de ha megfelelő magyarázatot ad rá nekem, mi szükség van két szerelmes levelezéséhez közvetítő közegként a Budai Könyvtárra, és egy személyre, készséggel elfogadom, ez esetben távozhat!

- A fiatalokat jól ismerem, pártolom a kapcsolatukat. Állandó tag vagyok a könyvtárban, úgy gondoltam, egy semleges hely biztonságosabb, mint a munkahely, ahol ismerik egymást az emberek, és könnyen kitudódhat minden. Ezért ajánlottam fel nekik szolgálataimat. A teremőrnek kötelessége volt figyelni ténykedésemre, ezt elismerem, de ha emberi hangon próbálta volna tisztázni velem, nem fajult volna idáig az ügy.

- Ennél sokkal értelmesebbnek gondoltam önt, de hajlandó vagyok belemenni a játékba. Tudomásunk van róla, ön két hetente jelenik meg a könyvtárban. Egyik kérdésem az lenne, nem tartja túl hosszú időnek két szerelmes levélváltása esetén? A másik kérdésem, ha ön valóban könyvtári tag, miért csupán egy műre szűkül az érdeklődése?

A férfi elsápadt, kerülte az ezredes tekintetét.

- Mivel két kérdésemre sem kaptam választ, a két levelet átvizsgálás céljából lefoglalom! Ha téves a feltételezésem, elnézést fogok kérni a kisasszonytól a késedelemért - mondta némi gúnnyal a hangjában.

Miközben beszélt, kezébe vette az egyik borítékot, nézegette, forgatta. Egyből feltűnt a papír különleges anyaga. A papírvágót nehezen tudta végighúzni a finom tapintású borítékon,

amiből egy különleges, négyrétűen összehajtott, színes szívekkel díszített, levélnek álcázott - feltehetően - küldemény hullott ki. Átfutotta a szöveget, bólogatott. Közben óvatosan morzsolgatta, tapogatta az ujjai között. Érdekesnek tartotta. Alig volt vastagabb a normál levélpapírnál, mégis többretűnek tűnt. Jellegzetes kézmozdulattal intett Csillának, aki felállt, behívta az ügyeletes tisztet. Az ezredes a kihallgatotthoz intézte szavait:

- A tartalom megfelel az ön meséjének, kár, hogy nem tud meggyőző válaszokat adni a kérdéseimre. Így kénytelen vagyok megmaradni az eredeti elképzelésemnél, ha csak nincs közben hozzáfűznivalója.

- Csak annyi, ezredes úr, indok nélkül nincs joga engem bármivel gyanúsítani!

- A feladatommal és az érvényben lévő jogszabályokkal tisztában vagyok, kedves uram! Úgyhogy ennek szellemében kísértetem el önt egy külön helyiségbe, ahol módjában áll átgondolni a helyzetét és leírni az igazságot. Remélem, tisztában van vele, az őszinte vallomása enyhítő körülmény.

Mivel hallgatott, az ezredes intett az ajtóban várakozó tisztnek, aki erélyesen megfogta a karját és kivezette az irodából.

2.

Egy héttel később az ezredes a jelentéseket rendezgette, amikor kivágódott az ajtó:

- Van rám egy perced? - robbant be a százados.

- Akár kettő is, mondd, mi történt! Ég a ház? - mosolygott rá.

- Még csak parázslík. Beszéltem mindkét őrizetessel: Festővel és Zománccal. Egyforma kemény diók. Nem értem, értelmes mindkettő, hogy adhatnak elő ilyen együgyű mesét. Egy délutánt sakkoztam át velük, állítom, remek a logikájuk. Kezdem azt hinni, Berlinben agymosáson esnek át. A másik téma sokkal izgalmasabb. Van egy észrevételem. Amikor hazajöttem Berlinből, összefutottam Fenyő Rolival. Hirtelen azt hittem, Ádám jön velem szemben. Szerintem csak a hajviseletükben különböznek egymástól. Meglepődtem a nagy hasonlóságon, de megfeledkeztem róla. A múlt héten kértem, rendezzem az állomány személyi okmányait. Fenyő Rolihoz érve döbbenet láttam, Párizsban született, anyja neve Siklósi Dóra. Egyből átvillant agyamon Ádám születésének története. Kikerestem az adatait: ő is Párizsban született, anyja neve Siklósi Mariann, és láss csodát! A két édesanya születési dátuma és helye azonos. Izgatott lettem, azonnal leültem Rolival beszélgetni. Szinte szó szerint hangzott el az ismert történet, persze a másik fél szemszögéből. Nem szóltam a felfedezésemről, előbb veled akartam megbeszélni. Mi a véleményed, összehozzuk a két srácot?

- Ne kapkodjunk el, de tény, Ádám édesapjának ismernie kell a felesége ikertestvérét, és talán azt is tudja, hol élnek. Holnap jön a sráchoz, beszélek vele. Nem szeretnék újabb csalódást okozni neki.

- Egyetértek veled. Gábor akcióba lépett már Szabó kisasszonnyal kapcsolatban?

- Naponta jelentkezik, Szabó kisasszony még nem jelent meg az előadásokon, ami Gábornak felettébb gyanús, mert a négy év alatt nem volt hiányzása.

- Nem tetszik a dolog, hiszen vasárnap óta Pesten van. Nem foglalom tovább drága idődet, ha hiányolnál, a szobámban leszek.

*

Marosi Gábor magányosan ült a nyelvi előadóteremben. Nyitva volt előtte az angol spirálfüzete, de nem tudta lekötni a bonyolult mondat szerkezetet. Minden idegszálával a vállalt feladatára koncentrált. Számtalanszor gondolta végig, hogy közelíthetné meg feltűnésmentesen Szabó Szilviát, de valahol mindig elakad. Nem talál rá elfogadható indokot, mit mondhatna a lánynak, miért épp most vált fontossá neki a személye, amikor négy éve csoporttársak.

Szilvia kapcsán tűnődött el Levente távollétén. Miatta talán nem kell aggódnia, abban biztosan Dini bácsi keze van benne. Tőle érdeklődhetne ugyan, de mostanában kiszámíthatatlannak tűnik. Időnként közlékeny, míg máskor megközelíthetetlen. Így van ez a hivatalos munkájukban is. Esetenként töviről hegyire magyaráz el mindent, de nem egyszer fordult már elő, csak jelzi, jó nyomon jár. Bár ilyenkor is kap tőle ötleteket, de hogy melyiket követi, azt rá bízta. Eleinte gyakran bizonytalanodott el emiatt. Igaz, többször hangsúlyozta már neki, a nyomozó akkor lehet eredményes, ha felfedezéseiben mer ösztöneire hagyatkozni. Ennek köszönheti, jól eligazodik a bonyolult útvesztők szövevényében.

Töprengéséből a folyosóról beszűrődő nevetgélés zökkentette ki. Meglepetésére Szabó Szilvi lépett be barátnőivel a terembe. Lepelve izgalmát, üdvözölte:

- Szia, te elveszett! Csak nem ráuntál a szabadságra? - mosolygott rá kedvesen.

- Szia, Gabi! Arra nehéz lenne, de hiányoztatok - viszonzta könnyedén mosolyát.

Középső sor első asztalához ültek le. Így profilból láthatta a karcsú, telt idomú, mindig mosolygós lányt. Bár mintha megkopott volna a mosolya, nyugtalanság vibrál mozgulataiban. Látszólag Katival, Icával bájcseveg, de szemmel látható, nem a témájuk köti le figyelmét. Szórakozottan pakolgat, ide-oda tekintget.

Jól ráérezett a lány lelkiállapotára, Szilvi napok óta ideges a megváltozott berlini események miatt. Átképzéskor nem ezt ígérték neki, amikor aláírták vele a szerződést. Akkor arról volt szó, államvizsgáig nem kap komoly feladatot, de Csámpás Tamás - a felső kapcsolata - másképpen beszélt útközben hazafelé. Rém csalódott miatta is. A három hét alatt - különösen, amíg egy lakásban élt vele - mindent elkövetett, hogy magába bolondítsa. Akkor még arról regélt, hetente fog hozzá jönni, de ezt már az első héten nem tartotta be. Ennél sokkal jobban idegesíti, miért kapta minden magyarázat nélkül egy hete az utasítást, amíg nem adnak engedélyt, nem jelenhet meg az előadásokon. Három napot hiányzott emiatt. A tiltás és engedély értesítésekor is idegen hang hívta fel. Hova a csudába tűnt Tamás?

Titokban Gáborra nézett. Kitüntető fogadtatása Vivient, barátnőjét igazolja, tényleg akarhat tőle valamit. Csuda kedves a mosolya - figyelte szeme sarkából.

Gábor bátorságát növelte a lány figyelme. Úgy intézte, hogy tekintetük véletlenszerűen találkozzon össze. Ilyenkor rávillantotta csábos mosolyát. „Fhuhh, még csak pajzán gondolat, hogy célba érhetek nála, máris felkorbácsolja férfi hormonjaimat. Állandó partnernek kitűnő lenne. Megégetni nem akarom magamat, vigyázni fogok, nehogy beleszeressek! A francba! Őrjítő a bombasztikus alkata, kecses mozgulatai... le kell hűtenem magamat, mert máris áll a zászló, amitől leállíthatatlanul beindulok.” Józanítóan hatott rá Kárpáti Emese és Radó Zoltán érkezése.

- Sziasztok, de jó titeket ismét együtt látni! - köszönt rájuk.

- Szia, Gabesz! - fogadták szinte egyszerre.

- Nagy öröömre talán sikerült minden nézeteltérésünket tisztáznunk - mondta boldog mosollyal Zoli.

- Úgy is kell! Boldogultatok az új nyelvtani szerkezettel?

- Mesi jóvoltából egészen jól.

- Nem bánnám, ha az én fejemben is megpróbálnál világosságot gyűjtani - nézett mosolyogva a középtermetű, csinos lányra, miközben látta, Szilvi izgatottan felállt és feléjük indult.

- Egyik délután szakíts időt, és neked is elmagyarázom - hallotta Mesi hangját.

Szilvi Mesihez ment, megpuszilta:

- Látom, már nincs szükséged a vigasztaló szavaimra.

- Nincs, de azért barátnők maradhatunk, nem?

- Részemről természetesen igen!

- Olyan buták voltunk Zolcsival! Tönkretettük a nyarunkat, holott elég volt egy kiadós beszélgetés, hogy tisztázzunk mindent. Ezentúl sokkal jobban vigyázunk a majdnem elvesztett szerelemre - nézett gyengéd tekintettel Zolira, aki kedves mosollyal viszonzta szavait, majd átfogta vállát és helyükre mentek.

Szilvi közben oda-odapillantott Gabira, aki azonnal kihasználta a kínálkozó alkalmat.

- Nincs használható jegyzeted, Szilvia bárókisasszonyka? - kérdezte meleg hangon.

- Jegyzetem? Hogyne lenne! Miért, neked nincs?

- Van valami silány iromány, amit alkalmatlannak minősítek vizsgázásra.

- Szívesen lefénymásolom neked, de szólj még rám, mert mostanában meglehetősen szétszórt vagyok.

- Papír helyett nem másolnád inkább a fejembe? Ez a testrészem ugyanis vizsgáimon mindig velem van - szellemeskedett.

- Ezt nem pontosítanád, hogy gondolod?

- Egyszerűen! Fogod a holmidat, és áthelyezed ide a tartózkodási helyedet - mutatott az üres székre maga mellett.

- Ide? - kérdezte meglepetten Szilvi.

- Igazad van, ne ide, itt túlságosan szem előtt vagyunk, menjünk hátra!

- Oké, hozom a táskámat - sietett a helyére.

Fogta a holmiját, rámosolygott barátnőire, és indult hátra.

- Itt sokkal nyugisabb, mit ne mondjak, kellemesebb - engedte maga elé előzékenyen, majd szorosán mellé ült.

- Mi ütött beléd? Négy éve járunk egy csoportba, csak nem most akarsz rámhajtani?

- Tessék véleményezni, ha mégis!

- Gabi, ne marháskodj! Őszintén mondom, nem tudok kiigazodni rajtad.

- Pedig boldogan adnám át magamat, hogy kísérletezz - kapott a végszón pajzán mosollyal.

- Fúj, te! Nem úgy gondoltam.

- Nem? Kár. Jól van na, nem kell bedobni a durcát. Lásd be, ezt nem hagyhattam ki. Különbözik pedig egyszerű a képlet. Négy év alatt most fordult elő először, hogy a csoport példaképe nem velünk kezdte a félévet, ami meglehetősen aktivizálta maga iránt az egyébként is aktív érdeklődésemet.

- Amiből eddig semmit nem vettem észre.

- Úgy tűnik, a hiányzásod bátorított fel, hogy észrevetessem végre veled becses személyemet. Mondd, tehetek én róla, hogy ehhez négy év kitartó erőfeszitésemre volt szükség?

- Nem értem, miről beszélsz.

- Hát persze, hogy nem érted! Nem történt más, mint elvesztem a tolongók között, de nem adom fel, megpróbálok élre törni!

Szilvi zavartan elmosolyodott.

- Gyönyörű a mosolyod! Gondolom, nem tőlem hallod először.

- Minden lányt meg akarsz szerezni magadnak?

- Na ne! Annyi fölösleges energiával nem rendelkezem. No, és talán némi ízlés is szorult belém. Megnézem, kinél nyomulok. Számomra sajnós te vagy az a személy, aki kudarcok árán is vonz magához.

- Nocsak-nocsak, átmentünk magázódásba? - nevette el magát.

- Ékes apanyelvünknek köszönhetően, de ennél komolyabb reagálást vártam volna.

- Oké, de ugye egyetértesz, ezt én sem hagyhattam ki. Közben töröm a fejemet, miből vontad le magadnak a következtetést, hogy figyelmen kívül hagytam bármikor is a személyedet.

- Akkor fordítsunk a szekér rúdján, mikor vetted figyelembe?

- Például most!

- Igazán? Akkor élek a lehetőséggel. Szeretném kielégíteni kíváncsiságomat hiányzásodat illetően, próbára téve ezzel a rám irányuló figyelmed mélységét és komolyságát. Szabad?

- Ffhhuú, ezt jól megtekerted. Különben szabad. Életemben először adódott rá lehetőségem, hogy külföldön nyaraljak. Az időpont megválasztása nem rajtam múlt, de sajnáltam volna kihagyni.

Belépett a terembe az előadó professzor.

- Mi történt, mitől lettél ilyen komoly? - szorította meg gyengéden a kezét.

- Bár próbáltad ecsetelni, mégsem tudom hova tenni a hirtelen feltámadt személyem iránti érdeklődésedet.

- Annyi a hozzáfűznivalóm, az a hirtelen négy évvel ezelőttre datálható. Jelenleg csupán annyit várok tőled, gondold át, érdemesnek tartasz-e a barátságodra, vagy tolhatom tovább a biciklit?

- Klassz bringád van, maradhatsz - nevette el magát zavartan.

- Kösz a frappáns válaszodat, meggyőző számomra. Figyelünk kéne az előadást, vannak hiányosságaim az anyagot illetően - vonta közelebb magához, kezét fogva.

3.

A végigbeszélgetett szünetek felbátorították Gábort. Utolsó előadás után addig húzta az időt, amíg kettesben maradhatott a lánnyal. Közben csábos tekintettel fixírozta. Szilvi nem tudott zavarával mit kezdeni. Megfogta a kezét:

- Remek volt veled a délelőtt. A kivételesen szabad délutánomon szívesen kötelezném el magamat melletted. De ha tolakodónak tartod a porhintéseimet, karikázz el mellőlem. Komoly lelki tusa árán ugyan, de még tudomásul veszem.

- Nyomtam a gázt rendesen, de a makacs bringám nem mozdult mellőled. Nem tehetek róla, mágnesként vonz a szöveged.

- Akkor miért vagy mégis ilyen szokatlanul komoly?

- Hülyeség. A nyár folyamán kiábrándítóan szemét módon küldött padlóra egy hímnemű egyén, amikor is megfogadtam magamban, messze elkerülöm még a fajtáját is. Most meg nem tudom, mi a fene történt velem, de képtelen vagyok a felvett flegmaságommal visszafogni nyomulásodat. Talán a lehengerlő szöveged... vagy a sármosságod vette el az eszemet.

- Köszönöm a vallomásnak is beillő szavaidat! Kiterjedhet kíváncsiságom a padlóra küldőd személyét illetően?

- Nincs jelentősége, nem ismered az illetőt.

- Nem? Pedig azt hittem, jó nyomon járok. Pislákol bennem ugyanis veled kapcsolatban egy nyár esti látomás: romantikus presszó, általam jól ismert pár.

- Ha a látomásod Királyvárhoz köthető, stimmel, Rajmival láttál, de nem róla van szó.

- Szóval hiába törte magát szegény barátom, öcsalafintasága másra voksolt?

- Vagyis más erőszakosabban voksolt rám, de minden álom szétfoszlik egyszer.

- Megkérdezhetem, az utóbbi milyen szinten van jelen az életedben?

- Kellemes együttlét, forró búcsúzkodás, ígérethalmaz után egy hete nem tudok róla semmit, úgyhogy részemről az érzélgősségnek vége.

- Pár nap elég hozzá, hogy leírj valakit?

- Ez esetben igen, mert csúnyán kihasznált. Sajnos keresni fog, mert van közös ügyünk, de részemről a történet ennyi.

- Hmm... komoly figyelmeztetés részedről. Jobb lesz érzelmileg távol tartani magamat tőled.

- Érzelmileg valóban padlón vagyok, de te mintha barátságról rebegtél volna nekem, akire jelen lelkiállapotomban nagy szükségem is lenne.

- Van rá elképzelésed, milyen formában tesszük tartalmassá?

- Ha időt tudunk egyeztetni, sétálhatnánk, beszélgethetnénk.

- Remek, hol sétálnál velem szívesen?

- Huhh, ez aztán tempó! Várj, magasabb fokozatra kapcsolok. Ma sajnos nem. Vivivel találkozom, de a holnapom, ha gondolod, szabad.

Gábor elgondolkodó tekintetét látva, mosolyogva tette hozzá:

- Tihanyi Vivien, a barátnőm. Talán ismered őt, egy évfolyamra jár velünk, de láthattad velem is már nem egyszer.

- Arról a kislányosan törékeny, babaarcú csajról van szó?

- Igen, ő Tihanyi Vivien.

- Visszatérve magunkra, szombat lévén, mikor vagy fogadókész?

- Azt sem tudom, milyen áldozatvállalásra készítek az időpont meghatározásával.

- De körülményesnek tetszik lenni - nevette el magát. - Nem egyszerűbb lenne megkérdezni, honnan csattogok be?

- Igyekszem átvenni tekervényes gondolatmenetedet - kacagott -, de oké, mesélj, honnan csattogsz be közgazdasági ismereteidet bővíteni?

- Pestimre-Lőrinc határából.

- Akkor indokolt a felvetésem, határozd meg te az időpontot!

- Hajnali öt óra megfelel? Így esélyem lenne rá, hogy én búgjam fülecskédbe az ébresztőt.

- Jaj, Gabesz, ne lökd már a sódert!

- Hidd el, szépségem, másban is jó vagyok.

- Oké, de nincs két perce, hogy lefixáltuk kapcsolatunk mélységét és magasságát.

- Próbálkozni azért szabad, nem?

- Szabad, de attól tartok, felületesek a velem kapcsolatos ismereteid.

- Szívesen pótolnám, ha időpontot és helyszín-megjelölést kaphatnék rá.

- Kilenckor a Blaha Lujza téren, a szökőkútnál megfelel?

- Oké, ott leszek!

Búcsúzkodás után követte a lányt. Valóban Viviennel találkozott. A környéken sétáltak fél óracsát, majd buszra és metróra szálltak. A Keleti pályaudvari megállónál köszöntek el egymástól. Szilvi egyenesen hazament.

Az éjszakájuk különböző ok miatt, de mindkettőjük számára nyugtalanul telt. Szilvi a lebukástól tartott, Gábor attól, hogy meggondolja magát és nem lesz ott a szökőkútnál. Nagy megkönnyebbülést érzett, amikor leszállt a buszról. Miután üdvözölték egymást, Gábor előállt merész ötletével:

- Mit szólnál hozzá, ha a napot városon kívül, a Budai-hegyekben töltenénk?

- Remeknek tartanám. Legideálisabb kikapcsolódás.

Egy órán belül a Hűvösvölgyben voltak. Átvágva a Nagyréten, erdei ösvényen mentek felfelé. Amikor hallótávolságon kívül kerültek a nagy zenebonától, Gábor egy bokrokkal körülvett tisztást nézett ki pihenőnek. A romantikus környezet mindkettőjüket megszádította. Mivel Szilvin a tartózkodásnak nyoma sem volt, átkarolta, magához vonta.

- Hé-kás, szerinted az intimitás is a barátság része?

- Szerintem minden, ami kölcsönösen működik, belefér. Működhet?

- Eszem szerint nem, de sikerült letaglóznod, ellened nincs fegyverem, hiába akarom távol tartani magamat tőled.

- Köszönöm az őszinteségedet! Nagyra értékelem, ha az ártatlan próbálkozásomat nem puskaropogással viszonzod.

Szilvi hangosan felnevetett.

- Gyönyörű vagy! Izgalmas a mélyké szemedbe nézni. Bocsáss meg, megbántani nem szeretnélek, de négy éve ismerlek. Ha nem így lenne, mondhatnám, a legártatlanabb tekintetű lány vagy kerek e világon! - simogatta felhevülten.

- Bár erkölcstelennek nem tartom magamat, de önmegtartóztató sem vagyok. Kár, hogy nem talállok rá az igazira, mert valami mindig hibázik a kapcsolataimban.

- Nem lehetséges, hogy a kitartás?
 - Nem hiszem. Eddigi partnereimet sem én csaltam meg.
 - A mostaniról is így vélekedsz?
 - Igen. Még nem tudom, mi, de hogy valami nagyon nem gömbölyű nála, az tuti! Nem az egy hét távollét okozott csalódást. De mondd, ha valaki neked fűt-fát ígér és utána a telefont nem képes felemelni, azt mire vélnéd?
 - Mi lesz akkor, ha mindenre lesz magyarázata?
 - Semmi. Azt ígérte, ha benne vagyok, amint lehet, feleségül vesz. Ehhez képest eltűnt, mint szürke számár a ködben. Külföldön él, arra nem számítottam, hogy hetenként a nyakamon lóg, de arra, hogy állandó kapcsolatban lehetünk, igen. Senki miatt nem vagyok hajlandó az életemet tönkretenni!
 - A barátságunkra visszatérve, nekem egyelőre annyi lenne veled szemben az elvárásom, ha nekem adod magadat, ne tarts fenn párhuzamos kapcsolatot. Ha rájönnek, hogy nem tartod be a játékszabályt, egy életre megundorodnék tőled.
 - Na ne! Ilyet soha senki ellen nem követnék el. Huszonkét évem alatt három testközeli kapcsolatom volt. Rossz volt az indítás, mert az első egyszeri volt, és nem jószántamból jött létre.
 - Csak nem megerőszakolt?
 - Sajnos tizenhat éves koromban ez történt velem. A következő Rajmi volt, akit tudtam volna szeretni, de a könnyelmű felfogása távolított el tőle.
 - Ezen mit kell értenem?
 - Fél év csodálatos együttlét után apa kórházba került. Kétségbeestem. Abban a két hétben, amíg haza nem engedték, nem érdekelt a szex, amit Rajmi viselt nehezen. Ezen csúnyán összevesztünk, elrohantam tőle. Nem gondoltam véglegesnek, de másnap töredelmes vallomást tett, miszerint: lement a közeli presszóba, ahol állítólag felcsípte egy csaj és vele töltötte az éjszakát. Hatalmas csalódás volt, amit azóta sem tudok neki megbocsátani, mert biztos vagyok benne, hasonló esetben ugyanígy viselkedne.
 - Nekem még érzelmi kapcsolatom senkivel nem volt, de biztos vagyok benne, a szeretett személy gondja-baja az enyém is lenne.
 - Ffhhúú, Gabii... lazíts... kéérlek, lazíts.
 - Tényleg azt szeretnéd? - vonta ölébe.
 - Nem tudom... ohh... hogy tudsz ilyen gyengéd lenni?
 - Ha akarsz a folytatást, ölelj át! - tapasztotta ajkát ajkára.
- Pár másodpercig próbálta tartani magát, de zsibbadt az agya, minden porcikája Gábort kívánta. Átölelte, átadta magát felfedező vágyainak.
- Isteni voltál! Hihetek benne, hogy betartod az egyetlen óhajomat? - ölelte magához kimerülve Gábor.
 - Nem akarsz te túlbiztosítani magadat nálam?
 - Hogy a fenébe ne akarnám? Örültem vágyom egy húséges, igaz barátnőre, akivel nem csak sétálgathatok, beszélgethetek.

- Ilyen felszabadultnak még senki karjában nem éreztem magamat. Semmi okom rá, hogy ne teljesítsem az óhajodat.
- Nem hagy békén a gondolat, mi lesz, ha visszatér a titokzatos harmadik?
- Tudom, hiteltelennek fogsz tartani, de ha kell, az életemre esküszöm meg, férfiként nem jöhet utánad senki! Mindig ilyen sármosan aranyos, gyengéden szenvedélyes partnerre vágytam.
- Akkor is, ha repetára vágyik tőled?
- Akkor is, mert kölcsönös az óhajod, de utána indulunk haza, mert nem éred el az utolsó buszodat.
- Nem bizony, mert hazáig kísérlek, de hozzá vagyok én szokva az éjszakai sétákhoz.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET VÁLSÁGBA JUTOTT SORSOK

1.

Marosi Gábor a kellemesen eltöltött nap után fáradtan, majdnem boldogan tartott hazafelé. Elégedett volt magával, hiszen minden együtt töltött nap után előbbre jut a lánnyal. Nem sokat mond neki egyelőre, de nyílt, őszintének tűnik. Felismerése önmagával kapcsolatban azonban rendkívül aggasztja, mégiscsak beleszeretett. Egyetértett Dini bácsival, nem szabad a munkát összekeverni a magánélettel, de a szívnek parancsolni nem lehet - sóhajtott. Vétett a szabályzat ellen, megszegte az ezredesnek tett ígérését. Lehet, hogy ezzel vége az álmának, főnöke nem bízik többé benne, elveszi tőle a feladatot. Össze kell szednie magát, talán még nincs minden veszve.

Őrjítő! Félti a lányt, de hova vezet ez? Biztos lehet benne, amint Dini bácsi tudomást szerez a fejleményekről, vége a karrierjének, pedig Szilvin csak a rendőrség berkein belül segíthetne. Igen, de nem szerelmi légyottokban egyeztek meg az ezredessel. Nagyot hibázott, vállálnia kell a következményeit.

Közben hazaért. Kedvetlenül ment a szobájába. Lefeküdt, rémálmok gyötörték. Másnap kótyagosan, érzelmi zűrzavaros állapotban vitte Kingikét állatkertbe. Alig volt képes a kislányra figyelni.

Hétfőn fél órával előbb ment be az egyetemre, hogy minél előbb láthassa a lányt. Elkeseredett, amikor nyolcig nem jelent meg. Biztosra vette, előkerült felső kapcsolata, és amíg ő gyötrődik, Szilvi éli vele a világát. Méghozzá olyan jól, hogy az előadások sem fontosak neki. Falba tudta volna verni dühében a fejét, hogy engedhette magát ilyen csúnyán megvezetni.

Elkeseredettségében képtelen volt az előadásokra összpontosítani, szülei rossz házassága járt a fejében. Példájukon okulva ezerszer fogadta meg, soha, egyetlen nőt nem vesz komolyan. Őt nem fogja egyik sem az orránál fogva vezetni, mint ahogy az anyja teszi évek óta az édesapjával. Mindezt csupán azért, mert szereti őt, nem tud lemondani róla. Az egyoldalú kapaszkodásnak lett eredménye Kingike, majd a két infarktusa. Az anyja addig merészkedett szemétségével, hogy amikor megszületett a kishúga, kijelentette, nevelje fel, ha kellett neki. Apukája volt vele gyesen.

Gábor tizenhat éves volt ekkor. Apukája szenvedését látva, sokszor jelentette ki anyjának, költözzön a barátjához, hagyja őket békén. Eleinte kikérte magának, hogy Gábor beleszóljon a felnőttek dolgába, de amikor érettségije után másodszor kapott apukája infarktust, az orvos kijelentette, csak hónapjai vannak hátra, a szívét meg tudja gyógyítani, de a lelkét nem. Ekkor bekeményített. A maga határozottságával lépett fel anyjával szemben. Közölte vele, ha magától nem megy el, ő fogja kipakolni cuccaival együtt a lakásból. Ezzel elérte, anyukája szakított a barátjával, otthon konszolidálódott a helyzet. Nagy szerelem nincs a szülei között, de békesség van.

Lehangoló gondolataitól, a kialakult helyzettől kiborult, képtelen volt óráról-óra továbblökösni magát egyik előadásról a másikra. A harmadik után összepakolt, hazaindult. Útközben felhívta az ezredest. Izgalomtól reszkető hangon számolt be a történekről.

- Vártam a hívásodat, mert eddig csak tapogatóztunk, vajon mi történhetett a hétvégén. Ma reggel jelentették a kerületi ügyeletesek, Szabó Szilvia egy órával ezelőtt öngyilkosságot kísérelt meg. Él, de kómába esett. Ennyit tudhattunk meg, a többit tőled várom!

Gábor döbönt ijedtséggel hallgatta az ezredest. Rosszullét környékezte.

- Logikus, hogy tőlem, de nem mondhatok mást, a legnagyobb békességben váltunk el egymástól szombat este, olyan tizenegy óra magasságában, csak utána történhetett valami. Talán előkerült a felső kapcsolata, vele balhéztak össze. Odamehetek hozzá a kórházba?

- Határozottan megtiltom! Biztos vagyok benne, jól kombinálsz, akkor pedig nem fogják magára hagyni. Hogy ez kiderülhessen, engedélyt kértem az igazgató főorvostól az őrzésére. Gaál százados gondjaira bíztam. Amint szállítható állapotba kerül, kihallgatja, és átvitetem a Honvédba, oda bemehetsz majd hozzá.

- Értem. Természetesen betartom a parancsot. Bánt, hogy nem tudtam megfelelni bizalmadnak. Akaratom ellenére csúszunk érzelmi síkra. Örült lelkiismeretfurdalásom van. Minden bizonnyal ennek köszönhető Szilvi elkeseredett döntése.

- Ennek nagyon nem örülök! Veszélyes ösvényen jársz. Előbb tudtad, mint mi, rajta vagy a berliniek megközelítendő személyek listáján. Óvatosnak kell lenned, nehogy még jobban megkönnyítsd a dolgukat az elfogatásodat illetően. Tisztában vagy azzal is, magaddal rántatsz három ártatlan személyt, ha nem tartod be szigorúan az utasításaimat! Dicséret nem jár a ballépésedért, felmenteni sem akarlak, de ilyesmin sajnos minden kezdő átesik. Sokkal, de sokkal jobban kell vigyáznod magadra, a környezetedre! Ne kioktatásnak, figyelmeztetésnek vedd feddő szavaimat. Bele kell tanulnod a szakmába. Ha felépül a kislány, ott lesz ismét a mindennapjaidban, de több hibát nem követhetsz el!

- Nem tudom, hogy köszönhetném meg figyelmeztetésedet. Utólag bár, de magam is elgondolkodtam a dolgon. Mindent elkövetek, hogy Szilvit feladattá degradáljam magamban. Nálad érdeklődhetek hogyan léte felől?

- Erre nem kell engedélyt kérned, a kisasszony a feladatod, amit csak jól informáltan végezhetsz.

Két teljes nap telt el kétségek között, Szilvi állapota nem javult. Gaál százados jelentése szerint két alkalommal hívta egy férfihang a kórházat, Szabó Szilvia után érdeklődött, de szerencsére telefonban nem adnak senkiről felvilágosítást. Szerdán reggel Gábor még otthon volt, amikor az ezredes hívta:

- Jó, hogy otthon talállak még. Gaál százados jelentette, Szilvia lázalmában téged keres. A főorvos úgy látná jónak, ha oda mennél. Tóth főhadnagy kísér el. Hol tudnátok találkozni? Ő jelenleg Kőbányán van.

- Egy busszal be tudok menni a tizenhármass villamoshoz, vagy a metró Határ úti megállójához.

- Hallotta, amit mondtál, neki a villamos megfelel.

- Máris indulok! Dini bácsi, mindent nagyon szépen köszönök!

- Csak óvatosan, körültekintően! Szia!

- Úgy lesz! Amint tudlak, hívlak, szia!

Negyedóra alatt a kereszteződésnél volt, a főhadnagy a megállóban várta. Kocsiba ültek, egészen a kórterem ajtóig kísérte. Útközben Gábor azon tépelődött, mi történhetett hétvégén. Remegő kézzel kopogott. A százados nyitott ajtót. Szó nélkül engedte őt az ágyhoz. Két orvos ült Szilvi mellett.

- Ön az a Gábor, akit a hölgy folyamatosan emleget?

- Igen, Marosi Gábor vagyok, Szilvike csoporttársa a közgázon.

- A kis hölgynek az öngyilkosságon kívül súlyos idegláza van. Tud valamit az okáról?

- Bár egy csoportban vagyunk négy éve, közvetlen kapcsolatom pár hete van vele, de annyit tudok, a nyár folyamán belekeveredett, amint ő fogalmazott, egy kellemetlen szerelmi ügybe, amiből szeretne kihátrálni. Bocsánat, szabad megtudnom, mit követett el maga ellen?

- Sós kávé ivott, ami ártatlan dolog lenne, ha előtte nem vett volna be erős nyugtatót és idegileg nem lenne rendkívül labilis.

- Mire lehet számítani?

- Ha fel tudnánk ébreszteni a mélykóma állapot előtt, felépülhet. Reményt keltő, hogy megszólalt, most kell mindent elkövetni, nehogy visszaessen. Magára hagyjuk a kisasszonnyal. Beszéljen hozzá folyamatosan. Talán a maga hangja segít. A százados úr az ajtó előtt lesz. Azonnal csengessen nekünk, ha bármi változás állna be.

- Természetesen. Mindent elkövetek, hogy itt tartsam őt köztünk - jelentette ki határozottan.

Miután magára maradt, az ágy szélére ült. Elkecseregette nézte Szilvi kifejezéstelen arcát. Megfogta az épp csak langyos kezét. Nyomasztotta a lány számára életet jelentő lélegeztető gép egyenletes sípolása. Szabad kezével arcát simogatva, halkán beszélt hozzá:

- Drága Bárókisasszonykám! Mit tettél magad, magunk ellen? Miért nem hívtál fel, ha bajban voltál? Annyira szeretném, ha eljutna hozzád a hangom, és egy icike-picike életjelet adnál. Ugye, drága tudod, nem szeretem hiába koptatni a számat. Emlékszel, mit mondtál fent a hegyen? Ugye azt, hogy apukádon, a nagyikádjain kívül fontossá váltam én is számodra? Ha így van, gyere vissza hozzám! Bárókisasszonykám, szükségünk van rád! Hallod, édeském? Könyörögve kérlek, adj életjelet!

Szilvi arcizmai idegesen rángatóztak. Gábornak úgy tűnt, mintha fel akarná nyitni a szemét. Hozzá hajolt, megcsókolta. Nyílt az ajtó, a főorvos jött be.

- Hallasz engem? - kérdezte reménykedve.

Szilvi alig hallhatóan motyogta:

- Gábor... ne haragudj rám... szeretlek, nagyon szeretlek, nem maradhatok itt... veszélyben vagyok... nem akarok élni... el akarnak rabolni. Nem akarom... nem! - sikított fel.

- Vigyázok rád, nem rabolhat el téged tőlem senki! Hallasz engem, kicsi, buta Bárókisasszonyka? Nyisd ki a gyönyörű szemeidet!

- Hála a mindenhatónak... ez jó jel, nagyon jó jel, úgy látom ébredezik - sóhajtott fel az orvos.

Megfogta a pulzusát, felhúzta a szemhéját.

- Látja, határozott életjeleket produkál. Ne adja fel! Beszéljen hozzá folyamatosan! Kimegyek intézkedni, amint felébred, csengessen!

- Igen, csengetni fogok - mondta bizakodó hangon.

Újabb fél óra telt el, Gábor számára kétségek között, mire végre egyértelmű volt, hallja, amit beszél hozzá, mert bár erőtlenül, de behajlította ujjait, hogy megfogja a kezét, szempillája meg-megrezdült. Lassan Gáborra nézett, majd tekintetét körbejáratta a kórteremben. Gábor fellelegezve kérdezte:

- Megismersz, Bárókisasszonykám?

- Igen... de jó, hogy rám találtál! Gabikám, ne engedj elrabolni - sírta el magát.

- Csak nem képzeled, hogy engednék! Ki akar elrabolni? A titkolt szerelmed?

- Igen, ő. Azért ittam sós kávé, hogy megmenekülhessek tőle. Hol vagyok?

- Kórházban vagy. Nyugodj meg, rajtam kívül vigyáz rád a rendőrség is. Hogy érzed magadat, kicsim?

- Nem jól. Atya ég! A rendőrség miért?

- Ki akarnak hallgatni, miért szántad ilyen végzetes lépésre magadat. Mondd, mid fáj, drága?

- A torkom... a fejem... és rossz a közérzetem. Gabikám, nekik nem beszélhetek. Édesem, neked mindent elmondok, de... - tört ki belőle a zokogás.

- Szilvikém, csillagom! Ugye, a kétségbeesésed nem azt jelenti, hogy valami bűnt követtél el?

- Nem... nem! De ahol a nyár végén voltam, aláírtam velem valami munkaszerződést. De én nekik is megmondtam, nem akarok külföldön élni. Semmi kincsért nem hagylak itt benneteket... apát, a nagyikáimat és téged. Nem... nem! Milyen nap van ma?

- Szerda reggel.

- Szerda... ohh... de jó! Akkor talán van esélyem.

Mindent elmondott aprólékosan a szervezetről, amit tud, beszámolt Tamás telefonhívásáról.

- Figyelj rám, kicsim! Ha meg akarsz menekülni tőlük, azt csak a rendőrségen keresztül teheted biztonságosan. Ne félj, melletted maradok, de kérve-kérlek, engedd, hogy segítsünk rajtad!

- Nem akarok börtönbe kerülni.

- Ha nincs miért, nem fogsz oda kerülni.

- Mellettem maradsz, nem hagysz el engem?

- Ezt ígértem az imént, most pedig megfogadom neked!

- Oké... de legyél itt, amikor kihallgat a rendőrség.

- Nem mozdulok a kórteremből. Csengetek a főorvos úrnak, mert szeretne megvizsgálni - nyomta meg az ágy fölött a gombot.

Nyílt az ajtó, bejött a két orvos a százados kíséretében. Gábor felállt, átadta helyét, kissé a háttérbe húzódott. Szilvi követte tekintetével. Gábor mosolyából merített erőt.

- Kisasszony, meg tudja mondani, milyen nyugtatót vett be, mielőtt megitta a sós kávé? - kérdezte a főléje hajló orvos.

- Nem emlékszem a nevére, de a táskámban van - nézett körül.

Az orvos az ágyra emelte az éjjeliszekrényről. Szilvi reszkető kézzel próbálta kinyitni, de segítség nélkül nem tudta. Kiemelte a gyógyszeres dobozt.

- Hogy érzi magát? Mije fáj?

- Rosszul. Szédülök, hányingerem van, fáj nagyon a torkom és a gyomrom, a fejem.

- A torka a gyomormosástól fáj. Mindjárt kap ellengyógyszert, és sokkal jobban fogja érezni magát. A százados úr szeretne pár kérdést feltenni, tud rá válaszolni?

- Igen, megpróbálok.

- Akkor megyek, beküldöm a nővérkét az infúziót bekötni, és mindjárt jobban lesz.

- Köszönöm - préselte ki magából a szavakat, miközben Gaál századost nézte ijedt tekintettel.

Borbíró Attiláéknál igencsak megváltozott az élet, amióta Levente Szőlőkertesen van. Anyukája, ha csak tehetette, reggeltől estig házon kívül volt. Hol fodrásznál, hol varrónőnél vagy a barátnőinél. Attila épp ellenkezőleg, mivel fiával csak URH-készüléken keresztül beszélhetett, amikor csak tudta, hazavitte munkáját, hogy mindig elérhető legyen Levente számára. Ebből adódóan sokat volt egyedül. A szanaszét hagyott lakásban némi rendet csinált, beszélt Leventéekkel, ha lehetett, az ezredessel, és bezárkózott a dolgozószobájába, ahonnan éjfélnél előbb nem került elő.

Mivel magáról kellett gondoskodnia, hazafelé felvágottat vett, amiről munka közben megfeledkezett. Gyakran feküdt le vacsora nélkül. Életvitelük kapcsolatuk lazulásához vezetett. Bár tett lépéseket, hogy normalizálja kettőjük kapcsolatát, de Anikó merev elzárkózásával nem tudott mit kezdeni. Próbálkozásaira az volt a válasza, képtelen feldolgozni a történeteket, nincs kedve otthon lenni Levente nélkül. Végül utolsó lépésre szánta el magát. Egyik nap a zárban hagyta a kulcsot, hogy nevének csengetnie kelljen, amikor hazaér.

Erre a napra Anikó elkeseredésében annyira felpaprikázta magát, amiért szerinte Attila kerüli őt, elhatározta, közli vele, hazaköltözik a szüleikhez. Tapasztalva, hogy már a lakásba sem tud bejutni, még elszántabb lett. Nyomta a csengőt, ököllel verte az ajtót. Attila beengedte, és mielőtt kitörhetett volna magából, helyet kínált saját otthonában. Ettől még indulatosabb lett, de Attila határozott tekintettel intette nyugalomra.

- Anikó, ez így nem mehet tovább. Nézz körül, mi lett a meghitt otthonunkból, ahova öröm volt hazajönni! Mondd, mikor mostál, mosogattál, takarítottál utoljára?

Anikó döbbsen nézte. Első pillanatban támadásba akart lendülni, de a férje szomorú tekintete láttán elszégyellte magát. Megszólalni sem tudott. Attila folytatta:

- Nem értelek. Teljesen elvesztetted az önkontrollokat? Nincs elég bajunk, te is tovább tetézed? Hova vezet ez? Mondd csak, mikor beszéltél utoljára az imádott fiaddal?

- Két napja hívtam őket utcai fülkéből. Miért, Levi panaszkodott neked? - kérdezte lesújtva.

- Nem, de aggódik értünk, a házasságunkért. Bár nem panaszkodtam neki, de ha érdeklődött utánad, hol vagy, tájékoztattam.

- Igazad van, én menekültem el a gondok, fájdalmam elől. Kérlek, bocsáss meg, ígérem, visszatérek a régi kerékvágásba - nézte bűnbánó arccal, majd a vállára borulva zokogott.

- Azt hiszed, nekem nem fáj, hogy ilyen körülmények között kell élnünk? Bár Levente jó helyen van, de azzal én sem tudok megbékélni, hogy nem folytathatja tanulmányait.

- Nem hiszem, de te sokkal erősebb vagy, mint én.

- Ó igen... csupán te tartod sakkban a rokonságot kicsitől nagyig, de igazad van, minden jel arra mutat, én vagyok az erősebb - sóhajtott keserűen.

- Attikám, nagy a bűnöm, de elveszíteni nem akarlak téged is. Hidd el, máttól itthon minden a régi lesz.

- Rendben van, akkor gyerünk, teremtsünk végre otthont ebből a kócerájból!

Amíg Attila nekiállt rendet csinálni, Anikó összeszedte az otthoni készletet, hogy vacsorát készítsen. Épp asztalhoz akartak ülni, amikor csengettek. Attila gyors mozdulattal tette be a kasszékérmébe az URH adóvevőt, és ment ajtót nyitni. Nagyot dobant a szíve. A fénykép alapján azonnal felismerte Ádám berlini barátját, Filó Andrást. Figyelt, a betanult szöveget mondja-e.

- Jó napot kívánok! A megállapodásunk szerint mára beszéltük meg a lakásbiztosítás szerződésének megkötését.

- Igen, vártuk önt. Volt időnk átgondolni, megkötjük önnel a biztosítást. Jöjjön beljebb! - kísérte a nappaliba.

- Csókolom a kezét, hölgyem, Filó András vagyok - hajolt meg a szobába lépő Anikó előtt.

- Üdvözlöm András, tényleg nagyon vártuk, foglaljon helyet!

- Sajnos akadályoztatva voltam, nem adhattam hírt magamról. Nem kis nehézségbe ütközött titokban idejönnöm, de rettenetesen nyugtalan vagyok Ádám miatt. Hetek óta nem tudok róla semmit, úgy hírlík, a kocsija nyomtalanul tűnt el a margit-szigeti parkolóból. Berlinben mindenféle szörnyűségeket híresztelnek eltűnésével kapcsolatban - mondta izgatottan.

- Ádám miatt nem kell nyugtalankodnia, nem érheti bántódás, jó helyen van. A kocsijáról ugyan nem tudunk semmit, de ha önök sem, akkor az is a rendőrség birtokában van. Ádi augusztus végén került rendőrkézre. Előtte mondta, hogy ön pár napon belül jelentkezni fog. Mi azóta aggódunk önért.

- Szerencsére tudok magamra vigyázni. A sorozatos lebukások, Ádi eltűnése nehezítik a körülményeinket. Állandó megfigyelés alatt vagyunk. Örülök, ha legalább érte nem kell aggódnom. Müller úr vette kezébe az eltűntek felkutatását. Rettenetes hajszára készül. Talán mondanom sem kell, elsősorban a Borbíró fiúk holléte érdekli. Ittlétem Ádin kívül azért is fontos, hogy közöljem, Levente azonnal költözzön el Budapestről.

- Hetek óta nem itthon él - mondta könnyeit törölgetve Anikó.

- A főnök negyven fős akciócsoporthoz szervezett azokból, akik jól ismerik Budapestet és környékét. A fővárost négy részre osztotta fel a hozzájuk tartozó Pest megyei falvakkal együtt. Parancsunk van rá, egyetlen ház ki nem maradhat.

- Hogy tehet ilyet Magyarországon a főnöke? - csodálkozott Attila.

- Rendőri igazolványok állnak rendelkezésünkre, és a hátráltatókkal szemben házkutatást is tarthatunk.

- Ez rettenet! - sírta el magát Anikó.

- Higgye el, asszonyom, senki nem örül a feladatnak. Jelenleg jó néhányan vagyunk inkognitóban Budapesten, hogy ismerőseinket, családtagjainkat értesítsük. Hétfőn az esti géppel érkezik a csoport. Köszönöm a megnyugtató híreket, mennem kell. Az esti gépet nem késhe-tem le. Nincs alibim a távollétemre. Ha nem veszik rossznéven, ha időm engedi, eljövök Ádi után érdeklődni. Fájjalom, hogy a legjobb barátomat veszítettem el személyében.

- Természetesen, szívesen látjuk bármikor.

Attila kísérte ki. Visszafelé elővette az URH készüléket, tájékoztatta az ezredest, aki Szőlő-kertes felé tartott. Rettenetesen ideges lett. Nem számított rá, hogy órák alatt válhat jelenné a jövő. Döntött, Leventének legkésőbb hétfőn reggelig el kell hagyniuk Szőlőkertest. Rossz-kedvűen szállt ki náluk a kocsiból. A nappaliban minden szempár rá tapadt. Sőhajtva szólalt meg:

- Délben még csak terveztem a fiatalok költöztetését, de amint jöttem hozzátok, útközben olyan információt kaptam, ami azonnali intézkedést követel. Hétfőn este negyven fős csoport érkezik Berlinből, hogy átkutassák Budapestet, Pest megyét érte - nézett Leventére -, Ádámért és minden azóta eltűnt személyért. Ez azt jelenti, ha nem akarunk az ellenség gyűrű-jébe kerülni, cselekednünk kell! Kérlek benneteket, működjete együtt velem, legyetek

segítségemre a szervezésben. Legkésőbb hétfőn hajnalban indulnunk kell Ligetgyöngyére! Ne nézz így rám! - nézett barátjára. - Hidd el, együtt érzek veletek, mégsem tehetek mást!

- Oké... megértelek, de azt ne várd tőlem, hogy tapsikoljak.

- Mától Tündike sem hagyhatja el a házat. Az igazgatónővel lerendeztem a dolgot. A házi-orvos hosszantartó betegállományba vette őt. Bízatok bennem, nem áll rosszul a szénánk, csak hetekről lehet szó.

- Nyugi rendőrkém, bízom benned! Az esküvővel kapcsolatban mi az elképzelésed? - dobolt idegesen Ákos az asztalon.

- Bár intézkedni még nem volt időm, de szombatra rendelkezésünkre áll Ágika, az anyakönyvvezetőnk. Jelenleg nincs ennél fontosabb dolga. Ugye, nem kell hangsúlyoznom, a ceremóniának a legnagyobb diszkréció mellett kell történnie. A szomszédoknak tudnia kell, hogy nálatok buli lesz.

- Már elhíreszteltem, hogy anyukám nyolcvanadik születésnapjára készülünk, ahova eljön a rokonság egy része - mondta Judit, a könnyeit törölgetve.

- Remek! A többi az én dolgom. Tündikém, írtatok össze a megbízható barátokat az elérhetőségeikkel! Még ma diktáljátok be nekem, hogy időben egyeztethessek velük, az érkezésüket illetően. Ha gondoljátok, pár napot tölthetnétek ti is Ligetgyöngyén - nézett Ákosra, Juditra.

- Oké... oké, és szombaton esküvő lesz! De nehéz dió, alig négy nap van addig. Mire lesz ez elég, Juttikám?

- Beosztjuk, és mindenre - válaszolt halkan.

- Köszönöm a megértő együttműködéseket! Szombaton korán itt leszek Ágikával, hogy zökkenőmentesen menjenek a dolgok. Menet közben mindenről tájékoztatlak benneteket. Rengeteg a teendőm, rohannom kell! - állt fel. - Ákoskám, kísérj ki!

- Jó, hogy Dini bácsi egyeztet Gabeszékkal - szólalt meg Levente elgondolkodva -, de illene nekünk is meghívni őket. Azon töpizek, ha az esküvőn itt lehetnek, talán összejöhetnénk előtte, hogy személyesen hívhassuk meg őket.

- Dini bácsi biztosan nem lesz kerékkötő. Írjuk össze a neveket, s hívjuk fel - lelkesedett Tünde felderült arccal.

HUSZONHATODIK FEJEZET AZ ÚJ ROKON

1.

- Szia, Dini bá', hova igyekszel? - üdvözölte Gaál százados a vele szemben jövő főnökét.
 - Szia, le kell mennem a pinceraktárba anyagért. Na, és te?
 - Bármily meglepő, hozzád. Úgyhogy veled tartok és elhadarom a friss híreimet. Mindenekelőtt azonban kösz, hogy felváltott Geri. Én, az örökmozgó, nehezen viseltem az egy helyben állást. Mit keresünk odalent?
 - Egy évvel ezelőtti jelentést kell előbányásznom Nadina kisasszonnyal kapcsolatban. A legjobbkor jön a segítség.
 - Ráadásul a legalkalmasabb helyen. Ott legalább nyugodtan beszélgethetünk. Akkor bele-vágok! A kórházban az előző jelentésemig nyugalom volt, de mielőtt leváltott Geri, megjelent Berlinből a Titán fedőnévre hallgató fickó. A polgári nevét sajnos nem tudom. Keresztbe húztuk a számítását, mert amint meglátott, lemondott szándékáról, hogy Szabó kisasszony közelébe férközzön. Egy nővékének a tájékozatlanságából adódóan sikerült félrevezetni őt. Azt mondta neki, a kisasszony kómába esett, az orvosok lemondtak róla.
 - Nem lenne rossz, ha ezzel el lennének riasztva a berliniek. Mit tudsz erről a Titánról?
 - Sajnos nem olyan egyszerű a dolog. Véleményem szerint Soós Rajmond helyett ő lett ráállítva Szabó kisasszonyra. Vidor legjobb barátja. Csendes, jó képességű, megbízható fickó.
 - Kár, hogy nem a mi érdekünkben.
 - Kár. Úgy látom, a kisasszonyt mielőbb biztonságos helyre kell szállítanunk. Mielőtt hozzád jöttem, Nándival beszéltem. Berlinben feje tetejére állt a világ. Herbert őrzöng a sorozatos kudarc láttán, de legnagyobb gond Vidor körül van, aki állítólag hetekre tűnik el szem elől. Rendszertelenül ad semmitmondó jelentéseket, amivel sikerült magára vonni főnöke haragján kívül a bizalmatlanságát is. Mint egy pulikutya, szimatol utána, mindhiába. Európa legkülönbözőbb országaiból ad jelentést. Legutóbb valahonnan a Szovjetunióból hívta.
 - Hmm... még a végén igaza lesz Gábornak, aki arra gyanakszik, nő lehet Vidor megváltozott viselkedésének oka. Ő ugyanis a napokban Szabó kisasszony barátnőjét látta egy hasonló korú fickóval. Megítélése szerint közvetlen kapcsolat lehet köztük. Na, majd egyeztetek vele, ha megszerezted a hölgy pontos személyleírását.
 - Máris a birtokomban van. Eszerint magassága körülbelül százhetvenöt centi, rendkívül vékony testalkatú, szőke fürtjei a vállára omlanak, feltűnően világoskék szemű. A korára vonatkozóan annyi tudható, középiskolás korúnak tűnik, ami lehetetlenség.
 - Valóban. Gábor ismeri személyesen a hölgyet, kíváncsi vagyok, ugyanazon személyről lehet-e szó. Mindenesetre Vidor lazítása sokat hozhat a konyhánkra. Amíg Herbert vele, ő a kislánnyal van elfoglalva, mi rács mögé zárhatnánk a díszes társaságot. Most azonban Leventék biztonságba helyezése a legsürgetőbb feladat. Hhh... hova a francba adminisztrálhatták Jakab Tibi jelentését? - rakta bosszankodva egymásra az aktakötegeket.
 - Nézd csak, Dini bá', nem ez lesz az?
- Kezébe vette, átfutotta:
- De igen, hogy a fene ette volna meg! Hol találtál rá?

- Az 1987-es mappában.

- Kösz, hogy segítettél. Mehetünk! A délelőttöm is eredményes volt. Az Ádám barátjától kapott névsort beazonosítottuk. Sikerrel járt a szembesítés, Gergő szóra bírta Festő „urat”. Összeállt a peranyag, adhatjuk át az urakat a bíróságnak. Ha nincs más, elviszem Csillát ebédelni - állt meg az irodája előtt.

- Jó étvágyat! Azt hiszem, én is utánaézek valami ebédfélének. Ugye nem felejtetted el, négykor randizom Levente barátaival a Határ útnál?

- Nem, dehogy! Végül is el tudtad érni Réti Tamást?

- Amíg próbálkoztam, nem, de megoldódott a dolog, Tündike meghívta Bársony Noémin - a barátnőjén - keresztül. Meg is várjam őket?

- Áá, ne. Késő este nem hiszem, hogy rájuk várnának, de hadd szórakozzák ki magukat, ki tudja, mikor találkozhatnak ismét.

- Rendben van, jó étvágyat nektek! Amint visszaérek, jelentkezem!

*

Marosi Gábornak ezen a délutánon is a kishúgáért kellett mennie az iskolába, csak utána indulhatott a Határ úti találkozóra. Meglepetésére Kingit a tanítónő külön hozta le.

- Kingike ebéd után belázasodott. Telefonáltunk az anyukának, de nem találták meg a munkahelyén - tájékoztatta a tanítónő.

- Szörnyű! Kapott lázcsillapítót?

- Csak Kalmopyrinünk volt, de nem nagyon vitte le a lázát.

- Köszönöm, rohanok vele az orvoshoz - vette át a csupa láz kislányt.

Gyors léptekkel hagyta el az iskolát. Közben járt az agya, mitévő legyen? Az apukája kórházban van, az anyukája fogalma nincs, hol. Egyedül nem hagyhatja otthon a bizonytalanságban. Eldöntötte, felhívja Kingi keresztanyját, jöjjön el, vigyázzon rá, amíg anyukája vagy ő haza nem ér. Értesítenie kell a századost is, mert biztosan sokat késik.

- Ébren vagy, csipetkém? - puszilta meg a húga forró arcát.

- Igen, csak nem akarok tudni beszélni, mert akkor nagyon fáj nekem.

- A torkod fáj?

- Igen, meg még hánytam is az iskolában. Gabcsi, olyan rossz, hogy nehéz vagyok neked, és még a táskámat is vinned kell.

- Nem vagy nehéz, de jobban szeretem, amikor a futóműveiden közlekedsz, mert akkor biztosan nem vagy beteg.

- Mi az a futónő?

- Nem futónő, hanem futómű... azaz a lábacskaid.

- Szomjas vagyok.

- Mindjárt hazaérünk és főzök neked teát.

- Kólát szeretnék inni.

- Amint meggyógyultál, ihatsz, de amíg beteg vagy, csak meleg teát kapsz, hogy ne fájjon a torkod.

- Valaki megjött haza, ég az előszobában a villany.

Gábor megkönnyebbülten csengetett be. Az anyukájuk nyitott ajtót. Döbbsen nézte Kingát a bátyja ölében.

- Hát te? Ekkora lány cipelteti magát?

- Szia, anya, vedd át Kingit, hívj hozzá orvost, csupa láz.

- Na, már csak ez hiányzott, semmi más. Vidd be a szobájába, levetkőzni csak le tud.

- Ez szép! Milyen anya vagy te? - nézett dühösen rá, miközben kikerülte, majd visszaszólt: - Főzz neki teát!

Pizsamába öltöztette Kingit, megágyazott neki, lefektette.

- Kihívom a doktor bácsit, de megvárni nem tudom, mert máris elkéstem a programomról. Ugye nem fogsz sírni? Sietek hozzád haza.

- Ha sietsz, akkor nem. Gabcsi, olyan rossz, hogy anyu nem szeret engem.

- Ne búslakodj, nem szeret ő senkit. De ugye tudod, hogy apunak meg nekem te vagy a szemünk fénye?

- Tudom, mert csak tőletek kapok jó éjt puszit. De én is csak titeket szeretlek.

- Nézd, már kapod is a finom teácskát. Idd meg szépen, és a doki bácsinak okosan mondd el, mid fáj.

- Elmondom úgy, mint neked. Megiszom a teát, és jó leszek, amíg várlak.

Gábor felhívta az orvost, majd URH-ról a századost.

- Hol vagy?

- Még itthon. Lebetegedett a kishúgom, róla kellett gondoskodnom, de már indulok, max. húsz perc alatt ott vagyok.

2.

Gábor késleltetése miatt később érkeztek meg Tündéékhez. Felmentek az emeleti szobába, asztalhoz ültek. Minden szempár Leventére tapadt. Röviden tájékoztatta őket az eseményekről. Amikor elhallgatott, csend telepedett a szobára.

- Oké... értek mindent - szólalt meg Gábor -, de mesélj kicsit részletesebben, hogy éled meg a helyzetet, mit tudsz a jövőddel kapcsolatban?

- Panaszra nincs okom, Tündike kárpótlás mindenért. Mi tagadás azonban, annak ellenére, hogy lebegtetve volt előttünk, innen is tovább kell mennünk, elbizonytalanodtunk. Bár az ezredes úr, aki az ügyünkkel foglalkozik, biztat bennünket, csupán pár hétről lesz szó, vigyázállásban várjuk, hogyan tovább. Jó helyen leszünk, de távol az itthoniaktól.

- Tudjátok pontosan, hova kell mennetek? - kérdezősködött tovább Gábor.

- Igen, de hollétünket titokban kell tartani.

- Ezek szerint évet halasztasz? - szólalt meg Erdős Norbi.

- Apának fogadalmat tettem rá, amit elöttetek megerősítetek, még nem tiszta előttem a kép, milyen módot találok rá, de veletek veszem át a diplomámat. Mindenesetre a segítségetekre számítok a könyvek, jegyzetek beszerzésében, az előadások vázlatos anyagára, hogy veletek haladhassak.

- Ez a legkevesebb, amit érted tehetünk - nézett rá Zoli.

- Gondolom, az ezredes úron keresztül tudunk majd valamiféle kapcsolatot tartani.

A hallgataggá vált Gábor azon töprengett, vajon hogy tudja majd Szilvi elviselni, ha rá is ez a sors vár, amikor máris azon kesereg, hogy nem láthatja az édesapját, nagyikáit. Meglepetten kapta fel a fejét Levente közlésén.

- A közgáz diplomám nincs veszélyben, de hogy a tanárit hogyan tudom megszerezni, arra még nincs tippem.

- Hogy kell ezt érteni? - kérdezte elkerekedett szemmel Zoli.

- Úgy, Zlotyikám, hogy az álmomat nem adom fel! Államvizsgázni mindenképpen akarok, ha már rá pazaroltam ennyi energiát, de a kitérő vargabetű után visszatérek eredeti elképzelésemhez: pedagógus leszek! Azt csinálom majd, amit mindig is szerettem volna - tanítani fogok! Most azonban rátérek az ittlétetek másik okára. Rendkívüli helyzet rendkívüli intézkedést követel. Szombaton összeházasodunk. Meghívót hivatalosan nem küldhetünk, ezért választottuk ezt a módot. Szeretettel várunk benneteket életünk legboldogabb eseményére. Örülök, hogy tanúi lehettek a nagy pillanatnak! Azt talán mondanom sem kell, Emese és Renáta jelenlétére feltétlenül számítunk! - nézett mosolyogva Zolira és Gergőre.

- Természetesen örömmel jövünk, ha itt lehetünk... de bocsáss meg, képtelen vagyok megemészteni, hogy hátat fordítasz a közgáznak. Évfolyamelső vagy, a professzorok reménysége - elmékedett tovább Zoli.

- Ez túlzás! Vannak tulajdonságaim, amikkel kompromisszum árán talán megfelelnek, de a legfontosabbak, a rámenősség, az erőszakosság hiányoznak belőlem. Ezek nélkül pedig nem mennék sokra a kombinatív, helyzetfelismerő képességgemmel, a jó beszélőkémmelem.

- Ámulatból bámulatba ejtesz - szólalt meg Gergő. - A mindig halk szavú, szelíd természetű srác egyszeriben határozott, kemény férfivé érett a szünidő két hónapja alatt.

- A megváltozott körülmények készítetnek határozottságra. Egyébként örülök, hogy végre eleget tehetek ígéretemnek, és a srácok előtt biztosíthatlak róla, mától barátunknak tekintünk - nézett körül.

- Magam részéről természetes - bólogatott Norbi. - Jól is van ez így, Rajmi ki, Gergő be, és ismét együtt az ötös fogat - mosolygott rá barátságosan.

- Részünkről is megszavazva - szólaltak meg szinte egyszerre Gábor és Zoli.

- Köszönöm, srácok! El sem hiszitek, mennyire jólesik a bizalmatok, viszonyulásotok! - ment körbe, hogy kezet fogjon mindegyikükkel.

Miután visszaült a helyére, Levente szólalt meg:

- Mit tudtok Rajmiról? - kérdezte témát váltva.

- Nem szeretném felmagasztalni a személyét, mert rettenetesen dühös vagyok rá - szólalt meg nagyot nyelve Gábor -, de azt kell mondanom, ha előbb ismerjük a múltját, alakulhattak volna szerencsésebben a dolgai - számolt be részletesen a nyári beszélgetésükről. - Dühöt és őszinte sajnálatot éreztem iránta, amikor a gyerekkoráról beszélt - folytatta -, mert abban ő a hibás, hogy négy évig járt közénk, és senki nem ismerte a hányatott életét, ami magyarázat lehet, de

mentség nem, arra, hogy Venti körül kialakult lehetetlen helyzet jórészt neki köszönhető. Bocs a körülményes fogalmazásért!

Elhallgatott, a szobára döbbsent csend telepedett, majd Norbi szólalt meg:

- Hülye helyzet, de mindenki a saját sorsa kovácsa - mondta elgondolkodva.
- Igaz, de gondold végig, melyikünk tudta volna normálisan alakítani az életét hasonló helyzetben? Na és a jelek szerint, inkább vállalta az életveszélyes menekülést, de nem adott fel engem - mondta határozottan Levente.
- Oké, talán nem gazember, de azért nehogy már felmagasztaljuk! - méltatlankodott Zoli.
- Erről szó nincs, de azért szívesen eldumálnék vele - jegyezte meg Gergő.
- Sajnálom, de kénytelen vagyok asztalt bontani - állt fel zavart mosollyal Zoli. - A szüleimnek programja van, nekem kell lefektetnem a tesóimat.
- Nekem is mennem kell, a beteg kishúgomra a keresztanyja vigyáz - állt fel kapva az alkalmon Gábor is.

Gergő és Norbi követték őket. Miközben Levente elindult barátaival a földszintre, Tünde lemaradva tőlük, Noémire nézett:

- Lehet, hogy veletek külön kellett volna találkozunk. Rosszul éreztétek magatokat?
- Magam részéről nem volt rá okom, már csak azért sem, mert amint tapasztaltam, te legalább úgy nem illetél a társaságba, mint mi. Nem volt azért sem, mert őt érdekes srácot ismerhettem meg, akik ráadásul igaz jó barátoknak tűnnek.
- Négyükről bizton állíthatom, azok, de szerintem Gergő is be tud illeszkedni majd közéjük. A személyemet illetően is jó a meglátásod. Radó Zolin kívül a többiekkel most találkoztam először személyesen. Na, és te, hogy érezted magadat, Tamás?
- Banálisnak hangzik, de én ott nem érezhetem rosszul magamat, ahol Nomcsival lehetek. Különbözik pedig tetszik, hogy léteznek még ilyen barátságok.
- Remélem, ezután is kitartanak egymás mellett jóban-rosszban.
- Szerinted mi is felvehetjük a kapcsolatot az ezredessel, hogy hallhassunk rólatok? - ölelte át a vállát Noémi.
- Természetesen igen. Szombatra engedélyt kérünk rá, hogy megadhassuk az elérhetőségét.

Levente az előszobában köszönt el a vendégeitől. Tünde kísért ki őket. Gábor a Határ úton hívta az ezredet, hogy engedélyt kérjen Szilvi meglátogatására. Megegyeztek, mielőtt hazamegy, beviszi az ezredeshez a Leventééknél készült felvételt.

3.

Borbíró Ádám ült az asztalnál, előtte felhalmozva a számítógépéről kinyomtatott anyag. Két nappal ezelőtt mentek érte Berlinbe Gaál századossal és Tóth Gergő főhadnaggyal.

Rövid pihenőkkel szinte éjjel-nappal hajtja magát. Belekerül így is pár hétbe, mire a hatalmas információhalmazt feldolgozza, pedig jó hajtóerő az ezredes elszólása, megvan a hely, ahova onnan mehet, amint végez.

Időnként feláll, könnyed tornagyakorlatokkal egyengeti gerincét. Ha kevésnek bizonyul, mint ez esetben is, pár perc sétát engedélyez magának a szűk szobában. Gondolatai, mint mindig,

fogsága körül forognak. Panaszra nem lehet oka, bár kicsi, de szép világos, kellemes szobában töltheti ittletét. Az ezredes engedélyével körülvehette magát otthoni kedvenceivel. Az ágya színes pléddel, asztala hímzett terítővel, a parkett perzsaszőnyeggel van letakarva. Még a kopár falakra is jutott színes subaszőnyeg. Egyetlen székét vastag plédborítással tette kényelmessé. Kis túlzással érezheti otthonosan magát. Papája hetenként jön be hozzá, ilyenkor mindig saját kezűleg főzi meg valamelyik kedvencét, de az ottani étkezésére sem lehet panasza.

Elmosolyodva erősítette meg utóbbi gondolatát, hiszen nem egyszer fordul elő, hogy a háziasszony elkészített menüt Gaál százados társaságában fogyaszthatja el. Eleinte azzal jött be hozzá, úgy látja: „lélekerősítő” beszélgetésre van szüksége, de azóta ezek a fél-egy órák rendszeressé váltak. Örömmel tölti el lelkét, mert Gyuriban igaz jó barátokra talált. A pár hét alatt annyit beszélgettek, szerinte nincs olyan fontos mozzanat az életükben, amiről ne esett volna szó. Ma már az együtt töltött ebéddél után összeköti őket a kétnapos berlini út is, amikor Tóth főhadnagy és Gyuri társaságában mentek el a számítógép anyagáért. Bár kemény munka árán vadászhatták le a gépparkról a csoport tevékenységét, jól érezték magukat, ami barátja rendkívüli humorának volt köszönhető. Ha ugyanis észrevette rossz hangulatát - amit ezúttal a bungaló elvesztése okozott -, egy-egy mókás történettel állt elő járőr korszakából, amiken jókat mulattak. Berlin külvárosában kanyarogva Gyuri meglepetten kérdezte:

- Honnan ismered ennyire Berlint, amikor a három év alatt csak napokat töltöttél itt? Hogy tudsz ilyen precízen végignavigálni minket térkép nélkül?

- Hmm... Honnan is? Talán a jó adottságaimnak köszönhető. Gyerekkorom óta rögzíti agyam térképként a vidéket, amerre járok. Így volt ez világutazásaim során is, lett-légyen az: Párizs, London, Bagdad, Kairó, Rio de Janeiro... és sorolhatnám nektek napestig a gyönyörű városokat, ahol szerencsém volt megfordulni - idézte vissza magában, majd elmosolyodott:

Jó volt látnia, Gyurinak mennyire tetszett a romantikus környezet, a sűrű erdővel körülvett bungaló, aminek ottlétét az autóról sejteni sem lehet; azt a gyerekes lelkesedést, amivel felfedezte a házikó beépített titkait. Izgalommal tanulmányozta, mi hozza működésbe a berendezést, ami egy gombnyomásra csinál egy helyiséget a kettőből, nappali fényt a lesötétített szobában. Mint vált mozdulatlanul, amikor bekapcsolta a számítógépet. Miután memorizálta, hogyan kell kezelni, azonnal nekilátott a munkának.

Nagyot sóhajtott, gondolatai hirtelen édesapjára terelődtek, aki azt ígérte, ha kikerül a rendőrség őrzése alól, elmennek Párizsba, az édesanyja sírjához. Türelmetlenül várja a napot. Biztosan remek asszony lehetett, ha édesapja ennyi év után is csak könnyezve tud róla beszélni. Sikerült meggyőznie, látogassák meg nagyanyjákat is. Érti ő, milyen mély tuskéket hordoz velük kapcsolatban magában, de mindez negyed évszázada történt.

Felvidult gondolataitól, újult erővel ült vissza az anyaghalmoz mellé. Épp belemélyedt a munkába, amikor kopogtak az ajtón. Meglepetten egyenesedett fel, ki lehet? Az ezredes, Gyuri, soha nem kopog. Kissé rekedt hangon az izgalomtól, szólt ki: Tessék!

Nyílt az ajtó, egy vele azonos magasságú srác lépett be. Az ezredes elmondása alapján azonnal ráismert unokabátyjára, aki mindössze két nappal volt idősebb nála. Nézte pár másodpercig a tanácstalanul álló Rolandot, majd megszólalt:

- Te lennél Fenyő Roland?

- Igen, én vagyok.

Ádám elmosolyodott, megölelte őt.

- Az élet kegyetlen fintora, Rolikám. Foglaj nálam helyet! Ugye nehéz felvállalni egy unokatestvért, aki bűnözőként van számon tartva?

- Ne beszélj butaságokat, Ádám! - helyezte magát kényelembe a széken, ami még ki sem hűlt Ádám után.

- Senki nem tart téged bűnözőnek. Mindenki elismeréssel beszél rólad. Csupán az érzéseimmel nem tudok mit kezdeni. Olyan hirtelen derült ki számomra, hogy a jólöltözött, intelligens arcú srác, akinek végignéztem a bevonulását, behoztam a szigetről a luxuskocsiját, az én elveszítettnek hitt hús-vér unokatestvérem. Két napja tudom, de nem mertem bejönni hozzád. Sok mindent tudok a világot járt, dúsgazdag közgazdászról, aki mindemellett megmaradt szerény, közvetlen embernek, de semmit a srácról, akinek a személyét a családban legendák lengik körül, és szereti mindenki, anélkül, hogy ismerné. Két napja gondolkodom rajta, vajon jelenthet-e jót számomra, hogy rád találtam? Tisztában vagyok vele, biztos helyed van valahol a világban, ahova mehatsz, ha kikerülsz innen és ismét homály fedi majd hollétedet.

- Hogy mennyire örülhetsz nekem, azt majd az idő dönti el. Igazad van abban is, ha innen kikerülsz, valahol távol kell élnem Budapesttől, de hogy ez az országhatáron belül lesz, afelől ne legyenek kételyeid, Rolikám! A három év alatt majdnem belebetegedtem a kínzó honvágyba, eszem ágában sincs még egyszer külföldre menni! Egyébként is rokonszerető és hűséges típus vagyok - mondta elmosolyodva.

- Ez utóbbiak rólam is elmondhatóak. Annyi mindent akartam mondani neked, azt sem tudom, hol kezdjem. Anyunak tegnap este tettem rólad említést. Nagyon szeretné, ha megismerhetne. Azonnal elmondta a párizsi nagyikának, hogy előkerültél. Rettenetesen sírt. Évek óta tervezi, hogy felkeres, amikor itthon van, de nem volt hozzá mersze. Tudja, mekkorát vétett ellenetek. Most itt vagyok én, aki magához ölelhet téged, és beszélek neked össze-vissza, hogy közben rendezhessem gondolataimat, csillapodhasson bennem az érzelmi vihar.

- Nekem is megerősítésre van szükségem, azért fogom meg időnként a karodat. Muszáj „kézzel foghatóan” érzékelnem a jelenlétedet. Azt mondod, sok mindent tudsz rólam? Akkor mesélj magadról, magatokról te, hadd ismerjelek meg én is benneteket!

- A rokonság nagy része Párizsban él. A családunk épp olyan rokonszerető, mint amilyennek te jellemezted magadat. Jó lenne, ha mindenkit megismerhetnél. Én anyuval élek, két utca választ el bennünket egymástól. Az apukám tizenöt éves koromban halt meg, hirtelen bal esetben.

- Szent ég! Ez borzasztó lehetett! Hogy történt?

- Vidéki kiküldetésben volt, túlhajszolta magát, sietett vissza hozzánk, ezért hullafáradtan ült volánhoz, elaludt vezetés közben és szakadékba zuhant. Azonnal meghalt.

- Erre nehéz lenne bármit is mondani.

- Rettenetesen megviselt a halála, a rajongásig szerettem őt. Sokszor vitt magával, akkor is vele akartam menni, de nem hiányozhattam a suliból. Gyerekkoromban bemagyaráztam magamnak, azért kellett meghalnia, mert nem lehettem vele. Annyiban igazam volt, ha ott vagyok, nem ül kialvatlanul volánhoz. Kicsi koromban ő vitt magával, amióta meghalt, én hordom magammal a képét - vette elő a belső zsebéből. - Nézd! Ő az.

- Milyen fiatal volt. Szomorú, nagyon szomorú.

- Hogy érzed magadat, rendbe jöttél már idegileg? - nézte fürkészsze.

- A szeretteimnek köszönhetően, igen. Vannak pillanataim, amikor nehéz elhinnem, hogy napról-napra épül körülöttem egy új, biztonságos jövő. Pár hete ismerem az életem igazi történetét, még birkózom a feldolgozásával. Apával úgy tervezzük, ha kikerülök innen, elmegyünk Párizsba az édesanyám sírjához. Akkor majd felkeressük a rokonságot is.

Elhallgatott, érzéseivel küszködve nézte Rolandot, majd megszólalt:

- Most én kérdezem meg tőled, amit tegnap tőlem kérdezett az ezredes úr, mit szólnál egy új unokaöcshöz? Ő az eddigi életem legmeghatározóbb egyénisége. Édesapám öccsének a fia.

- Borbíró Leventéről beszélsz?

- Honnan ismered őt? - kérdezte meglepetten.

- Itt röpköd a neve folyamatosan. Ő is közgazdász, ugye?

- Még csak ötödéves lenne, ha miattam nem kéne abbahagynia a tanulmányait. Vele nőttem fel, számomra az ő véleménye a legfontosabb. Legfájóbb, hogy soha nem akart közgazdász lenni, a papája kényszerítette a pályára. Most boldogan élhetné az életét, ha lett volna mersze kitörni a szülői akarat alól.

- Örömmel ismerném meg őt is.

Kis csönd támadt köztük, majd ismét Ádám szólalt meg:

- Annyira furcsa, hogy úgy beszélgetek veled, mintha mindig ismertelek volna.

- Ugyanezt élem át. Örömmel hallgatnálak, sőt, foglak is, de most sajnos mennem kell, rengeteg a munkám. Kicsit kellemetlen helyzetbe kerültem, mert nagyon szeretnék átjönni Dini bá' csoportjába, ez a munka sokkal jobban érdekelné. A főnököm megneszelte, és hogy ne érezzem magamat fölöslegesnek nála, elhalmoz teendőkkel rendesen. De minden nap szakítok rád időt, erre biztos számíthatsz - lépett Ádámhoz.

Átölelte a vállát, magához szorította egy pillanatra, és kábultan hagyta el a szobát.

HUSZONHETEDIK FEJEZET REJTETT ESKÜVŐ

1.

Marosi Gábor első dolga volt hazatelefonálni: hogy van Kingi, kint volt-e nála az orvos? Anyukája közlésétől megnyugodott, a gyerekorvos injekciót adott neki, amitől fél órán belül lement a láza, és már az igazak álmát alussza.

Metróra szállt, onnan lassan sétált a rendőrség felé. Az épülethez érve látta, Dini bácsi egyedül van bent, mert olyankor szokta nyitva tartani a szobája ablakát. Gondterhelten lépett be a liftbe. Miután kezét fogtak, egymással szemben ültek le. Az ezredes betette a magnóba a kazettát, közben Gábor nyúzott vonásait nézte. Lenyomta a lejátszó gombot.

Levente fejtegetését Gábor lehajtott fejjel hallgatta. Úgy érezte, elárulta legjobb barátját. A felvétel végén a közékük telepedett csendet az ezredes törte meg:

- Nem vigasznak szánom, de hasonló cipőben járunk. Nem tudom, merném-e Ákos szemébe mondani: öregem, a biztonságotok érdekében felvétel készült az esti összejövételről. Amilyen hirtelen haragú, első felindulásból melegebb éghajlatra küldene, szerencsére azonban tisztában van a helyzet súlyosságával. Leventétől nincs miért tartanod, ő sokkal higgadtabb, belátóbb. Tudomásul kell vennünk, a rendőri hivatás kegyetlen, rendkívüli esetekben nincs barátság! Sokszor kerülünk kényszerhelyzetbe, amikor cselekednünk kell! Ha hivatásodnak szánod a munkádat, félre kell tenned az érzékenységedet! Lelkizés helyett a barátaid biztonságára gondold! - szorította meg Gábor asztalon nyugvó kezét.

- Sajnos még rosszul viselem a lélekpróbáló helyzeteket. Szombaton magammal viszem a rádiómat, nehogy lemaradjunk valami fontosról az esti jelentések alkalmával. Van más jelenivalóm is. Szilvi odaadta a postaládája kulcsát, ezt a levelet találtam benne, újságba rejtve - tette az asztalra.

Az ezredes kezébe vette, a címzést olvasta, majd Gáborra nézett:

- Ki az a Sárközi Tímea? - bontotta fel.

- Szilvi elődje volt az albérletben. Magánlevelet nem szokott kapni, ezért nem cserélte le a névtáblát. Most is csak azt kérte tőlem, dobjam a kukába a reklámújságokat. Szerencsére feltűnt az oda nem illő egyetlen Népszabadság.

- Nem leszel tőle boldog, Soós Rajmond írta, ha akarod, elolvashatod.

- Szerelmes levél?

- Valójában igen, de tudhat valamit a srác, mert ellátja Szilviát tanácsokkal, hogyan védheti magát a berliniekkel szemben. Lehet, hogy ez a levél lesz a megoldás a problémákra? - nézett kérdően Gáborra.

- Túl egyszerűnek tűnik... na, majd meglátjuk, mit szól Szilvi a fejleményekhez.

- Ismersz az egyetemen Kartács Károlyt?

- Kartács Károly... nem, nem ismerős a név.

- Őt ajánlja a levél titkosított részének fordítására. A Szilviának szóló részt rád bízom, de kérem majd vissza - nyújtotta.

- Holnap ötig előadásokon vagyok, utána beviszem a kórházba, ha még bent leszel, akár hozhatom is vissza neked.

- Ráérsz szombaton magaddal hozni. A Gyurinak tett vallomása, a neked mondtak alapján reménykedem benne, semmi bűnre utalót nem fogunk találni, de vannak fenntartásaim a kisasszonnyal kapcsolatban. Persze sutba dobhatnám a diplomámat, ha a kisördög nem ösztönözne folyamatosan kételkedésre. Csak ez vihet bennünket előre egy-egy bonyolultabb ügy kapcsán.

- Ezt pontosan hogy kell értelmeznem?

- Egyelőre várakozó álláspontra helyezkedem, és neked is ezt kell tenned! Légy mellette, de ne befolyásold a cselekedeteiben. Ha valóban gyanú felett áll, rá is csak annyi vár, mint Ádámról: Budapestet el kell hagynia, a tanulmányait egyelőre nem folytathatja, hiszen első-sorban az egyetemeket fogják árgus szemekkel figyelni. A te dilemmáidra pedig most sem mondhatok mást, bízom benned, a rendőri hivatásra meg kell edződned. Köszönöm az információidat - nézett az órájára. - Az idő jócskán előrehaladt, taxit hívok neked.

- Köszönöm, hogy kiállsz mellettem! Taxi helyett jobban járok, ha kiszellőztetem a fejemet, lábbusszal megyek haza. Fél tízre vagyok beosztva Tündikékéhez, pontos leszek, szia, Dini bácsi! - fogott kezét az ezredessel.

Még ki sem húlhatott Gábor helye az ezredes irodájában, máris Gaál százados ült vele szemben.

- Milyen új információid vannak - nézett fáradt mosollyal rá.

- Végre letisztult a Soós Rajmond-ügy.

- Ezt a levelet ma vagy tegnap vitte személyesen Szabó kisasszony postaládájába - mutatott az ezredes a borítékra. - Úgyhogy izgalommal hallgatlak!

- Ez igen! Engem pedig egy órával ezelőtt hívott Guszti, Hegyeshalomról. Ma este hét órakor szállították le a bécsi gyorsról. Alaposan átvizsgálták, de a személyes okmányain és holmijain kívül nem találtak nála semmit. Elengedték. Göndör Imi eredt utána. A bécsi repülőtéren szállt fel a párizsi gépre.

- Hol az ördögben bujkált eddig? - morfondírozott az ezredes. - Kár, hogy nem hozzánk fordult segítségért. Gabitól olyan információkat kaptam róla, amik adnak magyarázatot a jelenére.

- Hogy hol bujkálhatott, arra még csak lenne tippem, de a miértre már kevésbé... az pedig teljesen logikátlan, hogy visszamerészkedett Budapestre. Van valami eredmény a Széchenyi Könyvtárban lefoglalt anyaggal kapcsolatban?

- Van. Helyesen állapítottad meg, a boríték is duplafalú volt. Csodákra képes a mai technika. Még nem mondtam neked, kis gondom akadt Gáborral. Minden jel arra mutat, beleszeretett Szabó Szilviába. Látom, küzd az érzelmei ellen, de...

- Nem csodálom. Dini bá', az a lány nem szép, hanem gyönyörű! Visszaveszed tőle a feladatot?

- Hasonló botlásom valamennyien átestünk kezdő korunkban. Kár lenne emiatt egy tehetséges srácot elveszítenünk. Ráadásul komolyan veszi a dolgot.

- Maximálisan egyetérték veled. De nem irigylem!

- Hogy állsz Ádám meggyőzésével? Rendkívül nagy hasznát vehetnének a számítástechnikai felkészültségének.

- Reménytelen vállalkozás volt részemről. Heves tiltakozást váltottam ki belőle. Belefáradt az izgalmakba, zaklatott életformába. Nyugalomra, biztonságra vágyik.

- Sajnálom, de meg tudom érteni. Csak dugjuk rács mögé a díszes társaságot, én is visszavonulok egy nyugisabb helyre.
- Sajnálám, Dini bá', ha ez lenne a végleges elképzelésed. Nagy veszteség lenne számunkra.
- Nem mondom, jólesnek szavaid az egómnak, de ugye tudod, senki sem pótolhatatlan.
- Jó-jó, a lelkem mélyén megértelek. Szeretem a hivatásomat, de a kegyetlen lelkiismeretlenség engem is kiborít.
- Komolyan mondtam, erősítsd meg magad! Határozott, kemény utódot szeretnék személyedben a székemben tudni.
- Dini bá', jól ismersz engem, alkalmatlan vagyok főnöknek!
- Ennek pont az ellenkezőjéről vagyok meggyőződve. Persze értelek én, fiatal korodból adódóan tekintélytartásban van hiányosságod, ami határozottsággal, céltudatos döntésekkel - ezek pedig a személyiségedben adóttak - kompenzálható. A szerteágazó feladathalmazt csak olyan folytathatja eredményesen, aki beletanult már.

Nézte a százados kimerült vonásait, majd sóhajtva folytatta:

- Megdolgoztatnak benneteket ezek az átkozottak. Jövő héten igazolom át Fenyő Rolit, talán fellélegezhetnek kicsit. Van a rendőrtisztin is két vagány kiszemeltem. Ismerkedj meg velük: Kézdi Kálmán és Dobó Fábián.
- Hol találkoztál velük?
- Olvastam a szakdolgozatukat - amit neked is ajánlok. - Kész tanulmány mindkettő. Végigültem az államvizsgájukat, nem bántam meg. Van bennük spiritusz.
- Nem rossz gondolat, frissíteni kell az állományt. Gáborral kapcsolatban az a véleményem, meg kell őt erősítenünk az egyetemen. Az ördög nem alszik. Biztosan hallottad, sok külföldi kezdte tanulmányait a közgázon.

Elmosolyodva folytatta:

- Hálából, amiért kiváltottál Berlinből, máris rohanok beiratkozni! Ráfér erre a berozsdásodott agyamra.
- Legalább aludd ki magadat előtte. Még rossznéven veszi a felvételi vizsgáztató, hogy ilyen kifacsart, lábán alig álló hallgatókkal kell bíbelődnie - nevetett az ezredes. Az agyad csiszolására addig is ajánlhatom a smirglit. Egy kiadós szunya után esetleg veled tarthatok. Szívesen lennék a padtársad, ketten csak érnénk egyet - fűzte hozzá kajánkodva.
- Nem is lenne rossz. Jól elmarháskodnánk - nevetett fel harsányan a százados.
- Akkor spuri haza pihenni! Délelőtt tizenegyig Geri tartja a frontot. Jó pihenést! - kísérté az ajtóhoz.
- Oké. Amennyire a helyzet engedi, szombaton szórakozzatok jól!

2.

Pénteken sem szanatóriumi állapotok vártak az irodájában az ezredesre. Égett a két telefonvonal, alig győzte kapkodni, a hozzá intézett kérdésekre válaszolgatni. Gábor kezdte a sort:

- Tessék, Szilágyi!

- Szia, Dini bácsi, Tanonc vagyok!

- Szia, hallgatlak! Csak nem valami gond történt távozásod óta?

- Két dolog miatt kereslek. Éjszaka sikerült szert tennem egy újabb berlini frekvenciára. Herbert Müller intézkedéseit lehet rajta valamilyen szinten nyomon követni. Lehallgatod, vagy szóban mondjam el?

- Várj egy pillanatot! Csörög a másik telefon.

- Tessék, Szilágyi! - vette fel.

- Szia, Dini! - hallotta Ákos kissé fáradt hangját.

- Szia, egy pillanat türelmedet kérem, eligazítást adok a másik vonalon.

- Gabikám, rákapcsolom a magnót a telefonra, ha vége, füttyülj!

- Rendben van, Dini bácsi! - nevette el magát.

- Hallom, nálatok is zajlik az élet - mosolyodott el Ákos.

- Zajlik, Ákoskám, zajlik! Csak nem valami gond van?

Kopogtak az ajtón.

- Tessék! - szólt ki fáradt hangon.

Ottó - a bűnügyi osztályvezetője jött be.

- Foglalj helyet, Ottókám, lerendezem a folyamatban lévő hívásokat.

- Rendben van, van fél óra pihenőm - helyezte magát kényelembe.

- Miben segíthetek? - kérdezte Ákostól.

- Levente tegnap délelőtt levelet kapott Ádámtól. Említést tesz benne a nálatok állományban lévő unokatestvéréről. Azt kérdezte, akarja-e megismerni őt. Azóta keres téged, hiába.

- Tudok róla. Természetesen jön ő is az anyukájával, úgyhogy reggel az anyakönyvvezető, Csilluka, Ádám, a két új rokon és szerény személyemben kis küldöttség érkezik mikrobusszal, mert ennyi ember nem fér be a kocsimba.

Hallotta, hogy Gábor füttyül. Ottóra mosolygott, majd Gáborhoz intézte szavait:

- Tőmondatokban mondd, ha valami fontos közlésed van.

- Már csak annyi, Szilvike aggódik a holmijaiért. Azt kérdezi, elmehetek-e értük.

- Egyedül nem. Az ilyen természetű dolgokat ketten-hárman végzik. Egyeztetnem kell Gyurival, Gerivel, délben hívj vissza! Ha nincs más, szia! - emelte füléhez a másik kézibeszélőt.

- Rendben van, hívni foglak! Szia!

- Ákoskám, őrjítő ez a forgalom, itt vagyok!

- Köszí, én nem terhellek tovább, reggel várunk benneteket, szia!

- Fél nyolckor ott leszünk, szia!

Helyére sem tette a telefont, megszólalt a másik.

- Tessék, Szilágyi!

- Szia, Dini bá' - köszönt Tóth főhadnagy. - Csak azt szeretném megkérdezni, mikor vagy fogadókész?

- Erre csak annyit mondhatok, bármikor, vagy talán soha! Gyere, amikor tudsz.
- Rendben! Ebédidőben támadok - tette le nevetve.
- Talán lesz egy kis lélegzetvételnyi időnk, Ottókám! - fordult a várakozó kollégájához. - Remélem, meggyőződött ez a pár perc, milyen nagy szükségem van Fenyő Rolandra. Két tisztem két éve nem volt szabadságon.
- Látom, Dénes, két nap türelmedet kérem, amíg felosztom Roland munkáját. Sajnálom, nagyon jó munkaerő.
- Tessék, Szilágyi! - nyomta meg a „vétel” gombot az URH készülékén.
- Ezt az intézkedést már nem várom végig. Igyekszem a segítségedre lenni. További jó munkát, szia! - állt fel.
- Köszönöm előre is, Ottókám, szia! - kísérte ki.
- Űd... szia, Dini bácsi, a Kéklakból vagyok! Bocsáss meg, de még nehezen megy a tegeződés. Hallottam Ákos bácsitól, teljesül Ádám kérése, csak ezt szerettem volna megköszönni.
- Igyekszem, hogy tőlem telhetően jól éreztétek magatokat.
- Köszönjük, nem tartalak fel, szia!
- Reggel ott vagyunk, szia!

*

A Kékessy házban ezen a héten összefüggő időegységet alkottak a rohanó órák. A gyorsan pergő események görgették őket maguk előtt. A keddebe belecsúszik a szombat, ha péntek este Tünde és Levente között nem töri meg az időfolyamat hangulatváltozásuk.

- Szent ég! Már megint este kilenc óra? - pillantott Tünde a faliórára.
- Bizony, angyalkám, úgy egymásba ölelkeztek a napok, hogy a keddet péntek este követte. Szerencse, hogy közben senki nem dőlt ki a sorból, mert akkor ez az éjszakánk is készülődéssel telhetne.
- Jól jött anyukádék segítsége, de hogy ettől a pillanattól kezdve személyem kiesne a dolgos kezek sorából, ahhoz nem fér kétség. Máris túlléptem a bíróképességem határát - rogyott le az ágyra Tünde, mint egy rongybaba.
- Levente mellé dőlt, összeölelkeztek.
- Fogadjuk meg, többször ilyen nem fordulhat elő életünk során: napok telnek el anélkül, hogy kicsit összebújhatnánk.
- Visszaidézni is nehéz lenne a pár nap besűrűsödött teendőit, de mókás lesz visszaemlékeznünk rá. Egy biztos, nem tudnám még egyszer végigcsinálni.
- Emberfeletti volt, időnként humoreszkbe illő momentumokkal. Nyugisabb időszakban írásba is foglalom majd a feljegyzéseimet.
- Mesélj, miket jegyeztél fel?
- Mondatokban örökítettem meg. Egy-két gondolat kiragadva: szerda hajnal öt óra, Tündike a hokedlin alszik. Délelőtt tíz órakor ő talált rám az erkélyen fálnak dőlve, partvissal a kezemben. Csütörtök 08-kor szegény Tündérkém szunyókált a spájzban, a krumplis láda elé dőlve, miközben a menyasszonyruháját kellett volna próbálnia. Péntek délután harsány kacaj közegette, engem próbált éberségre készíteni slaggal a kertben, amint az asztal előtt feküdtem egy széket magamhoz ölelve.

Tünde könnybe lábadt szemmel nevetett.

- Ó, édes Levikém, nyugtass meg, nem válthat ki nálad engem egy szék.

- Fogalmam nincs, hogy kerültem ki a kertbe abba a pozitúrába.

- Én sem tudom, mi a csudát akartam a krumplival, amikor itt fent volt dolgom, de még álmomban is azt válogattam.

- Vagy csak álmodban, mert tálat nem vittél magaddal - simogatta.

- Az jár a fejemben, hetek óta vagy itt velem, fekszem, kelek veled, mégis türelmetlen izgalommal várom a holnapot.

- Akárcsak én. Butaság, de úgy érzem, minőségi változáson esünk át, csupán azzal, hogy hivatalosan is egymáshoz tartozunk majd. Az anyakönyvvezető előtt ér véget végérvényesen a gondtalan ifjúságunk.

- Bevallom, rám ijesztően hat, hogy hétfőtől egymásra leszünk utalva mindenben. Ugyanakkor ez tesz hihetetlenül boldoggá is. Levikém, annyira, de annyira imádlak!

Elhallgattak, csak nézték, simogatták egymást. Tünde megmozdult, fájdalmas arcot vágott:

- Édesem, minden porcikám fáj! Legalább hetven évesnek érzem magamat! Kell neked ez az öregasszony?

- Nekem nagyon! - csókolta meg, majd magához szorítva elkomolyodott.

- Mi történt, édeském? - simult hozzá kedveskedve.

- Nem fogod soha megbánni, hogy mellém pártoltál? - kérdezte lehangoltan.

- Atya ég! Hogy kérdezhetsz tőlem ilyen kegyetlenséget? - pityeredett el.

- Nehogy elsírd magadat, kicsikém! - simogatta. - Tudom, nagyon szeretsz, de mégiscsak felforgatom az életeteket.

- Na persze! A te életed nem lett felforgatva, ugye, csak a miénk? Levikém, kímélj meg tőle, hogy folyton azt szajkózzam, egymásnak lettünk teremtvé, csak egymással lehetünk boldogok! Ugye nem felejtetted még el, nyaralásunkkor mennyire féltünk attól, hogy hazajövünk és huszonkét kilométer választ el bennünket? Egyetlen pillanatra nem érezheted, hogy áldozat leszek. Rossz hatással volt rám, amikor a héten anyukád lépten-nyomon elsírta magát. Örültem neki, hogy nem ragadt át rád a keserősége.

- Az övé nem, de anyukádé fölött nem tudtam szemet hunyni. Biztos vagyok benne, ti váltok el legnehezebben egymástól.

- Ezzel szemben bele kell törődnöd, én ettől a ronda, kishitű vőlegénytől válnék el nehezen, aki butaságokkal foglalkozik itt mellettem - csiklandozta meg. - Na, mosolyogj azonnal! Vagy nem szeretsz már? Utolsó este ölelhetsz menyasszonyodként magadhoz, tessék boldognak lenni!

- Ha jól érzékelem, itt most parancsosztogatás történik, ugye? - mosolyodott el szomorkásan.

- Naná, és teljesíteni kell, mert a parancsnak az a rossz tulajdonsága, hogy csak szaporodik - nevetett.

- Boldogan adom meg magamat óhajodnak - temette arcát vállgödrébe. - Húú, de szívesen vigasztalódnék kényeztető karjaidban, ha nem lennél annyira fáradt.

- Nem csak a fáradtságom tart vissza. Azt szeretném, ha holnap, az úgymond nászéjszakánkon tízszer annyira kívánnál, mint máskor - puszilgatta.

- Csuda izgalmas lesz asszonyként a karomban tartani téged.
 - Te egy picikét sem félsz a felelősségtől, ami ránk vár?
 - Bennem mindent elnyom a tudat, hogy holnaptól ország-világ előtt összetartozunk. Majd meglátod, az egymásra utaltság, az egymás iránti felelősség kovácsol bennünket még szorosabban össze.
- Tünde ásítást nyomott el diszkréten. Levente elmosolyodott, magához ölelte, megcsókolta:
- Megágyazok gyorsan, és átadhatod magadat az álmok birodalmának.
 - Fhhúú, én már megmozdulni sem tudok.

3.

Szombaton az ezredes a kapuban várta a vendégeket. Judit, Anikó a konyhai teendőkkel foglalkoztak; Ákos, Attila a földszint kihangosítását, a bútorzat átrendezését vállalták. A két fiatal a vendégeket fogadta, tartotta szóval és kínálta apró süteményekkel, friss süttekkel.

Amikor megérkezett Radó Zoli Kárpáti Emesével, üdvözlés után az ezredes hátrakísérte őket. A kerti asztalhoz ültek. Emese ijedt arca láttán bátorítóan rámosolygott:

- Ne ijedjen meg ennyire, csak beszélgetni szeretnék önnel. Tudomásom van róla, ön Szabó Szilvia társaságához tartozik az egyetemen.
- Bocsánat, ezredes úr, én senki társaságához nem tartozom. Nem vagyok barátkozó típus, de az igaz, hogy mostanában Szilvi többször odajött hozzám, felajánlotta barátságát. Pár beszélgetésen túl azonban más nem volt köztünk.
- Ezek szerint téves az információm, de ismernie csak kell őt valamelyest, hiszen négy éve vannak egy csoportban.
- Igen, annyira feltétlenül, mint bármelyikőjüket.
- Szilvia ezek szerint barátkozó típus?
- Ezt nem mondanám. Két csoporttársnőnkkel lóg együtt, de állítása szerint nem sok közös témájuk van. Engem azóta környékezett meg, amióta Zolival kis nézeteltérés támadt köztünk - nézett rá elmosolyodva.
- Mi érdekelte önnel kapcsolatban a kisasszonyt?
- Arról beszélt, milyen jó lenne, ha valakinek őszintén kiönthetné a szívét, ha valaki komolyan venné a személyét. Azzal hárítottam, nekem a tanuláson kívül sok az elfoglaltságom.
- Miért zárkózott el ilyen mereven tőle?
- A mondottakon kívül, erőltetettnek éreztem a közeledését. Engem igazol a tény, amióta Zolival rendeződtek köztünk a dolgok, nem fontos neki a barátságom, amivel persze a helyzetemet könnyíti meg. Bocsánat, ezredes úr, csak nem köze van Szilvinek a Levente-ügyhöz?
- kérdezte ijedt felismeréssel.
- Ezt szeretném tisztázni minden kétséget kizáróan.
- Úristen! Csak nem belekeveredtem máris valamibe? - nézett rémülten hol az ezredesre, hol Zolira.

- Nyugodjon meg, okosan viselkedett, úgyhogy több kérdéssel nem is nyugtalanítanám. Menjünk be a házba, felejtse el a kitérőt, érezzék jól magukat! - kísérte őket a lépcsőig, majd visszament a kapuba, hogy Ákost visszaküldje a házba.

Zoli az előszobában átfogta Emese vállát, halkan nyugtatgatta:

- Higgyünk az ezredesnek, Venti szerint jó fej. Ezután különben sem érhet atrocitás, hiszen mindig ott leszek veled.

- Ez nyugtat.

Levente fogadta őket mosolyogva:

- Sziasztok, ti elveszettek! Már azt hittem, nem jöttök.

- Pontosak voltunk, csak az ezredes úr a kertben beszélgetett kicsit Mesivel.

- Ejha! Honnan ismer téged Dini bácsi? - nézett meglepetten a zavart lányra.

- Szabó Szilvivel kapcsolatban volt pár kérdése. Te mit tudsz róla, köze lehet a dolgodhoz? - beszélt Zoli Emese helyett.

- Nem hiszem, de azt tudjátok, Rajmi barátnője volt hónapokig.

- Áá! Szóval innen fúj a szél? - kérdezte felderült arccal Zoli.

- Minden bizonnyal. Hagyjuk a komoly dolgokat, üljetek le, fogyasszatok ebédig!

- Levikém, itt maradok a vendégekkel, Tündivel írástok meg a névjegykártyákat, hogy összeállíthassuk az ülésrendet - ment hozzájuk Ákos.

Levente barátaira mosolygott és felment Tündével az emeletre. Leültek. Egyik kezével Tünde vállát ölelte át, míg a másikkal neveket írt a kártyákra beszélgetés közben.

- Roliékkal megismerkedtél már? - kérdezte.

- Igen. Meglepően barátságosak, közvetlenek mind a ketten. Ti hova tűntetek profpapával, amíg én a kártyákat kivagdostam?

- Ide az emeletre, hogy nyugodtan válthassunk pár mondatot. Örült neki, hogy Dini bácsi foglalkozik az ügyünkkel. Nagy szaktekintélynek tartja.

- Honnan ismeri őt?

- Képzeld el, a betege. Meglepődtem én is, amikor profpapa közölte velem, évek óta kezeli. Aggódiék érte, mert nem tartja be az utasításait, nem kíméli magát. Hónapról hónapra romlik az állapota.

- Hmm... szomorú! Na, majd beszélek apuval, hátha ő tud hatni rá.

- Rendkívül kíváncsi volt rá, hogy rendeződött anyuval a kapcsolatom. Örült neki, amikor azt mondtam, minden a régi köztünk. Nem kevésbé annak, hogy belenyugodtál, nekünk „orvosi utasításra” kell szeretkeznünk - puszilta meg nevetve. - Szerinte legkésőbb jövő nyárra búcsút mondhatunk a kétszemélyes idillnek. Remélem, bocsánatos bűnt követtem el, hogy előzetes megbeszélés nélkül jelentettem be neki, szeretnénk, ha ő lenne a beígért baba keresztapukája, amit boldog mosoly kíséretében vállalt. Mit szólsz mindehhez?

- Aranyosak vagytok! Veled lesz leszámolnivalóm a „beletörődtem” című megjegyzésedért! - fenyegette meg nevetve.

- Boldog örömmel állok a retorziód elé! Muti, drága, hol tartasz az ültetési rendben?

- Kéessy Tündénél. Ismered? - kacsintott rá.

- Valahol hallottam róla, de hol is? Áá, nem arról a huncutkodó angyalról van szó, aki itt rosszkodik mellettem?

- Miért, ha igen?

- Róla csak annyit tudok, édes, imádnivaló kislány volt, gyönyörű nővé cseperedett.

- Szóval mégiscsak igazam volt tavasszal, néha-néha hűtlenkedtél?

- Sajnos csak néha-néha. Ha bátrabb lettem volna, mára már férjeként kísérgetnélek a margit-szigeti sétáinkon.

- Véletlenül nem az én gyávaságomat vállaltad át, nehogy nekem pironkodnom kelljen?

Játékosan megpöccintette orra hegyét, kezébe vette az utolsó névjegykártyát:

- Nézd csak! Mit írtam ide?

- Borbíró Levente.

- Neked mit mond a neve?

- A mindent! Képzeld el, még ma a férjem lesz. Olyan fergeteges nászéjszakát tervezek vele, hogy senki nem mentheti meg az apaságtól.

- Izgalommal várom az éjszakát és következményeit! Na gyere, menyasszonyok gyöngye, adjuk oda apukádnak a cédulákat, mert a konyhai zörejek arra figyelmeztetnek, tálaláshoz készülődnek anyukáink - hagyták magára a nyugalmat árasztó kis szobát.

Az ebédnél mindenki pertut ivott mindenkivel. Tündének tetszett az összeállított ülésrend. Alaposan megkeverték a társaságot, hogy kizárják a csoportosulás, elkülönülés lehetőségét.

Ebéd után a két fiatal felment az emeletre. Tünde meghatottan állt meg a letakart menyasszonyi ruha előtt. Levente magához ölelte:

- Utoljára tartalak menyasszonyként a karomban. Nem tudom, mit illik ilyenkor mondani, ezért szajkóként ismétlem, életem legboldogabb perce lesz, amikor kimondom neked a „holtodiglan- holtomiglan” helyett: az örökké tartó valóság legvégső határáig kísér imádatom!

- Én pedig csak annyit mondhatok, boldogan fogadom és mindvégig viszonzom!

Elhallgattak, egymáshoz simulva csókolóztak. Nyílt az ajtó, Judit és Ádám jöttek fel. Judit Tündének, Ádám Leventének segédkezett az öltözködésben.

A baráti kör virágerdővel díszítette fel a földszintet. Ákos a szintetizátort a lépcsősorral szemben helyezte el. Elé került a díszterítővel letakart asztal, rajta a „nagy könyv”, amibe az ifjú pár az összetartozását hitelesíti. A násznép az asztal és lépcsősor két oldalán állt sorfalat.

4.

Pontosan két órákor nyílt az emeleti ajtó. Amikor megjelent Tünde Ádámmal, Levente Judittal, Ákos keze alatt díszkréten szólalt meg Albinoni Adagio-ja, amit nagy átéléssel énekelt:

„Nézd, milyen szép az éjjel!
Ránk köszönt csillagfénnel.
A hold mily fényesen ragyog,
És én oly boldog vagyok!
Jöjj, ne félj, senki sem lát,
Bújj hozzám, ölelj át!

Két fénylő szemed látom,
Oly szép ez, mint egy álom.
Jöjj, semmitől se félj!
Ha majd elmúlik az éj,
Én itt maradok veled.
Nyújtsd hát a két kezed!

Oly régen kerestelek, kutattalak
Nem tudtam, merre kell indulnom ahhoz,
Hogy valahol végre majd megtaláljalak.

Nézd, közeleg a hajnal!
Ránk köszönt madárdallal.
A nap lassan ébred már,
És minket együtt talál.
Ó, jöjj, ne félj, senki sem lát,
Bújj hozzám, és ölelj át!”

Bár Judit fogta a földig érő ruhát, Tünde nagyon lassan lépkedett magassarkújában a csigalépcsőn. Mire Ákos befejezte, érték le a nappaliba. Amint elvonultak a sorfal előtt, Tündére virágosó hullott. Többeknek könny csillogott a szemében. Az asztalnál álltak meg, ahol Judit helyére Balázs állt.

Ákos keze alatt felcsendült a Nászinduló. Az anyakönyvvezetőnő meghitt ünnepélyességgel vezette le a hivatalos procedúrát. Amíg Tünde és Levente egy-egy virágcsokorral köszönte meg szüleiknek, hogy felnevelték, taníttatták őket, Marosi Gábor jelt adott a baráti körnek. Amikor Levente Tünde mellé állt, hangtalanul fogták körül a meglepett ifjú párt. Noémi vezényletével csendült fel Liszt kórusműve:

„Ünnepre jöttünk zengő énekszóval,
hogy szóljon orgona és a szárnyaló dal.”

E két sor után Tünde szeméből peregtek a könnyek, de hősiesen uralkodott magán. A verscsokrot már mosolyogva hallgatta végig. A gratulációk után nevetve dobta magasba a menyasszonyi csokrot. Réti Tamás ügyesen kapta el. Átfogva Noémi vállát, adta át neki.

- Itt teszek fogadalmat, mi leszünk a következők! - mondta meghatódott hangon.

Noémi kedves mosollyal fogadta a nyilvánosság előtt tett fogadalmát.

Délután a jó hangulatú talpalávalót Ákos szolgáltatta. Nagy általánosságban kört alakítva táncoltak, énekeltek.

A jó hangulatot csak Marosi Gábornak kellett színlelnie. A nap nagy részében Szilvi járt a fejében. Azzal vigasztalta magát, talán jobb is, hogy kórházban van, ide úgy sem jöhetett volna vele.

Ádám telefonügyeletet tartott a belső szobában. Közben jó érzéssel nézte új rokonait, akik nagy örömeire olyan vidáman vegyültek a táncolók közé, mintha réges-rég hozzájuk tartoztak volna. Tekintete gyakran állapodott meg Dórán - a nagynénjén, aki ikertestvére volt édesanyjának. Biztosan hasonlítottak egymásra - ábrándozott. Könnyei homályosították el a táncolókat, mert az járt a fejében, ha élne, ő is ilyen szép és fiatalos lenne.

A menyasszonytánc után Gábor észrevétlenül ment fel az emeletre, hogy le ne kesse az esti jelentést.

- Melegem van, pár percre szeretnék kimenni a kertbe - mondta jelentősegteljesen az ezredesnek.

- Valami baj van? - kérdezte, miközben kisiettek a házból.

- Ma az esti géppel négy tagú előőrs érkezett. Őket hívta Berlinből egy Tatár fedőnevű fickó. Leállította a kint megbeszélte akciót. Müller úr utasítása szerint, amíg hétfőn meg nem érkeznek a tíz csoport, csak a szálláshelyekről kell gondoskodniuk, a lakások közelében körülnézniük, történt-e valahol változás.

- Hű a szentségit! Ennek fele sem tréfa, mi a fenét akarnak!

Beült a kocsiba, bekapcsolta az URH-készüléket. Amíg bemelegedett, elővett a levéltárcájából egy fényképet, nyújtotta Gábornak:

- A hölgy Tihanyi Vivien, Szabó kisasszony barátnője?

- Nem, még csak nem is hasonlít hozzá - nézett meglepetten hol az ezredesre, hol a fényképre.

- Viviennek világos gesztenyebarna haja van, dióbarna szeme, kicsit mongolosan vágott. Bár ilyen vékony testalkatú, az arca hasonlóan fiatalos, de a vonásaiban semmi hasonlóság. Sőt, amennyi a ruhája stílusából látszik, az is idegen tőle. Ő csinosan, de konzervatívan öltözködik. Csak nem Vivikével is gond van?

- Nem, legalábbis nincs róla tudomásunk. Írd le pontosan, hogy néz ki - adott egy A/4-es lapot és tollat Gábornak.

Gondolkodás nélkül írta le és adta vissza a lapot. Közben bejelentkezett Gaál százados. Az ezredes pár szóval tájékoztatta.

- Igen, Nándi jelentése alapján annyival egészíteném ki, Müller úr majd agyvérzést kapott, amikor megtudta, hogy elkéstek a Szabó kisasszonnyal szemben tervezett intézkedésükkel is. Az volt az elképzelésük, magukhoz veszik a holmijait, azon keresztül fogják el. Amióta átvittük őt a Honvédba, ismét keresték a kórházban.

- Gergő merre jár?

- Nyugi, Dini bá' minden kezünkbe került lakásnál őr áll. Geri és én öt-öt fős csoporttal készenlétben várunk, de szerintem nem lesz ránk szükség.

- Elköszönünk, egy órán belül ott vagyok, szia!

- Oké, várunk, szia!

Bementek a házba. Az ezredes egyenként közölte Fenyő Rolanddal, Ádámmal, baj van, köszönjenek el, indulnak be a rendőrségre. Gábor Leventéékhez ment:

- Ventikém, bánatomra számomra itt az ünneplés vége. Különös érzés fogott el, haza kell telefonálnom. Kingikére ugyanis apu vigyázott. Azzal fogadott a kis drága, egyedül van, mert aput megint el kellett vinnie a mentősöknek a kórházba - mondta rosszkedvűen.

- Nagyon sajnálom! Szólok apunak, vigyen haza.

- Köszí, rendes tőled, de Dini bácsiéknak is menniük kell, azt mondta, egy darabig velük tarthatok. Ventikém, amint engedélyt kapok rá, felkereslek, bárhol legyen!

- Köszí, Gabesz! Amint mondtam már, Dini bácsin keresztül hallhattok rólunk.

- Még egyszer kívánok minden szépet és jót! Legyetek nagyon boldogok!

Tündét megpuszilta, Leventével melegen kezét szorította, és kisietett a házból. Előre ült a jobb oldali ülésre. Amíg az ezredes kijött Ádámékkal, arra gondolt, egyenesen a kórházba megy Szilvihez. Úgy belefeledkezett gondolataiba, arra eszmélt, robognak a nem éppen autópálya minőségű, gidres-gödrös földúton.

VÉGE

(folytatás a II. kötetben)